

Aşk Bir MASALMIŞ!!!

derken

ÖZEL FİYAT
₺ 6,95

Bu kitabı bulmak için bu kadar
eğlenceli oya borusu olmanız.

CINDI MADSEN

NOVELLA

Aşk Bir Masalmış Derken

Cindi Madsen

1. Baskı: Haziran 2014
ISBN:978-605-348-351-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©CINDI MADSEN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291
Topkapı / İstanbul
Sertifika No : 28487
Tel: 0212 674 85 28

Aşk Bir MASALMIŞ!!!

Birini bulmak hiç bu kadar
~~eğlence~~li sinir bozucu olmamıştı.

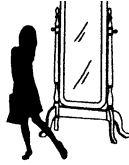
derken

CINDI MADSEN

Bu kitap bir kurgudur. Kitapta yer alan karakterler, mekânlar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylarla, mekânlarla, yaşayan ya da ölmüş kişilerle kurulabilecek herhangi bir benzerlik, tesadüfidir.

Yazar, bu kurgusal metinde adı geçen aşağıdaki markaların telif haklarını ve marka sahiplerini kabul etmiştir: *Külkedisi*, *Con Air*, *Aladdin*, Dodge Viper, Pepto-Bismol, Olympics, *Küçük Deniz Kızı*, iPod, The Bachelor, Disney, *Anne of Green Gables*, Sprite, Dodge Ram, Dodge Durango, McDonald's, Batman, Hooters, *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*, Journey, Meatloaf, *Karmakarışık*, *Sadece Arkadaşız*, Wrangler, John Deere, Chevy Camaro Z28, Ulusal Futbol Ligi, VH1, *Titanik*, Pepsi, Mountain Dew, *Güzel ve Çirkin*, BMW 7-serisi, *Öldüren Cazibe*, Barbie, Buffalo Wild Wings, Colorado Rockies, New York Yankees, *Divine Design*, HGTV, TLC, FedEx, Acqua Di Gio, *Uyuyan Güzel*, Fantasia Lights, Post-it, "Don't Speak", "Good Riddance", "Bitter Sweet Symphony", Lifetime, Doktor Pepper, *Modern Evler Dergisi*, ibuprofen, Botox.

BİRİNCİ BÖLÜM

Külkedisi bana ihanet etti. Aslında bütün suç onun değil. Yasemin,* Ariel,** Bella,*** Uyuyan Güzel –gerçek adı her neyse o da diğer üçü gibi– Beyaz Atlı Prens'i bulma ve son-
suza dek mutlu yaşama fikrinin üzerine bir şeyler eklediler.

Eğer *Külkedisi*'ni şimdi tekrar izlerseniz, Beyaz Atlı Prens ile çıktığınız bazı adamlar arasında birtakım benzerlikler olduğunu fark edeceksiniz. Beyaz Atlı Prens şirin, karizmatik ve biraz da tembeldir. Zaten, *Külkedisi* 'ndeki prens ne yapmıştı? Külkedisi'yle dans etmiş, onun güzel olduğunu düşünmüş ve ayakkabısını almıştı.

Peki, sonra peşinden gitti mi? Hayır. Dükü gönderdi. Eğer Külkedisi'ne söylediği kadar âşık olsaydı, kendisi giderdi. Bunun yerine şöyle düşündü: *Eh, ayağı bu kadar küçük olduğuna göre tam bana göre bir kız olsa gerek*. İşte bize yutturulan, tüm zamanların en müthiş aşk hikâyelerinden biri olarak dayatılan masal bu.

Beyin yıkama süreci iki ya da üç yaş civarında, ilk kez

*Alaaddin'in Sihirli Lambası *masalındaki prenses*. (ç.n.)

**Küçük Denizkızı *masalındaki kızın adı*. (ç.n.)

***Güzel ve Çirkin *masalındaki kızın adı*. (ç.n.)

prenseslerden, şatolardan, balo kostümlerinden ve herkesin sonsuza dek mutlu yaşadığından bahseden peri masallarını duymanızla başlıyor. On altı yaşına geldiğinizde, erkek arkadaşınızın havalı görünmek ve ayağınızı yerden kesmekten çok, izniniz olmadan size dokunmakla ilgilenmesine şok olmanıza hiç şaşırmamalı. Bu yüzden kendinize büyüyünce her şeyin daha iyi olacağını söylersiniz.

Sonra büyürsünüz.

İyimserliğinizi korursunuz çünkü artık romantik komediler seyrediyorsunuzdur, bunlar yeni ve daha gerçekçi peri masallarınız haline gelmiştir. Gittiğiniz her yerde aşkın hâlâ orada bir yerde olduğunu kanıtlayan çifte kumrular görürsünüz. Yirmili yaşların başlarından ortasına kadar bazı arkadaşlarınız evlenmeye başlarlar. Bunun sizin de başınıza gelmesi için beklersiniz.

Ben bekledim fakat ne kadar çok erkekle çıktıysam, erkeklerin prens olmadıklarından, aşkın gelip geçici olduğundan ve yerini ortalama hislere ya da tam anlamıyla nefrete bıraktığından o kadar emin oldum. Geriye dönüp ilişkilerime baktım ve aşk hayatımın *Külkedisi*'nden çok *Con Air*'e benzediğini fark ettim, yani inişli çıkışlıydı ve kötü adamlarla doluydu.

Yine de olumlu kalmaya çalıştım. Doğru adamın dışarıda bir yerde olduğunu ummaya devam ettim. Şehirdeki her adamla çıktım. Şey, tabii ki gerçek anlamda değil, fakat bir süre sonra hepsi birbirine karışmaya başladı. Biriyle çıkmak her seferinde aynı şekilde, hayal kırıklığıyla sonuçlanan sa-

distçe bir ritüele dönüştü. Kötü giden her buluşmanın ve başarısız ilişkinin ardından giderek daha da şüpheli olmaya başladım.

Nihayet yirmi altıncı yaş günümde kafama dank etti: Aşk bir saçmalıktı. Mutlu son diye bir şey yoktu.

Erkeklerden uzak duracağıma yemin ettim ve kendimi işime adadım. Ayakkabılara bir sürü para harcamaya başladım. Harika bir çift topuklu ayakkabı, bir erkekten çok daha tatmin ediciydi. Daha uzun süre dayanıyorlardı ve en iyisi de, beni daha güzel biri uğruna terk etmiyorlardı.

Tabii ki bazı yalnız gecelerde konuşabileceğim birinin olmasını dilediğim oluyordu. Bu yüzden evcil hayvan dükkânının önünden geçerken vitrindeki o yavru kedinin tam olarak ne kadar olduğunu merak ederdim. Birçok kez kendime tüylü bir yoldaş almak üzere aklım çelinmişti. Fakat henüz kedili deli kadın olmaya hazır değildim. Bunu kırklı yaşlarıma saklıyordum.

Yirmi sekizime geldiğimde, durumum tekrar kötüleşti. Âşık oldum; bunun kaderimde olduğundan emindim fakat sonra bitti ve kalbim kırık bir vaziyette tekrar ortada kaldım. Yaşadığım bütün o talihsiz ilişkilerden sonra akıllanmamı beklerdiniz, değil mi? Sonunda ezilmeyeceğimi sanırdınız. Ancak bütün tarih öğretmenlerinin dediği gibi, tarihten ders almayanlar aynı hataları yapmaya mahkûmdur. Böylece tam o anda iki insanın bir ilişkiyi yürütemeyeceklerine dair önceki kararına geri döndüm. Ayrıca yirmili yaşlarının başlarında evlenen birkaç arkadaşımın boşandıklarını gördüm ve

bu da kararımı pekiştirdi.

İşte bu yüzden otuzuncu yaşımı sürerken aşktan, perimasallarından ve mutlu sonlardan bir yıldır uzağım. Bu o kadar da kötü değil.

Gerçekten.

Bir tema şarkım olsaydı –ki kesinlikle olmalı– bağımsız bir kadın olmayı ve bir erkeğe ihtiyaç duymamayı vurgulayan, güç aşılayan ezgilerden birini seçerdim. İşte o gece böyle bir ruh halindeydim. O gün benim için bir dönüm noktasıydı.

Restorana adım attığımda, klimanın serin esintisi her yanıma sardı. En iyi arkadaşım Stephanie önceden gelmişti ve tabii ki telefonla konuşuyordu. Muhtemelen henüz masamıza bile oturmamıştı. Onu en az telefon bağımlısı olan nişanlısı kadar sevdiğim için şanslıydı.

Hostese doğru yürüdüm. Belli ki yeniydi çünkü onu tanı mıyordum ve burada evimden daha çok yemek yiyordum. “Darby Quinn adına iki kişilik rezervasyonumuz vardı,” dedim.

Hostes parmağını listenin aşağısına doğru indirip tükenmez kalemiyle bir onay işareti koydu ve bana gülümsedi. “Bize bir dakika izin verin, Bayan Quinn. Sizi hemen masanıza aldıracağım.”

Tekrar kendi kendine konuşuyormuş gibi görünen Stephanie’ye baktım. “Anlıyorum,” diyordu. “Fakat o *senin* annen. Bu konu hakkında onunla sen konuşmalısın.” Yüzünü

bir perde gibi örten açık renk saçlarının altından kulaklığı görünüyordu. Benimle göz göze geldi ve işaretparmağını kaldırarak bir dakika işareti yaptı.

Bir dakikaymış, kıcımın kenarı.

Stephanie'yle beni çoğu zaman kardeş zannederlerdi. İkimiz de aynı tonda sarı saçlara sahiptik. Benimkinin doğal hali düzdü, Stephanie ise saçını düzleştirmek için ütünün kölesi olmuştu. İkimizin de ela gözleri vardı ve on beş yıl boyunca birlikte takıldıktan sonra, benzer tavırlar geliştirmiştik. Gerçi Stephanie bana göre çok daha detaycıydı. Mükemmeliyetçilik kavramı onu tarif etmek için yetersiz kalırdı, fakat bu özelliği onun işine yarıyordu. Özensiz bir muhasebeciyi kim işe almak ister ki?

Bana her zaman yardımcı olan Hostes Mindy, "Selam Darby," diyerek öne doğru yürüdü ve iki mönü kapıp, "Bugün nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkürler." Sesimi yükseltip Steph'e baktım. "Sözde benimle takılması gereken arkadaşımın telefonu kapatmasını sağlayabilirsem çok daha iyi olacağım."

Stephanie dilini çıkardı. "Pekâlâ tatlım, kapatmam gerekiyor. Evde görüşürüz," dedi. Konuşmaya ara verdi. "Bilmiyorum, herhalde birkaç saat," dedikten sonra tekrar ara verdi. "Ben de seni seviyorum." Kulaklığındaki düğmeye dokundu, aramayı sonlandırdı ve bana gülümsedi. "Artık tamamen seninim."

Steph ve ben Mindy'nin peşinden Blue'ya girdik. İçeriye espresso rengi ahşaplarla beyaz ve lacivert tonlar hâ-

kimdi. Masaları aydınlatan minyatür lambalar etrafa yumuşak, mavimtırak bir ışık yayıyorlardı. Blue, Denver'daki en sevdiğim restorandı. Aslında herhangi bir yerdeki en sevdiğim restorandı.

Oturduğum binadan beş ve içmimar olarak çalıştığım Metamorphosis* İçmimarlık Ofisi'nden on dakikalık uzaklıkta olmasıysa daha da güzeldi.

Köşedeki bir masaya yerleşir yerleşmez, Stephanie eline mönüyü alarak, “Evet, yine neyi kutluyoruz?” diye sordu.

Masanın üzerindeki beyaz kumaş peçeteyi alıp kucağıma yaydım. “En son kalbim kırılalı bir yıl oldu. Yeniden eski halime dönmeye niyetim yok.”

Stephanie, “Ah, doğru,” diyerek başını iki yana salladı. “Erkeklerle karşı isteksiz tutumunu kutluyorsun,” diye ekledi.

“Çok teşekkürler, ben *gerçekçi* tabirini tercih ediyorum. Ben yalnızca aşkın gereğinden fazla abartılması bir yana, aynı zamanda büsbütün mantıksız olduğunu anlamış bir kıyım.”

“Aslında yalnızca bir yıldır böyle düşünüyorsun.”

“Doğru,” dedim. “Ondan önce acınacak bir haldeydim.”

“Her zaman acınacak bir halde değildin. Mutlu anların da oldu.”

“Zaten bunu kastediyorum. Birkaç ay mutlu olacağım bir erkek bulmayacağımı söylemiyorum, fakat artık bu kadarının benim için yeterli olduğunu fark ettim. Bu işte bir gelecek, büyük bir düğün ya da sonsuza dek sürecek bir mutluluk yok. Benim için yalnızca düşük risk ve şimdiki an var.”

* (İng.) *Metamorphoz, değişim. (ç.n.)*

Stephanie somurttu. “Baş nedimemin aşka inanmadığına inanamıyorum. Lütfen bunu anneme söyleme.”

“Şey, sen ve Anthony bir istisnasınız.”

“Hiçbir istisna bulunmadığını söylediğini sanıyordum.

Gülümsedim. “Evet, öyle, fakat bu iki ay sonra evlenecek olan en iyi arkadaşım için geçerli değil. Bu düpedüz zalimlik olurdu.” Gerçekten de Stephanie ile Anthony’nin istisnai bir çift olmalarını umuyordum. Mutluluğu hak eden biri varsa, o da Steph’ti.

Steph bir parmağıyla dudağına dokunarak, “Peki ya şu ‘Hiçbir erkek bir ada değildir,’” sözüne ne demeli?” diye sordu.

“Hiçbir erkek bir ada değildir, çünkü tek başına asla hayatta kalamaz. Erkekler yaşlarına göre fazla büyümüş bebekler gibiler. Buna karşın biz kadınların –yani hayatımızda bir erkek olmadan– nispeten daha sorunsuz olacağımızı düşünüyorum. Mesela ben tamamen kendi kendime yetebilirim.”

Fakat yanında kimse olmadan *yapayalnız* kalma düşüncesi oldukça moral bozucuydu. “Sanırım aileme ve arkadaşlarıma ihtiyacım olurdu. Ben daha ziyade bir yarımada gibiyim,” dedim.

Steph iç çekti. “En azından bana ihtiyacın olduğunu itiraf ediyorsun. Ben yine de şöyle düşünüyorum; doğru erkeği bulursan...”

“Bizler bir bulmacanın parçaları değiliz Steph. Dışarıda bir yerlerde ‘beni tamamlayan’ bir erkek yok ve bu dönemin ve yaşı’nın güzelliği de böyle birine ihtiyacımın olmaması.”

* “Hiçbir erkek kendi kendine yetmez” anlamına gelen bir deyim. (ç.n.)

Stephanie eliyle beni işaret ederek, “Peki etkilemek istediğin kimse yoksa neden böyle giyindin?” diye sordu.

Kırmızı elbisem bütün kıvrımlarımı sarıyor ve bacaklarımı ortaya çıkarıyordu. “Birincisi, bunu giyebilmek için popomdan ter damlayana kadar koşuyorum. İkincisi, nasıl görünmem gerekiyor? İlişkilerin sonsuza dek sürmediğine inandığım için pasaklı mı görünmeliyim? Uzaklara kaçıp bir rahibe filan olmak için can atmıyorum.”

Steph güldü. “Tabii, senden harika bir rahibe olurdu,” dedi.

Chad masaya doğru yürüdü ve bana bakıp dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. “Darby, nasılsın?”

Ben de ona gülümsedim. “En sevdiğim garson buradaymış. Bugün nasılsın?”

“İyiyim. Şu anda duvara toslamış gibiyiz, işler çok yoğun ama iyi,” dedi. Kâğıt destesini çıkardı. “Siz hanımlar ne arzu ederdiniz?”

Ben artık mönüye bakmaya bile tenezzül etmiyordum. Çabucak siparişimi verdim ve Stephanie’nin seçimini yapmasını bekledim.

Steph masadan uzaklaşan Chad’e baktı. “Ya ona ne dersin? Son derece şirin ve ikinizin arasında bir çekim var gibi görünüyor.”

“Aramızda bir çekim filan yok. Yalnızca buraya her zaman geldiğim için birbirimizle selamlaşıyoruz. Hem bana göre fazlasıyla genç; üstelik sürekli karşılaştığım insanlarla çıkmama prensibimi de unutmamak gerek. Hiçbir erkek en

sevdiğim restorani kaybetmeye değmez.”

Steph gözlerini devirdi. “Sen düpedüz umutsuz vakasın.”

“Hayır, umutsuz romantik olan sensin. İnsanların bu tabiri kullanmalarının bir sebebi var, biliyorsun değil mi?”

Steph’in telefonu çaldı ve parmağını kulaklığına götürdü. “Anthony muhtemelen annesinin çiçeklerle ilgili ne dediğini söylemek için arıyor. Yalnızca bir dakika sürer.”

“Bunu asla başaramayacağını biliyordum,” dedim. Eli mi çantama atıp içindeki zarfı aradım ve bulup dışarı çıkardım. “Hemen dönerim,” diye fısıldadım.

Restoranın arkasına doğru yürürken, bir cumartesi akşamı dışarıda olan bütün farklı insanları inceledim. Bir çift, oturmuş birbirlerine gülümsüyor, fakat hiçbir şey söylemiyorlardı. İki de yemeklerine pek dokunmamıştı.

Muhtemelen ilk ya da ikinci buluşmaları.

Bir sonraki masada otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başında olan bir kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünü asmıştı. Karşısındaki adam ona doğru eğilmiş, hayal kırıklığına uğramış ya da kafası karışmış gibi görünüyor ve, “Üzgünüm, tamam,” diyordu.

Evliler ve birbirleriyle konuşmuyorlar; yani kadın konuşmuyor.

Mutfak o gece tımarhane gibi olmalıydı, bu yüzden oraya yönelmedim. Baş aşçı ve restoranın sahibi Brent geçen hafta bana çok büyük bir iyilik yapmış, müşterilerimden biri için özel bir yemek hazırlamıştı. Malzeme listesi daha uzun olamazdı, fakat Brent yine de leziz bir yemek ortaya çıkar-

mayı başarmıştı. Ona bir teşekkür notu yazmıştım çünkü ben böyle kibar bir kızım.

Arka köşedeki ofisin kapısına gelen mektuplar için bir kutu iliştirilmişti. Brent mutfaktan çıkamayacak kadar meşgul olduğunda notları ya da özel istekleri bu kutuya atabileceğimi söylemişti. Notumu kutuya attım ve geldiğim yönden geri dönmeye hazırlandım.

Büyük bir insan grubu bana doğru yürümeye başladı ve koridorun büyük bir bölümünü kapladı. Ben de onlara yol vermek için sırtımı duvara yasladım. Grup yanımdan geçtikten sonra masama geri dönme düşüncesiyle adımımı attığımda topuğum takılınca, düşmemek için ayakkabımın tekini geride bırakmak zorunda kaldım.

Düşmekten neredeyse son anda kurtulduğum için, “Ay!” diye söylendim.

Ayakkabımı aramak üzere arkamı döndüğümde, bir adamın onu almak üzere eğildiğini gördüm.

Ayakkabımı yerdeki yarıktan çıkararak, “Sanırım bu, ayağınızdan düştü,” dedi.

“Evet, oraya sıkıştı işte... bunun en alımlı yürüyüşüm olmadığını söyleyebiliriz.”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle doğruldu. Çok yakışıklı bir yüzü vardı. Parlak mavi gözleri, çekici gülümsemesi ve kısa, koyu renk saçları başka yöne bakmayı güçleştiriyordu. Bu yüzden ben de bunun için çaba sarf etmedim.

“Şey...” Adam topuklu ayakkabımı bana uzatarak, “İşte burada,” dedi.

Ah, doğru. Kalabalık bir restoranın ortasında, bir ayağım diğerinden 10 santim yüksekte dikiliyorum.

Ayakkabımı alırken, “Teşekkürler,” dedim. Tek ayağımın üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken, diğer bacağımı dizimden kırıp ayakkabıyı ayağıma geçirmeye çalıştım. Bu ayakkabıların üzerinde yürümek mümkün gibi görünmüyordu. Üzerinde biraz daha çalışılması gerekiyordu –parmağımı arkaya koydum– topuğa bir şey sıkıştırılmalıydı.

Adam beni desteklemek için uzanıp elini belime koyunca kalbim hızla atmaya başladı. Bu da en son ne zaman bir erkekle fiziksel temasımın olduğunun bir göstergesiydi.

Ayakkabı nihayet ayağıma oturdu ve üzerine bastım. Adam elini belimden çekmeyince önce eline, sonra da yüzüne baktım.

Dudağının bir köşesi kıvrılarak, “Düşmeni istemedim,” dedi.

İçimde uzun süredir hissetmediğim bir şeyler alev alıp kıpırdandı. “Düşmezdim.”

“Yalnızca bir dakika önce takıldığına göre endişelenmem normal sanırım.”

Bana sırtıtmaya devam etmesi ve elinden yayılan sıcaklık nedeniyle nabzım bir türlü sabitlenmiyordu. Ben de ona gülümsedim, ancak cilveli gülümsemem uzun süredir kullanılmadığı için paslanmıştı. “Evet, sanırım aleyhimde bir delil var. Gerçi ben kendi dengesizliğimi değil, kusurlu zemini suçlamayı tercih ediyorum.”

Elini belimden çekerek bana uzattı. “Ben Jake.”

Ben de elimi uzattım, sağlam bir şekilde tokalaşıyordu. Artı puan. “Ben de Darby.”

“İlginç bir isim.”

“İlginç olduğu kesin. Uzun bir süre, annemle babamın bu ismi bana işkence etmek için seçtiklerini düşünmüştüm. İnsanlar adım yüzünden benim erkek olduğumu sandıklarını söylerlerdi.”

Jake’in bakışları elbisemden aşağılara doğru kaydı, sonra tekrar yüzüme baktı. “Artık birinin böyle bir hata yapacağından şüpheliyim.”

Boğazım kurudu ve Jake bana öyle baktığı için aklım biraz havadaydı. “Ya evet, elbisem ve topuklular sayesinde artık her şey yerli yerine oturuyor.”

Jake, “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu. “Seni ofisin yakınında gördüm. Bir şikâyetle mi bulunacaksın yoksa kompliman mı yapacaksın? Bildiğin üzere, komplimanları tercih ediyoruz. Ayakkabınla ilgili yardım ettiğimi hatırlatırım. Bu, zemin sorununu ortadan kaldıracaktır.”

Soruyu algılamam biraz uzun sürdü. Yani Jake orada çalıştığını mı kastediyordu? Ona baştan aşağı tekrar baktım. Bütün garsonlar beyaz gömlekler ve şık siyah pantolonlar giyorlardı. Jack’in üzerindeyse kırmızı bir gömlek, siyah bir kravat ve şık, siyah bir pantolon vardı. Aslında bir bakıma uyumlu giyinmiştik.

“Sen burada mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Her şeyin ucundan biraz tutuyorum,” dedi ve Mindy yaşlı bir çifti koridordan geçirirken kenara çekilip bana daha

da yaklaştı. Burnuma misk kokulu erkeksi parfümü geldi. “Aslında buranın idarecisi ve sahibiyim. Yani ortağımla birlikte.”

Bu cevap üzerine, Jake’in harika görüntüsü ve kokusu nedeniyle sersemlemiş olan ben kendime geldim. *Eminim öyledir, seni pis yalancı.* “Ne tuhaf, seni daha önce burada hiç görmemiştim.”

“Ah, buraya sık sık gelir misin?”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Bu bir taktik değil,” dedi. “Tabii işe yararsa durum değişir, o zaman bunu kullanmayı sürdürebilirim.”

“Biliyor musun, artık arkadaşımın yanına dönmeliyim. Ayakkabıyla ilgili yardımın ve her şey için teşekkürler,” dedim ve gitmek üzere arkamı döndüm.

“Bekle.”

Başımı çevirip Jake’e baktım.

O tehlikeli mavi gözlerini üzerime dikti. “Seni bir akşam yemeğe çıkarabilir miyim?”

Etrafı işaret ederek, “Yani burada mı? Sahibi olduğun bu şirin restoranda mı?” diye sordum.

“Nerede istersen,” dedi Jake. “Burada olmak zorunda değil.”

“Bu teklifi pas geçmek zorunda kalacağım. Şimdi izin verirken, gerçekten masama geri dönmem gerekiyor,” diyerek başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp bana ilgi gösteren en yakışıklı adamdan uzaklaştım.

Yalancı olması ne kadar kötü. Aksi halde aklım çeline-

bilirdi ve uzun süredir aklım çelinmiyor.

Masamıza döndüğümde yemeklerimiz gelmişti. Steph telefonu bile kapatmıştı. “Nereye kayboldun?” diye sordu.

Yerime yerleştim. “Brent’e bir not bıraktım ve geri dönerken ayakkabım yere takıldı. Adamın biri onu benim için çıkardı.”

Steph pis pis sırıttı. “Ayağına da giydirdi mi bari?”

“Hayır. Bunu kendim yaptım.” Yemeğimi mideye indirmeye hazır vaziyette çatalımı elime alırken, “Bana öyle bakmayı kes,” dedim.

“Peri masallarına bu kadar karşı olan bir kızın ayakkabısının bir erkek tarafından kurtarılması çok komik. Tam bir *Külkedisi* vakası.”

“Adam kesinlikle şirin ve çekiciydi fakat buranın sahibi olduğunu iddia etti ve bu da onun bir yalancı olduğunu gösteriyor.”

“Belki de yalan söylemiyordur.”

“Steph, onu daha önce hiç görmedim ve ben *sürekli* burada yemek yiyorum. Ayrıca *Brent*’i, buranın gerçek sahibini tanıyorum. Demek ki bu çok yakışıklı adam bir yalancı. Allen’den beri yalancılarla çıkmama prensibim çok katı.”

“Yalancılar en kötüsü,” dedi Steph.

Kutlama sebebimi hatırlayarak kadehimi kaldırdım. “Erkeklere karşı temkinli olmanın şerefine.”

Bir kızın başının defalarca yanmasının duygusal bir be-

deli oluyor. Bunu biliyordum. Başarısızlıkla sonuçlanan son ilişkimin ardından her zaman yaptığım gibi Steph'i aramıştım ve kendisi bol kalorili yiyecekler tüketmek, erkekleri yerden yere vurmak ve küfelik olana kadar içmek üzere bana gelmişti. Pizza yerken Steph'le birlikte en kötü ilişkilerimizi yeniden ele almıştık.

Ertesi gün öğleden sonra, aynı hataları bir daha yapmamak için bütün ilişkilerimi ortaya dökme fikri aklıma gelmişti. Karmakarışık aşk hayatımdan kısmen peri masalları sorumlu olduğundan, bu masallarla başarısız ilişkilerim arasında paralellikler kurmuştum.

Vaka çalışmalarından ilki neden yalancılarla asla çıkmayacağımı gösteriyor, çekici olanlarla bile.

Aladdin Vaka Çalışması: Allen/Aladdin

Yaşım: 22

Aladdin masalındaki kahramanın ne kadar çekici olduğunu ve Yasemin'e yalan söylediği halde ona arka çıktığınızı biliyorsunuz. Gelip bir prens olduğunu söyler ve siz de, evet ama kendine göre nedenleri vardı, diye düşünürsünüz. Hatta Yasemin'e ona "güvenmesini" bile söyler. Evet, insanların yalan söylemek için bazı sebepleri vardır fakat bu yine de yaptıklarını mazur göstermez.

Allen ve ben bir kokteyl barında tanışmıştık. Oraya iş arkadaşarımla gitmiştim ve bir projenin bitmesini kutluyorduk. O sıralarda kalbim birkaç kez kırılmıştı fakat aşk hak-

kında hâlâ iyimserdim. Ne de olsa hayatımın bu döneminde erkeklerin daha farklı ve olgun olmaları gerekiyordu.

Allen odanın bir ucundan bana gülümsemişti. Yaşça benden büyük olması onu benim gözümde daha ilginç kılmıştı. Tesirli kokteyllerin etkisiyle cesaret bularak yanma gitim ve kendimi tanıttım. Saatler boyunca sohbet ettik. Sanki etraftaki diğer bütün insanlar kaybolmuş gibiydi.

Ona yaşımı söyledikten sonra, “Yirmi iki ha?” dedi. Beni bir dakika boyunca incelemiş, sonra uzanıp omzumu sıkmıştı. “Keşke seninle ben de yirmi iki yaşındayken tanışsaydım.”

“Bunun yerine benimle şimdi tanıştın. Yaşın gerçekten fazla bir fark yarattığını sanmıyorum.” Elimi çantama atıp staj yaptığım Metamorphosis İçmimarlık Ofisi’nin bir kartını bulup arkasına numaramı karaladım. Genellikle bu kadar girişken değildim fakat bir süredir hoşlandığım bir erkekle karşılaşmamıştım. “Vaktin olunca beni ara,” dedim.

Allen beni aramadan önce üç hafta geçti. Telefonda bir saat konuştuktan sonra bana çıkma teklif etti.

Burada sihirli halı devreye girdi. Ya da Allen’ın durumunda kırmızı bir Dodge Viper. Gösterişli miydi? Evet. Hızlı mıydı? Evet. Etkileyici miydi? Fazlasıyla. Uçmuyordu ama uçmaya oldukça yaklaşıyordu.

Allen benim için yolcu kapısını açtı ve arabaya bindim. Göstergeleri incelerken deri koltukların kokusunu içime çektim. Üvey kardeşlerim arabalardan etkilenmem için bana yeterli kadar şey öğretmişlerdi.

Allen sürücü koltuğuna yerleşirken, “Pekâlâ, dur tahmin edeyim. “İş olarak arabaların tanıtımını yapıyorsun,” dedim.

Allen sırtıttı ve yanaklarındaki gamzeler derinleşti. “Ağız ve çene cerrahiyim,” dedi.

“Kulağa gösterişli geliyor.”

“En azından masraflarımı karşılıyor.” Allen arabayı çalıştırdı ve hızla apartmanımın önünden uzaklaştı. “Boulder’a gidebiliriz diye düşünmüştüm. Bana otoyolda özgürce araba kullanma fırsatı veriyor ve o bölgede bir şeyler yiyebileceğimiz güzel yerler var.”

“Bana uyar,” dedim. Benimle daha çok vakit geçirmek istemesi umut veriyordu.

Gecenin ilerleyen kısmı daha da güzeldi.

Allen otuz yaşındaydı. Üniversitede çıktığım bütün erkeklerden farklıydı. Aslında bu oldukça inişli çıkışlı bir ilişkiydi. Allen bazen bana doyamazdı, bazen de ben birkaç hafta ihmal ettiği olurdu. Onu çözmek için üç ay uğraştıktan sonra pes ettim.

Yemeğimi yerken artık öfkeden patlama noktasına gelmiş bir halde, “Bak, hiçbir kız yapışkan biri olduğunu düşünmek istemez ama ben gerçekten öyle değilim. Araya biraz mesafe filan koymak isteyebilirsin. Ancak bana bir soğuk bir sıcak davranmandan yoruldum. Asla ne zaman sevimli olacağını ya da ben yokmuşum gibi davranacağını bilemiyorum,” dedim.

Allen çatalını bırakıp elini dizimin üzerine koydu. “Üzgünüm. Sadece... içinde bulunduğum durum beni biraz utan-

dırıyor. Birkaç arkadaşımın yanında kalıyorum ve hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum. Bu yüzden her zaman senin evinde buluşmayı teklif ediyorum,” diyerek iç geçirdi ve devam etti: “Bunu daha önce gündeme getirmem gerektiğini biliyorum fakat geçen sene oldukça zorlu bir boşanma yaşadım. Ne yaparsam yapayım karım için yeterli olmadı. Param, işim. *Ben* onun için asla yeteri kadar iyi değildim.”

Allen başını iki yana salladı, dudaklarını birbirine bastırdı ve yapmacık bir sesle şöyle dedi: “Senden hoşlanıyorum ve sana giderek bağlandığımı hissediyorum, sonra da sana asla yeterli olamayacağımdan endişe ediyorum.” Dizimi sıkıp gülmüştü. “Sonra seni düşünmeye başlıyorum ve tekrar arıyorum. Birlikte harika vakit geçiriyoruz ve bu döngü tekrarlanıyor. Keşke geçmişimi unutup seninle geçirdiğim mükemmel anlarda kalabilseydim.”

Allen kendini bana açılacak kadar yakın hissettiği için mutlu olmuştu. “Bence sen yeterince iyisin. Hatta bence inanılmaz bir adamsın. Beni ihmal etmek yerine bana neler olduğunu anlatabilirsin,” dedim. Gözlerinin içine bakıp, “Olur mu?” diye sordum.

Duruşu gevşedi ve başıyla onayladı. “Pekâlâ. Gerçi bu na uyum sağlamam biraz zaman alabilir. Lütfen, bana karşı biraz sabırlı ol,” diye cevap verdi.

O akşam yemeğinden sonra kendime güvenim gelmişti. Allen’ın itirafı birçok şeyi açıklıyordu. Bu olaydan sonra beni düşündüğünü fakat erkek arkadaşlarıyla takıldığını yazdığı mesajlar göndermeye başladı. Ya da bir eğitimi olduğunu

yazardı. Bazen de acilen bir ameliyatı çıkardı.

Her şey, *keşke daha çok vaktim olsaydı ya da keşke şu anda seninle olabilseydim, ama...* 'larla başladı.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. *Vay be, bu kız tam bir moron*, diye düşünüyorsunuz ama o zamanlar gençtim, toydum ve insanlara inanıyordum. Allen'in acıklı hikâyesiyle her seferinde başka bir beldeye gitmemiz arasında bir bağlantı da kurmuyordum. O zamanlar onun nerede yaşadığını bilmemek bile beni rahatsız etmiyordu. Beni etkilemeye çalışmasının çok tatlı olduğunu düşünüyordum.

Bir gün ona bir sürpriz yapmaya karar verdim. Ofisine giderek ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini istedim. Ara verdiğinde beni sık sık aradığı için saat yarımda öğle yemeğine çıktığını biliyordum. Çoğu zaman müşterilerle öğle yemeği yediğimden, araya Allen'la geçireceğim fazladan bir saat sıkıştırdığım için özellikle heyecanlıyım.

Allen'in dışçı muayenehanesi içinde bir sürü tıbbi ofisin bulunduğu şu eski tuğlalı binalardan birindeydi. Asansöre binip üçüncü kata çıktım ve üzerinde DOKTOR ALLEN BOOTH levhası bulunan kapıyı açtım. Bekleme odası sandalyeler ve dergiler dışında boştu.

Danışma penceresine doğru yürüdüm. "Merhaba, Doktor. Allen'a, Darby'nin geldiğini haber verir misiniz?"

Kadın bilgisayardan başını kaldırıp, "Randevunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, ben..."

Kadın, "Üzgünüm, Hanımefendi. Öğle yemeği nede-

niyle kapatmak üzereyiz,” diyerek bana bir kartvizit uzattı. “Bir randevu almak için bizi arayın.”

“Aslında buraya Allen’ın öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini görmek için geldim.”

Kadın, “Doktor Booth öğle yemeğine karısıyla çıkmak üzere program yaptı.”

“Sanırım eski karısını kastediyorsunuz.”

Kadın surat astı. “Hayır, Hanımefendi. Bayan Booth’u kastediyorum,” dedi.

Yüreğim ağzıma geldi. Tabii ki öyle demek istememişti...

“Bu gelen Alicia mı?” Allen’ın sesini tanıdım. “Ona hemen geleceğimi söyle.”

“Aslında gelen Darby,” diye bağırdım. Nasıl bir duruma düştüğümü anlayınca öfke beni teslim almaya başlamıştı. “Ve sanırım hemen buraya gelsen iyi olacak,” diye devam ettim.

Birkaç saniye sonra Allen bekleme odasına geldi. “Burada ne işin var?” diye fısıldadı. “Keşke gelmeden önce araysaydın.”

Bense fısıldamakla uğraşmadım. “Sana sürpriz yapıp seni öğle yemeğine çıkarmak istedim. Son zamanlarda çok meşgul olduğun için. Ancak az önce karınla öğle yemeğine çıkacağını öğrendim. Danışmadaki kadının eski karından bahsettiğinden emindim fakat dediğine göre önünde herhangi bir ‘eski’ tanımı yoktu.”

“Bak, bu karmaşık bir durum. Boşanmak üzereydik fakat sonra...” Allen yine sesini alçaltarak fısıldamaya başladı.

“O hamile. Ne yapsaydım? Onu bu halde terk mi etseydim?”

Onu sertçe ittirdim. “Beni aramaya bir son vermeye ne dersin?” Bir adım öne çıkıp onu tekrar ittirdim. “Beni sevdiğini söylememeye ne dersin?”

Allen, “Fakat seni *seviyorum*. Bak, sana onun hakkında söylediklerim doğru. O çok talepkâr bir kadın. Kendimi yetersiz hissetmeme neden oluyor. Sonra seninle tanıştım ve sen düpedüz odayı aydınlatıyordun. Bana kendimi özel hissettirdin,” dedi ve bana doğru uzandı. “Buna umut bağlamış olmam çok mu yanlış?”

Haykırmak istediğim bütün hakaretleri sıralamak yerine dişlerimi sıktım. Çılgılık atmak ve ağlamak istiyordum ve hängisine tutunacağımı bilemiyordum. Bu bir kez daha başıma geldiği takdirde –bir erkek bana bir daha kötülük yaparsa– donup kalmayacağıma ve adama haddini bildireceğime dair yemin etmişim. Ancak boğazıma kocaman bir yumru oturdu ve bir şey söylememi imkânsız hale getirdi.

Aniden kapı açıldı ve kuzguni siyah saçlı, yuvarlak, çıkık karınlı bir kadın içeri girdi.

Allen gözlerini açarak önce kadına, sonra bana baktı. “Lütfen bir şey söyleme,” diye fısıldadı. “Zaten yüksek riskli bir hamilelik geçiriyor ve bebeği kaybetmesinden endişeleniyorlar.” Sesini yükselterek karısına seslendi. “Selam, tatlım. Bana yalnızca bir dakika ver.”

Beni arka tarafa doğru çekiştirmeye çalıştı, fakat artık itilip kakılmaya niyetim yoktu. Karısının hamileliği hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordum. Kadının

kocasının kendisini aldatan bir sersem olduğunu bilmeye hakkı vardı, fakat sağlığını riske atmak istiyor muydum? Hayır. Ayrıca muhtemelen yine de beni suçlardı.

Bir hışımla karısının yanından geçerken, “O tamamen senindir,” dedim ve ofisten çıktım.

İki gün boyunca hasta olduğumu söyleyerek işe gitmedim. Aslında bu bir yalan değildi; başka bir kadının kocasıyla nasıl birlikte olduğumu düşündükçe kendimi hasta hissediyordum.

Allen birkaç hafta boyunca ara sıra beni arayıp inanmakta zorlandığım özürlerini ileten sesli mesajlar bıraktı. Her şeyin nasıl farklı olmasını dilediğini anlattı. Beni hâlâ sevdiğini söyledi.

Görüyorsunuz ya, *Aladdin* masalının sonu güzel bitiyordu, çünkü Aladdin temize çıkıyordu ve hislerini itiraf ediyordu... Hem kabul etmek gerekir ki, Yasemin ona bakacak kadar zengindi; bu yüzden Aladdin’in durumunun pek bir önemi yoktu. Bence Yasemin bir süre daha dayanmalıydı –hatta belki de krallığı onsuz yönetmeliydi– böylece bu masalı dinleyen kızlar, küçük bir özrün ve günbatımına doğru uçmanın her şeyi onaracağını sanmazlardı. Demek istediğim, Yasemin onun bir daha yalan söylemeyeceğinden nasıl emin oldu ki? Ki muhtemelen söylemiştir.

Fakat masalda sonradan neler olduğunu göstermeye asla tenezzül etmezler.

Gerçek hayatta temize çıkmak her zaman bir fark yaratmıyor. Çünkü bazı çamaşırlar hiç temizlenemeyecek kadar kirleniyorlar.

Kaybedilen zaman: Beş ay

Alınan dersler:

Arabasını saplantı haline getirmiş biriyle çıkma.

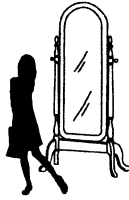
Evini görme konusunda ısrarcı ol.

Acıklı hikâyelere aldanma.

Dişçiler kötüdür.

Bir konuda yalan söyleyen bir insan büyük bir şey hakkında yalan söylemekten çekinmez.

Bir daha asla bir yalancıyla çıkma!

İKİNCİ BÖLÜM

İş arkadaşım Nadine ofisten uzaklaşmak için Blue’da öğle yemeği yememiz konusunda ısrar etti. Patronumuz o gün patlamaya hazır bir haldeydi ve suçlayacak birilerini aradığında gözünün önünde olmamak en iyisiydi. Cumartesi akşamı olanlardan sonra buradan bir süreliğine uzak durmayı planlıyordum. Jake oranın sahibi olmasa da orada çalışıyor olabilirdi ve onunla uygunsuz bir şekilde karşılaşmak istemiyordum. Özellikle de yakışıklı yüzünü, gülümsemesini ve elini belime koyduğunda kalbimin nasıl ağzıma geldiğini düşünmeden edemediğim için.

İçeri girerken bizi Mindy karşıladı. “Selam Darby ve Nadine. Nasılsınız? Bugün iki kişi misiniz? Yoksa müşterileriniz size katılacaklar mı?”

“Yalnızca iki kişiyiz,” dedi Nadine.

Mindy bizi bir masaya götürdü ve mönüye bakabilmemiz için yalnız bıraktı.

Nadine mönüye bakıp inceledi, gerçi ikimiz de sonunda

ızgara tavuklu salatayı seçeceğini biliyorduk. Ben de bir şeylere bakmış olmak için mönüyü kaldırdım ve sonra tok erkek sesleri dikkatimi çekince o yöne baktım. Jake ve Chad arka tarafa yakın bir yerde ayakta duruyor ve bir şey tartışıyorlardı. Jake'i görmek istemediğim için mönümü iyice yukarı kaldırdım.

Pekâlâ, demek ki sahiden burada çalışıyor. Üzerinde normal garson kıyafeti de yoktu. Hımm, sanırım onun hakkında Mindy'den mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeliyim.

Nadine, “Pekâlâ, Bayan Crabtree'nin tadilatı hakkında ne düşünüyorsun? Cırtlak Pepto-Bismol* pembesinde mi karar kılacağız, yoksa onu bundan vazgeçirmeye mi çalışacağız?” diye sordu.

Mönünün üzerinden etrafa bakındım –*Jake ortalıkta yoktu*– sonra mönüyü indirdim. “Bana karın ağrısı ilacını hatırlatmayacak daha açık bir pembe seçmesini önerdim, fakat özellikle o tonu istiyor,” dedim.

“Gördüğüm en korkunç banyo olacak.”

“Onu bütün duvarları boyatmaktan vazgeçirdim, farklı renkte boyanan duvarların bugünlerde son moda olduğunu söyledim. Buna inanır gibi oldu, bu da tonu biraz açmamıza yardımcı olur. Bir sonraki buluşmamızda ona çizgilerin gerçekten moda olduğunu söyleyeceğim. Gerçekten şanslıysak, üzerine çeşitli süsler ekleyebileceğimiz pembe ve beyaz çizgili bir duvarımız olur. Aslında bu oldukça şirin görünebilir.”

* Mide ve bağırsak hastalıklarında kullanılan pembe renkli bir ilaç. (ç.n.)

“Merhaba, siz hanımlar...” Jake’in bakışları bana doğru kayınca cümlesi yarım kaldı. “Selam Darby.”

Adımı hatırlamasından etkilenmişim. Çoğu insan yalnızca sıra dışı bir adım olduğunu hatırlardı. Eli belimde olmasa da vücudum ona tepki verdi. Nabzım hızlandı, hissettiğim heyecan ve çekim nedeniyle midem çalkalanmaya başladı. “Selam, Jake.”

Jake parmaklarını çenesine sürttü. Bu son derece sıradan bir hareketti, fakat dikkatimi yakışıklı yüz hatlarına çekti. Onda eskiden aklımı başımdan alan adam tipi vardı. “Seni görmeyi beklemiyordum... gerçi buraya çok sık geldiğini söylemiştin,” dedi.

“Ve *ben* yalan söylemiyordum,” diye cevap verdim. Evet, yalan söylediğini hatırlayıp adamın ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmeliydim. Nadine’i işaret ettim. “Bu Nadine. Nadine, Jake. Nadine’le birlikte çalışıyoruz. Buraya çok sık gelip birçok müşterimizi de getiriyoruz.”

Nadine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve kirpiklerini abartılı bir şekilde kırpıştırarak, “Selam,” diyerek, “Peki sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu.

Kollarımı kavuşturup Jake’e baktım. “Evet, sen bu soruya cevap vermeden önce belki de neredeyse burada çalışan herkesi tanıdığımı belirtmem gerek. Buranın sahibi de dahil.”

Jake kaşlarını çattı. “Yani beni mi kastediyorsun?”

“Brent’i kastediyorum.”

“Doğru. Brent’le birlikte buranın sahibiyiz.” Jake’in kafa karışıklığını belirten yüz ifadesi gitmiş, artık eğlenmeye

başlamıştı. “Fakat sen bana inanmıyorsun.”

Yüzüne karşı, bir yalancı olduğunu söylememek için mönüme baktım. Garsonlardan biri olan Sarah elinde not defteri ve kalemle birlikte masamıza doğru yürüdü.

“Sarah,” dedi Jake. “Bu hanımlara neden burada olduğumu anlatabilir misin?”

Sarah, “Neden masalarının yanında olduğunu mu?” diye sordu. Birazcık alık bir kızdı.

Jake, “Hayır restoranda. Neden son birkaç aydır burada olmadığım halde şimdi restoranda olduğumu,” diye açıkladı.

Sarah, “Jake, Las Vegas’ta başka bir restoran daha açıyordun; bu yüzden bir süredir oradaydın ve yeni döndün,” dedi ve Jake’e baktı. “Bunu mu kastediyorsun?”

“Evet, tam olarak bunu kastediyorum.”

Ensemden yukarı ve yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı. Jake yalan söylemiyordu, gerçekten de buranın sahibiydi. O kadar büyük bir pot kırmıştım ki, ne diyeceğimi bilemedim. Yalnızca bir salak gibi ona bakakaldım.

Nadine, Jake’in uzaklaşmasını izledikten sonra dikkatini tekrar bana verdi. “Yüce Tanrım, ne kadar çekici bir adam. Onu nereden tanıyorsun?”

“Tanımiyorum,” dedim. *Ve onu bu şekilde küçük düşürdükten sonra asla tanıyamayacağım.*

Günüm yeterince kötü geçmemiş gibi, o akşam bir randevum vardı. Biriyle gerçek bir ilişkide olmadığınız sürece,

pazartesi akşamı randevusu aslında kolayca gözden çıkarılabileceğiniz bir etkinliktir. Açılımı şudur: “Çok kötü vakit geçirirsem en azından haftanın güzel bir gününü sizinle harcamamış olurum ve gerçekten normalsen, hafta sonu için her zaman plan yapabiliriz.”

İster inanın ister inanmayın, insanlar beni karamsar olmakla suçlamışlardır. Hiç kusura bakmayın ama ben buna gerçekçilik diyorum, çünkü iyimserliğim birbiri ardına yasadığımı her berbat ilişkide yavaşça kuruyup gitti.

Annem benim için çöpçatanlık yapıp bir randevu ayarladığını söylemek için aradığında ve ona gitmek istemediğimi söylediğimde, “Ah, hepsi o kadar da kötü değildi,” demişti. Bir daha asla ciddi ve gerçek bir ilişkim olmayacağını kabullensem de, bazı insanlar –özellikle de annem– henüz “hayatımın erkeğini” aramaktan vazgeçmemi istemiyorlar.

Anlaşılan annemin bir arkadaşının şehre yeni taşınmış olan ve “etrafta dolaştırılması gereken” bir oğlu vardı. Evet, artık internet var. Bu ülkedeki çoğu insanın bir tür GPS cihazı da var ve “dolaştırılmaları” gerekmiyor. Bir haritayı okuyamayacak ya da kendi başlarına bir şey yapamayacak kadar aptallarsa, neden onlarla bir yerde kısıp kalmak isteyeyim ki?

Fakat konudan uzaklaşıyorum.

Hayır, erkek arkadaşlarım o kadar da kötü değillerdi. Yalnızca bir süreliğine. Bir an gelir, sevgilerinize bakıp şöyle düşünürsünüz: *Ben seni hiç sevdim mi? Tabii ki sevdim. Ama neden?* İşte o an, bu ilişkinin yürümeyeceğini anlarsınız. Bu üzücüdür, fakat doğrudur ve sonuç hep aynıdır: İlişki biter

ve kalbiniz kırılır.

Bu yüzden bu randevu hakkında şüphelerim olsa da an-nemi mutlu edeceğini biliyordum. En azından bir erkekle me-denice sohbet edebilirsem, buna bir kazanç gözüyle bakacaktım. Ne de olsa dışarı çıkmaya değil, bir ilişki yaşamamaya tövbe etmişim ve yeni insanlarla tanışmaya başlamazsam, Stephanie başka yükümlülükleri olan meşgul bir eş olunca, birlikte zaman geçireceğim kimse kalmayacaktı.

Buluşacağım kişinin adı Nick'ti. Geldiğini haber vermek için zili çaldı. Binamın bu özelliğine bayılıyordum. Çat kapı uğrayan ve bir daha asla görmek istemediğim erkekleri geçmişe gömüyordu. Binada ayrıca bir havuz, büyük bir jakuzi ve bir spor odası da vardı. Benden birkaç sıfır daha fazla ödemeye razı olanlar içinse, binanın üst katlarının yerden tavana kadar camla kaplı olan cephesi şehri gözler önüne seriyordu.

Cam cepheli olsun ya da olmasın, dört yıl önce tek yatak odalı dairemi almış olmam en gurur duyduğum başarılarımdan biriydi. Bina üzerinde Metamorphosis'le birlikte çalıştı-ğımdan, daireyi ucuza kapatmışım. Parke zemine, siyah granit tezgâhlara, kiraz renkli dolaplara ve paslanmaz çelik aletlere bayılıyordum. Salonu kırmızı ve su mavisi renklerde döşemişim ve övünmek gibi olmasın ama ortaya oldukça güzel bir sonuç çıkmıştı.

Granit tezgâhın üzerindeki çantamı aldım, kapıyı kilitledim ve asansöre binip Nick'in beni beklediği lobiye indim.

Asansörden inerken bir adam, "Darby?" dedi. Otuzlu

yaşlarının ortasındaydı, göbeğinde fazladan bir katman vardı, fakat şişman olduğu söylenemezdi ve kolsuz bir süveter giymişti. Benim zevkime göre biraz züppe görünüyordu, fakat annem arkadaşının oğluyla çıkmamı önerdiğinde gözümde canlandırdığımdan daha iyiydi.

“Evet benim,” dedim. “Sen de Nick olmalısın.”

Nick elini uzattı. “Evet. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Ben de elimi uzattım ve tokalaştık. Eli biraz gevşek ve yapış yapıştı. *Kesinlikle bir Jake olamaz.*

Bu düşünceyi çabucak kafamdan atmaya çalıştım. Bu hem haksız bir karşılaştırmaydı, hem de o an Jake’in içimi titreten çekiciliğini, düzgün yüz hatlarını ve sıkı bir şekilde tokalaşmasını düşünmemeliydim.

Midemde bir yumru hissettim. Adamla arkadaş olma şansını bile kaçırmıştım. *Ona yalancı dediğime inanamıyorum.* Erkeklerin birer pislik oldukları konusunda hep ısrar eder fakat her zaman haklı çıkardım. Gerçekten Blue’nun sahibi olan adama gelince, apaçık yanılmıştım.

Artık tokalaşmadığımız halde hâlâ Nick’in elini tuttuğumu fark ettim ve hemen bıraktım.

Kısa bir yürüyüşün ardından arabasına ulaştık. Nick motoru çalıştırırken, “Şey, bu buluşmayı annenin ayarlamış olması biraz utanç verici,” dedi. “Ancak biriyle tanışmak hoş. Şimdiye dek, sadece çalıştım ve eve gittim.”

“Bugünlerde tek yaptığım bu,” dedim. “En iyi arkadaşım evleniyor, bu yüzden kendisi bütün o meşhur düğün hazırlıklarıyla meşgul ve ben de tek başıma takılmak zorundayım.”

Nick yüzünde, “aman Tanrım az önce evlilikten bahsetti” ifadesiyle bana baktı. Erkeklerin bundan ödleri kopar. Sanki arkadaşınız evleniyorsa siz de umutsuzca bunu yapmak istiyormuşsunuz gibi.

Havayı yumuşatmak için, “Ben de pek tarzım olmasa da bir şekilde ona yardım etmek zorunda kaldım. Genel olarak evliliğe çok meraklı değilimdir,” dedim.

Şimdi Nick daha da rahatsız görünüyordu, alnındaki çizgiler derinleşmişti.

Sadece konuşmayı kes Darby. Düzgün bir şekilde sohbet edebileceğimize dair umutlarım buraya kadardı. Belki de çoğu gecemi yalnız başıma geçirmeye mahkûmdum.

Sonraki birkaç dakika sadece teypten yükselen caz parçasını dinledik.

Nihayet restorana vardık. En azından içerideki insanların konuşma ve yemek yeme sesleri aramızdaki sessizliği daha çekilir bir hale getirdi. Oturup konuşmaya başlayınca, bir şey açıkça belli olmuştu: Konuşacak fazla bir şeyimiz yoktu. Annelerimiz orada olmasalar da sanki buluşmamızda bizimle birliktelermiş gibi bir durum söz konusuydu.

Nick yemeklerimiz geldikten birkaç dakika sonra, “Duyduğuma göre en lezzetli vişneli turtayı annen yapıyor-muş,” dedi.

Cevap vermeden önce ağızımdaki makarna lokmamı bitirmek zorunda kaldım. “Evet, turtaları gerçekten lezzettir.” Sonra buna karşılık benim de bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm. “Senin annenin de şeftali reçeli meşhurmüş.”

Nick başıyla onayladı. Yemeklerimizden biraz daha yedik. Nick annemle ilgili duyduğu bir şeyi daha söyledi.

Yemeğin sonuna yaklaşırken sohbet işine doğru kaydı. Nick *büyük bir hevesle* golf teçhizatları satan bir dükkânın yöneticisi olduğunu anlattı. Öyle bir anlatıyordu ki, sanki orada yönetici olması dükkânın başına gelen en iyi şeydi. Gereksiz yere yüklemelerden, satışlardan ve bir sürü başka şeyden bahsedip durdu. Anlattıkları zerre kadar ilgimi çekmiyordu ama yine de dikkatimi vermeye çalıştım.

Nick golf sopaları hakkında uzun bir konuşmayı noktalandıktan sonra, “İtiraf etmeliyim ki, ben de daha önce golf oynadım ve bugüne kadar yaptığım en sıkıcı şey. Yaşlı adamlar golf arabalarında gezinip sportif görünmeye çalışıyorlar ve etrafta bir gürültü olursa mızızlanıyorlar. Tıpkı huzur evi olimpiyatları gibi,” dedim.

Nick’in ağzı açık kaldı. “Topa nasıl vurulacağını bilmek ve o kadar uzağa göndermek büyük bir atletik yetenek gerektiriyor.”

“Ben alışveriş merkezinde daha çok egzersiz yapıyorum,” diye şaka yaptım. “Sonra eve gelip herkese alışverişte kazandığımı söylemiyorum.” *Gerçi önceki gün indirimden aldığım o kırmızı ayakkabılar sayesinde büyük bir şey kazanmışım gibi hissettim.*

Nick somurttu. “Bence işin içine girsen hoşuna giderdi.”

Belli ki şakalarımın komik olduğunu düşünmüyordu. Bu yanlış bir şey söylediğim ilk sefer değildi, sonuncu olacağından da şüpheliydim. En azından artık golf konusuna devam

etmemem gerektiğini biliyordum. Yine de şakalaşabileceğim birilerine ihtiyacım vardı; yoksa biriyle dışarı çıkmanın hiçbir anlamı kalmıyordu. *Üzgünüm anne, fakat bu buluşmadan bir aşk evliliği doğmayacak gibi görünüyor.*

Nick peçetesini tabağının içine atıp cebinden bir diş ipi çıkardı; hani şu plastik, iki ucun arasına gerilmiş bir ip bulunan Y şeklindekilerden. İşini hallederken dehşet içinde onu izledim.

Size soruyorum, hangisi daha kötü? Dişlerinin arasında ufacık bir yemek artığı kalması mı, yoksa masada diş ipi kullanması mı? Ben oyumu masadan yana kullanıyorum. İlle de cebinde duran ve üzerine bütün tüyleri toplayan o diş ipini kullanman gerekiyorsa, o zaman tuvalete git ve harıl harıl çalış. Çünkü dişlerinin arasındaki et parçalarını çıkardığını görmek istemiyorum.

Nick dişlerini temizledikten sonra, “Artık kalkalım mı?” diye sordu.

Oradan daha hızlı bir şekilde çıkamazdım.

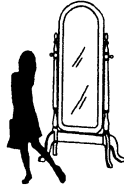
Eve dönüş yolunda golften ve enstrümantal müzikten bahsedip durdu. Bu adamın yanında kendimi yorgun, sıkkın ve bezgin hissediyordum. Apartmanımın önüne geldiğimizde, arabadan inip binaya koşmamak için kendimi zor tutuyordum. “Yemek için teşekkürler,” dedim.

“Evet...” Nick bana doğru eğildi.

Bir öpücük bekliyor olamaz.

İyi tarafından bakarsam, en azından dişlerinin az önce diş ipiyle temizlendiğini biliyorum.

“Sabah ilk iş halletmem gereken çok önemli bir sunum var, bu yüzden iyi geceler,” diyerek kapı koluna uzandım ve arabadan indim. “Sonra görüşürüz,” repliğini özellikle kullanmadım çünkü sonra diye bir şeyin olmamasını umuyordum. Sabrım gereğinden fazla zorlanmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dün gece Nick'e yalan söyledim. Bu sabah bir sunumum filan yoktu. Hatta sonradan nedime elbisemde değişiklik yaptırmak üzere Stephanie'yle buluşacağım için evden çalışıyordum. Sürekli gergin bir havada geçtiğinden, koşarak dün akşamki yemeğin sıkıntısını üzerimden atmak istedim.

Saçımı dağınık bir topuz yaptım, yanıma bir şişe su aldım, iPod'umu açtım ve spor yapmak üzere aşağıya indim.

Spor odası boş olduğundan, koşu bandını kullanmak için beklemek zorunda kalmadım. Koşarken kafamda projelerimin üzerinden geçtim. Zihnimde Bayan Crabtree'nin salonundaki eşyaların yerlerini değiştirdim, renk düzenlerini karıştırdım ve Kaliforniya'daki bir galeriden almış olduğu birkaç parçayla oynadım.

Beş kilometre sonra, yüzümü bir havluyla silip şişemden büyük bir yudum su içtim. O gün yapmam gereken her şeyi düşünerek koşu bandından indim ve Jake'le yüz yüze geldim.

"Karşıdan seni gördüğümü sandım," dedi.

Kulaklıklarımı çıkardım ve Jake'i gördüğüme inanamamış olarak gözlerimi kırptırdım. Uzun bir spor şortu ve düzgün hatlı göğsünü ortaya çıkaran dar bir tişört giymişti.

Dün akşamki randevumdan sonra uyumakta güçlük çekmiş ve Jake'le bir daha karşılaştığımızda ona neler söyleyeceğimi düşünmüştüm. Ancak göğüs kaslarına bakarken hepsi aklımdan uçup gitmişti.

"S-sen burada ne yapıyorsun?" *Sakin ol Darby. Gayet sakin.*

"Seninle aynı şeyi," dedi Jake. "Koşuyorum."

Gerçekten o kadar terli olmamayı diledim. Muhtemelen yüzüm de kıpkırmızıydı. "Ama... sen burada yaşamıyorsun, değil mi? Yani bu binada," diye sordum.

Jake'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Burada yaşamasaydım koşturmak için buraya gelmem biraz garip olurdu."

Yanaklarım ateş gibi yanmaya başladı ve su şişemden bir yudum daha aldım. Özür dileme zamanıydı. Belki ondan sonra kendimi bu kadar suçlu hissetmekten kurtulup bu adamı aklımdan çıkarabilirdim. "Bak, restorandaki yanlış anlaşılma için özür dilerim. Sadece senin de etkileyici görünmek için herkese restoranın sahibi olduğunu ya da şirketi işlettiğini söyleyen o adamlardan biri olduğunu sandım. Herkesi tanıdığımı dolayısıyla da beni etkilemek için yalan söylediğini düşündüm."

İşte. Özür dilemiştim. Artık bu adamı geride bırakabilir ve normal hayatıma dönebilirdim.

Jake, "Seni *sahiden* etkilemeye çalışıyordum ancak işimle

değil,” diyerek başparmaklarını şortunun ceplerine geçirdi ve omuz silkti. “Sanırım iletişim becerilerimi geliştirmem gerek, çünkü belli ki vahşi cazibem yeterli gelmemiş.” Cevabını vurgulamak için gülümsediğinde ne kadar denesem de beni etkilemesine zerre kadar bile engel olmayı başaramadım.

“Ah, aslında yeterince çekiciydin. Yalnızca bir yalancı olmadığını kanıtlayacak kadar değil. Artık bildiğim kadarıyla yalancı değilsin, yani tekrar özür dilerim.”

“Her zaman insanlar hakkında en kötüsünü mü düşünüürsün?”

Kollarımı kavuşturdum. “Evet. Böylece asla hayal kırıklığına uğramam. Bu sayede zamanımı boşa harcamamış ve beladan uzak durmuş olurum.”

Jake kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesi kayboldu. Bu yalnızca bir an sürdü, sonra gülümsemesi geri geldi. “Sanırım bu konuda yapılacak tek bir şey var. Birlikte akşam yemeğine çıkalım ve sana bir yalancı olmadığımı kanıtlayayım.”

Bana ciddi olarak çıkma mı teklif ediyor? Hem de ter içinde ve makyaajsızken? Gözlerim ister istemez sert göğsüne ve kaslı kollarına kaydı. Nabzım hızlandı ve odanın sıcaklığı daha da arttı. Beni cezpt etmediğini iddia edersem yalan söylemiş olurum.

Yutkunarak aklımdan üzerinde tişörtü olmadan ne kadar iyi görüldüğüne dair düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım ve kendi kendime beni bir yıl boyunca kalbimin kırılmasından koruyan kuralları hatırlattım. Nick gibi adamlar güvenliydi. Önümde duran adamsa onun tam tersiydi. “Üzgünüm, ama

şimdiden aleyhinde iki vuruş var. En sevdiğim restoranda çalışıyorsun ve benim apartmanımda oturuyorsun. Bu düpedüz bela aramak anlamına geliyor.”

Jake bana bir adım yaklaşarak, “Veya belki de uygun olduğu anlamına geliyor,” diye cevap verdi.

“Uygun olmak; bir kızın sahip olmak isteyeceği bir özellik,” dedim. Bana yakın durduğu için biraz sesim titredi. Jake aynı zamanda uzundu, ayağımda spor ayakkabılarım varken ancak omuz hizasına geliyordum; bu da en yüksek topuklularımı giydiğimde bile benden birkaç santim uzun olacağı anlamına geliyordu. Elimden geldiğince kayıtsız bir ifade takınarak saatime baktım. “Gidip birkaç işi halletmem gerekiyor.”

Jake uzanıp tıpkı önceki akşam yaptığı gibi elini belime koydu. Elinin altında tenim ısındı ve nefesim kesildi. Bir yanım, *bu fırsatı kaçıрма*, derken, diğer yanım da, *imdat! İrtifa kaybediyoruz*, diye haykırıyordu.

Jake, göğsü koluma değecek şekilde daha da yaklaşıp, “Şunu bil ki, ben beyzbol konusunda uzmanım ve iki vuruş sahadan atılmak için yeterli değil. En az üç tane gerekli,” dedi.

O masmavi gözlerinin içine bakarken sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. “Eminim üçüncüsü de yakında ortaya çıkar,” dedim.

Jake’in gülümsemesinin dozu birkaç kat daha arttı. “Görüştürüz Darby,” dedi.

Olan biteni anlattıktan sonra Stephanie, “Bence onunla

çıkmalısın,” dedi. Elbisemi diken kadın açık pembe kumaşı çektiştirince az kalsın düşünüyordum.

“Benim apartmanımda yaşıyor Steph. Onunla çıkamam.”

“Ne olmuş yani? Ben şansını dene derim.”

Başımı iki yana salladım. “Böyle bir şey olmayacak. Evan’la bana olanları hatırlasana. Kendimi ilelebet uygunsuz bir duruma mahkûm etmiştim. Bir daha asla benimle aynı binada oturan biriyle çıkmayacağıma yemin ettim.”

Stephanie etek boyumu işaret ederek, “Bence iki buçuk santim yukarıda olmalı,” dedi ve sonra tekrar bana baktı. “Tek dediğim şu; bu adam seni heyecanlandırmış gibi görünüyor. Onun son derece çekici olduğunu düşündüğünü itiraf ettin ve bir kez ümitlerini boşa çıkarmana ve ona yalancı demene rağmen adam sana çıkma teklif ediyor. Kararlılığını takdir etmen gerek.”

“Benim apartmanımda oturmasaydı ve en sevdiğim restoranda çalışmasaydı takdir edebilirdim,” dedim. Blue’ya gitmekten kaçınmam gerektiğini fark edince homurdandım. “Artık nerede yemek yiyeceğim ben?”

Stephanie’nin ceptelefonu çalınca, “bir dakika,” der gibi parmağını kaldırdı.

O telefonda konuşurken yine Jake’i düşündüm. Bana nasıl gülümsediğini, nasıl hâlâ bir vuruş hakkı olduğunu ima ettiğini ve görüşürüz deyişini... Pekâlâ, beni etkilemişti. Fakat gerçeğe dönmek için tek yapmam gereken Evan’la yaşadıklarımızı hatırlamaktı. O zamanlar apartmanlardan oluşan

bir sitede oturuyordum. Evan'la aramız bozulduktan sonra, yaşayacak başka bir yer bulmak zorunda kalmıştım.

Hayır. Kurallara uy. Geçmişteki hataları tekrarlamak istemiyorum.

Küçük Denizkızı Vaka Çalışması: Evan/Prens Eric
Yaşım: 24

Stephanie'yle birlikte üniversite yıllarımız boyunca ufak, yıkık dökük bir dairede oturmuştuk. Çalışmaya başladıktan birkaç yıl sonra, artık kedi çışı ve köri gibi kokmayan bir yere taşınma vaktinin geldiğine karar verdik. Üvey ikiz kardeşlerim Drew ve Devin, Steph'e ve bana bütün mobilyalarımızı ve kutuları yeni evimize taşımada yardımcı oluyorlardı.

Kamyoneti boşalttıktan sonra Drew, Devin ve Stephanie yiyecek bir şeyler bulmaya gittiler. Dairemizi havalandırmak için kapıyı ve pencereleri açmıştım. iPod'umu açıp kutuların yerlerini değiştirmeye başladım. Sanırım kendimi şarkı söylemeye biraz fazla kaptırmıştım. Müzik eşliğinde şarkının sözlerini avaz avaz tekrarlıyordum ve başımı kaldırdığımda kapımda bir adamın durduğunu fark ettim. Atletik bir vücuda sahipti, sarışındı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Ona selam mı versem yoksa kaçıp saklansam mı diye düşünürken Drew, Devin ve Stephanie yemeklerle birlikte kapıda belirdiler. Kapıdaki adam da açık duran kapımızın önünden uzaklaşıp gitti.

Bir hafta sonra onunla posta kutularının önünde karşılaştım.

“Hey, sen şarkı söyleyen fıstıksın. Bu arada, güzel bir sesin var,” dedi.

Hiçbir şey söyleyemeden orada öylece dikildim.

“Ben Evan. Senden yalnızca birkaç kapı ileride oturuyorum, yani bir şeye ihtiyacın olursa...” Kaşlarını bitıştirdi ve sevimli bir şekilde omuz silkti. “Şey, muhtemelen bende yoktur. Aslında dairemiz oldukça sade ama bir yandaki kapıyı çalabilirsin çünkü oradaki hanımefendi gerçekten çok iyidir,” dedi.

Hâlâ neler söyleyeceğimi düşünerek gülümsedim. Nihayet ağzımdan birkaç kelime çıkarabildim. “Tavsiye için teşekkürler. Bu arada ben Darby,” dedim.

Evan başını salladı. “Eminim seni tekrar görürüm.”

Bundan sonra düzenli bir şekilde karşılaşmaya başladık: havuzda, çamaşır odasında ve asansörü kullanmak yerine merdivenlerden çıkarken. Günümüzün nasıl geçtiğiyle ilgili kısaca sohbet ederdik, kedisine tasma takıp dolaştıran yaşlı kadın Gertrude’a gülerdik ya da berbat bir yemek pişirip binanın yarısını kokutan komşudan şikâyetçi olurduk. Binamda yaşayan tüm insanlar içinde –tabii ki işte çok uzun saatler geçiren ve nadiren gördüğüm Steph hariç– en iyi Evan’ı tanıyordum. Onunla aramızda rahat bir iletişim vardı. İyi anlaşıyorduk.

Bir gece, oldukça stresli bir işgününün ardından jakuzide rahatlamaya gittim. Su motorları çalıştı. Havuzda gözlerim kapalı halde oturdum ve dışarı çıkıp onları tekrar başla-

tacak enerjiyi toplamaya çalıştım. Kendimi soğuk havayla karşılaşmaya hazırlamadan önce, suda tekrar balonlar oluştu. Havuzu kiminle paylaşacağımı görmek için gözlerimi açtım.

Evan köpüklü suya adımını attı. “Hey, Darby? Nasıl geliyor?” diye sordu.

“Ah, anlarsın işte, stresli bir gündü ve rahatlamaya çalışıyorum.”

Evan, “Bütün gün kamyonetleri boşalttıktan sonra benim de aklımda aynı şey vardı,” dedi ve bana gülümseyerek, “Bu havada burada fazla insan gelmez,” diye ekledi.

Gökyüzüne baktım ve yağmurun yaklaştığını belli eden temiz havayı içime çekerken, “Böyle havalarda sıcak havuzda olmayı seviyorum,” dedim.

Başımı indirdiğimde Evan yanı başımdaydı. “Sana hep çıkma teklif edecek oluyorum fakat sonra tırsıp vazgeçiyorum,” dedi.

Yutkundum. Vücudundan çıkan ve etrafımızda dönen buharları izledim. “Bunu yapmamalısın. Yani tırsmamalısın.”

Evan kollarıyla beni sardı ve gecenin geri kalanını jakuzide öpüşerek geçirdik. Biliyorum, her ucuz televizyon programında bir jakuzi sahnesi ya da çekici insanlar vardır. İnanın bana, ertesi sabah bunun arkasının gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Sonra onu tekrar gördüğümde nasıl davranacağım konusunda strese girmeye başladım.

Ertesi gün işten gelip apartmana girdiğimde, Evan’ın kamyonetinin otoparkta olduğunu fark ettim. Birkaç dakika boyunca asansörü ya da merdivenleri kullanmak arasında

gidip geldim. Hangisinin beni Evan’la karşı karşıya getirebileceğini merak ettim, sonra da onunla karşılaşmak isteyip istemediğimi anlamaya çalıştım. Sonunda merdivenleri kullanmayı tercih ettim. Evan’ın kapısının önünden hızla geçip kendimi daireme kilitledim.

Televizyonu açtım ve mönüde gezinmeye başladım. Yirmi dakika boyunca kanallar arasında gezindikten sonra, kapım çalındı. Gözetleme deliğinden baktığımda, kapının diğer yanında elinde bir pizza kutusu tutan Evan’ı gördüm.

Kapıyı açmadan önce elimi saçımın içinden geçirdim.

Evan, “Hey, biraz pizza yiyip takılırsız diye düşünmüştüm,” dedi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Demek ki bu tek gecelik bir şey değildi! *The Bachelor*’ın bir bölümündeki istenmeyen ve bir gül verilmeyen kız değildim, bu durumda gülün yerine payıma yağlı bir dilim salamlı pizza düşüyordu. Yana doğru çekilip Evan’a içeri girmesini işaret ettim. Pizza yedik ve sonra biraz daha öpüştük.

Bundan sonra daha sık buluşmaya başladık. Birlikte akşam yemeği pişirdik, sinemaya gittik ve sık sık jakuziyi ziyaret ettik. Çok geçmeden, apartmandaki herkes birlikte olduğumuzu öğrendi. Evan’ın evinden bir dakika içinde kendi daireme dönebilmek oldukça pratikti.

Ve sonra... *Küçük Denizkızı*’nda Vanessa kılığına giren Ursula’nın göğsündeki deniz kabuğunun Prens Eric’i nasıl hipnotize ettiğini biliyor musunuz? Diğer kızların göğüsleri de Evan’ı hipnotize ediyordu. Onu her zaman onlara iştahla

bakarken görüyordum. Buna bayılmıyordum fakat anlarsınız ya, ben de hoş bir erkekle karşılaştığımda durup ona bakmaktan geri kalmıyordum. Ben çok daha kurnaz davranıyordum ama yine de bakıyordum. Hem Evan beni de ihmal etmiyor, hep çekici göründüğümü söylüyordu.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra Evan benden uzaklaşmaya, benimle daha az vakit geçirmeye ve erken kalkması gerektiğini söylemeye başladı. Sorun yoktu. Ben de meşguldüm.

Bir gün koridorda onunla karşılaştığımda, ilişkimize bir ara vermek istediğini söyledi. Her şeyin çok hızlı geliştiğini belirtti, aynı katta oturmamıza vurgu yaptı ve bu kadar büyük bir bağlılığa hazır olmadığını anlattı.

Bu “biraz ara verelim” konuşmasının kafa karıştırıcı yanı, Evan’ın konuya sanki ilişkimize sonra kaldığımız yerden devam edebilirmişiz gibi bir hava vermiş olmasıydı. Fakat ben içten içe her şeyin bittiğini biliyordum. Yine de, bir hafta sonra kollarında başka bir kız varken onunla karşılaştığımda gafil avlandım. Ev arkadaşının dediğine göre, Evan’ın yeni kız arkadaşı yerel bir müzik grubunda solistti ve Evan büyülenmiş gibiydi.

Üç ay sonra –posta kutumdan koca bir fatura yığını toplarken– Evan bana evleneceğini söyledi.

Yine sesim titredi. İyiymiş gibi davranıp başımla onaylamaya çalıştım. Gerçi *kız arkadaşıyla* giderek daha sık kar-

şılaşmaya başlamıştım. İşe gitmek üzere çıkarken, koridorda Evan'a veda öpücüğü verdiğini görüyordum. Çamaşırlarımı yıkamaya çalışırken oradaydı. Evan'ın eski kız arkadaşı olduğum için her zaman bana ters ters bakıyordu. Aslında onu baştan çıkaran kendisiydi ve bu ters bakışlara neden *benim* maruz kaldığımı anlamıyordum.

Evan nişanlandığını itiraf ettikten sonraki akşam, jakuziye girmek üzere aşağıya indim. Evan ve yeni nişanlısı da oradaydı ve tıpkı bizim eskiden yaptığımız gibi öpüşüyorlardı.

Bildiğim kadarıyla, evliliklerine engel olan bir deniz yaratığı olmadı.

Bütün prenslerin içinde, Prens Eric en sevdiklerimden biriydi. Aslında düşünürseniz, Eric bir sese, bir fıkre âşık oldu. Ayrıca Ariel'e de fazla yüklenemem çünkü gençti, toydu ve çatal gibi şey onu kolayca eğlendirebiliyordu. En azından Disney mutlu bir son yaratmaya çalışmıştı. Hikâyenin orijinalinde Ariel denizköpüğüne dönüşüyordu. Fakat görüyorsunuz ya, eğer hikâyenin orijinalini dinleyerek büyüseydim, belki bu kadar büyük umutlarım olmazdı. Belki de bir erkeğin bütün garipliklerimi kabul etmesini, beni olduğum gibi sevmesini ve hayat ne getirirse getirsin bütün güçlülere benimle birlikte göğüs germesini beklemezdim.

Kaybedilen zaman: Evan'la birlikte olduğum üç ay ve sonra da ondan ve sonunda nişanlandığı yeni kız arkadaşından

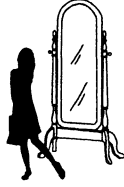
kaçmaya çalışarak geçirdiğim dört ay.

Alınan dersler:

Etraflarına arzu dolu bakışlar atan erkekler, ellerinde-kiyle çok da tatmin olmazlar.

Jakuzi yakınlaşmaları her zaman ama her zaman için kötü bir fikirdir.

İşler sarpa sararsa sürekli karşılaşmak zorunda kalacağın biriyle asla çıkma.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Blue'ya yaklaşırken homurdandım. Burası bulunmak istediğim en son yerdi fakat Bayan Crabtree'yi öğle yemeği için başka bir yerde buluşmaya ikna edememiştim. Onu en başında kuzu yemesi için buraya getirmemeliydim çünkü artık buranın bir müdavimi haline gelmişti.

Zaten o sabah patronum Patricia'yla yaptığımız maratonu andıran iş toplantım yüzünden başım ağrıyordu. Nadine ve ben raporlarımızı teslim etmemekle suçlanmıştık; oysa ki e-posta hesabım raporun gönderildiğini söylüyordu. Hayatımda daha fazla dramaya ihtiyacım yoktu. Dün sabah Jake'le karşılaştıktan sonra, ne olursa olsun ondan uzak durmaya karar vermiştim ve bu restorana ayak basarak tam aksi şekilde hareket ediyordum.

Neden aptal ayakkabım zemine takılmıştı ki? Ayakkabım ayağımdan çıkmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Neden Bayan Crabtree burada buluşma konusunda bu kadar ısrarcıydı?

Fazladan bir tampon görevi görsün diye Nadine'in de gelmesini sağlamaya çalışmışım fakat Patricia'ya bir çıktı verebilmek için raporlarımızın arasına gömüleceğini ve bazı küçük işlerini halletmesi gerektiğini söyleyerek beni geri çevirmişti.

Derin bir nefes alıp içeri girdim.

Bütün yemek boyunca diken üstündeydim. Yemeğimden güçlkle bir iki lokma alıp birkaç saniyede bir etrafı kolaçan ediyordum. Bayan Crabtree'yle birlikte planlarımıza son şeklini verdikten sonra bana torunlarıyla ilgili son havadisleri vermeye başladı.

Bir mucize eseri, toplantımızı Jake'i görmeden bitirmeyi başarmıştık. Şimdi tek yapmamız gereken dışarı sıvışmaktır ve bundan sonra eve gitmekte özgürdüm.

Restoranın ön kısmına doğru yürürken Bayan Crabtree, “Şu çizgilerle ilgili fikre bayıldım,” dedi.

“Ayrıca salon için seçtiğiniz o şamdan da muhteşem görünecek,” dedim. Gri denizci ceketimi koluma astım. O gün hava biraz rüzgârlıydı ve yağmur yağabileceğini düşünmüştüm. Colorado böyleydi. Bir gün yaz geldiğini sanırdınız; ertesi gün hava o kadar soğurdu ki, ağzınızdan buhar çıkardı.

Jake köşeyi döndü ve bana doğru ilerlemeye başladı. Bayan Crabtree'nin arkasına geçtim fakat kabarık beyaz saçlarına rağmen, bana siper olamayacak kadar kısa boyluydu. Jake yukarı baktı ve göz göze geldik. Yakalanmışım. Ben de el salladım ve onu doğaçlama bir şekilde yanımıza çağırır gibi yaptım.

Jake, “Anlıyorum, uzak kalamıyorsun,” dedi.

İçten içe iki büküm olmama neden olan gergin bir kahkaha attım. Lanet olsun. Neden beni bu kadar darmadağın ediyordu ki? O yalnızca bir adamdı. Bana çıkma teklif eden çok yakışıklı bir adam. Hem de iki kez.

Saçımı kulağımın arkasına attım. “Selam, Jake. Bu, Bayan Crabtree. Bayan Crabtree; bu, Jake. Blue’nun sahiplelerinden biri.” *En azından artık bu detayı biliyorum.*

Jake, Bayan Crabtree’ye elini uzattı ve çekici bir şekilde gülümseyerek, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Bayan Crabtree de Jake’in elini tutup hevesli bir şekilde sıktı. “Ah, buraya bayılıyorum. Burada harika bir iş çıkarıyor-sunuz.”

“Çok teşekkürler. Buranın sahibi olarak –burada Jake bana döndü ve son derece kendini beğenmiş bir şekilde kocaman sırttı– bunu duymak çok güzel.”

İçimden bir şeyler koptu fakat bana sataşması aynı zamanda içime bir arzu kıvılcımı düşürdü. Yakın zamanda şahit olduğum üzere, her şeyi fazlasıyla ciddiye almayan bir erkeğe rastlamak zordu ve iyi bir espri anlayışı insanda ilgi uyandırıyordu.

Onunla yalnızca bir kere çıkmamın nesi kötü olabilir ki?

Fakat “yalnızca bir kere” konusunda başarılı sayıldım; hele Jake gibi erkekler söz konusu olduğunda. Kendimi kaptırıp bu seferkinin farklı olacağını düşünüyordum ve her şey kalbimin bir köşesinin daha kırılmasıyla son buluyordu.

Savunma mekanizmam devreye girdi ve dünden kalan

tehlike uyarı sinyali zihnimde daha da güçlü bir şekilde canlandı. Bu, izin verdiğim takdirde beni incitebilecek bir adamdı.

Jake tekrar Bayan Crabtree'ye döndü. "Peki, Darby'yi sizinle öğle yemeği yemeğe nasıl ikna ettiniz?" diye sordu.

Sakin bir şekilde araya girdim ve Bayan Crabtree'yi pohpohlayıp Jake'i başımdan savarak, "Ben bir içmimarım ve Bayan Crabtree de en sevdiğim müşterilerimden biri," dedim.

Jake gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Yani seninle akşam yemeği yiyebilmek için müşterin olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Müşterilerimle çıkmam," dedim. Bu da yaşayarak öğrendiğim başka bir ders. "Ve teknik olarak, senin restoranının tasarımına yardımcı oldum. Ayrıca oturduğumuz binanın tasarımına da yardımcı oldum." Bayan Crabtree'yle birlikte gitmeye hazırlandığımızı belirtmek için ceketimi giymeye yeltendim. Bir kolumu ceketin içinden geçirip diğerine yetiştirmek için geriye doğru uzandım.

Jake, Bayan Crabtree'ye döndü ve dramatik bir biçimde iç çekti. "Görüyorsunuz ya, Darby'yi benimle çıkması için ikna etmeye çalışıp duruyorum ve beni sürekli reddediyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

Bayan Crabtree bakışlarını Jake'in üzerinden bana doğru kaydırdı. "Hayır, inanamıyorum."

"Buraya sürekli geliyorum ve aynı binada yaşıyoruz. Bu uygunsuz bir durum," dedim. Ceketimin diğer kolunu hâlâ

yakalayamamıştım.

Jake ceketimi tuttu ve kolumu bir türlü bulamadığını deliğe sokmama yardım etti. Bana doğru eğildi ve nefesini boynumda hissettirerek fısıldadı: “Aramızdaki bariz çekimden daha mı uygunsuz?”

Tüylerim diken diken oldu ve Jake beni nasıl etkilediğini göremesin diye ceketimin kollarımı yeterince kapatmasını diledim. Aramıza biraz mesafe koyarak ondan uzaklaştım. “Hoşça kal Jake. Eminim tekrar görüşürüz.”

Jake göz kırptı, gerçekten, tam anlamıyla bana göz kırptı! “Emin olabilirsin,” dedi.

Binamdan birkaç sokak ötede sık sık vakit geçirdiğim bir kitabevi vardı. Uzun bir işgününün ve Jake’le bir türlü aklımdan çıkaramadığım karşılaşmamızın ardından dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Eskiden aşk romanları okurdum ama artık aksiyon yüklü ve ölü sayısının fazla olduğu kitapları tercih ediyordum. Parlak sarı kapaklı bir kitabın arkasını okudum, bana göre olmadığına karar verdim ve tekrar yerine koydum.

Başımı kaldırdığımda, Jake’i gördüğümü sandım. *Yok artık! Bu adam cidden her yerde karşıma çıkıyor.*

Tekrar kaçamak bir bakış atmak üzere koridorlarda dolaşmaya başladım. Oradan Jake beni görmeden çıkmak muhtemelen daha akıllıca bir seçim olurdu fakat merakım galip gelmişti. İncelediği kitaplar onun hakkında biraz ipucu ve-

rebilirdi. Ayrıca, ona bakmaktan keyif alıyordum.

Adam bir bölümün önünde durdu ve ben de onu daha iyi görebilmek için boynumu uzattım. Yukarı, rafların üzerine doğru bakınca onun Jake olduğundan emin oldum ve beni görmeden önce bir kitap yığınının arkasına saklandım. Rafın arkasından kafamı çıkarıp bakınca, bana doğru geldiğini gördüm.

Bir kaçış yolu arayarak aceleyle koridorda ilerledim. Her iki yönde de süratle kaçmam söz konusu değildi, Jake beni kesin görürdü. Görünüşe bakılırsa zaten görecekti. Jake açık koridorda ilerlerken ben de çabucak ona doğru dönüp önümdeki raftan bir kitap aldım.

Jake, “Darby? Senin burada ne işin var?” diye sordu.

“Ah, yalnızca birkaç kitap alıyordum,” dedim ve elimdeki kitaba baktım. Nasıl olduysa, bula bula erotik kitaplar bölümünü bulmuştum. Elimde esaretle ilgili bir kitap vardı. *Biri beni hemen öldürsün.*

Jack tek kaşını havaya kaldırdı. “İlginç görünüyor.”

Yüzüm kızarıırken ağırlığımı diğer ayağıma verdim. “Bu bir arkadaşım için. Kendim için değil. Yani, düşündüğün gibi değil. Arkadaşım evleniyor. Vay canına, kendimi gerçekten çok tatsız bir duruma soktum.”

Jake’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Beni sinsice izlediğini itiraf etmenin bir sakıncası yok.”

Acayip seks kitaplarına bakmak mı yoksa onu sinsice izlemek mi daha kötü? Bu iki seçeneği tartıyor olmam bile ne kadar çaresiz bir durumda olduğumu kanıtlıyor.

“Gitmem gerek,” dedim. Kitabı rafa çarparak yerine koydum ve alelacele oradan uzaklaştım.

Şey, bu olay ya bana olan ilgisini daha da artıracak ya da benimle bir daha asla konuşmayacak.

O anda, gerçekten hangi seçeneği istediğimden hâlâ emin değildim.

Akşamın teması, müstehcen konular gibi görünüyordu. Bütün televizyon kanalları karısını aldatırken yakalanan bir politikacıdan bahsediyorlardı. Bu adam özellikle fahişeleri tercih ediyordu. Kanalı değiştirmek üzere kumandayı elime alsam da kendimi seyretmekten bir türlü alıkoyamadım. Adam son derece kalabalık bir basın toplantısı düzenlemişti ve karısı da yanı başındaydı. Olayın şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı ama yine de kocasının yanındaydı.

Politikacı, “Davranışlarım için özür dilerim,” dedi. “İnsanların bana olan inançları sarsıldığı için çok pişmanım. Özellikle de ailemi incittiğim için pişmanım...”

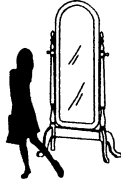
Beni duyamayacağını bildiğim halde ona, “Ah, hadi itiraf et. Yalnızca yakalandığın için pişmanlık duyuyorsun. Aksi durumda şu anda bir fahişeyle birlikte olurdun,” dedim.

Adamın bir basın toplantısında karısından özür dilemesini izlemek iğrençti. Karısının yapmasını istemediği şey nedir –tabii ki fahişeler dışında– biliyor musunuz? Özür dilemek için bir basın toplantısı düzenlemek. Adam gerçekten üzgün olsaydı, karısından daha güzel ve sakin bir ortamda

özür diler. Karısının yüzüne tokat atıp ne kadar büyük bir eşek olduğunu söylemesine izin verirdi.

Tabii ki bir ahmak gibi kendini küçültüp davranışlarından pişman olduğunu iddia edecekti. Başka ne yapabilirdi ki? Oraya çıkıp bütün ulusun önünde, “Fahişeler bir harika. Onlara özellikle karımın yapmayı kabul etmediği müstehcen şeyleri yapmaları için para verebilmeyi çok seviyorum,” mu diyecekti? Sanırım bunun bir palavradan ibaret olduğunu bilmesem, bu hareketi gerçekten takdir edebilirdim. Ancak dediğim gibi, adam gerçekten üzgün değildi. Yalnızca yakalandığı için üzülüyordu. İşte, erkekler böyledir.

Jake’le ilgili fikirlerim gidip gelirken, bu ihtiyacım olan uyarı sinyali yerine geçmişti. Kendime Jake’le neden çıkmadığımı ne kadar sık hatırlatırsam, o kadar iyiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Şu an, kendimi Külkedisi'yle karşılaştırdığımı fark ediyorum. İki tane kötü kalpli üvey kız kardeşim olmayabilir fakat iki tane kötü kalpli üvey erkek kardeşim var. Aslında Drew ve Devin gerçekten kötü sayılmazlar ve onları ölümüne seviyorum. *Şu an.*

Fakat çocukluğumu Longmont denen ufacık şehirde onlarla birlikte geçirdim. Benimle dalga geçer ve giysilerimi at ağılının etrafındaki çitlere asarlardı; bu nedenle o zaman kötü olduklarına emindim. Annemle birlikte üç erkekle aynı evde yaşamaya başlayınca, buna alışmak biraz zaman almıştı. Fakat erkek kardeşlerim zaman içinde ailemin bir parçası haline geldiler. Drew'la son birkaç yılda daha da yakınlaşmıştık.

O öğleden sonra beni aramış ve zaman geçirmek üzere arabayla şehre ineceğini söylemişti. Bu genelde kadın avcılığı yapacağı anlamına geliyordu. Demek ki Michelle'le ayrılmışlardı.

Drew altıyı birkaç dakika geçe geldi ve aklıktan öldü-

günü söyledi. Mutfak çekmecemden eve servis yapan restoranların mönülerini çıkardım, koltuğa yığıldım ve mönülerini Drew'a uzattım.

Drew mönü yığınının göz atmaya başlarken, "Blue'ya gitmek istememene şaşırdım," dedi.

"Orada yemek yemekten bıktım," dedim. "Şimdi, bana Michelle'le aranızda neler geçtiğini anlat."

Drew, "Ben bir kız değilim, bunu biliyorsun değil mi? Bu konu hakkında konuşmama gerek yok," dedi ve bana baktı. "Hem bu senin için iyi bir şey, öyle değil mi? Benim sonsuza dek bekâr kalmamı istiyorsun çünkü belli ki senin bu konuda pek şansın yok."

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Elimin tersiyle göğsüne vurdum. "Bunu başıma kaktığın için teşekkürler. Fakat bu karnıya varmak için henüz elli yaşımıza o kadar da yaklaşmadık."

Drew ve ben bir sürü başarısız ilişki yaşamıştık. Bir gece bir anlaşma yaptık. Ellili yaşlarımıza geldiğimizde hâlâ bekârsak, birlikte büyük bir daire tutacaktık. Bir bakıma *Anne of Green Gables*'taki* Marilla ve Matthew Cuthbert gibi olacaktık. Ancak biz yetim bir çocuk evlat edinmeyecek, bunun yerine ev işlerini yapması için birini tutacaktık.

Drew vurduğum yeri ovaladı. "Tanırım."

"Sanki gerçekten acıdı. Dökül hadi."

"Babama ve Janet'a Michelle ilişkimizi benim istediğimden daha ciddi bir aşamaya taşımak istediği için ayrıldığımızı söyledim ki muhtemelen bunu istiyordu. Aslına bakarsan günden güne daha da sinirime dokunmaya başlamıştı. Sesinin hep

* 1908'de Kanadalı yazar Lucy Montgomery tarafından yazılan ve Türkçeye Yeşilin Kızı Anne adıyla çevrilen roman. (ç.n.)

bu kadar genizden gelip gelmediğini merak etmeye başladım...”

“Gerçekten sinir bozucu bir sesi var.”

“Neredeyse her saat başı arayıp ne yaptığımı soruyordu. ‘Çalışıyorum. Bazılarımız çalışmak zorunda,’ diye bağırarak istiyordum.”

Kanepede arkama yaslandım. “Her zaman yapışkan kızları kendine çekiyorsun.”

Drew omuz silkti. “Sanırım biraz da benim tipim olmayan kadınlarla ilişki kurmayı denemeliyim,” dedi.

Elimi havada salladım. “Ben bunu daha önce denedim. Genelde hiç ilgimi çekmeyecek erkeklerle takıldım, fakat tek elde ettiğim, benimle uyumsuz insanlarla yaşadığım birçok kısa ilişki oldu.”

“Zaten şu anda ciddi bir şey aramıyorum.”

Drew’a bakıp başımı iki yana salladım. “Tipik erkek işte.”

Drew oflayıp pufladı ve dizimi dürttü. “Sanki sen daha iyisin. Uzun süreli ilişkilere inanmıyorsun bile.”

“Kısa süreli kaçamaklara da inanmıyorum,” diye cevap verdim. Bu konuşmanın sonunda kadınlar ve erkekler hakkında tartışmamıza neden olacağını biliyordum; bu yüzden Sarı Ejderha restoranının mönüsünü elinden aldım ve tavuklu erişteyi işaret ettim. “Ben bundan yiyeceğim. Sen ne istiyorsun?”

Drew portakallı tavuğu ve Çin usulü eti işaret etti. “Ar-tanları yarın sabah yerim.”

“İyy. *Kahvaltıda* artakalan Çin yemeklerini yiyemezsin.”

“Peki. Ben de öğle yemeğinde yerim. Yarın ne zaman çıkmam gerekiyor?”

“Birazcık geç kalabilirim.”

“Tamam o zaman!” Drew mönülerin geri kalanını cam sehpa fırlattı. “Önce Çin yemeği yeriz, sonra da gidip bu gece takılacak bir sevgili buluruz,” dedi.

“Biliyor musun, insanı gerçekten kötü etkiliyorsun,” dedim sırtarak. “Buraya daha sık gelmelisin.”

Folk müziği parçaları yüklü bir müzik kutusu bulunan rüstik bir bar olan Vagon Tekerleği, Drew’u götürmek için uygun bir yer gibi görünüyordu. Oradaki kızların onun tam bir kovboy olmasını sorun edeceklerini sanmıyordum; gerçi üzerindeki tişört ve bol kesim kot pantolon nedeniyle pek de öyle görünmüyordu. Ayrıca, bu benim için standart programlardan bir kaçış olacaktı. Stephanie’nin nişanlısı Anthony her zaman revaçtaki barlara gitme konusunda ısrar ederdi. Bu da bana iki seçenek bırakıyordu: yalnız takılmak ya da dış kapının mandalı gibi peşlerine takılmak. İkisi de o kadar harika değildi.

Drew barın karşı köşesinde oturan birkaç kızı süzerek, “Bak bu iyi işte,” dedi.

“Hangisi?”

“Kızıl saçlı ve...” Drew olduğu yerde kaldı ve ellerini göğsünde birleştirdikten sonra serbest bıraktı. “Gerçekten zeki görünüyor,” dedi.

Drew'un daha önce kızlara birer et parçası gibi bakmasına bozulurdum. En azından bu sefer kendine biraz çekidüzen vermeye çalışmıştı. Drew çok karizmatikti ve cazibesini nasıl kullandığını görmüştüm. Bir kızı tamamen kendisine bağladıktan sonra sıkılır ve yoluna devam ederdi. O gece şimdiye değin üç kadınla flört etmiş fakat hiçbirinin bir içki ısmarlamaya ya da zamanının birkaç dakikadan fazlasını ayırmaya değmeyeceğine karar vermişti.

Drew avcunun içiyle barın tezgâhına vurarak, "Ben harekete geçiyorum," dedi.

Gidip kızılın yanına oturdu ve kendini tanıttı. Kadın anında gülmeye ve Drew başka bir şaka yaptıkça veya hikâye anlattıkça ona doğru eğilmeye başladı. Kız oltaya takılmıştı bile. Yani Drew onda karar kılmış gibi görünüyordu, en azından o gece. Ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Saçında en az on kişiye yetecek kadar jöle olan bir adam bana doğru gelerek, "Hey çekici şey, bu gece nasılsın?" diye sordu. Jersey kıyısı aksam o kadar baskındı ki, onu dinlerken bile IQ'ndan birkaç puan eksildiğini hissettim.

"İyiyim," dedim.

Adam göğsünü şişirdi. "Romeo'nun sana bir içki ısmarlamasını ister misin?"

"Adın gerçekten Romeo mu, yoksa bir Romeo olduğunu mu sanıyorsun?"

Elini barın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "İkisi de."

Bardağımyı havaya kaldırdım, içinde yabanmersini suyu ve Sprite vardı çünkü içimden bir ses arabayı benim kullana-

cağımı söylüyordu. “Teşekkürler, böyle iyiyim,” dedim.

Adam bir içki alabilecek yaşta bile göstermiyordu ve bu da kendimi yaşlı hissettiriyordu. Gururum zerre kadar okşanmamıştı.

“Anladım. Ağırdan alıyorsun. Dur tahmin edeyim, sen şu gergin kızlardan birisin. Gerginlikten kaskatı kesilmişsin. Romeo’nun seni rahatlatmasına izin ver.”

“Tamam, artık uzaklaşabilirsin. Oynadığın için teşekkürler,” diyerek Drew’a baktım. Koluyla kızılı sarmıştı.

Romeo arkadaşlarına baktı. Reddedilip reddedilmediğinden emin değil gibiydi.

Onun mesajı almasını bekledim.

Almayınca da gözlerinin içine baktım. “Bak, itibarını nasıl kurtaracağını düşünüyorsan arkadaşlarına bir erkek arkadaşım olduğunu veya seninle sonra buluşacağımı ya da her ne istersen söyleyebilirsin. Ancak seninle ilgilenmiyorum,” dedim.

Başını eğdi ve uzaklaştı.

Bazı insanlar bunun adilik olduğunu düşünebilir fakat Romeo’nun bütün geceyi beni tavlamaya çalışarak ziyan etmesine izin verseydim, esas *o zaman* adilik etmiş olurum. Drew bana bunu öğretmişti. Bir kere ipucu vermemi, mesajı almazlarsa da gaddar olmamı söylemişti. Bazı kız arkadaşlarım adi olmak istemedikleri için erkekleri yalnızca bir gece değil, haftalarca –hatta aylarca– peşlerinde koştururlardı.

Bara başka bir kız girince Romeo başını kaldırdı. Arkadaşlarının masasından kalkıp kızla konuşmaya gitti. Gördünüz

mü, durumu gayet sorunsuz bir şekilde atlatmıştı. Aslında ona bir iyilik yapmışım çünkü o gece bir kız tavlama için gerçekten bir şansı olabilirdi.

Kız gülümsedi. Romeo kolunu kıza doladı ve onu bara götürdü.

Görünüşe göre Romeo, Juliet'ini bulmuş.

İşte size bir hikâye. Eskiden Romeo ve Juliet'in çok sevimli ve güçlü bir hikâye olduğunu düşünürdüm. Aşk uğruna ölmeye razı olacak kadar âşık olmak... Artık daha büyük ve olgun olduğuma göre, âşıkların aceleci davrandıklarını düşünmeden edemiyorum. İkisi birbirini çok az tanıyorlardı. İlişkilerini biraz sürdürselerdi, muhtemelen birbirlerinden o kadar da hoşlanmadıklarını görecektlerdi.

Adamın biri, "Hey, bu tabure dolu mu?" diye sordu.

Ne cevap vereceğimi düşünerek ona baktım. Şirin biriydi ve belki de...

"Çünkü arkadaşımın oturacak bir yere ihtiyacı var ve masamızda yeterli sayıda tabure yok," diye devam etti.

Bu açıklama egomu ait olduğu yere geri gönderdi. Romeo'yu aşığladığım için aynı karma bana geri dönüyor olmalıydı. "Tabii alabilirsiniz," dedim.

Adam tabureyi çekerken dikkatimi tekrar boş bardağıma verdim.

Keşke kulaklıklarımı getirseydim, en azından sesli kitabımı dinlerdim.

Kitabımı düşününce aklıma önceki gün Jake'le yaşadığım utanç verici karşılaşma geldi. Karşısında elimde esaretle ilgili

o kitapla birlikte öylece dikilmiştim ve Jake yine kusursuz biçimde gülümseyerek ona karşı direncimi ben utanç içinde yanarken bile eritmişti. Kafamda sesini duydum. *Beni sinsice izlediğini itiraf etmenin bir sakıncası yok.*

Bir an için şeytana uyarak kurallarımı çiğneyip onunla çıkmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Sonra kalbimin en son nasıl kırıldığını hatırlayıp kendime geldim. Bugüne kurallar sayesinde gelmiştim.

Drew'un kamyonetinden inip anahtarı cebime attım. Drew biraz çakırkeyif olduğundan, dönüş yolunda devasa Dodge Ram'i ben kullanmıştım. "Pekâlâ, kızıl kafayla aranda bir çekim var mı?" diye sordum.

Drew park yerinden asansöre doğru yürürken, "Evet, çekim var. Hatta komik bir kızdı, bu yüzden onu arayacağım," dedikten sonra, "Ya senin gecenin sonunda konuştuğun şu adama ne oldu?" diye sordu.

"İyi biriydi ve beni yarı yolda bıraktığın için sohbet edecek birine ihtiyacım vardı," dedim ve ona pis bir bakış attım. "Fakat onunla bir süre konuştuktan sonra bir yere varamayacağımızı anladım. Ona yanlış bir numara verdim. Ararsa şehirdeki en iyi pizzayı ısmarlama şansını yakalar; böylece en azından bir teselli ödülü almış olur."

"Çok acımasızca."

Asansörün yukarı düğmesine bastım ve kapılar açıldı. "Hey, mesajı almaları için yeterince derin bir yara açmam ge-

rektiğini söyleyen sendin.” Drew’la birlikte asansöre bindik ve beşinci katın düğmesine bastım. “Ve senin deyiminle, ‘Aksi halde adamlar hiçbir şansları olmadığı halde seni dışarı çıkararak, bütün paralarını senin için harcayarak aylarını geçiriyorlar. Bu onları reddetmekten çok daha zalimce. Yani adamı sıyırmak ya da yalnızca itmekle yetinmeyeceksin, kalbini deşecek kadar sert bir şekilde darbeyi indireceksin.”

Drew, “Bunu sana söylediğimi unutmuşum. Muhtemelen kendi tavsiyeme uymalıyım,” dedi ve telefonuna baktı. “Michelle’den beş cevapsız çağrı var. Belli ki ona mesajı verecek kadar derine inmemişim.”

“Evet, çok acemice bir hata.”

Asansör birinci katta durdu. Kapılar açılınca, alışkanlıkla asansöre binecek olan kişi veya kişilere yer açmak için Drew’u kenara ittim.

Bekleyen tabii ki Jake’ti. *Her yerde* karşıma çıkıyordu.

Gözlerimiz buluşunca etrafımdaki hava ağırlaştı. Hayır, Jake’in ifade ettiği şekliyle, aramızdaki çekimi kesinlikle inkâr edemezdim. Şimdi ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. El sallamak için elimi kaldırdım ve *selam* sözcüğü dilimin ucundayken Drew konuştu: “Bana acemi dediğine inanamıyorum. Bunu nasıl yapacağını sana ben öğrettim. Hem bunu bir üst seviyeye taşıyan sensin. Düğünde o adama herkesin önünde tokat atıp onu bir daha asla görmek istemediğini söylediğinde yaptığın gibi. İşte ben *buna* inandırıcı bir örnek derim.”

Jake asansörün köşesine sığışırken kaşlarını kaldırdı.

Asansör bana birdenbire fazlasıyla küçük ve sıcak gelmeye başladı. “Evet, ama o adam bunu hak etmişti. Düğündeki bütün davetlilere iğrenç şeyler söyledi, geline ve bütün nedimelere asıldı ve sonra bana geri döndü. O, özel bir vakaydı,” dedim.

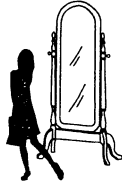
“Utanmana gerek yok,” dedi Drew. “Bu iyi bir performanstı. Bu hikâyeyi herkese anlatıyorum. Arkadaşlarım bu sayede sana asılmıyorlar.”

Jake’e o kadar da adi ve korkunç bir insan olmadığını açıklamayı düşündüm, ama yanlış anlaşılacağımı biliyordum. Hem bunu neden umursuyordum ki? Zaten Jake’le çıkmak istemiyordum.

Pekâlâ, belki biraz olsun onunla çıkmak istiyordum. Kahretsin, her karşılaşmamızda kafam biraz daha karışıyordu ve her arkamı döndüğümde birbirimizi görmeye devam edeceksek...

“Çin yemeği beni asla doyurmuyor,” dedi Drew. “Kalanları şimdi yiyelim derim, sonra da yarın sabah gerçek bir kahvaltı ederim.”

Asansör beşinci katta durdu ve kapılar açıldı. Jake’e el sallayıp veda etmeyi düşündüm. Fakat sonunda, geriye kalan azıcık haysiyetimle yürüyüp gitmeye karar verdim.

ALTINCI BÖLÜM

Tıngırdayan tencere-tava sesleri beni uyandırdı. Gözlerimi kısıp saate baktım ve örtüyü başımın üzerine çektim. Drew'un önceki akşam çenesi düşmüştü ve artakalan Çin yemeğini yerken gülüp sohbet etmiştik. Eğlenmiştik fakat uykuya dalmakta güçlük çekmiştim. Rahat bir altı saat uyu-
duktan sonra bile yine de kendimi bitkin hissediyordum.

Tencere-tava seslerine ısıklar eşlik etti ve yatak odamın kapısını kapatmadığım için kendime küfrettim. Homurdanarak yatak örtüsünü üzerimden attım, yataktan çıktım ve koridorda sessizce yürüdüm.

Drew çoktan uyanmıştı ve yumurta pişiriyordu. Spatula'yı elinden bırakıp buzdolabına yöneldi ve portakal suyu kutusunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. "Hiç jambonun ya da sosisin yok," dedi.

"Genellikle gerçek bir kahvaltı için zamanım olmuyor. Mısır gevreği ve tost ekmeği atıştırıyorum." Mutfak dolabımdan iki bardak çıkarıp içlerini portakal suyuyla doldur-

dum. “Geç kalkarsın diye düşünmüştüm.”

“Aslında geç kalktım sayılır. Saat altıda uyanmaya alışkı-
nım ve uyanma saatimi yediye kadar çektim. Ayrıca bütün işleri
babama ve Devin’e bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum.”

Esnerken elimle ağzımı kapattım. “Sahi, Devin nasıl? Oraya
son gelişimde Anne’le aralarının gergin olduğunu biliyorum.”

“Ava hâlâ durmadan ağlayan bebek aşamasında. Biraz
büyüyünce her şey daha iyi olacak. En azından Levi büyü-
düğünde öyle olmuştu.”

“Bence bu çok üzücü. Birbirlerine ne kadar âşıklardı...
Çocukları olduğundan beri tek yaptıkları şey kavga etmek.”

Drew, “Boşanmak üzere filan değiller,” dedi ve dumanı
tüten çırpılmış yumurtaları iki tabağa paylaştırdı.

“Evet, ama yine de tezimin doğru olduğunu kanıtlıyor. Aş-
kın ‘senin için deliriyorum’ hali asla sonsuza dek sürmez. O in-
sanı hâlâ umursar ve seversin. Fakat eskisi gibi âşık olmazsın.”

Drew ağzına bir çatal dolusu yiyecek aldı. “Tek bahset-
tiğin konunun bir erkek bulup evlenmek olduğu zamanları
hatırlıyorum da; televizyonu ele geçirip kadınlara yönelik o
budala filmleri izlerdin...”

“Sonra büyüdüm ve neden daima erkekle kız kavuştuk-
tan sonra filmi bitirdiklerini anladım çünkü o zaman her şey
dağılmaya başlıyor.”

Asansörün gelmesini beklerken, Steph’in bıraktığı sesli
mesajı dinledim. Steph mesajda bana, “Sadece Karl’a iyi

davranman gerektiğini hatırlatmanın yerinde olacağını düşündüm. Kendisi Anthony'nin sağdııcı, yani onu tekrar göreceksin. Baskı yok," diye takılmıştı ve çekincelerime rağmen gülümsemeden edememiştim.

Zaten pazartesi günü ayarlanmış bir buluşmada başarısız olmuştum ve bir hafta içinde ikinci buluşmaya gidecek olmam kendimi çaresiz hissettiriyordu. Gerçi esas çaresiz olanlar, benim biriyle aramı yapmaya çalışanlardı. Ancak düğünle ucundan bile ilgili konularda gelinle tartışmamam gerektiğini çabucak öğrenmiştim ve Steph'in belirttiği gibi önünde sonunda Karl'la tanışmam gerekiyordu. Ayrıca Steph onun farklı olduğunu söylemişti ve benim için önceden tanımadığım biriyle buluşma ayarlayabilecek biri varsa, o da Stephanie'di.

Asansörün kapıları açıldı, Steph'e mesaj yazdığım için gözümü klavyeden ayırmadan içeri girdim. *BU BULUŞMA DÜĞÜNÜNÜZÜ KÖTÜ YÖNDE ETKİLERSE, SEN VE ANTHONY KENDİNİZDEN BAŞKA KİMSEYİ SUÇLAYAMAZSINIZ. OFİSİME ÖĞLENE KADAR BU DOĞRULTUDA BİR BEYANAT GELMESİNİ BEKLİYORUM.*

Gönder tuşuna bastım. Steph'in şaka yaptığımı anlayacağını biliyordum. Sonra asansörün aşağıya, garaja indiğinden emin olmak için başımı kaldırdım.

Asansördeki tek kişi ben değildim. Jake de –tabii ki– köşedeydi. Burnuma taptaze sabun ve misk karışımı inanılmaz parfümünün kokusu geldi. Asansörü dolduran bu kokuyu içime çekip bütün gün nefesimi tutmak istedim.

“N’aber? İşe mi gidiyorsun?” dedim.

Jake başıyla onayladı. Başka hiçbir şey demedi.

Beni tersliyor mu? Belki de dün gece yüzündendir:

Bir tutam saçı parmağıma doladım. “Dün gece sana selam vermeliydim ama biraz tuhaf bir durumdu,” dedim.

“Yalnız değildin, o kadarını anladım.” Sesinde o her zamanki kaygısız tondan eser yoktu.

Drew’un kim olduğuyla ilgili yanlış bir fikre kapılmış olabileceğini fark ettim ve birdenbire içimde açıklama yapmak için önlenemez bir istek duydum. Çünkü birincisi bunun düşüncesi bile iğrençti, ikincisi de Jake’in eve sürekli erkekleri getirdiğini düşünmesini istemiyordum. “O benim erkek kardeşimdi. Geceyi şehirde geçirmek için gelmişti ve aslında gecenin büyük bir kısmını ona bir kız bulmaya çalışarak geçirdik. Birkaç haftaya kadar bu girişimin ne kadar başarılı olduğunu bilemeyeceğim,” dedim. Sonra Drew’un, Jake’in önünde ne kadar adi olduğumu söylediği anı hatırladım. Elimi Jake’in kolunun üzerine koydum. “Biliyor musun, aslında Drew durumu abartıyordu. Ben iyi biriyim. Çoğu zaman.”

Jake tek kaşını kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirtisi görüldü. “Yani başka birinin düğününde herkesin içinde bir adama tokat atmadın mı?”

Dudağımı ısırdım. “Aslında bu olay kokteyl sırasında yaşandı. Kulağa kötü ve uygunsuz geldiğini biliyorum ama yemin ederim adam bunu hak etmişti.”

Jake bana baktı ve bir kez daha gözlerinin ne kadar mavi olduğunu fark ettim. Bakışlarım dudaklarına doğru kaydı.

İmdat, imdat, imdat.

Elimi Jake'in kolundan çekip yutkundum.

"Peki beni başından savmanı gerektirecek ne yaptım?" diye sordu.

Asansörün kapıları açıldı ve rahat bir nefes aldım. *Bing* sesi kurtarıcı olmuştu! Dışarı doğru bir hamle yaptım fakat Jake benden önce davrandı. Kapıları açık tutmak için bir elini uzattı ve kaşlarını yukarı kaldırarak bana döndü. Malum sorudan kaçış olmadığını anlamıştım.

Kalbimin her atışını hissedebiliyordum ve sanki asansörün duvarları üzerime doğru geliyordu. "Sana karşı kişisel bir tavır almış değilim. Sen çok iyi birine benziyorsun, çok çekicisin, zaten eminim bunun farkındasındır. Fakat benimle aynı binada yaşıyorsun ve bu konuda bazı kurallarım var. Kurallara uymadan önce hayatım çok daha karmaşıktı," dedim. Eğilip kolunun altından geçtim –lanet olsun, çok güzel kokuyordu– ve arabama doğru yürümeye başladım.

Jake de yanımda yürüyordu. Ayak seslerimiz garajda yankılanıyordu. "Sırf yanlış yerde yaşıyorum diye seninle birlikte olma şansımı yitiriyorum öyle mi?" diye sordu.

Gözlerimi arabamdan ayırmıyordum. Ona bakarsam teslim olmaktan korkuyordum. Evet, önceki akşam onunla zarsız bir buluşma gerçekleştirmeyi düşünmüştüm. Ancak Jake çok fazla şeyi fark ediyordu ve vazgeçmeye hazır olmadığı sınırları zorluyordu. Onu geri püskürtmemin zamanı gelmişti. "Neden benim peşime düşmeyi seçtin? Kendimi ağırdan satmaya çalışmıyorum. Bu kazanman gereken bir

oyun değil ki.” Arabamın kumandasını gümüş rengi Dodge Durango’ma doğru tutup kilidi açma düğmesine bastım.

Jake önüme geçip arabanın kapısını açtı. “Eminim sana asılan bir sürü erkek vardır. Açıkçası güzelsin ama seninle uğraşmaktan vazgeçmemi engelleyen başka bir şey var,” dedi.

“Beni tanımıyorsun bile,” diye cevap verdim.

“Peki bu kimin suçu?”

“Külkedisi’nin.”

Jake’in kaşları arasında iki kırışıklık belirdi. “Külkedisi’nin mi?” diye sordu.

“Evet, Külkedisi bana ihanet etti,” diyerek, daha fazla açıklama yapmadan arabama bindim, kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım.

Yedinci yaş günüm, diğerlerine kıyasla daha çok öne çıkmıştı. Annem ve babam çok kavga ederlerdi fakat o gün bir araya gelip mahallemizdeki McDonald’s’ta benim için bir prenses partisi vermişlerdi. Ben Külkedisi elbisemi giymiştim. Diğer kızlar da başka türlü prenses kostümlerine bürünmüşlerdi. (En özgün kostüm benimkiydi, annem elinden geleni yapmıştı.)

Aynı sırada bir parti daha sürüyordu. Odanın karşısında süper kahraman kıyafetleri giymiş olan bir grup oğlan oturuyordu. Kavgaları ve bağırışları bize kadar ulaşip partimizi böldü. Kızlar ve ben suratlarımızı astık ve onlara burun kı-

vırdık. *Öff. Oğlanlar.*

Annem üzerimizde son derece temiz görünen elbisele-
rimiz varken benim ve bütün arkadaşlarımın fotoğrafını
çektii. Fotoğrafta arka plandaki oğlanları görebilirsiniz. Giy-
silerine ketçap bulaşmış ve her nedense Batman'in bir kılıcı
var, başka bir deyişle ortama düzensizlik ve karmaşa hâkim.

Erkeklerin peri masallarındaki prensler olmak isteme-
diklerini fark edebilseydim, yıllar boyunca çektiğim birçok
stresten kurtulmuş olurdu. Erkekler havalı davranmak, ha-
valı konuşmak ve kavgalara karışmak istiyorlardı.

Bir gün büyüüyüp bu alışkanlıklarından vazgeçeceklerini
düşünerek hata ettim.

Külkedisi Vaka Çalışması: Charlie/Beyaz Atlı Prens

Yaşım: 23

Charlie'yle bir gece kulübünde tanıştım. Bu tam olarak
bir balo değildi, ama elbisem parıltılıydı ve ayakkabılarım
yapay elmaslarla kaplıydı; yani bir bakıma cam ayakkabı sayı-
lırlardı. Dans kulüplerinde erkeklerle –en azından iyi olan-
larla– tanışılmadığını öğrenecek kadar fazla bulunmuştum.
Stephanie, Jimmy Delfino'dan yani gereğinden fazla uzun süre
çıktığı şu pislikten yeni ayrılmıştı. Bunu kutlamak için de dans
etmek istemişti.

Gelmemizin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra,
Charlie adında buğday tenli ve kocaman kahverengi gözleri
olan şirin bir adam beni dansa kaldırmak istedi. Bunun üzerine

oyun değil ki.” Arabamın kumandasını gümüş rengi Dodge Durango’ma doğru tutup kilidi açma düğmesine bastım.

Jake önüme geçip arabanın kapısını açtı. “Eminim sana asılan bir sürü erkek vardır. Açıkçası güzelsin ama seninle uğraşmaktan vazgeçmemi engelleyen başka bir şey var,” dedi.

“Beni tanıımıyorsun bile,” diye cevap verdim.

“Peki bu kimin suçu?”

“Külkedisi’nin.”

Jake’in kaşları arasında iki kırısklık belirdi. “Külkedisi’nin mi?” diye sordu.

“Evet, Külkedisi bana ihanet etti,” diyerek, daha fazla açıklama yapmadan arabama bindim, kapıyı kapattım ve motoru çalıştırdım.

Yedinci yaş günüm, diğerlerine kıyasla daha çok öne çıkmıştı. Annem ve babam çok kavgada ederlerdi fakat o gün bir araya gelip mahallemizdeki McDonald’s’ta benim için bir prenses partisi vermişlerdi. Ben Külkedisi elbisemi giymiştim. Diğer kızlar da başka türlü prenses kostümlerine bürünmüşlerdi. (En özgün kostüm benimkiydi, annem elinden geleni yapmıştı.)

Aynı sırada bir parti daha sürüyordu. Odanın karşısında süper kahraman kıyafetleri giymiş olan bir grup oğlan oturuyordu. Kavgaları ve bağırışları bize kadar ulaşp partimizi böldü. Kızlar ve ben suratlarımızı astık ve onlara burun kı-

vırdık. *Öff. Oğlanlar.*

Annem üzerimizde son derece temiz görünen elbisele-
rimiz varken benim ve bütün arkadaşlarımın fotoğrafını
çektii. Fotoğrafta arka plandaki oğlanları görebilirsiniz. Giy-
silerine ketçap bulaşmış ve her nedense Batman'ın bir kılıcı
var, başka bir deyişle ortama düzensizlik ve karmaşa hâkim.

Erkeklerin peri masallarındaki prensler olmak isteme-
diklerini fark edebilseydim, yıllar boyunca çektiğim birçok
stresten kurtulmuş olurdu. Erkekler havalı davranmak, ha-
valı konuşmak ve kavgalara karışmak istiyorlardı.

Bir gün büyüüp bu alışkanlıklarından vazgeçeceklerini
düşünerek hata ettim.

Külkedisi Vaka Çalışması: Charlie/Beyaz Atlı Prens

Yaşım: 23

Charlie'yle bir gece kulübünde tanıştım. Bu tam olarak
bir balo değildi, ama elbisem parıltılıydı ve ayakkabılarım
yapay elmaslarla kaplıydı; yani bir bakıma cam ayakkabı sayı-
lırlardı. Dans kulüplerinde erkeklerle –en azından iyi olan-
larla– tanışılmadığını öğrenecek kadar fazla bulunmuştum.
Stephanie, Jimmy Delfino'dan yani gereğinden fazla uzun süre
çıktığı şu pislikten yeni ayrılmıştı. Bunu kutlamak için de dans
etmek istemişti.

Gelmemizin üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra,
Charlie adında buğday tenli ve kocaman kahverengi gözleri
olan şirin bir adam beni dansa kaldırmak istedi. Bunun üzerine

bir şarkı boyunca dans ettik. Sonra arkası geldi ve gecenin büyük bir bölümünü yalnız değil, birlikte geçirdik. Kulüp kapanmak üzereyken, Charlie beni tekrar görmeyi çok istediğini söyledi.

Stephanie bana o meşhur bakışı attı. Hani şu, *dans kulübü erkekleri hakkında bazı kurallarımız var* bakışını.

İç geçirerek, “Biliyor musun, bence bu iyi bir fikir değil,” dedim.

Charlie eğilip yanağımdan öptü. “Pekâlâ, seni tanıdığımı memnun oldum. Umarım bir gün yollarımız tekrar kesişir,” dedikten sonra, hüzünlü bir şekilde gülümsemi ve yavaşça sırtını döndü.

“Bekle,” dedim. “Bunu kadere bırakmamayı tercih ederim. Bazen kaderin de biraz yardıma ihtiyacı vardır.”

Charlie’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Cep telefonunu çıkarıp numaramı kaydetti. “Seni yarın arayacağım.”

“Yarın mı? Yani birkaç gün boyunca kendini ağırdan satmayacak mısın? Senin gibi adamlar böyle yapmazlar mı?”

Charlie uzanıp elimi sıkarken, “Senin gibi bir kızla karşılaştığımda oyalanmayan türden bir adamım. Aptal değilim,” dedi.

Hakkını vermem gerek, tatlı dilli biriydi. Daha önce birçok replik duymuştum fakat bunu söyleme biçiminde onun farklı olduğunu düşünmeme neden olan bir şeyler vardı.

Ertesi gün kendime, aramazsa bunun o kadar da önemli olmadığını söyleyip durdum. Buna karşın ekranımda tanıma-

dığım bir numara belirince çığlık attım ve cevap vermeden önce birkaç saniye hoplayıp zıpladım.

En resmi, seksi ve havalı sesimle, “Alo,” dedim.

“Darby?”

Charlie’nin sesini duyunca kanım kaynadı. Oydu! Aramıştı! “Evet?”

Charlie soluk verdi. “Ah, Tanrı’ya şükür. Arkadaşlarım bana gerçek numaranı vermediğine dair iddiaya girmişlerdi. Yanıldıkları için memnunum.”

Gülümsedim. “Sende bir kulüpte tanıştığım erkeklere numaramı vermeme kuralımı çiğnememe neden olacak bir şeyler var.” Fakat sonra gerçekle yüzleştim. Son ciddi ilişkimi Allen’la yaşamıştım ve bu da beni paldır küldür bir ilişkiye başlama konusunda son derece evhamlı bir hale getirmişti. “Baksana Charlie, evli filan değilsin ya?” diye sordum.

Charlie, “Tanrım hayır! Hem evli olsaydım sana neden asılayım ki?” diye cevap verdi.

Beni göremediği halde omuz silktim. “Yalnızca kontrol etmeyi severim,” dedim. Saçmaladığımı, Charlie’nin telefonu kapatacağını ve benimle bir daha asla konuşmayacağını düşünerek yüzümü buruşturdum.

Fakat sonra Charlie, “Peki yarın gece gelip seni almama ne dersin? Daha uzun süre beklemek zorunda kalmak istemiyorum,” dedi.

Resmen ayaklarım yerden kesilmişti.

Birlikteliğimizin ilk ayında tek yaptığımız eğlenmekti. Birlikte dans kulüplerine ve ardı ardına partilere gittik. Arka-

daşlarından biri daima bir buluşma organize ediyordu, bunlar genellikle büyük ve abartılı etkinliklerdi; belli ki para konusunda bir sıkıntı yoktu. Eğlenceli, gürültülü ve güzel günlerdi.

O sırada Metamorphosis'teki stajyerliğim sona ermek üzereydi ve bir içmimar olarak gıpta ile bakılan bir pozisyon kapabilmek için deli gibi çalışıyordum. Birkaç hafta boyunca yaklaşan bir yarışma için renk örneklerini harmanlayıp birbirine uydurmaya çalışırken kekleri ve enerji içeceklerini midede indirdim.

Charlie, Steph'in ve benim tabirimizle "mirasyedi" olduğundan, bir işi yoktu. Sanırım arada bir üniversitede aldığı bir derse gidiyordu ve hayatta iyi vakit geçirmek dışında pek bir amacı olmasa da bu konuda oldukça başarılıydı.

Bir gece yarışma hazırlıklarımla ilgili son rötuşları yaparken, Charlie dizüstü bilgisayarımı alıp benden uzaklaştırarak, "Hayatını yaşamaya başlamazsan, geriye dönüp baktığında boş bir yaşam sürdüğünü göreceksin," dedi.

Bilgisayarına uzandığımda beni öptü ve bilgisayarı benden uzakta tutmaya devam etti. "Hadi ama, bebeğim," dedi. "Dışarı çıkalım. Bir molayı hak ediyorsun." Boynumu öptü ve sonra dudakları çene kemiğime doğru kaydı. "Nereye gitmek istersen oraya gideriz. Ne yapmak istersen onu yaparız," diye ekledi.

Böylece dışarı çıktık ve işlerim artmadan önce olduğu gibi kendimizi bir partide bulduk. Ayrıca gereğinden fazla yıpranmamam için kendime zaman ayırmamı sağlaması hoşuma gidiyordu.

Sonra, Metamorphosis'te tamzamanlı olarak çalışmaya

başladım. Hayatın akışı biraz yavaşladı ve Charlie'yle birlikte biraz daha sakin vakit geçirmeye başladık. Fakat bu konuda pek başarılı değildik. *Külkedisi*'ndeki Beyaz Atlı Prens'in üç ya da dört satırlık bir repliği olduğunu hatırlıyor musunuz? Bizim de bu kadar sınırlı bir diyalogumuz olsaydı, Charlie'yle daha iyi bir ilişkimiz olabilirdi.

Birkaç büyük kavganın ardından, bu ilişkiyi yürütemeyeceğimizi anlamıştım; ama dışarı çıktığımızda o kadar çok eğleniyordum ki, ilişkiyi bitirme konusunda tereddüt ediyordum.

İşlerin daha da kötüye gitmeye başladığı o gün, onun evinde arkadaşlarıyla birlikte oturuyordum. Boş buldukları her dakika olduğu gibi, yine spor kanalını seyrediyorlardı.

Charlie'nin ev arkadaşlarından biri olan Joe, "Dün gece kulüpte gördüğümüz o fıstıklara inanabiliyor musunuz?" dedi.

Charlie de, "Kafeslerde dans eden kızlar için bir kilo sınırı olmalı," diye cevap verdi.

Joe, "Ve de Hooters'ta* çalışanlar için," diye devam etti.

Charlie ağzına bir avuç dolusu cips attı ve ağzı doluyken, "Kilo sınırını aşmalarına neden olan şey memeleri olmadığı sürece," dedi.

Bir an için öylece oturup, duyduklarına inanmakta güçlük çektim. "Sen ciddi misin?"

Gözleri ekrana kilitlenmiş olan Charlie yanağımdan öperek, "Endişelenme, bebeğim. Sen o kilonun yakınından bile geçmiyorsun," diye cevap verdi.

Ağızımdan çıkan sözcüklerin iğneleyici olmasına dikkat ederek, "Evet, zaten beni tek endişelendiren de bu. Erkek ar-

*ABD'de bir restoran zinciri. (ç.n.)

kadaşımin şovenist bir domuz olması değil,” dedim.

Charlie, “Sen ne zaman her şeyi bu kadar ciddiye alır oldun?” diye sordu.

Bakmakta olduğum dergiyi çantama tıkıp iç çektim. “Hoşça kal, Charlie. Bu ilişki yürümecek.”

Bu sefer Charlie gözlerini gerçekten ekrandan ayırdı. “Hadi ama, bebeğim. Sen biraz gevşersen yürüebilir.”

“Eh, ben de böyleyim işte.”

“Hayır, eskiden mükemmel biriydin.”

“Hayır, beni gerçekten tanıımıyorsun,” diye direttim. Ayırılma konusunda hiçbir zaman çok başarılı olmamışımdır, fakat bu ilişkiyi tamamen korkunç bir şekilde bitirmek istemi-yordum. “Evet, sana her konuda iyi şanslar. Seninle eğlenceli vakit geçirdim,” dedim.

Charlie, “Buna ihtiyacım yok!” diye bağırdı. “Sadece çek git!” Sonra da ilişkiyi bitiren ben olduğum halde, beni bırakı-yormuş gibi davranmaya başladı.

Böylece temsili olarak cam sayılan ayakkabılarımı alıp yola koyuldum.

Hatırlayabildiğim ilk peri masalı *Külkedisi*’ydi. Elbiseler, sihir ve ayakkabılar nedeniyle en çok bu masalı sevmiştim. Evet, Külkedisi’nin ev hayatı hiç de ideal değildi. Ayrıca farelerle ve kuşlarla konuştuğu düşünülürse, ciddi bir tedaviye ihtiyacı vardı. Fakat kendisi en gerçekdışı beklentilere sahip olmama neden olmuştu. İlk görüşte âşık olmak, her türlü ihtiyacı karşılanan bir prensese dönüşmek ve hiçbir kavganın ya da kötü bir günün yaşanmadığı, mutlu sonla biten bir ilişkiye

sahip olmak gibi.

En kötüsü de, bana hayatta tek ihtiyacım olan şeyin bir erkeğin gelip ayaklarımı yerden kesmesi olduğunu düşündürmesiydi.

Kaybedilen zaman: Dört ay, ama dürüst olmam gerekirse bunun iki ayı oldukça eğlenceliydi.

Alınan dersler:

Bir erkeği tanımak için onunla gerçekten konuşmalısın.

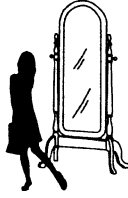
Nasıl eğleneceğini bilmek kadar, nasıl çalışacağını da bilmelisin. Bu, dengeyle ilgili bir konu; bir erkeğin hayatına girip sana nasıl eğlenmen gerektiğini göstermesiyle ya da ne kadar gergin bir işkolik olduğunu söylemesiyle ilgili değil.

Çıktığın erkeğin en azından birtakım amaçları ya da hırs-ları olduğundan emin ol.

Seni beynini kullanabilen bir insandan ziyade bir obje yerine koyan bir erkekle asla çıkma.

Spor fanatikleriyle de çıkma.

Gece kulübünde tanıştığın birine asla numaranı verme.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sanki daha çabuk gelmesini sağlayacakmış gibi, üst üste asansörün düğmesine bastım. Ayağımda on iki santimlik topuklu ayakkabılar olmasaydı, koşarak merdivenlerden inmeyi bile düşünebilirdim. Geç kalmaktan ve bir yere yetişmeye çalışırken yaşanan stresten nefret ediyordum. Zaten bu yüzden geç kalmazdım. Gerçekten, hiç *bu kadar* gecikmemiştim. Muhtemelen Karl'dan on dakika sonra restoranda olacaktım ama geç kalma fikri beni yine de deli ediyordu. Karl'm telefon numarasını bile bilmediğim için ona haber veremiyordum.

Nihayet asansör geldi.

Aşağı inerken Stephanie'ye bir mesaj gönderip birkaç dakika gecikeceğimi yazdım ve bu bilgiyi Karl'a ulaştıracağımı umdum.

Asansörden çıkıp garajda aceleyle arabama doğru yürümeye başladım. Telefonu çantama koymak üzere davrandığımda, anahtarımı düşürdüm. Anahtarı almak üzere eğildiğim-

deyse, fermuarı açık olan çantamın içindekiler yere saçıldı.

“Offf!” Hareketlerimi kısıtlayan siyah dantelli bir etek giymiş olduğum düşünülürse, çömelerek yerdeki eşyaları toplamak hiç de az bir marifet gerektirmiyordu. *Ah şu moda uğruna yaptıklarım.*

Tam son parçayı da toplamak üzereyken birisi dudak parlatıcımı burnumun dibine kadar soktu. Yukarı bakınca Jake’i gördüm. Dudak parlatıcımı elinden aldım, çantama attım ve ayağa kalktım.

Jake, “Güzel görünüyorsun. Çekici biriyle mi buluşacaksın?” dedi.

Eteğim yukarı sıyrılmış, bacaklarımın istediğimden çok daha fazla bir kısmını açığa çıkarmıştı. Etek ucumdan tutup aşağıya doğru çekiştirdim. “Çekici olup olmadığını bilmiyorum fakat bir randevum var. Arkadaşımın ayarladığı bir şey,” dedim.

Jake, “Dur tahmin edeyim,” dedi ve parmaklarıyla maddeleri saymaya başladı. “Bu apartmanda yaşamıyor ve en sevdiğin restoranda çalışmıyor... diğer koşulların neler?”

Benimle alay ettiğinden emindim ancak sırf bunu ciddiye almadığımı sanmasın diye devam edip listedeki diğer maddeleri de saydım. “Çene cerrahlarıyla çıkmak yok; bir genelleme yaparsam her türlü dışçı yasak diyebilirim. Avukatlarla, yalancılarla, gece kulübünde tanıştığım adamlarla, işkoliklerle ya da miskinlerle de çıkıyorum.”

Jake tek kaşını kaldırarak, “Bu kadar mı?” diye sordu.

Bu neredeyse bir meydan okuma gibiydi. Onunla göz

göze geldim ve ben de tek kaşımı kaldırdım. “Aşağı yukarı. Listeye ekleyecek bir madde bulana dek –ki bulacağıma eminim– bu kadar,” dedim. Fermuarını çekip çekmediğimi iki kez kontrol ettikten sonra çantamı omzuma astım. “Şimdi, lütfen bana izin ver çünkü geç kalıyorum. Eminim seni tekrar görürüm. Her yerde karşıma çıkıyorsun.”

Jake’in yüzünde imzası haline gelmiş ve insanın ağzının suyunu akıtacak nitelikteki o gülümseme belirdi. “Eh, listen- de ‘tacizciler yok’ diye bir madde olmadığına göre, bu taktiği benimsemeyi düşünüyorum,” dedi.

Başımı iki yana salladığım halde gülümsemeden edemedim. Ayrıca kalbim de yapmaması gereken bir şekilde pır pır ediyordu. “İyi geceler Jake,” dedim.

“İyi geceler Darby,” dedi.

Ayarlanmış buluşmalardaki diyaloglar risklidir. Konuşmaya genel konularla ve karşınızdakini tanıma amaçlı sıkıcı sorularla başlarsınız. Sonra tahminlerde bulunup gerçekten konuşabileceğiniz bir konu bulmadan önce diğer kişinin neleri sevip sevmediğini öğrenmeye çalışırsınız. Bizi Anthony ve Stephanie bir araya getirdiğinden, müşterek arkadaşlarımız bizim için ortak bir nokta ve güvenli bir konuydu.

Yemeklerimiz geldikten sonra, “Anthony’yi ne kadar zamandır tanıyorsun?” diye sordum. Steph’e hakkını teslim etmeliyim, Karl yakışıklıydı. Sarışındı, belirgin kasları vardı ve adam iyi giyinmeyi de biliyordu. Belki de bu adamla bir

gece geçirmenin tam da ihtiyacım olan şey olduğunu görecektim. Belki de Karl benim düşük riskli ilk flört girişimim olacaktı. Ortak arkadaşlarımız olduğu için her şey daha kolay olabilirdi.

Tabii ki zihnim Jake'in aynı binada oturmakla ilgili benzer bir şey söylediği ve benim de kolay ulaşılır olmakla ilgili şaka yaptığım bir ana gitmeyi seçti.

Karl bir yudum su içti. "Üniversitede tanıştık. Dip dibe yaşadık, sonra da aynı evi paylaşmaya başladık," dedi.

"Harika bir aşk hikâyesine benziyor," dedim.

Karl masanın karşı tarafından bana baktı. Sarı kaşlarını çatınca alnı kırıştı ve açık mavi gözleriyle bana boş boş baktı.

"Anlarsın ya, çünkü birçok ilişki bu şekilde başlar..." dedim fakat Karl'ın yüz ifadesi yumuşamadı, bu yüzden ümitsiz şaka girişimime bir son verdim. Belki de kimse esprilerimi anlamıyordu ve onları kullanmayı bırakmalıyım. "Bir süre ev arkadaşısınız öyle mi?"

"Doğru. Üç yıl boyunca."

"Steph ve ben uzun süredir birbirimizin en iyi arkadaşlarıyız. Steph, Longmont'a taşınmadan önce pek fazla kız arkadaşım yoktu. Onunla tanışınca hemen kaynaştık ve bütün boş zamanlarımızı birlikte geçirmeye başladık. Anthony ortaya çıkana dek. Bu kadar iyi bir adam olmasaydı, Steph'le evlenmesine asla izin vermezdim," dedim.

Karl ağzındaki tavuk lokmasını yuttu. "Gözlemlediğim kadarıyla Steph ve Anthony arasında harika bir iletişim var. Bu, iyi bir ilişkinin en iyi işaretlerinden biri," dedi.

Başımı iki yana sallayarak, “Ben buna inanmıyorum,” dedim. “Görüyorsun ya, bir ilişkinin anahtarı iletişim değil...”

Karl yine bana kafası karışmış bir şekilde, kaşlarını çatarak baktı. “Değil mi?”

“Hayır. Bunun temelinde erkeklerin ve kadınların birbirleriyle asla etkili bir iletişim kuramayacakları gerçeği ya-tıyor. İletişimin yalnızca terapistlerin öğütlediği bir kavram olduğuna karar verdim çünkü bunu kimsenin yapamayacağını biliyorlar. Bu sayede para kazanmaya devam ediyorlar.”

Karl çatalını masaya koydu. “Peki ya sana bir evlilik danışmanı olduğumu söylesem?”

Güldüm. “Çok komik.”

Karl’ın ifadesi buz gibiydi ve yüz hatlarında espri yaptığına dair hiçbir belirti yoktu.

Mideme bir yumru oturdu. “Sen şaka yapmıyorsun, değil mi?”

“Hayır, fakat görünen o ki, para kazanmaya devam edebilmek için insanlara iletişim kurmalarını öğütlüyorum.”

Hesap lütfen.

Hesabı ödeme konusunda ısrar ettim. Ne de olsa, adamın mesleğini yerden yere vuran *bendim*. Karl önce hesap konusunda direndi fakat sonunda ben kazandım. Sonra ona düğünde görüşeceğimizi söyleyip, içimden onu bir daha asla görmemeyi diledim. Düğünden önce sağdıçla çıkmamanın kötü

bir fikir olduğunu bilmem gerekirdi.

Birkaç gündür postalarımı almadığım için lobiye gittim. Birkaç zarfı kolumun altına sıkıştırdım ve Steph'i aramaya yeltendim. Sesli mesajını aldığımda, "Randevumu büyük ölçüde mahvettim, bu yüzden umarım beni nedimen yapma kararını sorgulamaya başlamazsın. Sanırım ayarlanmış buluşmalara başka biri daha incinmeden bir son versem iyi olacak. Vaktin olursa beni sonra ara," diye cevap verdim.

Lobinin sonuna kadar yürüyüp asansörün düğmesine bastım.

Kapılar kayarak açıldı ve Jake dışarı çıktı. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek giymiş, üstteki düğmeleri açık bırakmış ve kollarını sıyırmıştı. "Hey, bir randevun olduğunu sanıyordum," dedi ve gözlerini kıstı. "Ya da sırf benden kurtulmak için mi öyle demiştin?"

Bir elimi saçımın içinden geçirip iç çektim. "Evet vardı, ama pek iyi gitmedi."

Jake başparmağıyla kapıyı işaret ederek, "Birkaç sokak ötedeki bir galeriye gidiyorum. Bana eşlik edersen çok memnun olurum," dedi.

"Teşekkürler, fakat sanırım doğruca yukarı çıkacağım," diye cevap verdim.

Jake, "Kedinle birlikte film mi izleyeceksin?" dedi ve sırıttı. Belli ki bunun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Ona zarflarımla hafifçe vurdum. Seksi espri anlayışı olan lanet olası adam. "Bir kedim yok, yine de teşekkür ederim," dedim. *Henüz.*

Jake güldü ve uzanıp elini belime koydu. Kalbim ağzıma geldi; Jake bunu yaptığında mantıklı düşünmek son derece zorlaştı. “O zaman benimle dışarı çık. Giyinip süslenmişsin ve bugün cuma. Geceyi telafi etmeyi denemek istemez misin?”

Kararımda bocalamaya başladım. Süslenip püslenmek için randevumun toplam süresinden daha çok zaman harcamıştım.

Jake elini indirdi. “Sadece birbirini tanımaya çalışan iki komşu olacağız.”

Karşımda, onu defalarca reddetmeme rağmen, gece onunla dışarı çıkmamı isteyen çekici ve komik bir adam vardı. Sonunda bunu bir denemeye karar verdim. Ne de olsa ben de insandım. “Tamam,” dedim ve elimdeki zarfları havada sallayarak, “Sanırım bunları posta kutusuna geri koyacağım,” diye ekledim. Jake beni bekledi, sonra dışarı çıktık.

Yılın bu zamanına bayılıyordum. Yaz nihayet kalıcı olarak gelmişti, şehrin ışıkları gecenin koyu renk bir fon oluşturan ufuk çizgisinde parlıyordu, insanlar dışarı çıkıp geziyorlar ve muhteşem gece havasının tadını çıkarıyorlardı. Kışın ise hayat bambaşkaydı.

Jake başını gittiğimiz yöne doğru eğerek, “Galeri, Ban-nock civarında,” dedi. Yan yana kaldırımında ilerlemeye başladık.

“Bir sanat galerisine tek başına gidip ne yapacaktın? Büyük bir sanat hayranı mısın?” diye sordum.

“Tek başıma gitmiyorum. Seninle birlikte gidiyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım.

Jake dudaklarında o çarpık gülümsemeyle birkaç saniye boyunca bana baktıktan sonra, “Arkadaşım Tina’nın bir sergisi var ve ona gelip sergiyi gezeceğimi söyledim,” dedi.

“Peki hiç seni davet eden bu arkadaşının büyük olasılıkla senden hoşlandığı aklına geldi mi? Oraya benimle birlikte gitmen muhtemelen bütün gecesini mahvedecek.”

“Tina arkadaşlarımdan biriyle çıkıyor, bu yüzden güven bana, seni götürmem gecesini mahvetmeyecek. Aksine, muhtemelen birini getirdiğim için çok sevinecek. Bana sürekli birini ayarlamaya çalışıyor.” Bir sokak lambasının yanından geçerken bana daha da yaklaştı. “Ayarlanmış buluşmalardan konu açılmışken, bu geceki randevunda neler oldu? Eğlenceli bir hikâye dinlesem hiç fena olmaz,” diye devam etti.

“Eğlenceli olacağını nereden biliyorsun? Ya adam bana bir kez baktıktan sonra kaçıp gittiye? Bu acıyı ve ıstırabı –burada elimi göğsüme götürerek olaya dramatik bir hava vermeye çalıştım– ortaya dökmek isteyeceğimi mi sanıyorsun?”

Jake’in yüzüne bir gülümseme yayılırken gözleri parladı. “Adamın bir dişçi ya da avukat olduğunu öğrendin, öyle değil mi?”

“Daha da kötüsü. Bir evlilik danışmanı olduğunu öğrendim.”

“Bunda bu kadar kötü olan nedir?”

“Her şey,” dedim. Konu Karl’ın işine gelince –Stephanie bu bilgiyi benden bilerek saklamıştı, bundan emindim– randevunun nasıl kötüye gittiğini düşünerek başımı iki yana salladım.

dım. “Onu rencide ettim, yakışsız bir durumdu. Bütün diğer şeyler yüzünden durum daha da kötüydü. Açıklamak için baştan başlamam gerek.”

“O halde baştan başla.”

Ne kadarını anlatmam gerektiğini kestirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Stephanie’nin birkaç ay içinde evlenecek olmasıyla başladım, sonra Karl’ın kim olduğunu ve onu nasıl rencide etmeyi başardığımı anlattım. “Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama bundan sonra işler sarpa sardı,” diye bitirdim.

Jake başıyla onayladı. Yüz hatlarından memnuniyet akıyordu. “Evet, bu kadarı kesinlikle yeterli.”

“Gördün mü, işte bu yüzden tekrar görmek zorunda olduğum erkeklerle çıkmaktan kaçınıyorum. Karl muhtemelen bugün boyunca bana ölümcül bakışlar atıyor olacak.”

Jake elini belimin arkasına koyarak, “İşte burası,” dedi ve şehirdeki birçok sanat galerisinden biri olan mekânın kapısına doğru yürürken bana eşlik etti. Benim için kapıyı açtı ve içeri girdim. Zemin açık renk bir parkeyle kaplanmıştı. Duvarlar, tavan ve heykel kaideleri beyaza boyanmıştı. Bu nötr renkler, salondaki renkli sanatsal objelerin öne çıkmasını sağlıyordu.

“Burası bana üniversiteyi hatırlatıyor,” dedim. “Ben Rocky Mountain Sanat ve Tasarım Üniversitesi’ne gittim. Daima her yerde ilginç sergiler olurdu.”

Jake’le birlikte köşeyi dönüp daha büyük ve açık bir salona girdiğimizde topuklarımın sesi yankılandı ve o sessiz or-

tamda attığım her adım büyük bir gürültü çıkardı. Büyük, kırmızı bir resmin önünde durduk. Boya bazı yerlerde oldukça yoğun biçimde kullanılmışken, bazı yerlerde de belli belirsiz dokunuşlar halindeydi. Biri resmin merkezinin hemen solunda, diğeri de sağ köşede olmak üzere iki tane ufacık mavi kare vardı.

Jake kollarını kavuşturup resmi inceledi. “Ah, evet, muhteşem bir empresyonist parça. Bana şu meşhur ressamı hatırlatıyor...” Bir parmağını hafifçe çenesine vurarak, “Bir bakalım, adı neydi?” diye düşündü.

Ona bakıp ismi hatırlamasını bekledim. Sonra dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Nasıldım? En azından bir kısmını tutturabildim mi?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok. Gece geç saatte bir sanat tarihi dersi almıştım ve dersi veren adam monoton bir sesle konuşurken ışıkları loş bir hale getirip slaytlar gösteriyordu. Uyuyakalmamak neredeyse imkânsızdı. Ayrıca tarihler konusunda hiç de başarılı değildim. Ben de sınıfı geçecek kadar ders çalışıp sonra da her şeyi unuttum,” diye cevap verdim.

Jake gülümsemesi gittikçe yayılarak, “Çıkacağın erkeklerle ilgili kuralların arasında sanattan anlayan biri olması gerektiğinin de yer aldığını sanıyordum,” dedi.

Onu dirseğimle dürtüp, “Çok komik,” dedim.

Jake elini tekrar sırtıma koydu ve beni bir sonraki resme yönlendirdi. Dokunuşunun sıcaklığına ve hızlanan kalp atışlarıma o kadar kendimi kaptırmıştım ki, sonraki resim beni hâzırlıksız yakaladı. Karşımdaki ürkütücü imgeye bakarken,

“Vay be,” dedim. Resimde gri, derisi sarkmış bir yüz vardı. Göz çukurlarından birisi boştu ve dişleriyle çenesi kanlarla kaplıydı. “Bu bir zombi,” dedim.

Jake bana öyle bir gülümsedi ki, ne yaptığımdan emin olmasam da kendimi yakalanmış gibi hissettim. “Fikrinden ziyade bir gerçeği ifade ettiğini fark ettim,” dedi.

Pekâlâ, demek ki yakalanmıştım. “Şey, detaylar etkileyici, fakat bu tablo evimde olsaydı, bana kâbuslar yaşatırdı,” dedim. Sonra, buraya arkadaşının eserlerini görmeye geldiğimiz aklıma geldi. “Lütfen bunun arkadaşının eseri olduğunu söyleme çünkü kendimi berbat hissederim.”

Jake resmin yanındaki kartı okumak için öne eğildi. “Hayır, bu onun değil. Ayrıca bunun bir ‘oto-portre’ olduğu yazıyor,” dedi ve bana baktı. “Zombilerin gerçek olduğunu her zaman biliyordum.”

Güldüm. “Çürütülemez kanıt gözlerimizin önünde.”

Jake de güldü ve tabii ki bütün özelliklerinin yanı sıra, seksi bir gülüşü olduğunu fark ettim. Başını eğerek diğer odayı işaret etti ve peşinden gittim. İçeride bisiklete binen bir iskeletin devasa, metal bir heykeli vardı.

“Bak bu gerçekten hoş,” dedim. “İlginç ve sıra dışı.”

“Acaba paket yapmalarını isteyip senin dairene götürsek mi?”

“Hımm. Evet, bu parça daha ziyade bir kez bakınca göze hoş görünenlerden. Benim dairem kadar bir yeri dekore ederken, oran kontrolü konusunda dikkatli olmalısın.”

Kulağıma arkamı tutan bir odadan gelen konuşma ses-

leri ulaştı. Bölmenin üzerinden bakınca o bölgede dolanan birkaç insan gördüm. “Tahminime göre arkadaşın orada olmalı.”

Jake, “Bahse girerim haklısındır,” diyerek karşılık verdi.

Arka oda bir sürü renkli, eğri büğrü cam heykellerle doluydu. Bunlar müşterilerimin evlerine rahatlıkla koyabileceğim türden heykellerdi. Mavi ve gümüş renkli alevleri andıran bir heykeli incelemek için o yöne döndüm.

“Jake, geldin demek!”

Arkamı dönünce ufak tefek, dalgalı siyah ve kıvılcı saçlı bir kızın –hem de kırmızının en parlak ve doğallıktan uzak tonunu seçmişti– Jake’e sarıldığını gördüm.

Kız, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Araya girmek istemediğim için diğer heykelleri incelemeye devam ettim. Sarı-morlu bir heykelden ince ve kıvrımlı parçalar fıskırıyordu. Sonra bir kaidenin üzerinde duran küçük pembe heykeli gördüm. Yeşil bir gövdenin üzerinde öne doğru sarkmış kocaman pembe bir tomurcuk vardı. Bayan Crabtree buna bayılırdı.

Jake ve Tina bana doğru yürüdüler. Yani ben kızın Tina olduğunu varsayıyordum. Nedense, kız bana ormanda yaşayan sevimli bir tür yaratılmışım gibi bakıyordu.

Jake, “Bu Darby. Darby, bu da arkadaşım Tina,” dedi.

“Çalışmaların muhteşem,” dedim.

Jake, “Darby’nin en çarpıcı özelliği dürüstlüktür; bu yüzden emin olabilirsiniz ki, bunu gerçekten kastetmeseydi hiç söylemezdi,” dedi.

Çiçeği işaret ederek, “Buna ihtiyacım var. Bayan Crab-

tree'nin pembe bir banyosu ve süs eşyaları konması gereken bir rafı var. Bu parça oraya mükemmel bir şekilde uyum sağlar. Hem raf yeterince yüksek olduğu için şanslıyız; böylece küçük kız torunu rafa yetişip heykeli kıramaz," dedim. Tina'ya gülümsedim. "Üzgünüm, sen Bayan Crabtree'yi tanımıyorsun ve muhtemelen de bunu umursamıyorsun," diye ekledim.

Tina gülümsememe karşılık verdi. "En azından çalışmamın bir banyoyu süslemesi fikrini sevdim," dedi.

Gülümseyerek, "Bu banyo çoğu insanın salonu büyüklüğünde; bu yüzden seni temin ederim ki ortama çok uyacak," dedim. Odada etrafıma bakındım. "Aslında kartınızı alabilirsem çok sevinirim. Ben içmimarım ve her zaman güzel, çarpıcı bir parça arayışı içindeyim. Bunların hepsi olağanüstü."

Tina, Jake'i dürtüp, "Ondan hoşlandım," dedi.

Jake benimle göz göze gelince, bir saniye için nasıl nefes alacağımı unuttum. "Ben de," dedi.

Galeriden çıkarken Jake, "Onu ben alsam iyi olacak," dedi.

Bayan Crabtree'nin heykeli, koluma asılı bir torbanın içindeydi. Tina heykeli dolgulu bir malzemeyle paketleyip bir kutuya koymuştu. "Ağır değil ki," dedim.

Jake, "Alınma ama seni çok uzun süredir tanımıyorum ve şimdiden ayakkabının tekinin ayağından çıkmasına ve çantadaki her şeyi yere saçmana şahit oldum," diye cevap verdi.

"Yemin ederim ki normalde sakar biri değilim."

Jake bana şüphe dolu bir bakış atıp elini uzattı. Bir an te reddüt ettikten sonra torbayı ona verdim. “Bu arada, restoranın zeminini tamir ettik. Doldurulması gereken bir yarık vardı. Samırım topuğun bu yüzden takıldı.”

“O zaman bu sorunu halletmen iyi olmuş,” dedim ve omzumla onu dürttüm. Artık onunla birazcık flört etmekten kendimi alamıyordum. “Özellikle de benim kadar sakar biri tekrar oraya gidecekse,” diye ekledim. Ayrıca kimi kandırıyordum ki? Blue’dan daha fazla uzak duramazdım.

Jake ve Tina’yla vakit geçirdikten sonra, Jake’in başka bir yanını daha görmüştüm. Her zamanki gibi çekiciydi fakat bundan daha fazlası vardı. Tina’yla konuşma tarzında, Tina heykellerini nasıl yaptığını en ince detayına inerek anlatırken onu dinleyişinde sıra dışı bir şeyler vardı. Ayrıca Jake’le, apartmanın en üst katlarındaki pahalı ve muhteşem manzaralı dairelerden birinde yaşadığını anlamaya yetecek kadar asansörde bulunmuştum. “Evet, sen yakışıklı ve başarılı bir adamsın...” diye lafa girdim.

“Teşekkürler.”

“Bu bir iltifat değil. Neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorum. Eminim sen de benimle ilgili aynı şeyi merak ediyorsundur. Doğrusunu istersen, ben başarılı bir ilişkim olabileceğine gerçekten inanmıyorum.”

Jake dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu biraz kuşkucu bir bakış açısı değil mi?”

“Hayır. Oldukça kuşkucu bir bakış açısı fakat doğru olmadığı anlamına gelmiyor.”

Jake yürüme hızını yavaşlatarak bir süre beni inceledikten sonra, “Sanırım henüz doğru kişiyi bulamadım ama bu onun dışarıda bir yerlerde olduğuna inanmadığım anlamına gelmiyor,” dedi.

“Beni etkilemek için ‘doğru kişinin’ –bu tabiri vurgulamak için iki elimi havaya kaldırıp hayali tırnak işaretleri yaptım– varlığına ve delicesine âşık olmaya inanıyormuş gibi davranmak zorunda değilsin.”

Jake, “Fakat ya bizim ilişkimiz yürürse? Ya birbirimiz için yaratıldığımız ortaya çıkarsa?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Gördün mü, işte sorun da bu. Herkese bizim için yaratılmış biri olduğuna dair bu gerçekdışı fikir öğretilmiş. Bizi tamamlayan bir ruh ikizi... fakat ben işlerin bu şekilde yürümediğini öğrendim,” diye cevap verdim.

Jake kolumdan tutup beni durdurdu. “Neden bu şekilde hissettiğine dair bir tahminde bulunacağım. Tahminim doğru çıkarsa, o zaman bir randevu hakkı kazanacağım.”

Jake’e doğru dönüp, “Beni neden bu kadar kuşkucu olduğumu anlayabilecek kadar iyi tanıdığını mı sanıyorsun?” diye sordum.

Jake bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde meydan okuyan bir pırıltı vardı. “Yalnızca bir randevu.”

“Eğer tahminin doğru çıkarsa,” dedim. Bunu başaramayacağını biliyordum. Bulunduğum noktaya gelmeden önce birçok kötü ilişki yaşamıştım. Bütün eski sevgililerimin analizini vaka çalışmalarına dönüştürme süreci muhtemelen kuşkuculuğumu gidermemiş, fakat daha da akıllanmama neden

olmuştu. Doğru insanı özgür kılar derler.

Jake sanki bütün sırlarımı ayakta durma biçimimle saklayabilirmişim gibi beni baştan aşağı süzdü. “Boşanmış bir anne-babanın çocuğusun. Ebeveynlerinin asla aşkı bulamadıklarını izlediğinden, artık insanların birlikte mutlu olabileceklerine inanmıyorsun,” dedi.

Kollarımı kavuşturdum. “Yanlış tahmin. Annemle babam *gerçekten* boşandılar fakat ikisi de aşkı buldular. Şimdi ikisi de başka insanlarla evliler ve çok mutlular,” diye cevap verdim.

Jake, “Yine de haklıydım,” dedi.

“Yarı yarıya haklısın,” diye itiraz ettim.

Jake sırtıttı. “O halde ben de bir yarı randevuyu hak ettim. Bir yere gidip aperitif bir şeyler alırsın. Ya da sinemaya gidip orta yerinde çıkarız.”

Bir an için ona bakıp ne yapmam gerektiğinden emin olmaya çalıştım; gülümsemem mi, kahkaha mı atsam yoksa başımı iki yana sallayıp iç mi çeksem bilemedim. “Seni bir türlü çözemiyorum. Neden bu kadar azimlisin? Birkaç güzel sohbet ettik. Eminim ne zaman etrafta dolarsan telaşa kapılmamdan seni çekici bulduğumu fark ettin ama aslında benim hakkımda o kadar da çok şey bilmiyorsun,” dedim. Elimi belime koydum. “Sakın bana gözlerimde bir pırıltı gördüğünü ve içinde bizimle ilgili bir his olduğunu filan söylemeye kalkma,” diye ekledim.

Jake bana doğru bir adım atınca vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaşarak, “Sanırım müşterilerin hakkında

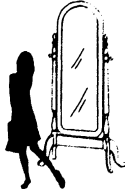
nasıl konuştuğunu duyunca, onları umursadığını anlayabiliyorum. Tanıdığım birçok insandan daha dürüstsün. Nüktedansın ve sanatla ilgili gerçekten komik şakalar yapabiliyorsun. Ve hence bana kurallarını saymak üzereyken elini yumruk yapıp beline koyman çok şirin,” dedi.

Elimi belimden çektim. “Peki nasıl olur da bütün bunları bildiğini düşünürsün?”

“Çünkü ne zaman etrafta olsan dikkatimi sana veriyorum.” Gözlerimin içine o kadar yoğun bir şekilde baktı ki, boğazım kurudu. “Birini gördüğünde o kişide farklı bir şeyler olduğunu anlamaya inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum. Sende farklı bir şeyler var,” diye devam etti. Jake parmaklarını kolumun üzerinde, aşağıya doğru gezdirince tüylerim diken diken oldu. Sonra elimi yakaladı ve kaldırımda yürümeye devam etti. “Evet, yarı randevumuzu nerede geçirmek istersin?” diye sordu.

Hasret's Sisters Planet

e-kitaphane

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı banyomun zeminini ovalarken ne yapmıyordum, biliyor musunuz? Şarkı söylemiyordum. Seramiklerin arasındaki kahverengi pislikleri temizlerken ağızımdan çıkan tek şey birtakım küfürlerdi. Bu tam olarak bir prensese yakışan bir davranış sayılmaz, fakat daha önce de belirttiğim gibi ben prenses filan değilim, hayatıma giren erkekler de prens olmaktan fazlasıyla uzaklar. İyi adamları bulmakla ilgili bir sorunum olduğu ve hep beni incitecek olanları seçtiğim çok açık.

Bazen, *ilk erkek arkadaşım bu kadar aşağılık biri olmasaydı flört hayatım farklı olur muydu*, diye düşünüyorum. O adam bana güvenle ilgili büyük bir hayat dersi verdi. Belli ki birtakım hatalar yapmamı engelleyememişti fakat bana herkesin görüldüğü kadar iyi olmadığını öğretti.

**Pamuk Prenses Vaka Çalışması: Sherman/Prens
Yaşım: 17**

Sherman’la işlerin nasıl ve neden o şekilde yürüdüğünü tam olarak anlatabilmek için, on üç yaşındayken hayatımın köklerinden sarsıldığı o döneme gitmem gerekiyor.

Annem, Dwight’la tanıştığında, babamdan boşanalı üç yıl olmuştu. Dört aylık bir flört döneminin ardından Dwight anneme evlenme teklif etti. Altı ay sonra evlendiler ve birdenbire bir üvey babam ve ikiz üvey erkek kardeşlerim oldu. Annem ve ben Aurora’dan Dwight’ın Longmont’taki çiftliğine taşındık. Eskiden yaşadığım yere arabayla bir saatlik mesafede olmasına rağmen, sanki ülke değiştiriyormuşuz gibi hissetmiştim.

Lise bire geçmeden önceki yaz boyunca Drew ve Devin bana işkence ettiler. Hâlâ Disney filmlerini seyrettiğim için bana bebek dediler, sivilcelerim çıktığında bunu yüzüme vurdular ve hâlâ anlamadığım bir sebepten ötürü giysilerimi ve nevresimlerimi at ağılının çitlerine astılar. Yaptığım her şeyi “bir kız gibi” yaptığımı söylediler. Topu bir kız gibi fırlatıyordum, bir kız gibi konuşuyordum, bir kız gibi ağlayıp, bir kız gibi giyiniyordum. Bunu sanki hakaretlerin en büyüğüymüş gibi söylüyorlardı ve ben de öyle algılıyordum. Neden bilmiyorum çünkü ne de olsa ben bir *kızdım*.

Annem beni hayatın yakında daha iyi olacağına, okul başlayınca bir sürü yeni arkadaş edineceğime inandırmıştı.

Sonra okul başladı.

Herkes benden nefret etti. Sarsak bir ergen olarak fasulye sırtığı gibi upuzun bacaklarımın olduğu bir dönemden geçiyordum. Diğer öğrenciler, kendileri üç yıl öncesinin modasına uygun şekilde giyindikleri halde, kıyafetlerimle dalga geçiyorlardı. O zamanlar uzun bacaklarıma göre pantolon bulmak imkânsızdı ve kısa paçalarım nedeniyle herkes bana sürekli ne zaman sel basacağını sorup duruyordu.

Okulun başlamasından iki ay sonra, daha fazla dayanamadım. Eski hayatımı ve arkadaşlarımı özlüyordum. Okul yemekhanesinin arka tarafındaki bir masaya oturdum, tabağımdaki yemeğe baktım ve ağlamaya başladım. Bunu kimse fark etmemesini umuyordum.

Tabii ki o kadar şanslı değildim.

Drew ve Devin yanıma oturdular. Belli ki zayıflığımı sezmişlerdi ve saldırmaya hazırlanıyorlardı. Bana tıpkı bir kız gibi davranarak ne yaptığımı sormalarını bekliyordum.

Popüler oğlanların lideri Ross önümüzden geçerken başparmağını kaldırarak, “Sular iyice yükselmiş mankafa,” dedi.

Soytarının biri bana Darby yerine mankafa demeye karar vermişti ve bu da büyük bir hızla ağızdan ağıza yayılmıştı.

Devin ayağa kalktı, iki eliyle Ross’un yakasına yapıştı ve onu duvara çarptı. “Darby’den özür dile,” dedi.

Ross, “Imm... özür dilerim Darby,” dedi.

Drew da Ross’un diğer yanında durup bir parmağını göğsüne saplayıp, “Tanıdığın herkese, Darby’yle dalga geç-

** Orijinal metinde “dummy” olarak geçen bu sözcük Darby ismiyle kafiyeli olduğundan, Ross dalga geçmek için ona böyle hitap ediyor. (ç.n.)*

menin kıçlarına Devin ve benden bir tekme yiyecekleri anlamına geldiğini söyle. Ona bir daha asla ama asla mankafa deme,” diye ekledi.

Drew avcuyla Ross’un ensesine bir şaplak attı. “Anladın mı mankafa?”

“Anladım.”

Devin onu bırakınca Ross aceleyle uzaklaştı ve üvey kardeşlerim gelip tekrar yanıma oturdular.

Şoka girmiş bir halde onlara bakıyordum. “Fakat... bunu neden yaptınız?”

Devin, “Yani sana öyle hitap etmesini mi istiyorsun?” dedi.

Başımı iki yana sallayıp, “Hayır,” dedim.

“Artık biz bir aileyiz,” dedi Drew. “Ailedekiler birbirlerini kollarlar.”

Öğle yemeğinin sonunda Devin elini başıma uzatıp saçlarımı dağıtırken, “Sonra görüşürüz kız çocuğu,” dedi.

Bu olaydan sonra Devin, Drew ve beş arkadaşları kafeteryada benimle birlikte oturdular. Ross ve çetesi bir daha asla benimle uğraşmadı. Hâlâ hayatımı cehenneme çeviren bir grup kendini beğenmiş kız vardı fakat erkek kardeşlerimden onları dövmelelerini isteyemezdim.

Çoğu gün okuldan sonra erkeklerle takılırdım. Cüce olmaktan çok uzaktılar –hatta çoğu benden fazlasıyla uzundu– fakat onlar benim grubumdu. Onlar benim yedi devlerimdi. Eve dönmeyi, ata binebilmeyi ya da erkeklerle takılmayı düşünerek okul gününü atlatabileceğimi biliyordum.

Sonraki birkaç yıl boyunca değişen fazla bir şey olmadı. Asla popüler biri olmadım ve hep yedi devimle beraber dışarı çıktım.

Lise üçüncü sınıfa geçtiğim ilk gün, hayat hakkında oldukça iyimserdim. Artık boyumun uzaması durmuştu, biraz dolgunlaşmıştım ve annem beni Denver'daki bir mağazaya götürüp üzerime tam olarak oturan pantolonlar almıştı. Kabarık ve abartılı saçlar da artık moda değildi, bu sayede düz sarı saçlarım o kadar da yersiz durmuyordu.

Bir gün okul malzemelerimi dolabıma boşaltırken Tabitha Newton yanıma geldi. Benden nefret ettiği bir sır değildi, bu yüzden beni anında aşağılamadığı için şaşırmıştım.

“Selam Darby.”

Cevap vermeden önce birkaç saniye ona bakıp, “Selam,” dedim.

Tabitha bir eliyle saçını düzeltti. Yazın saçını Rachel* tarzında kestirmişti ve aralarda kalın tutamlar halinde sarı röfleler vardı. “Amigo takımına girmeyi denemelisin,” dedi.

Amigo kızların beni sevmedikleri bir sır olmadığından takıma girmeyi denemek aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat bunun belli bir cazibesi olduğu kesindi. “Tabii, olabilir,” dedim.

Tabitha, “O halde bir piramidin üzerinde neler yapabileceğini görelim,” diyerek beni ittirdi.

Kızın biri arkamda ellerinin ve dizlerinin üzerinde dur-

* Jennifer Aniston'ın “Friends” dizisinde oynadığı karakterin adı. Aniston'ın buradaki saç modeli oldukça popüler olmuş ve birçok kişi bu modeli uygulamış. (ç.n.)

muş bekliyordu –sanırım bu harekete masaüstü diyorlar– ben de sırtüstü vücudunun üzerine düştüm.

Tepemde Tabitha’nın yüzü belirdi. “Görünüşe göre başarısız oldun,” dedi ve arkadaşıyla birlikte kıkırdayarak uzaklaştılar.

Yerde hayattan bezmiş bir halde uzanırken, *okuldaki en azılı cadıya güvenirsen olacağı bu*, diye düşündüm.

Sonra bir el bana doğru uzandı. Bu gerçek bir Aşk Öpücüğü sayılmazdı ancak tekrar ayağa kalkmamı sağladı. Kurtarıcımın dağınık kumral saçları ve dışarıda çok fazla zaman geçirdiğini belli eden bronz bir teni vardı.

“Teşekkürler,” dedim. Onu tanıımıyordum. Böyle bir yüzü hatırlardım. “Sen yeni misin?” diye sordum.

“Buraya yeni taşındık. Ben Sherman,” diye cevap verdi. Başını iki yana sallayıp, “İsim konusuna hiç girme. Bu, büyükbabamın ismiydi ve ben de aynı isme sahip olacak kadar şanslıyım,” diye devam etti.

“Benim adım da Darby, bu yüzden seni kesinlikle anlıyorum.”

“Aslında bence Darby şirin bir isim,” dedi ve burnuma dokunarak, “Sana yakışmış,” diye ekledi.

Bu benim hayalini kurduğum türde bir erkekti.

İki gün sonra, öğle yemeğinin ardından dışarıda otururken beni öptü. Uzun bir süredir ilk öpücüğümü bekliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bundan sonra öpüşmelerimiz sıklaşarak düzenli aralıklarla tekrarlandı. Sherman’ın elleri de boş durmuyordu. O hızlı ilerlemek is-

tiyordu; bense işleri ağırdan almak istiyordum. Onu kaybetmek istemediğim için sabırlı olmasını söyleyip duruyordum.

Birlikteliğimizin üçüncü ayında, Sherman’la birlikte Burch Gölü yakınlarındaki bir partiye gitmeyi planlamıştık. Ne yazık ki, aynı gün okuldan annemi arayıp konuşmaya çağırmışlardı. Sekreter neden her zaman derse geç kaldığımı sormuştu. (Sherman ve ben sık sık dışarı çıkıp birkaç dakika boyunca ara vermeden öpüşürdük, fakat bunu anneme söylemeye niyetim yoktu.)

Drew, Devin ve diğer oğlanlar geldiklerinde beni mutfakta suratım asık bir halde ve hayatın hiç de adil olmadığını düşünürken buldular.

Devin, “Seni partiye bırakmamızı ister misin?” diye sordu.

Annemin kafasının arkasına bakarken, “Annem, Sherman’la çok fazla vakit geçirdiğimi düşünüyor,” dedim.

Drew, “Darby’yi yanımıza alabiliriz Janet,” dedi. “Onun ve Sherman’ın bütün gece gözümüzün önünde olmalarını sağlarız. Aslına bakarsan ben de o çocukla konuşmayı düşünüyordum.”

Annem iç çekti. “Pekâlâ. Sakın Darby’nin başının belaya girmesine izin vermeyin, yoksa kahrolası bir bedel ödemek zorunda kalırsınız.”

Annem küfretmezdi ve “kahrolası” sözcüğünü kullanmış olması bile büyük bir gelişmeydi.

Devin, “Anlaşıldı,” dedi.

Arkadaşlarımla birlikte Devin'in açık kasa kamyonetine doluşup partiye gitmek üzere yola çıktık. Oraya varır varmaz etrafta Sherman'ı aradım. Ondan uzak kaldığım her gece işkence gibiydi.

Sonra, onu gördüm.

Tabitha Newton'la işi pişiriyordu.

Ne yapacağımı bilemedim; daha önce bir ilişki yaşamamıştım. İkisi Sherman'm bagaj kapağının üzerine oturmuşlar ve yakında insanlar olduğu halde birbirlerine dokunuyorlardı. Tabitha nefes almak için dudaklarını Sherman'ın kilerden çekti. Başını kaldırıncaya onunla göz göze geldik. İkinci tura geçmeden önce hınzır bir şekilde sırttı.

Başlarına dikilip bağırıp çağırmamı, Sherman'a tokat atmamı filan beklerdiniz değil mi? Ne olursa olsun bir şeyler yapmamı... Bense donup kalmış bir halde öylece dikildim ve erkek arkadaşımın –yani ben erkek arkadaşım olduğunu sanıyordum– cadıyla işi pişirmesini izledim. Yanan gözlerimde yaşlar birikmeye başlamış ve göğsüme keskin bir acı saplanmıştı.

Erkek kardeşlerimin en düzgün arkadaşı Gil, “Erkek arkadaşını buldun mu?” diye sordu. Tam o sırada nereye baktığımı görmüş olmalıydı çünkü, “Ah Darby, özür dilerim,” demişti.

Sherman ve Tabitha tekrar ayrıldıklarında Ross, Sherman'ın omzunu dürterek beni işaret etti. Sherman yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

Birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan aşağıya doğru

süzülürken, “Bunu nasıl yaparsın?” diye sordum.

“Birbirimiz için tek olduğumuzu hiç söylemedik ki,” dedi Sherman. “Sen öyle olduğunu mu sandın?”

“Tabii ki öyle sandım,” dedim. Ona doğru eğilerek fısıldadım: “Beni seks yapmaya ikna etmeye çalışıyordun. Dilini Tabitha’nın boğazına sokacağını düşündüğüm biriyle bunu asla yapmazdım.”

Sherman omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Uyuklarsan kaybedersin.”

Gil elimi tutup, “Bu adam eziğin teki. Ona ihtiyacın yok,” diyerek beni Sherman’dan ve olayı izlemek için toplanan kalabalıktan uzaklaştırdı.

Gözücuyla Devin’in Sherman’a yaklaştığını fark ettim. Ona bağırarak bir şeyler söyledi ve onu –yani eski erkek arkadaşımı– kış üstü oturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ittirdi.

Sonra arkadaşlarım ve ben kamyonete binip eve yollandık. Gözyaşlarına boğulup kendimi kaybetmemek için zorlanıyordum. Tüm bu olanlardan sonra yaptığım en büyük aptallıksa, eskiden olduğu gibi mutlu bir çift olabilmemiz için Sherman’ın arayıp özür dileyip dilemeyeceğini merak etmekti.

Kaybedilen zaman: Üç ay

Alınan Dersler:

Tabitha Newton gerçekten de okuldaki en azılı cadıydı.

Bazı erkekler yalnızca tek bir şeyin peşindedir.

Çekici oğlanlar tehlikelidir.

Aslında varsayımlarda bulunmak, *Sen* ve *Ben* kavramı söz konusu olunca saçma sapan davranmana neden olur. Buna karşın, çoğunlukla saçma sapan davranan sadece karşındakidir.

Kapıya bakıp Jake’i içeri davet ettim. “Birkaç parça mücevher takacağım, sen de bu arada otur, etrafına filan bakın,” dedim. Sonra kolunun dirseğinin tam altındaki kısmını tutup en ciddi sesimle, “Yalnız ne yaparsan yap, sakın koridordaki dolabın içine bakma. Orası bütün iskeletlerimi sakladığım yer,” diye ekledim.

Jake’in dolabı açmasının ne kadar süreceğini merak ederek odama döndüm. Önceki akşam Jake’le birlikte yarı randevumuz için ne zaman ve nereye gideceğimizi tartışırken, aynı hayır kurumu etkinliğine katılmayı planladığımızı keşfetmiştik. Nadine’le birlikte Bay ve Bayan Hammond’ın evleri üzerinde çalışmıştık. Yanlış duymadınız, çoğul eki geçerli. Virginia Hammond’ın bana karşı bir zaafı vardı ve bütün sosyal etkinliklerine katılmam konusunda ısrar ediyordu. Hatta önceki gün öğleden sonra Hammond Çocuk Hastanesi adına düzenlenen yardım toplama etkinliğine katılacağımı teyit etmek için ofisi aramıştı.

Sallantılı kúpelerimi taktım ve mor ince topuklu ayakkabılarımı giydim. Odadan çıkınca Jake’in dolaba değil, pencerenin pervazında duran bitkiye baktığını gördüm.

Jake kahverengi, buruşmuş yapraklardan birini dürterek,

“Ölü olduğu halde bu bitkiyi saklamana sevindim,” dedi.

“O ölü değil. Belki yetersiz beslenmiş olabilir ama şu yaprağa baksana,” diyerek ortadaki yeşil yaprağı işaret ettim.

Jake, “Pekâlâ. Demek ki bütün bu kahverengi, kurumuş yaprakların arasında tek bir tanesi mücadele ediyor,” diye devam etti.

“Mücadeleye devam ettiği sürece onu sulamayı sürdüreceğim. Tabii arada bir hatırladığımda,” dedim ve dikkatimi bitkiden Jake’e yönelttim. Birçok erkek kendilerine bir ya da iki beden büyük gelen takım elbiseler giyiyordu. Ancak Jake’in sade, siyah fakat çarpıcı takımı vücuduna göre özel dikilmiş gibiydi. Bir an için çıkmadan önce söylemem gereken bir şey olduğunu unuttum. “Bu arada, patronum da bu gece orada olacak; bu yüzden fazla göze batmamamız gerek.”

Jake, “Hımm. Bu durum mikrofonu çalıp senin için karaoke yapma planımı bozacak. Sana özel olarak bir şarkı ithaf edecektim,” dedikten sonra koyu renk kaşlarından birini kaldırarak, “Journey* grubu hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Başımı iki yana sallarken küpelerim şingırdadı. “Lütfen, seni de götürdüğüm için beni pişman etme,” dedim.

Jake, “Meatloaf**’ta” karar kıldım,” dedi.

Dudaklarımdan kıkırdama olarak tarif edilebilecek bir ses çıktı. Henüz yarı randevumuza başlamamıştık bile ve ben şimdiden *kıkırdıyordum*.

* Amerika çıkışlı bir rock grubu. (ç.n.)

** Asıl adı Marvin Lee Aday olan Amerikalı rock şarkıcısının sahne adı. (ç.n.)

İçimden, *kendine gel*, dedim fakat korkuya kapılmaya da niyetim yoktu. Durum tamamen kontrolüm altındaydı.

Koridordaki dolabın kapağını açtım ve içindeki askıdan anahtarlarımı alıp çantama attım.

Jake elini sırtıma koyarak arkamdan dolabın içine baktı. “Bu iskeletler hiç de kötü görünmüyor. Başa çıkamaya-çağım bir şey değil.”

Dolabın kapağını kapattım. “Gerçekten korkutucu olanları başka bir dolapta saklıyorum.”

Jake kolunu uzatarak, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Bütün gün bunu düşünmüştüm. Mutlu bir orta yol olmalıydı. Artık Jake’ten uzak durmak istemiyordum ve birlikte iyi vakit geçiriyorduk. *Bunu yapabilirim. Tek yapmam gereken rahatlamak ve gecenin tadını çıkarmak. Baskı yok, bağlayıcı bir durum yok.*

Aynı aptalca hata yüzünden başım tekrar yansın diye oturup vaka çalışmalarımı bilgisayarda yazmadım. Daha önce de kuralları çiğnemiş ve sonunda daima bedelini ödemiştim.

Jake’in kolunu görmezden gelerek kapıyı açarken, “Hazırım,” dedim.

Salonda birkaç tur attım ve Patricia’yla iş konuştum; içtiği şampanyalar nedeniyle her zamankinden daha cana yakındı. Gerçi Yedinci Cadde üzerinde öncülük etmek istediğini söylediği işi yavaşlattığımı ima etmeyi başarmış,

sonra da birkaç müşteriye selam vermişti. Virginia beni sürekli birilerine tavsiye ediyordu; bu sayede biraz çevre de yapmıştım. Jake de herkesi tanıyor gibiydi, etkinlik sürerken onu bir noktada kaybetmiştim.

Orkestra salonun bir köşesinde çalışıyordu. Ortada dans için ayrılmış bir pist vardı ve çiftler burada dönüp duruyordu. Beyaz örtülerle kaplanmış masalar odanın kenarlarında dizilmişti. Masaların ortasındaki vazoları süsleyen ıtrışahi çiçeklerinin kokusu havaya yayılıyordu. Yemek sırasında açılış konuşmacısını dinlemiştik. İnsanlar hastaneye yüklü miktarda paralar bağışlamışlardı ve şimdi herkes gecenin tadını çıkarmakla meşguldü. İlk defa bir baloya bu kadar yakın bir ortamda bulunuyordum.

Virginia yanıma gelip bir elini omzuma koydu. Siyah-beyaz bir elbise giymiş ve kendisiyle özdeşleşen inci kolyesini takmıştı. “Darby tatlım, kesinlikle bu adamla tanışmalısın. Yakışıklı, başarılı ve senin için her açıdan mükemmel.”

Jake’i bulmaya çalışarak etrafıma bakındım. Her yerin tıklım tıklım insan dolu olması onu bulmamı güçleştiriyordu. “Teşekkür ederim, ama aslında ben...”

Virginia, “Hayır cevabını kabul etmiyorum,” dedi ve koluma hafifçe asıldı. “En azından onu tanıtmama izin ver. Birkaç dakikanın ardından çok ilgini çekmezse, yanımdan ayrılman için bir mazeret bulurum.”

Virginia söz konusu olduğunda onunla tartışmaktan ziyade onun istediği şekilde davranmanın daha kolay oldu-

ğunu öğrenmiştim. Böylece kendimi şu sıkıcı, benmerkezci fakat pek yakışıklı ve başarılı adamla karşılaşacağım o uygunsuz ana hazırlamaya çalıştım. Bu tip adamlar Virginia'nın uzmanlık alanıydı.

İsmi anımsayamadığım tanıdık yüzlü bir kadın yanından geçerken el salladı. Ben de onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışarak ona el salladım.

Virginia, "İşte burada!" deyince ilgimi çekeceğine kesin gözüyle bakılan adamla tanışmak üzere gözlerimi gizemli kadından ayırdım. "Darby Quinn, Jake Knight"la tanışmanı istiyorum. Bu çekici genç adam hayatımızı kurtardı." Sonra Virginia beni işaret ederek, "Darby çok başarılı bir içmimardır. Mekânlarımı sanat yapıtlarının en güzel örneklerine dönüştürdü. Ona bir bak! Eminim çok hoş olduğu konusunda benimle hemfikir olacaksın," dedi.

Jake, "Kesinlikle katılıyorum," dedi ve yanıma gelerek kolunu belime doladı. "Hatta onu o kadar hoş buluyorum ki, bu gece buraya gelirken bana eşlik etmesini istedim. Dirrenmeye çalıştı, fakat sizin de belirttiğiniz gibi dayanılmaz bir çekiciliğe sahibim."

Virginia bize bakarken iki elini de kalbinin üzerine koydu. "İkinizin iyi anlaşacağınızı biliyordum. Birlikte olmanıza o kadar sevindim ki..."

Başımı iki yana sallayarak, "Ah, hayır biz..."

Jake, "Teşekkür ederiz," dedi ve belime doladığı kolunu aşağı indirip elimi tuttu. "Şimdi, bize izin verirseniz, sanırım onu dansa kaldırmak için elinizden alacağım," diye

* (İng.) Şövalye anlamına gelir. (ç.n.)

devam etti.

Beni dans pistine götürdü, usule uygun şekilde pozisyon aldık ve diğer çiftler gibi etrafta dönmeye başladık.

“Soyadın Knight mı?” diye sordum.

“Evet, bir sakıncası mı var?” diye cevap verdi.

“Hayır,” dedim. *Yalnızca ben peri masallarına karşıyım ve sen de bir şövalyesin. Hiç de ironik değil.* Dans becerilerin oldukça iyi,” diye ekledim.

Jake beni ileri doğru iterek döndürdü ve tekrar kendine çekti. “Uzun süredir böyle etkinliklere katılmak durumunda kalıyorum. Annemle babam her şeyin yönetim kurulundaydılar. Aslına bakarsan hâlâ öyleler,” dedi.

Ona ailesiyle ilgili daha çok soru sormak istedim. Anlaşılan o ki, Jake’in çoğu kızın ayılıp bayılacağı bir serveti vardı fakat ben sıkı çalışmanın değerini öğrenmiştim ve ağızlarında gümüş kaşıkla doğan çoğu erkeği tembel buluyordum. Gerçi Jake bir restoran işletiyordu ve bunun kolay olmadığını tahmin ediyordum.

Jake kolunu vücuduma daha sıkı doladı ve beni sıkı vücuduna değmemi sağlayacak şekilde kendine çekti. Kalp atışlarım tehlike bölgesine girdiğimi haber veriyordu ve ne kadar yakın olduğumuz düşünülürse, eminim Jake kalp atışlarımı göğsünde hissedebiliyordu. Jake’in göğsünden söz açılmışken, kendimi tamamen dansın akışına bırakıp başımı göğsüne yaslamak istiyordum. Gözlerimi kapatıp, sona ermeden önce bu mükemmel ana karışmak istiyordum.

Jake başını eğdi ve dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Hımm. Senin liderliği ele almaya çalışmanı beklerdim.”

“Basit dans hareketlerini bile takip edemeyecek bir kız gibi mi duruyorum?” Birdenbire nefessiz kaldığımı hissetsem de sesim böyle çıkmadığı için memnun olmuştum.

Jake, “Takip edemeyecek bir kız gibi değil,” dedi ve içimde kelebeklerin uçuşmasına neden olan gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Daha çok *etmeyecek* bir kız gibi duruyorsun.”

Etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaparak çenemi yukarı kaldırdım ve kendime biraz olsun kibirli bir hava vermeye çalıştım. “Eh, sen dans etmeyi bilmeseydin o zaman harekete geçip idareyi ele alırdım. Fakat iyi bir iş çıkardığına göre, devam edebilirsin.” Elimi omzundan ensesine götürdüm ve Jake güçlkle yutkununca hissettiğim heyecan bütün vücuduma yayıldı. “Şimdilik,” diye ekledim.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve Jake kendi katına çıkmak yerine benimle birlikte indi.

Şimdi, iki kişinin bir ilişkiyi yürütemeyeceklerini söyleyip durduğumu biliyorum; fakat tek gecelik ilişkiler, kaçamaklar ya da anlamsız buluşmalar da bana göre değil. Bazı kızlar bunu başarabildiklerini iddia ediyorlar ve belki de haklılardır. Eski iş arkadaşlarımdan biri hem bunu yapabildiğini savunuyordu hem de takıldığı adam aradan bir hafta geçtikten sonra aramayınca ağlıyordu. Bu yüzden,

eminim sizin de aklınıza benim kendime sorduğum soru geliyor: İlişkilere ya da kaçamaklara inanmıyorsan, *neye* inanıyorsun?

Tam olarak emin değildim. Tekeşlilik ve hafifmeşrepliğin ortası nedir? Buradaki temel fikir bir dizi uzun soluklu ve düşük riskli ilişki yaşamaktı. Bu tıpkı seri monogami gibi bir şeydi. Bunun kulağa imkânsız gibi geldiğini biliyorum ama hâlâ bu konu üzerinde çalışıyordum. Tek bildiğim, her gün karşı karşıya kalabileceğim ve önüne geçilemeyen uygunsuz durumlardan olabildiğince uzak durmak istediğimdi.

Yine de Jake'in tam olarak adlandıramadığım bir özelliği vardı. Bu gece onunla birlikteyken uzun süredir hiç eğlenmediğim kadar eğlenmiştim.

Bunu aklından bile geçirme Darby. Onu her gün görüyorsun. Sürekli Blue'da yemek yiyorsun. En iyisi arkadaş olmak.

Öyleyse muhtemelen bütün gece boyunca onunla flört etmemeliydim.

Ya da vücudumu onunkine bastırmamalıydim. Bunu düşününce bile ateş basıyordu. Ve eğer böyle dans edebiliyorsa... Kalbim hopladı, nabzım hızlandı. Tanrım, bir erkekle öpüşmeyeli bile uzun zaman olmuştu.

Kuralları hatırla. Kurallara sadık kal.

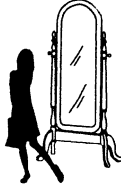
Jake'in yanı başımdaki vücudunun ne kadar diri olduğunu düşüncesini kafamdan çıkararak elimi çantama atıp anahtarlarımı çıkardım. Kapının kilidini açtım ve geceyi

sonlandırmak üzere arkamı döndüm. “Çok iyi vakit ge...”

Tekrar çıkmamamızın muhtemelen daha iyi bir fikir olduğunu söyleyemeden, Jake dudaklarıma yapıştı. Hızlı ve saf bir öpücüktü ve ben neler olduğunu kavrayana kadar bitti ama yine de vücudumdan bir elektrik akımı geçmiş gibi hissettim. Jake geri çekildi, iyi geceler dileyerek asansöre doğru yürüdü.

Onu izlerken ağızımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Jake giderek uzaklaştıkça, arkasından hoşça kal diye bağırarak da o denli aptalca olacaktı. Bu yüzden ben de daireme girip kapıyı kilitledim.

Şey, sanırım bu şimdiye dek yaptığım en kötü ayrılık konuşması girişimimdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Steph daireme girerken, “Bana her şeyi anlat,” dedi. Üzerinden geçmemiz gereken bütün düğün hazırlıkları için yeterince şeker almamızı sağlamak üzere bir kutu çörek getirmişti.

“Yapacak bir sürü işim var ve bilgisayarım sorun çıkarıp duruyor. Onu pencereden aşağı atmak üzereyim,” dedim.

Steph, “Her şeyi anlat derken Jake’i kastetmişim,” dedi.

Kanepeme oturdum, sağı solu belli olmayan dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara koydum. “Sana her şeyi telefonda anlattım. Eğlenceli vakit geçirdik, hızlıca öpüştük, hepsi bu,” dedim.

“Tamam ama arayacağını söyledi mi?”

“Aslında onda telefon numaram yok,” diye cevap verdim. Steph’in sehpaının üzerine bıraktığı kutuyu açıp helezon şeklinde tarçınlı bir çörek seçtim. “Aslında bunun bir önemi yok çünkü ona arkadaştan daha fazlası olamayacağımızı söylemek üzereydim. Tekrar aramakla ilgili bir şey söy-

lemiş olsaydı, ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim.”

Stephanie devasa düğün hazırlıkları ajandasını küt diye çörek kutusunun yanına bıraktı, kutunun içinden üzeri jöle kaplı bir çörek seçti ve kanepeme oturup arkasına yaslandı. Kırmızı gömleği kanepemin döşemesiyle o kadar uyumluydu ki, bedeni kafası ve kolları dışında ortadan kaybolmuş gibiydi. “Onu nasıl olur da böyle başından savarsın? İyi vakit geçirdiğinizi söylemiştin.”

“Bunu herkesten iyi sen biliyorsun. Hadi, artık başlayalım,” diye cevap verdim.

Steph, “Anthony’nin teyzeleri kavga ettikleri için bütün oturma planını baştan yapmak zorundayım ve her şey karmakarışık,” dedi. Doğruldu ve ajandasını açtı. “İşte buradasın. Aa, küçük pembe arkadaşım Darby’ye bakın. Jake’i davet etmek istersen yanında hâlâ boş bir yer var,” diye ekledi.

“Jake’i davet *etmeyeceğim*. Düğün randevuları en kötüsüdür,” dedim ve Steph’in itiraz etmesine fırsat vermeden, sanki ne söyleyeceğini anlamış gibi, “En son bir düğüne flörtümü getirdiğimde neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı?” diye sordum.

Steph’in dudakları kıvrıldı. “Tamam, o çok kötü bir tecrübeydi,” dedikten sonra atağa geçti. “Fakat o tamamen farklı bir durumdu. Jake’i tanıyorsun. Onu davet etmek en iyi arkadaşının düğüne birlikte geleceğin bir flörtün olmadığı için herkesin sana acıyan gözlerle bakmalarından sahiden daha mı kötü?”

Dürüst olmam gerekirse, Steph’in düğünü benim için

zor bir gün olacaktı. En iyi arkadaşımı kaybedeceğimden ve Steph'in kalbinin onarılamaz şekilde kırılmasından endişe ediyordum. Evlilik cüzdanının dahil olmayı gerektirdiği ortak ev kredisi ve banka hesapları çarkına bir kez girildi mi, ayrılık bol kalorili yiyecekler tüketilen bir ağlama şenliği olmaktan çıkıyordu. Kadın, hayatını kocasının hayatından acı veren bir şekilde, yavaş yavaş ayırmaya çalışıyordu. Fakat bunun gibi düşüncelerin ağzımdan çıkmaması için çaba sarf ediyordum, bu yüzden doğru olan başka bir şey söyleyerek devam ettim. "En önemli anlarından birinde başarısızlıkla sonuçlanan bir randevu yaşamaktansa, orada yalnız olmayı tercih ederim."

"Jimmy Delfino'nun beni terk ettiği ve *benim* karamsar olduğum zamanı hatırlıyorum. Daha iyi biriyle tanışacağım konusunda ısrar edip duruyordun ve gerçek aşkı bulabilmem için beni başka erkeklerle çıkmaya zorluyordun. Şimdi ben gerçek aşkı buldum, bu sefer de sen buna inanmıyorsun," dedi Steph.

"Çünkü o zamanlar henüz beyin yıkamanın etkilerinden arınmamıştım. Ayrıca, Jimmy Delfino'dan daha iyisini bulmak o kadar da zor değildi. O *korkunç* bir erkek arkadaştı," diye cevap verdim.

Stephanie, "Evet, oldukça korkunçtu," dedi ve Anthony'yle her şeyin farklı olacağını söylememi istediğini hissettim. Kararıyla ilgili onu desteklemeye karar vermiştim, ama suni teminatlar vermek bana göre değildi. En başta, Steph bunu anlardı. Böylece sonunda düğün hazırlıkları ajandasına dö-

nüp gerçekten ilgileniyormuş gibi davrandım.

Stephanie oturma planında birkaç kişinin yerini değiştirdi. “Düğüne yalnız gelmen durumunda seni Drew, kız arkadaş, annen, Devin ve Anne’in bulundukları masaya alacağım. Fakat doğru adamı bulacağına hâlâ inanıyorum. Hiç belli olmaz. Belki de bulmuştundur,” dedi ve bana “şaka yapmıyorum” bakışını attı. “Bana Jake’e bir şans vereceğine dair söz ver.”

Parmaklarıma bulaşan jöleden kurtulmak için ellerimi birbirine sürttüm. Belli ki bir şeyler söylemem gerekecekti. Neden son zamanlarda herkes beni açılmaya zorlayıp duruyordu? “Steph, Anthony’yi bulduğun için gerçekten çok mutluyum, inan bana. Annesiyle de işleri yoluna koymanıza sevindim; sürekli olarak senin ve Anthony’nin işlerine karışmaya çalışsa bile.”

“Yalnızca oğlunu çok seviyor ve onu bırakmakta zorlanıyor.”

“Gördün mü, sen herkesin iyi tarafını arıyorsun. Eskiden ben de böyle yapardım ve tekrar tekrar kazık yedim. Artık kendimi tekrar toparlayabileceğime inanmıyorum. Aşağılık erkekleri unutmak başka, iyi erkekleri unutmak başka. Aşağılık olanlar güvenimi sarstılar, beni incittiler ve kendimi değersiz hissettirdiler ama neyin peşinde olduklarını görebiliyordum. Fakat iyi erkekleri unutmak çok daha zor.”

Steph, “Jake’in o iyi erkeklerden olmasından mı korkuyorsun?” diye sordu.

Ne diyeceğimden emin olamadan Steph’e baktım. Şim-

diye kadar Jake’le ilgili her şey harikaydı. Ancak, ciddi olarak düşününce, onunla tanışalı bir haftayı biraz geçmişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bazı şeyleri bilmenin insanın daha da dibe batmasına neden olduğunu *biliyordum*.

Stephanie, “Seninle ne zamandır arkadaşız?” diye sordu.

“Lise üçüncü sınıfın ortasında bizim kasabaya taşındığınızdan ve kızların da iyi arkadaş olabileceklerini keşfettiğim zamandan beri.”

Steph gülerek, “Ben kızların en iyisiyim,” dedi. “Demek ki on dört yıl olmuş. Vay canına, yaşılanıyoruz.”

Surat asarak, “Hey, kendi adına konuş,” dedim.

“Her neyse, seni herkesten iyi tanıyorum. Ailen de bu konuda yanıma yaklaşabilir ama yine de onları yeneceğimi düşünüyorum. Demek istediğim şu; senin için yalnızca en iyisini istiyorum. En berbat ilişkilerimizi irdelemek terapi gibiydi, bundan sonra kötü erkeklerin peşinden koşmayı bıraktım. Bu yüzden Anthony’ye bir şans verdim,” dedi. Yüz hatlarında ne zaman nişanlısını düşünse beliren o hayalperest ifadeyi gördüm. “Şu olanlara bir bak. Deli divane olduğum bir adamla evlenmek üzereyim. Vaka çalışmalarını bir rehber olarak kullanmak yerine, aşka inanmaktan vazgeçmeye karar verdin. Şimdi de Evan’la ufacık bir benzerliği olduğu için Jake’e bir şans vermiyorsun.”

“Jake’le tanışmadın bile,” dedim. “Neden ona bir şans vermem için bu kadar ısrarcı davranıyorsun?”

“Çünkü onunla tanıştığından beri başka bir şeyden bah-

setmez oldun. Bunu yapan kişi sen olduğuna göre, bunun bir anlamı olmalı.”

Bir hafta boyunca, Jake her yerde karşıma çıkmıştı. Randevumuzdan sonraysa ortadan kaybolmuştu. Zaten ben de bir yere gitmedim. Pazartesi günü gelip geçti. Salı ve arşamba da. Perşembe günü, artık benden kaçmak için özel bir çaba sarf ettiğini düşünmeye başlamıştım.

İşyerinde bilgisayarımın başına oturup tasarım programıyla oynayarak boya renklerine tıkladım ve dijital gereçlerin yerlerini değiştirdim.

Danışma grevlimiz Kathy dahili hattan beni arayarak, “Stephanie burada,” dedi.

Telefonun ahizesini kaldırıp, “Onu içeri gönder,” dedim.

Bir dakika sonra Steph ofisime girdi. Gözlerinde henüz dinmemiş yaşlar parlıyordu ve yüz hatları gerilmişti. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Alarma geçerek ayağa kalkarken, “Ne oldu?” diye sordum. Gerçi Anthony’nin korkunç bir şey yaptığından eminim. Onu ldrecektim.

“Aptalca bir şey, biliyorum. Bu konuda bu kadar duygusal davrandığıma inanamıyorum, fakat o kadar plan yaptıktan sonra...” Steph kendini masamın karşısındaki sandalyeye bırakıp burnunu çekti. “Kırılmışlar. Beş tanesi kırılmış ve üç ay boyunca sipariş almıyorlar. Düğüne kadar onları temin etmemize imkân yok,” dedi.

Vücudumdaki gerginlik azaldı. Anthony güvendeydi. Şimdilik. “Ne kırılmış?”

“Masanın ortasına koyulacak vazolar.”

“Pembe kalp şeklindeki vazolar mı?”

Steph öne eğilip başını ellerinin arasına aldı. “Evet. Çiçekçi teslimatı aldıklarını ve yolda birkaç tanesinin kırıldığını söylemek için beni aradı. Firmayla kavga etmiş, ben de onlarla kavga ettim. Bana büyük bir indirim yaptılar ve bu sorunu halledebileceğimi düşündüm ama bütün şehri dolaştım ve kimsede kalp şeklinde vazo yok.”

“Kimse vazoların aynı olmadığını fark etmez. Güzel görünen başka vazolar buluruz. Masalarına çeşitlilik getirirler,” diye cevap verdim.

Stephanie, “Ayrıca Anthony’yle dün gece büyük bir kavga ettik. Ona annesinin sınırı biraz aştığını, bazı şeyleri bana sormadan değiştirdiğini söyledim ve annesi yalnızca yardım etmeye çalıştığı için keyfi kaçtı,” derken birkaç damla gözyaşını sildi. “Hadi durma söyle. Bunun olacağını bildiğini söyle,” diye devam etti.

Benden bunu istediği için artık bir şey söyleyemezdim. Bu kadar kırgın durumdayken olmazdı. Masamın ön tarafına gelip kenarına oturdum ve önce diğer soruna odaklanmaya çalıştım. “Bunu halledeceğiz. Önce gidip bir şeyler yiyelim, sonra bir yol buluruz,” dedim. İçimdense, *işimi tamamlamış olsam da patronum masamda olmadığını öğrenirse muhtemelen zıvanadan çıkar; fakat yapacak bir şey yok çünkü gelinle ilgili acil bir durum söz konusu, diye geçirdim.*

Stephanie bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi. “Tamam. Blue’ya gitmek ister misin?” diye sordu.

“Hayatta olmaz,” dedim.

Stephanie, “Hadi ama. Hem Jake’i yoklamış oluruz. Bu da sorunlarımı aklımdan çıkarmama yardımcı olur,” diye ısrar etti.

“Zaten neler olduğunu biliyorum. Dışarı çıktık, benim o kadar da ilginç olmadığımı karar verdi, bu yüzden benden kaçıyor. Aslında bu beni büyük bir dertten kurtarıyor. Onunla karşılaşınca bu biraz garip bir durum olacak fakat korkunç olmayacak. Mühim ve doludizgin bir ilişki yaşamışız gibi olmayacak,” dedim ve çantamı aldım. “Bununla beraber, henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Zaten Meksika yemeği havamdayım,” diye ekledim.

Acılı sosun ve peynirin içinde yüzen yemeğimizi yedikten sonra, Steph’le birlikte düğünle ilgili sorunlarla ilgilenmeye başladık. İşe yarar vazoların bulunma ihtimali olan bütün yerlerin bir listesini yaptım. Stephanie’nin özel olarak sipariş ettiği kalp şeklindeki vazolar, dokusunda pembe ve beyaz renkli sarmalların bulunduğu bir camdan üretilmişti. Fakat kiraz çiçeklerini muhafaza edebilecek kadar uzun olmaları gerektiğinden, sıra dışı bir ölçüleri vardı.

Davette masaların üzerinde duracak başka şeyleri de göz önüne alınca, kimsenin bazı vazoların diğerlerinin aynısı olmadığını fark edeceğini sanmıyordum. Bu Stephanie’yi ra-

hatsız ederdi ancak muhtemelen etrafta olup biten diğer her şey dikkatini dağıtacağından bunu atlatacaktı.

Ne var ki, yüz ifadesi bunun dünyanın sonu olduğunu söylüyordu, fakat belki de öyle değildi.

Ben listemi bitirirken Anthony aradı. Birkaç dakika konuşuktan sonra, “Hayır, ben özür dilerim,” ile, “Seni çok seviyorum,” gibi şeyler söylüyorlardı. Yani çiftlerin özür dilemek için söyledikleri bütün replikleri... Ne kadar alaycı ve karamsar olsam da Stephanie ile Anthony’nin birbirlerine yakıştıklarına gerçekten inanıyordum. Steph’le birlikte vazolar konusunda ne yapacağımıza karar verdikten sonra, birbirlerini saat başı aramaya devam edeceklerini biliyordum.

O sırada telefonum çaldı ve cevap verdim. Bayan Crabtree, banyosu için seçtiğim heykele bayıldığını söyledi ve bana Steph’in sorunuyla ilgili bir fikir vermiş oldu.

Step ve ben telefon konuşmalarımızı bitirdiğimizde, yaptığım listenin bulunduğu kâğıdı koparıp çantama attım. “Bir fikrim var. Aklımdaki kişi bunu yapmayı kabul ederse ne kadara patlar bilmiyorum ama bir şansımızı deneyebiliriz,” dedim.

Yirmi dakika sonra, Steph ve ben Tina’nın eserlerinin sergilendiği sanat galerisindeydik. Tina önce bana, sonra Stephanie’ye bakarak, “Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi. “Vay canına. Bahse girerim, siz ikiniz kardeşsiniz. Birbirinize o kadar benziyorsunuz ki,” diye ekledi.

Stephanie kolunu omzuma atarak, “Aslında değiliz ama onu sahip olmadığım kız kardeşim yerine koyuyorum,” dedi.

Tina'ya çabucak durumu açıkladım ve Steph için benzer vazolar üretme fikrinin onu rencide edip etmeyeceğini sordum. Bazı sanatçıların para için başkalarının eserlerini üretmeyi o sanatçıyı satmak olarak algıladıklarını biliyordum. “Altı hafta sonra beş adet vazoya ihtiyacımız var,” dedim.

Tina fotoğrafı inceledi. “Amm da büyükmüş,” dedi ve ellerini uzatıp, “Kiraz çiçeklerini koymak için daracık bir deliği var, öyle mi?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

“Merak etmeyin. Bana malzemeleri almak için gerekli parayı önceden verirsiniz, onları birkaç hafta içinde bitiririm.”

Stephanie, “Sahiden mi?” diye çığlık attı. “Bu harika bir haber!” dedi ve bana sarıldı. “Sen harikasin! Evliliğe inanmadığın halde benimkini düzeltiyorsun,” diye ekledi.

“Davetini düzeltiyorum,” dedim. “Evlilikle ilgili her şeyi senin yapman gerekecek.”

Steph, “Lütfen sevincimi kursağımda bırakma Darby. Her şey mükemmel gidiyor ve ben mutluyum,” diyerek beni dürttü. “Sadece benimle birlikte mutlu ol.”

Gülümsedim ve heyecanlanmış gibi davrandım. Bir gelinle düğününden önce asla kavga edilmemesi gerektiğini öğrenmiştim.

Rapunzel Vaka Çalışması: Ralph/Prens

Yaşım: 23

Peri masallarında isimsiz birtakım prensler vardır. Sanki tek görevleri prens olmak ve kızı mutlu etmektir. Ancak bazen, yeterince çaresiz durumdaysanız, herhangi biri de prens yerine geçer. Eminim Rapunzel de böyle hissediyordu. Bütün hayatınız boyunca bir kulede kilitli kalırsanız, elinizdekine razı olursunuz.

Ben bir kulede kilitli kalmamıştım ama ilk baştan yenik durumdaydım. Başarısız olmamak için kendimi işime adanmıştım. Ofisten nadiren çıkıyordum ve acilen bir kesime ihtiyacım olduğu için saçım uzun ve yoluk yoluktu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de Devin ve nişanlısı Anne'in düğünlerini planlamalarına yardımcı olan anneme destek olmaya çalışıyordum.

Davin, üniversite boyunca Anne'le çıktıktan sonra, Devin ona evlenme teklif etmişti. Düğünü planlamaya başladıklarında ben Charlie'yle çıkıyordum, bu yüzden LCV* kartını ikimiz adına göndermiştim. Sanırım Anne ve Devin ayrılığım ile ilgili kısa notu hiç almamışlardı.

Düğünden önceki cumartesi günü Anne'e bir kavalitem olmadığını söylediğimde, Anne patladı. Her şey planlanmıştı, yemek siparişi verilmişti ve Anne bir kavalitemin olmasını istiyordu. Bana kalsa Stephanie'yi götürürdüm fakat düğüne gelmemesinin esas nedeni büyükanne ve büyükbabasını görmek üzere Florida'ya uçacak olmasıydı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Devin'i bir kenara çek-

** Davetiyelerde "Lütfen Cevap Veriniz" anlamında kullanılan kısaltma. (ç.n.)*

tim. “Gelecek hafta için bir kavalie nasıl bulacağım? Bu gidip marketten seçebileceğin bir şey değil ki... ve Anne ne zaman bu kadar delirdi?”

Devin gizlice köşenin ardına baktı ve bana doğru eğildi. “Düğün hazırlıkları yüzünden. Bunlar kızları delirtiyor. Aslında bir erkeğin de ödünü koparmak için yeterli, biliyor musun?”

Gülümsedim. “Yani demek istediğin Anne’in düğünüyle ilgili *bir kız* gibi davrandığı mı?”

Devin somurttu. “Hiç de komik değil Darby. Bir kavalie bul da mutlu olsun. Senden asla fazla bir şey istemedim, ama...”

“Benden sürekli bir şeyler istiyorsun. Hâlâ CD koleksiyonumun yarısı sende.

O sırada Anne, “Tatlım, neredesin?” diye seslenerek mutfığa girdi ve Devin’la benim birbirimize sokulduğumuz görünce gözlerini kısarak, “Neler oluyor?” diye sordu.

Yüzünden panik olduğu okunan Devin ona bakıp, “Darby az önce düğüne getirebileceği bir erkek tanıdığını söylüyordu,” dedi.

Ağzım bir karışık açık kaldı. Devin beni resmen ortada bırakmıştı! Hem de doludizgin ilerleyen çılgınca bir yolculukta.

Anne’in yüzü aydınlandı. “Ah, güzel. Böyle şeyleri umursamamın size garip geldiğini biliyorum, ama o kadar gerildim ki her şeyin mükemmel olmasını istiyorum,” dedi.

Devin, Anne’in yanına gidip onu kollarına aldı. “Tabii

ki öyle istiyorsun. Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun.”

Öpüşmeye başladılar, ben de kendime nasıl bir kavalye bulacağımı düşünerek dışarı çıktım. Bir erkeğin sizinle birlikte bir düğüne gelmesini istemeniz onu akşam yemeğine ya da sinemaya davet etmekle aynı şey değildir. Bu bir erkeğe, *baksana, bir gün seninle evlenmek istiyorum. Bu yüzden gidip başka bir çift bunu nasıl yapıyor görelim*, demekle eş-değerdir.

Devin ile Anne’in özel günlerini mahvetme riskini almamak için, önceliğim kendime bir kavalye bulmak oldu. Steph ve Jimmy Delfino’nun ilişkileri o sıralar tam gaz devam ediyordu; bu yüzden iyice çaresiz kalınca, Jimmy’ye hiç bekâr arkadaşı olup olmadığını sordum.

İşte erkek kardeşimin düğününe Ralph’le birlikte bu şekilde gittim. Onu almak üzere evine gittiğimde Ralph’in söylediği ilk şey, “Çirkin değilsin. Bir kavalye bulamadığına göre çirkin olacağını düşünmüştüm,” oldu.

Bunu duyar duymaz koşarak uzaklaşmam ve bu zoraki duruma bir son vermem gerekirdi. İnsan, Rapunzel’in kurtulduktan sonra ne düşündüğünü merak ediyor. Acaba prence bakıp içinden, *vay canına, sanki ona borçluymuşum gibi hissediyorum fakat o aslında birlikte olmak istediğim kişi değil*,” diye geçirmiş olabilir mi? Prens, Ralph’e biraz olsun benziyorduyse, olaylar tam olarak böyle gelişmiş olmalı. Ralph’i hayatıma aldıktan hemen sonra pişman oldum. Keşke kendi yoluna gitmesine izin verseydim.

Bütün tören boyunca Ralph’in elini bacağımdan uzak

tutmaya çalıştım. Elini bacağımın üst kısmına koymuştu ve her seferinde daha da yukarı kaydırıyordu. Bir *kilisedeydik* ve bana sarkıntılık etmeye çalışıyordu! Törenden sonra ona gitmesini söylemek istedim ama onu eve bırakmam gerekiyordu. Bana bu büyük iyiliği yaptığı için ona borçluydum.

Davet sırasında işler daha da kötüleşti. Ralph bana namus abidesi deyip yanımdan ayrılınca rahatlamıştım. İsteddiği kadar yiyip içebilirdi; beni rahat bırakması işime gelirdi. Onu sürekli üzerimden atmak zorunda kalmamak güzeldi.

Gülerek yedi devlerimin yanına gittim. Drew, Devin, Gil ve bütün çete oradaydı. Biraz güldük ve hatta dans bile ettik.

Masama yeni dönmüştüm ki, Anne'in nedimelerinden biri yanıma gelip beni bir kenara çekerek, "Erkek arkadaşın konusunda bir şeyler yapmalısın. Bütün nedimelere asılıyor. Ayrıca az önce Anne'e evli kadınlardan hoşlandığını ve kendisini aramasını söyledi. Anne, Devin'e bir şey söylemiyor çünkü son istediği şey damadın kendi düğününde bir kavgaya karışması," dedi.

Kavalyemle uğraşmak istemediğim için homurdandım. Bunların hepsi Anne'in suçuydu ve şimdi de sorunla benim mi ilgilenmemi istiyordu?

Ralph, ben ona doğru yürürken, "N'aber bebek?" diye seslendi. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu. Elimden tutup beni dans pistine çekti. Piste çıkar çıkmaz beni kendine çekti—aramızda bunaltacak kadar az bir mesafe vardı—ellerini kollarıma koydu ve kulağıma o zamana kadar duyduğum en

müstehcen şeyi fısıldadı. Hâlâ bunu hatırlamak bile istemiyorum ama yanlış, ima dolu ve açık saçık bir ifadeydi.

Hiç düşünmeden geri çekildim ve yüzüne bir tokat attım. Elimi çantama atıp birkaç banknot çıkardım ve eline tutuşturdum. “Al bakalım. Eve taksiyle dön. Umarım seni bir daha asla görmem,” dedim.

Ben, Ralph’i asansöre doğru iterken, insanlar ağızları açık ve şaşkınlıktan gözleri açılmış bir halde bize baktılar. Anne olay çıkardığım için üzülmüştü, ancak Drew ve erkeklerin geri kalanı bunun gördükleri en harika manzara olduğunu düşünüyorlardı. En azından daha önce birçok kez olduğu gibi donup kalmamıştım.

Kaybedilen zaman: Yalnızca bir gün kaybetmiştim ama gecenin tamamı ıstırap verici olduğundan daha uzun gibi gelmişti. Belli ki herkes Devin’in düğününde ne kadar büyüleyici olduğumu hatırlıyor. Bu efsanevi bir hikâye.

Alman Dersler:

Gelinler duygusal birer zaman bombası. (Anne’in düğüne yalnız gelmeme izin vermiş olmayı dilediğine eminim.)

Tanımadığın birini asla bir düğüne götürme.

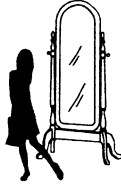
Jimmy Delfino iğrenç arkadaşının yanında kıymetli bir mücevher gibi kalıyor.

Birinin yüzüne tokat atmak son derece neşelendirici olabiliyor.

* Sonradan (2011’de) eklenen bir not: Peri masalları konusundaki yasağıma rağmen, bir gün yeğenimle birlikte tesa-düfen “Karmakarışık”ı izledim. Evet, Disney versiyonunun

masala güçlü kızlar unsurunu da eklemiş olması heyecan vericiydi. Flynn Rider'e abayı yakmamak da zordu. Hatta *ben* bile sonunda onun için tezahürat yapmış olabilirim. Fakat o da Aladdin gibi bir yalancıydı (gerçek adı Eugene Fitzherbert'di ve bir suçluydu). Yani çekici olsa da otomatik olarak diskalifiye oluyordu. Fakat Ralph'e tokat atmayı Rapunzel'in kızartma tavaşıyla* eşdeğer tutuyorum. Ekstra puanlar güçlü kızlara gelsin.

* Rapunzel'in Disney versiyonu Tangled (Karmakarışık) çizgi filminde, Rapunzel kuleye tırmanan Flynn'e kızartma tavaşıyla vuruyor. (ç.n.)

ONUNCU BÖLÜM

Stephanie'yle öğle yemeğinde birkaç saat geçirdiğimden ve patronumdan pasif-agresif bir e-posta aldığımdan beri, müşteriyle gelecek haftaya kadar görüşmeyecek olmamıza rağmen Patricia'nın son derece acil olduğu konusunda ısrar ettiği işleri yapmak için mesaiye kalmıştım. Eve geldiğimde yapmak istediğim son şey yemek pişirmektir. Blue'dan paket siparişi verme fikri cazip geldi. İçeri süzülüp hemen çıkabilirdim ama Jake'i görme riski çok yüksekti. Buzdolabımın ve mutfak dolaplarımın içlerini arayıp jambonlu-peynirli sandviç yapmaya karar verdim. Ne yazık ki yalnızca iki dilim ekmeğim kalmıştı ve onları şimdi olduğu gibi başka hiçbir seçeneğim kalmadığı zamanlarda yerdim. Sandviçimi mideye indirirken içimden daha cazip bir şey olmasını diledim.

Henüz bulaşıkları kaldırmayı yeni bitirmiştik ki, kapım çalındı.

Dediğim gibi, apartmana girerken önce aşağıdaki zili

çalma zorunluluğu, ziyaretçiler konusunda hiçbir zaman şaşırılmamak anlamına geliyordu. Ben kimseyi içeri almadığıma göre, gelen Steph ya da Drew olmalıydı. Veya birisi yanlış kapıya gelmişti. Kapıya gidip gözetleme deliğinden baktım. *Jake* gelmişti.

Elimle saçımı düzelttim, dişlerimin arasında yemek artığı kalmadığından emin olmak için dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve sonra kapıyı açtım.

Jake gülümseyerek, “Çat kapı ziyaretler. Aynı binada yaşamanın avantajlarından biri,” dedi.

Kalbim sevinçten deli gibi attığı halde, umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım. Tamam, belki de onu birazcık da olsa özlemiştim, randevumuzdan beri beni görmeye gelmemiş olması kendimi biraz reddedilmiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Bu, bir erkekle ciddileşmeyi düşünmeseniz bile hiç de eğlenceli bir durum değildi.

Jake, “Sadece Arkadaşız” filminin DVD’sini uzatarak, “Bana film seyretme havanda olduğunu söyle,” dedi.

İçimden, *görünüşe göre bana filmin adıyla bir mesaj vermeye çalışıyor. Bu iyi bir şey*, diye düşündüm. Fakat kendi kendime bunu söylemem, midemin ağzıma gelmesine engel olamadı. Ya da gri tişörtünün kaslı kollarını nasıl ortaya çıkardığı ve gözlerini maviden çok yeşil gibi gösterdiği gözümünden kaçmadı.

Şimdi de resmen ona bakıyorum, muhtemelen salyam akıyor, diye düşündüm ve “İçeri gel,” dedim. Kenara çekilip kanepeyi işaret ettim. “Otursana.”

Henüz üzerimi değiştirip pijamalarımı giymediğime memnun oldum. Ne var ki, o gün bir etek giymiştim ve bütün film boyunca hanım hanımcık oturmak istemiyordum. “Ben gidip üzerime daha rahat bir şeyler giyeceğim,” dedim.

Bunu yüksek sesle söyleyene kadar kulağa nasıl geleceğini düşünmemiştim, sanki bir kızın filmde iç çamaşırlarıyla ortaya çıkmadan önce söylediği bir repliğe benziyordu. “Rahat bir şeyler derken kot pantolon ve tişörtü kastetmiştim.” Bu açıklama kendimi daha da aptal hissetmeme neden oldu, fakat kendimi durduramadım. “Yani yanlış bir şey düşünmeni istemedim... ben öyle biri değilim... hemen dönerim.”

Her şeyi daha da berbat etmeden alelacele odama gittim, gerçi durum bundan daha kötü olamazdı. Bir dişi Kazanova filan olduğumu düşünmüyordum, ancak genellikle erkeklerle iyi anlaşıyordum.

Eminim aradan biraz zaman geçtiği için böyle hissediyorsun. Rahatlarsan her şey yoluna girecek.

Üzerime siyah bir kalın askılı atlet ve bir kot pantolon geçirdim. Oldukça hacimsiz görünen saçlarımı dağınık bir topuz yapıp topladım.

Mutfağa gidip mikrodalgaya bir paket patlamış mısır koydum. “Geçen hafta senden kaçmak mümkün değildi ve bu hafta seni hiç etrafta görmedim. Blue’da işler yoğun olmalı,” dedim.

Jake, “Evet çok meşgulüz,” dedi. “Sen de bir ara uğramalısın. Oradaki herkese göre, genellikle haftada birkaç kez

geliyormuşsun sanırım.”

“Aa şey, bu hafta müşterilerle toplantım yoktu, o yüzden...” Mutfak dolabından bir kâse aldım. “Ayrıca bugün arkadaşım Stephanie –hani sana evlenmek üzere olduğunu söylemiştim– masaların ortasına konacak süslerle ilgili bir trajedi yaşadı. Fakat Tina eksiklerin yerine hızlıca birkaç tane vazo üretecek, böylece kriz engellenmiş oldu.”

Patlamış mısırları kâseye boşaltıp kanepeye doğru yürüdüm. Jake, “Sadece Arkadaşız” filmini izlemeyi önerdiğine göre, ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Hemen yanı başına oturmak çaresiz olduğum anlamına gelebilirdi; uzağa oturunca da onu hiçe saydığımı sanabilirdi. *Tamam, en uca değil ama çok da yakınına oturmamalıyım. En güvenlisi, ikisinin ortası.*

Tipik bir erkek gibi Jake çoktan kumandayı eline almıştı. Sistemimi Drew kurmuştu ve çalıştırmak için özel bir şifre girmek gerekiyordu. Jake bunu çoktan çözdüğü için etkilenmiştim. Oynat tuşuna basıp filmi başlattı.

Jake bana bakıp, “Gerçekten o kadar uzakta mı oturacaksın?” diye sordu.

Karnımı haince işbirliği yapan kelebekler doldurdu. *Tamam, demek ki hâlâ benimle ilgileniyor.*

Jake, “Patlamış mısıra yetişemiyorum bile,” dedi.

Ah doğru ya. Patlamış mısır. Bu, midemdeki kelebekleri etkili bir şekilde öldürmeye yetti.

Fakat ona doğru yaklaşınca Jake kolunu omzuma attı ve patlamış mısıra dokunmadı bile. Kâseyi sehpaaya koydum,

bacaklarımı kıvırdım ve Jake'in yanına yerleştim. Film komikti ve içindeki romantizm de inanılır bir dozdaydı. Bu dayüregimin uzun süredir film izlerken hissetmediğim bir şekilde cız etmesine neden oluyordu.

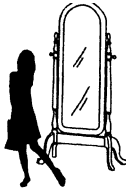
Filmde emeği geçenler yazıları ekranı doldurunca Jake eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. Nefesim boğazımda kaldı ve tekrar nefes almama vakit kalmadan Jake beni öptü. Dudaklarım otomatik olarak onunkilerin üzerinde gezinmeye başladı. Kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atıyordu. Jake öpücüğü daha da derinleştirdi. İşleri ağırdan aldığı halde, bütün vücudumun ateş basmasına neden olacak kadar da talepkârdı. Öpüşmeyeli uzun zaman olmuştu ve ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum.

“Bana bu filmle bir mesaj göndermeye çalıştığını sanıyordum,” dedim.

Jake, “Evet öyle,” dedi. Dudakları benimkilerin birkaç santim üzerindeydi. “Arkadaş bölgesinden uzak olduğumdan emin olmak için gerekeni yapıyorum,” diye ekledi.

Tekrar yaklaşıp beni öptü. Sonra onu kendime doğru çekmeye başladım ve benimkine değen vücudunun, dudaklarının ve dilinin hissettirdiği duyguların içinde kayboldum. Bir yanımda, *Kes şunu! Bu kötü bir fikir*, diye çığlık atıyordu.

Fakat bu yanımda, Jake'i öpmekten hoşlanan yanımda bulunduğundan hükümsüz bırakılıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Stephanie arabasını anne ve babasının evlerinin önüne park etmişti. Genellikle boş olan cadde bir dizi araba ve kamyonetle doluydu. Bir saatlik Denver-Longmont yolculuğunun büyük bir kısmını Anthony'yle telefonda geçirmişti; Anthony'nin amcasının ve dört çocuğunun düğüne gelip gelmeyeceği konusunda bir iletişim kopukluğu olmuştu.

Onu olayların doğaçlama geliştiği perşembe gecesi hakkında bilgilendirdiğim için, Stephanie telefonu kapatınca Jake'le ilgili daha fazla bilgi edinmek için beni sıkıştırmaya başladı.

Stephanie'nin kaşları çatıldı. “Yani iyi vakit geçirdiniz, öpüştünüz ve sonra o günden beri onu görmedin mi?” diye sordu.

“Sanki aradan uzun bir zaman geçmiş gibi konuşuyorsun. Yalnızca cumartesi sabahındayız,” dedim ve arabadan inip temiz kır havasını içime çektim.

Steph kaportanın etrafından yürüyüp yanıma geldi.

“Peki aramadı mı?”

“Biz büyük bir ilişki yaşamıyoruz Steph ve ben de işlerin bu şekilde sürmesini istiyorum. Bu hafta sonu çalışacağımı, fakat fırsatım olursa Blue’ya uğramam gerektiğini söylemişti,” diye cevap verdim. Çimdeki süslemelerin birçoğunun üzerinden atlayarak yürümeye başladım. Bahçede kuş havuzları, periler ve her renkte küreler vardı. “Hayır, olamaz, yine kafası kopmuş,” diyerek sürekli parçaları yapıştırılan peri heykelini işaret ettim.

Steph, “Aptal çocuklar,” diye söylendi ve kafayı yerden almak üzere eğildi. Mahalledeki çocuklar, Bayan Taylor’ın çim dekorlarının yerlerini değiştirmeyi, onları çalmayı ve onlara zarar vermeyi seviyorlardı. Ailenin Rottweiler cinsi köpeği Zeus hayattayken, heykeller zarar görmekten kurtulmuşlardı. Zeus öldüğünden beri –artık yaşlanmıştı ama bu yine de üzücüydü– çocuklar bahçeye tekrar dadanmışlardı.

Stephanie, periyi koltuk altına sıkıştırdı ve evlerine çıkan merdivenlere doğru yürüdü. “O halde bu gece Jake’e merhaba demek için Blue’ya gidiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

“Aslında bu şamata bittikten sonra ailemle vakit geçireceğim. Geceyi çiftlikte geçirmeye karar verdim. Drew beni yarına kadar şehre geri götürmeyecek.”

Stephanie başını iki yana salladı ama bana beklediğim ilişki tavsiyesini vermedi. Bunun yerine sinekliği açtı ve içeri girdik. Stephanie salona girer girmez tiz sesli karşılamarlar ve tebrikler patlak verdi. Çevrenin bütün kadınları gelinin

şerefine verilen düğün öncesi partisi için eve doluşmuşlardı.

Bayan Taylor üzerime bir mandal iliştirdi ve evlilikle ilgili hiçbir şey söyleyemeyeceğimi, yoksa kaybedeceğimi açıkladı. Oyunun sonunda üzerinde en fazla mandal bulunan kişi bir ödül alacaktı. Ödülün ne olduğunu bilmiyordum ancak mandal kıyafetime pek de uygun bir aksesuar sayılmazdı.

Aradığım kişiyi bulana dek insanların yüzlerine baktım. Annem yanındaki sandalyede duran büyük, beyaz bir hediye paketini aldı ve eliyle sandalyeye dokundu. *Ayy, annem bana yer ayırmış.*

Stephanie etrafına üşüşen kadınlara yüzüğünü gösterirken onun yanından ayrıldım.

Annem yanına otururken, “Nasılsın tatlım?” diye sordu.

Annemi görmenin her şeyin daima daha iyi görünmesini sağlayan bir yanı vardı. “Artık iyiyim,” dedim. Sesimi alçaltarak, “Acele et ve herkesin dikkati dağılmışken bana mahallenin dedikodularını anlat,” diye ekledim.

Annem etrafına bakındıktan sonra bana haberleri vermek için eğildi.

Çok geçmeden parti resmi olarak başladı ve şuna eminim ki, en azılı teröristleri bile zorlayacak türde acı veren oyunlar oynamaya başladık. Belki de bu tür olayları eğlenceli bulmamı sağlayacak olan dişilik genim eksikti.

Parti devam ettikçe çılgınlıkların seviyesi daha da arttı. Bayan Taylor herkesin müstakbel geline evlilik tavsiyeleri yazması için kartlar dağıttı. “Evlenme” yazmak uygun gelmedi-

ğinden şöyle yazmaya karar verdim: *Kocan adı bir pislik gibi davrandığında beni ara. Darby.*

Hem annem hem de Bayan Taylor küfürlü konuşma konusunda çok hassastılar; bu yüzden Steph’le birlikte bu aşağılayıcı terimi uydurmuştuk. Çok akıllı olduğumuzu sanıyorduk.

Sıradaki oyun, “Gelini Ne Kadar İyi Tanıyorsunuz?”du.

İlk birkaç soruyu okuyunca, “Bu iş çocuk oyuncağı olacak,” dedim.

Bayan Hildabrand, “Ver onu bana!” diyerek gömleğimi kavradı. “Pasta dedin!”

Bana neden saldırdığını anlamam birkaç saniye sürdü, fakat sebebini anladığımda mandalımı üzerimden söküp almadan önce çabucak feda ettim. Gömleğimin yakasını düzelttikten sonra dikkatimi tekrar önümdeki kâğıda verdim. Sorular arasında Stephanie’nin en sevdiği renkten, ayakkabı numarasına kadar her şey vardı. Hepsini biliyordum. Yarışmayı kazanınca Bayan Taylor ufacak bir saksı bitkisi olan ödülümü verdi.

Küçük mavi çiçekleri incelerken, Jake’in bana hastalıklı bitkimle ilgili nasıl takıldığını hatırladım. Kendi kendime gülmüsedim ve ödülümü havaya kaldırdım. “Benimle yaşamak için dayanıklı olmak zorunda kalacaksın,” dedim ve sonra saksıyı sandalyemin altına koydum.

Ev sahipleri oyunlara bir ara verip yemekleri işaret ettiler. Bu da insanların biriyle flört edip etmediğini sormaları için mükemmel bir fırsattı; gerçi bunu zaten anneme sormuş

olduklarından emindim. İlk birkaç kişiye bir erkek arkadaşım olmadığını söylediğimde elimi okşayıp bana “zavallı kız” der gibi baktılar.

Bayan Hildabrand, “Üzülme tatlım. Birini bulursun,” dedi.

“Kısmetim dışarıda bir yerlerdeyse o zaman beni bulması gerekecek çünkü ben kimseyi aramıyorum.” Tabii ki bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Jake’in yüzü gözümün önüne geldi. Ancak katiyen onunla ilgili bir şey söylemeyecektim.

Bayan Hildabrand’ın bir şeyler eklemeye hazırlandığını görebiliyordum ama annem araya girerek beni kurtardı. “Soru sen yapmadın mı Martha? Nefis olmuş.”

Kadın yemekleriyle ilgili iltifat edilmesine bayıldığından, bu dikkat dağıtma taktiği sihirli bir biçimde işe yaradı. Birkaç dakika sonra Bayan Taylor ayağa kalkıp bir sonraki oyunun duyurusunu yaptı. “Odada dolaşıp herkesin aşk hikâyelerini dinleyeceğiz. Bize nasıl tanıştığınızı, ilk öpücüğünüzü ya da sevgilinizin size nasıl evlenme teklif ettiğini anlatabilirsiniz.”

Odada etrafıma bakındım. Evli olmayan tek kişi bendim. Tabii bir de Anthony’nin kendisini nasıl ilk kez buluştukları Bahçe Kafe’ye götürüp orada evlenme teklif ettiğini herkese anlatacak olan Stephanie dışında. Herkes kendinden geçecekti.

Bayan Smith hikâyesini anlatmak üzere ayağa kalktı. “Melvin’e tanıştığımız ilk gece âşık oldum...”

Biri beni hemen vursun.

Düğün öncesi partisinden kelimenin tam anlamıyla sağ çıktım. İlk görüşte aşk konuşmaları yüzünden biraz olsun içten içe ölmüştüm. Mahalle etkinliklerinde bir araya gelen kadınların en az yarısının kocaları hakkında ipe sapa gelmez laflar ettiklerini duymuştum. Bu bile, romantizme karşı doğru bir bakış açısı seçtiğimi teyit ediyordu.

Çiftliğe gelir gelmez kendimi daha iyi hissettim. Üzerime bir kot, tişört ve yıpranmış botlarımı geçirdikten sonra evin arkasındaki çite tırmandım ve ılık çaldım. Hayatımda olan ve beni asla yarı yolda bırakmayan birkaç erkekten birinin koşarak bana doğru gelmesi yalnızca bir an sürdü.

Kızıl-kahve renkli at yaklaşırken, “Aferin oğlum Major,” dedim. Bir kova dolusu tahılı uzattım ve birkaç lokma yemesine izin verdim. At çiğnerken, kaslı kızıl-kahve boynunu okşadım ve ardından yüzündeki beyaz çizgiyi kaşıdım.

Kovayı çitin dışına koydum ve eyerimi tutup üzerine doğru fırlattım. Bütün parçaları bedenine bağlarken, “Bir koşuya hazır mısın?” diye sordum.

Kışnedi ve bunu evet olarak kabul ettim. Eyerin üzerindeki boynuzu tutarak ayağımı üzengiye koyup kendimi Major’ün üzerine çektim. “Hadi gidelim!” Major uzaktaki ağaçlara, göletin bulunduğu yere doğru koşmaya başladı. Burası dünya üzerinde en çok sevdiğim yerlerden biriydi.

Wilson Çiftliği üç yüz hektarlık bir araziye yayılıyordu. Çiftlikte yaşamaya başlamadan önce gerçek bir şehir kızıy-

dım. Uçsuz bucaksız tarlalar, ahşap bir kulübe gibi döşenmiş evler, atlar ve inekler beni etkilememiştı. Ben modayla ve dekorasyonla ilgileniyordum. Üvey erkek kardeşlerimin de dediğı gibi, her şeyi bir kız gibi yapıyordum.

Fakat ufak ufak, uzun bisiklet gezintilerinden zevk almaya başladım. Devin ve Drew bana nasıl ATV* kullanacağını öğretmişlerdi. Yüzmek ya da bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak istediğimde ATV'yi alıp gölete giderdim.

Wilson Çiftliği'ne yerleşeli bir yıl olmuştu ki, bir gün Dwight eve gelip odanın kapısını çalarak, "Darby, sana bir şey göstermem gerekiyor," dedi.

Kapıyı açıp ona baktım. Dwight bana son derece nazik davranıyordu ama ilişkimiz çoğunlukla nezaket kurallarıyla sınırlıydı. Birbirimizin yanından geçerken bir iki kelime ederdik. Drew, Devin ve ben giderek daha çok şey yapmaya başlamıştık, fakat ne zaman babalarıyla yalnız kalsam genellikle odama gidiyordum.

Dwight başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine takıp, "Üzerine iş kıyafetleri giyip benimle dışarı gel," dedi.

Annem evde olsaydı, Dwight'a biriyle kaynaşmak üzere birlikte vakit geçirmeye zorlanmaktan hoşlanmadığımı söylemesini isterdim. Fakat isteksizce dizlerinde delikler olan bir kot pantolonu ve bir tişört giyip dışarı çıktım.

Dwight römorktan kızıl-kahve genç bir atı indiriyordu. "Bu iğdiş edilmiş atı açıkartırmada satın aldım ve bu yaz boyunca onu terbiye etmeme yardımcı olacaksın," dedi.

Midillinin iri, kahverengi gözlerine bakarken, "Ama

* Arazi aracı olarak kullanılan dört tekerlekli motor. (ç.n.)

atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki,” diye cevap verdim.

Dwight, “O da insanlar hakkında fazla bir şey bilmiyor. Biz de bunu değiştireceğiz,” dedi ve atı okşadı. “Neden buraya gelip seni tanımasına izin vermiyorsun?”

At, kuyruğunu kaldırıp yere dışkıladı. *Harika. At pisliği temizleyerek geçireceğim bir yaz. Tam istediğim şey.*

“Bir isim seç ama kızlara ya da hippilere özgü bir şey olmasın.”

“Major’e ne dersin?” diye sordum. Major, Külkedisi’nin atının ismiydi.

Dwight üzerimdeki bakışlarını ata doğru çevirerek, “Hoşuma gitti,” dedi.

Major’le çalışmaya başlayınca, ona âşık oldum. Dwight her zaman yanımdaydı ve bana yardım ediyordu. Çalışırken havadan sudan bahsediyorduk. Bir noktadan sonra Dwight’ı da sevmeye başladım.

Major’ü eğitmeyi bitirdikten sonra, Dwight beni onun üzerine oturttu. “Darby, seni ailenin bir parçası kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Senin için biz erkeklere alışmanın zor olduğunu biliyorum ve bunu göstermeyebilirler ama Drew ve Devin senin ve Janet’in burada olmanızdan memnunlar. Tabii ben de,” dedi.

“Ben de burayı seviyorum.”

“Çocuklarımla sahip olmaları gereken iki şey var. Birincisi D harfiyle başlayan isimler –gördün mü, sen zaten buna sahipsin– ikincisi de bir at. İşte bu yüzden Major senin. Eğer onu istersen...”

Kalbim gururla doldu. “Benim mi?”

Dwight, “Ona bakman gerekecek.”

Başımla onayladım. “Bakacağım. Çok teşekkür ederim.” Hiçbir zaman insanlara sarılmayı seven bir kız olmamıştım ama Dwight’a sarılacağımı bile anlamadan kollarımla onu sarmıştım.

Dwight sırtımı sıvazladı ve sonra gidip atımı beslememi söyledi.

Okula geri dönmem gerektiğinde, Major’ü bütün gün yalnız bırakacağım için çok üzölmüşüm. Major de asi bir dönem geçirmiş, üzerine binmeye çalışan başka herkesi sırtından atmaya çalışmıştı. Her ne kadar bununla gurur duymam gerektiğini bilsem de kendimi böyle hissetmekten alıkoymıyordum.

Şimdi Major’ün üzerindeyken, göle yaklaştığımızda, “Hoo,” deyip onu tırıs gitmesi için yavaşlattım. Üzerinden kayıp aşağı indim ve Major biraz su içerken ağacın gölgesinde oturdum. Hâlâ binicileri konusunda seçiciydi. Dwight’ı, Drew’u ve Devin’i tolere ediyordu ve onu çağırdıklarında yavaşça yanlarına gidiyordu ama yalnızca bana koşarak geliyordu.

Çimlere sırtüstü uzandım va ağaca kazınmış olan baş harfleri gördüm. Bu bir zamanlar tıpkı Steph’in partisinde duyduklarına benzeyen romantik bir hikâyeydi. Ne var ki, bir çiftin isimlerinin baş harflerini ağaca kazınmış olması, bunu *sonsuz dek gerçek bir aşk* yapmıyordu. En mutlu olduğum yerde dahi ilişkilerin –iyi ilişkilerin bile– sonsuza dek sürmediğine dair bir kanıtım vardı.

Ön kapıdan bebek ağlamasına karışmış yüksek sesler geliyordu. Bunu ne kadar sürdüreceklerini merak ederek evin verandasında dikildim.

Anne, “Dün bütün gün ona ben baktım,” diye bağırdı. “Bence birkaç saatliğine durumu idare edebilirsin.”

Devin, “Onu yanıma alıyorum,” dedi. “Yalnızca eve gelip çocukları yatırmadan önce eve dönüp dönmeyeceğini bilmek istemiştım.”

Anne, “Bilmiyorum. Tek bildiğim delirmeden önce buradan çıkmam gerektiği!” dedi ve sinek telini o kadar büyük bir hisşimla açtı ki, geri çekilmek zorunda kaldım. Merdivenlerden aşağı inip arabasına bindi. Beni gördüğünü bile sanmıyorum.

Eve girdim ve Devin’in Ava’yı kucağında tuttuğunu gördüm. Bu sırada saçları neredeyse beyaz gibi görünecek kadar sarışın olan beş yaşındaki yeğenim Levi televizyonun önüne kurulmuş, çizgi film izliyordu.

Devin’e gergin bir şekilde gülümsedim. “N’aber? Nasıl gidiyor diye sorardım ama cevabı bildiğimden gayet eminim,” dedim.

Devin başını iki yana salladı. “Ava diş çıkartıyor, bu yüzden huysuz ve ben de uzun saatler boyunca çalıştım. İneklerle ilgili işlere ve ilk kesim için makinelerin hazırlanmasına yardım ettim.” Bir elini saçlarının içinden geçirdi. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu ve altlarında da koyu renk halkalar

vardı. “Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama son zamanlarda biraz gerginiz. Flört ettiğimiz zamanlarda Anne benim espri anlayışıma bayıldığını söylerdi. Son zamanlarda ise ne zaman bir şaka yapsam bana ters ters bakıyor,” dedi.

Ava’ya ve efsanevi biçimde dolgun yanaklarına baktım. Dünyada geçirdiği altı ay boyunca onu yalnızca ağlarken ya da uyurken görmüştüm. Gerçi babası onu kucağında zıplatarak dolaştırırken oldukça mutlu görünüyordu. “İyi tarafından bakarsan, siz ikiniz son derece şirin çocuklara sahipsiniz.”

Devin, “Zaten tek sahip olduğumuz da bu.”

Ava ona şirin dememize rağmen bu yorumu üzerine alınmış gibi tekrar çılgılık atmaya başladı.

Devin, “Onu dışarıda biraz gezdireceğim. Janet ile babam dükkâna gittiler fakat birkaç dakika içinde dönerler. O zamana kadar benim için Levi’ye göz kulak olur musun?” dedi.

“Tabii,” dedim.

Devin için üzüldüm; aynı zamanda Anne için de. Herkes Anne’in ne kadar değiştiğinden bahsediyordu. Bir keresinde kadınların erkekleri değiştirebileceklerini umarak evlendiklerini, erkeklerinse kadınların asla değişmemelerini umduklarını duymuştum.

Belki de bu bir bakıma doğrudu. Ne de olsa piyasada tadilat gerektiren ve üzerine sağlam bir ya da beş kat boya atılsa fena durmayacak olan adamlar vardı. Bense hiç evlenmediğim halde, daha önce uzun süreli ilişkilerim olmuştu. Ayrıca evli adamlardan da yeterince nasibimi almıştım. Er-

kekler gerçekten de kız arkadaşlarının ve karılarının ne kadar değiştiklerinden şikâyet ediyor gibi görünüyorlardı. Ancak erkekler de değişir. Erkek, buluşma gecesinde ufak da olsa bir çaba sarf ederken, artık kokulu ayaklarını eşinin kucağına uzatır, boş bir ifadeyle oturarak televizyona bakarken de, “Yemekte ne var?” diye sormak dışında pek az sohbet eder.

Eskiden giyimine dikkat ederken şimdi giyinmeye bile tenezzül etmez. Romantizmin yerini sorumluluklar ve stres alır. Yani evet, bazı şeyler değişir. Sahi mi çocuklar? Bunların olacağını tahmin etmemiş miydiniz?

Pekâlâ, artık atıp tutmak yok.

Yeğenimin yanına oturdum. N’aber Levi? Nasılsın bakalım?” diye sordum.

Levi bakışlarını televizyondan ayırıp bana baktı. “Ava sürekli ağlıyor. Sonra da annem ağlıyor. Evimde hep ağlayan birileri var,” dedi.

Başını okşayarak, “Her şey daha iyi olacak,” dedim. İçimden, *umarım*, diye geçirdim.

Birkaç dakika sonra annem kucağında Ava’yla içeri girdi. Annemin bebeklerle anlaşma konusunda bir yeteneği vardı. Benim ilk tepkim çığlık atan bir çocuğun yanından kaçmak iken, anneminki çocuğu yanına alıp onu teselli etmekte.

Devin ve Drew da kolları yiyeceklerle dolu vaziyette geldiler.

Torbaları işaret ederek, “Başka var mı?” diye sordum.

Dwight, “Hayır, hepsini aldık,” dedi.

Ayağa kalkıp peşlerinden mutfağa gittim. Dwight tor-

baları masanın üzerine koydu, sonra dönüp bana sarıldı. “Benim kızım nasılmış? Hâlâ şehirdeki herkese neyin ne olduğunu gösteriyor musun?” diye sordu.

“Bundan pek emin değilim,” dedim. “Gerçi insanlara evlerini nasıl yeniden düzenleyeceklerini gösteriyorum. Ayrıca başka insanların parasını harcamak her zaman eğlencelidir,” diye ekledim.

Dwight benim için bir bar taburesi çekti ve kendisi de yanındaki tabureye oturdu. “Major’ü dışarı çıkardın mı?”

“Tabii ki. O nasıl?”

Dwight, “Kahrolasica önceki gün Caleb’i ısırdı,” diye cevap verdi.

Annem mırıldanmayı bırakıp Dwight’a bir bakış attı. On yedi yıldır Dwight’ın küfretme alışkanlığını kırmaya çalışıyordu ve belli ki vazgeçmeye niyeti yoktu.

Dwight komşunun bazen çiftlikte çalışan oğlu Caleb’le ilgili hikâyesini anlatmaya devam etti. “Her neyse, Caleb onu eyerlemeye çalışırken Major onu ısırp durdu. Bunun üzerine Caleb onun burnuna vurdu.”

“Hayır, olamaz,” dedim. Hikâyenin kötüye gideceğimi biliyordum. Major yalnızca inatçı değil aynı zamanda kindardı da. Ona kimin patron olduğunu göstermek zorundaydınız ancak bunu yaparken dikkatli olmanız gerekirdi.

Dwight, “Major son derece kindar bir orospu çocuğu olduğu için, Caleb’in üzen giye basmasına izin verdikten sonra koşmaya ve çiftte atmaya başlıyor,” diye açıkladı.

“Caleb iyi mi?” diye sordum.

Dwight, “Artık atının yanına yaklaşmıyor ama iyi. Yalnızca birkaç yerde çürükleri var,” dedi ve başını iki yana salladı. “O atı fena şımartmışsın. Artık yalnızca seni seviyor, beni zar zor tolere ediyor ve başka birisi yoluna çıkarsa ısırtıyor, tekmeliyor ya da sıçırıyor.”

Omuz silkip sırtarak, “Fakat beni seviyor,” dedim.

Dwight başını iki yana sallayarak, “Lanet olası at,” dedi.

Ava tekrar çığlık atmaya başladı. Annem onu aşağı yukarı hoplatarak daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

Devin kollarını uzattı. “Onu almamı ister misin?” Yorgun ses tonu, bunun aslında yapmak istediği son şey olduğunu belli ediyordu.

“Gidip ona banyo yaptıracam. Bakalım onu mutlu edecek mi,” dedi annem. “Acıkırsanız buzdolabında yahninin geri kalanı var,” diye ekledi. Annem, Ava’yla birlikte odadan ayrıldı ve yukarı çıkarken ağlama sesi giderek daha az duyulmaya başladı.

Devin dirseklerini bankoya dayadı ve başını ellerinin arasına koydu. “Bu ağlamalardan o kadar yoruldum ki. Ayrıca Anne için endişeleniyorum. Beni dinlemiyor fakat sanırım depresyonu daha da kötüleşmeden biriyle konuşması gerek. Sanki bu Levi’den sonra başladı,” dedi.

Dwight, Devin’in sırtını sıvazladı. “Yakında düzelir, evlat,” dedi.

Devin iç çekti. “Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum,” dedi ve bana baktı. “Belki de evliliğe karşı bir duruş sergilediğin için haklısındır. Anne’i ve çocukları ölü-

müne seviyorum, ama evlilik düşündüğümden çok daha zor-
muş,” diye devam etti.

“Ne komik. Stephanie’nin düğün öncesi partisinde tek
duyduğum evliliğin ne kadar harika olduğuydu. Sanırım bu
da komşunun tavuğu komşuya kaz görünür, durumlarından
biri. İnsan ne kadar verirse versin, başka bir şeyin daha iyi
bir seçenek olup olmayacağını merak ediyor,” dedim.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bütün gün
boyunca komşunun tavuğunu düşünmüştüm.

Yetişkin Peri Masalları Vaka Çalışması: Gil/Aşk Filmlerinin Kusursuz Erkeği

Yaşım: 17

Evet, bunun biraz geleneği bozduğunun farkındayım.
Bu bir prens ya da prenses hikâyesi değil. Fakat Gil gerçek-
ten gelenekleri bozmuştu. Bu Disney filmlerinden romantik
komedilere geçiş yaptığım dönemde olmuştu. Bunlar *gerçek
olabilecek* türde hikâyelerdi. Ya da ben gerçek olabilecekle-
rine inanacak kadar aptaldım.

Hepimiz harika ve şirin bir adamın kızla arkadaş olduğu
kadınlara yönelik filmleri izlemişizdir. Her nasılsa, kız adamın
ne kadar harika olduğunu ya da kendisine sırlıslıkla âşık ol-
duğunu anlayamaz. Bazen de erkek, en iyi kız arkadaşına âşık
olduğunu fark edemez. Bu senaryonun birçok çeşitlemesi var-
dır, ama hepsinin sonunda kahramanlar birbirlerine âşık ol-
duklarını keşfederler.

Sherman'la yaşadığım felaketin ardından çok kırılmıştım. Onu okulda görmek zordu; özellikle de sürekli Tabitha'yla bademcik ameliyatı yapar gibi öpüştükleri için. Bu durum gücüme gidiyordu, ancak o kadar kalın kafalıydım ki, Sherman'm beni kaybettiği için bir aptal olduğunu fark ettiği ve kendini affettirmek için uzun bir süre çaba harcadıktan sonra tekrar birlikte olduğumuzu hayal ettiğim senaryolar kurup duruyordum.

Böyle bir şey olmadı. Hatta Sherman'ın beni tekrar düşündüğünü bile sanmıyorum. Bu durum canımı daha da çok acıttı çünkü bu beni hiçbir zaman umursamadığı anlamına geliyordu. Sık sık erkek kardeşlerim ve arkadaşlarıyla takıldım. Yerel bir restoran olan Margie'nin Yeri'nde çok zaman geçirdik. Oğlanlar amaçsızca ortalıkta dolanmama engel oldular. Hatta bunu yapmaya çalıştığımda Drew ya da Devin, bir kız gibi davranmayı bırakıp durumu kabullenmemi söyledi.

Lise üçüncü sınıfın ocak ayında, Stephanie şehre taşındı. Birlikte bir dersimiz vardı ve onunla hemen kaynaştık. O zaman bile insanlar birbirimize ne kadar benzediğimizi söylediler. Steph de modayla ilgileniyordu. Çok geçmeden, bütün boş zamanımı Stephanie'yle birlikte geçirmeye başladım.

Bir gün dışarıda Major'ü fırçalarken, Gil yanıma geldi.

"N'aber, Gil?" dedim. "Sanırım Drew ile Devin, John Deere için gerekli parçaları almaya gittiler fakat birazdan dönerler."

"Aslında ben seninle konuşmak istiyordum."

Artık bütün ilgimi ona vermediğim için sinirlenen Major kafasını uzatıp Gil'i ısırdı.

Ellerimi atımın kocaman kafasının iki yanına koyup gözlerinin içine baktım. "Isırmak yok Major!" Yem kovasını yukarı kaldırdım. "Bundan ister misin?"

Major kişneyerek kovaya doğru eğildi.

Kovayı geri çekip, "O zaman ısırmak yok," dedim.

Major sanki dünyada en çok eleştirilen varlıkmış gibi başını eğdi.

Gil'e dönerek, "Kusura bakma. Ne var ne yok?" dedim.

Gil çite yaslandı. "Yeni arkadaşınla tanıştığından beri pek ortalıkta görünmüyorsun."

"Benimle aynı sınıfta bir arkadaşımın olması iyi oldu, hem biraz kız kıza zaman geçirmiş oluyoruz," dedim ve yem kovasını yere koydum. "Fakat Stephanie'yle bu gece hiçbir şey yapmıyoruz. Herkesin sonraki planı ne?"

Gil iç çekti. "Anladığını sanmıyorum. Ben seni özledim," dedi.

Başımı kaldırıncı onunla göz göze geldim. "Bekle, yani demek istediğin..." Cümlemi bitirebileceğimden emin değildim. En azından kendimi aptal durumuna düşürmeden.

Gil sözcüklerle cevap vermek yerine yaklaşıp beni öptü. Bu, kalbimin pırpır etmesine neden olan yumuşak bir öpücüktü. Dudaklarını benimkilerin üzerinden çektiğinde, "Senden hoşlanıyorum Darby," dedi. "Senden uzun süredir hoşlanıyorum. Girişimde bulunmak için bir dahaki sefere

yalnız kaldığımızda bir şeyler söylemek için bekleyip durdum. Fakat fazla uzun süre bekledim ve sonra bizimle takılmaktan vazgeçtin. Her neyse, bunu bir düşün. Sadece arkadaş olmak istersen, umarım ilişkimiz bozulmaz.

Nihayet şaşkınlığımı üzerimden atıp Gil'e ilk defa alıcı gözle baktım. Kıvrıcık siyah saçlarıyla ve iri kahverengi gözleriyle kesinlikle şirindi. Sonra grup olarak dışarı çıktığımızda beni nasıl sürekli kolladığını düşündüm, Sherman'ın beni aldattığı gece de beni alıp oradan götürmek üzere yanımdaydı. Erkek kardeşlerimin arkadaşlarından hiçbirine olası erkek arkadaş gözüyle bakmamıştım, çünkü çok uzun süredir birbirimize yakındık. Onların gözünde yalnızca sinir bozucu bir kız olduğumu sanıyordum.

“Bunu tekrarla,” diye fısıldadım.

Gil, “Hangi kısmı?” diye sordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, her vuruşu duyabiliyordum. “Öpüşme kısmını,” dedim.

Gil sırtıttı, sonra beni kollarına alıp tekrar öptü. Arka arkaya gelen öpücükler sonunda birleşip dünyayı döndürmeye başladılar.

Gruptaki diğer çocuklar Gil ve benim bir çift olmamız konusunda ne düşüneceklerinden emin değillerdi. Biraz zaman aldı fakat çok geçmeden hepsi bu fikre alıştılar. Steph ve Drew da çıkmaya başladılar fakat ilişkileri yalnızca bir ay sürdü. Birkaç hafta boyunca aralarında bir gerginlik oldu fakat sonra bunun üstesinden geldiler. Gelmek zorundaydılar. Bu da küçük bir kasabada flört etmenin güçlüğüydü.

Sıcak günlerde Gil'le birlikte rahatlamak ya da yüzmek için gölete giderdik. Bir gün Gil çakısını çıkarıp ağaca adımızın baş harflerini kazıdı. Beni sevdiğini söyledi ve ben de duygularına karşılık verdim. Yaklaşık bir ay sonra, aynı ağacın gölgesi altında Gil'le birlikte bekâretimizi kaybettik. Gil düşünceli ve dikkatliydi; sonrasında da hep nasıl olduğumu kontrol etti. Bunun her şeyi değiştireceğinden biraz korkmuştum. Bazı şeyleri pek çok açıdan değiştirdi ama korktuğum şekilde değil. Aramız daha iyi olamazdı.

Sonra Gil liseden mezun oldu ve aniden ilişkimizin son kullanma tarihi geldi. Üniversite için Kaliforniya'ya gidecekti ve uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütmenin çok zor olacağı konusunda hemfikirdik.

Bütün yazı birlikte geçirip her dakikanın tadını çıkardık. Gil, Kaliforniya'ya gitmeden önceki akşam, göletin yakınındaki yerimize gidip birbirimize veda ettik. Ağlamamak için elimden geleni yaptım ama yine de birkaç damla gözyaşı döktüm. Tamam, *çok fazla* gözyaşı döktüm.

Güneş gökyüzünde alçalıp batmak üzereyken, Gil ayağa kalkıp elini uzattı. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Ben burada kalacağım."

Gil, "Benim gitmem gerek. Annemle babam bekliyorlar," dedi. Eğildi ve beni öptü. O öpücük hüznün ve aşk yüküydü; neredeyse bir yıllık bir ilişkinin ve üç yılı aşkın bir arkadaşlığın birikimiydi. Kendimi aynı zamanda hem boş, hem de doygun hissettim. "Hoşça kal Darby. Seni seviyorum."

Artık gözyaşlarıma hâkim olmak için uğraşmadım. “Ben de seni seviyorum.”

Bunun dünyanın sonu olduğunu düşündüm ve bir süreliğine öyleydi.

Gil, Noel tatili için eve geldiğinde birlikte neşe dolu üç hafta geçirdik. Her şey üniversiteye gitmeden önceki gibiydi. Birlikte olmanın kaderimiz olduğuna emindim. Yaza kadar beklemek kolay olmayacaktı fakat Gil yaz tatili için geri döndüğünde kaldığımız yerden devam edecektik.

Ancak Gil, Kaliforniya’da bir işe girdi. Steph’le birlikte Denver’da üniversiteye gitmeyi düşünmeye başladık. Ben Rocky Mountain Sanat ve Tasarım Üniversitesi’ne başvururdum. Stephanie de Metropolitan Devlet Üniversitesi’ne gitmeyi planlıyordu. Gil’le yazın ciddileşmemiz ihtimalini göz önünde bulundurarak, Kaliforniya’da bir okula da başvurmuştum. Fakat Gil eve dönmeden önce, umutlarım suya düştü. İlişkimiz bitmişti. Artık hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım.

Sonra Devin ile Anne evlendi ve Gil’i tekrar gördüm. Harika görünüyordu, onunla dans etmemi istedi ve pistte dönerken kendimi tekrar on yedi yaşındaymış gibi hissettim. Gil’le aramızdaki iletişim hep rahat ve kolay olmuştu.

Sonra Ralph’le yaşadığımız o meşhur olay patlak verdi. Herkes ona tokat atıp defolup gitmesini söylememe bayılıyor ancak o gecenin en sevdiğim kısmı, bundan birkaç dakika sonra gerçekleşti.

Tam Ralph'ın eline taksi parasını sıkıştırıp asansöre binmesini izliyordum ki, birinin, “Erkekler konusunda gerçekten kötü bir zevkin var,” dediğini duydum.

Hemen bunu söyleyene haddini bildirmeye hazır bir şekilde arkamı döndüm. Gil bana gülümsüyordu. “Evet doğru,” dedim. “Aklıma sadece bir istisna geliyor.”

Gil yüzünde umut dolu bir ifadeyle kendini işaret etti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Kastettiğim...” Sonra sırtıttım ve onu oyuncu bir şekilde dürttüm. “Evet, o kişi sensin. Dürüst olmam gerekirse, çıktığım erkeklerin içinde tam bir adi pislik olmayan sadece sensin. Gerçi kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o adam benim seçimim değildi. Düğünde bana eşlik etmesi için ayarlanmış çok kötü bir adamdı.”

Drew yanıma gelip elini havaya kaldırdı. “Bu yaptığın inanılmazdı!” dedi.

Ben de elimi kaldırıp çak bir beşlik hareketi yaptım. İşte o zaman herkesin bana baktığını fark ettim. “Vay canına, herkes hâlâ bana bakıyor. Sanki daha önce hiç düğünde tokat yiyen bir adam görmemişler gibi,” dedim.

Drew video görevlisini işaret ederek, “Hah, işte düğünü kameraya çeken adam,” dedi. “Gidip şu sahneyi yakalamış mı bir bakayım,” dedi ve pistin karşı tarafına doğru yürümeye başladı.

Gil’e yaklaşıp, “Anne gerçekten kızgın görünüyor mu?” diye fısıldadım.

Gil omzumun üzerinden bakarak, “Sanırım Devin onu

sakinleştirmeye çalışıyor,” dedi.

“Harika. Zaten Anne bana sinir oluyordu ve şimdi de herkesin bu geceye dair tek hatırlayacağı kavalyme nasıl tokat attığımı olacak,” dedim.

Gil, “O zaman onlara hakkında konuşacakları başka bir malzeme verelim,” dedi ve çenemden tutup dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Kollarımı beline doladım, dudaklarımı araladım ve ona karşılık verdim. Gil’i öpmek tıpkı hatırladığım gibiydi. İnanılmazdı.

Gil iç çekip alnını benimkine dayadı. “Buraya geldiğimden beri bunu yapmak istiyordum. Yanında bir kavalymeyle çıkıp gelince çok üzüldüm.”

Onun iri kahverengi gözlerine baktım. “O zaman sanırım ondan kurtulmam iyi oldu.”

Bunun yürümeyeceğini bildiğim halde –hâlâ farklı şehirlerde yaşıyorduk– sonraki birkaç günü Gil’e yapışık halde geçirdim. Bu süre zarfında uzun mesafeli ilişki konusunu gündeme getirip ona yine de ilişkimizi yürütmek için bir yol bulabileceğimizi düşünüp düşünmediğini sormak istedim. Fakat her şeyi mahvetmek istemiyordum. Belki de içten içe böyle bir ilişkinin çok zor olacağını biliyordum ve ayrıca Gil beni böyle bir şeyi deneyecek kadar umursamadığını söylerse yıkılacağımı da biliyordum. Bu yüzden isteklerime gem vurup Gil’in Kaliforniya’ya dönme vakti geldiğinde ona veda etmişim.

Yaklaşık bir yıl sonra, postayla düğün davetiyesini aldım. Güzel bir kızla tanışıp âşık olmuştu.

Bir yanım daima Gil’le tekrar birleşeceğimizi düşünmüştü. Sanki o kahrolası aşk filmlerinde olduğu gibi, doğru zamanlamayı bulana kadar bir araya getirilen çiftler gibiydik.

Gil’in düğününe Drew, Devin ve Anne’le birlikte gittim. İzlemeye bayıldığım filmlerdeki karakterlerden biri olsaydım, ayağa kalkıp Gil’le ilgili hislerimi açıklardım. Gil de süslü püslü gelini mihrapta bırakır, beni kollarına alır ve öperdi. Işıklar sönerdi ve ekranda filmde emeği geçenlerin isimleri belirirdi.

Bunun yerine kilisede oturdum ve sahip olduğum tek iyi erkek arkadaşın –ilk aşkımın– başka biriyle evlenmesini izledim.

Bu yüzden teşekkürler Julia Roberts, aşkın her zaman iyi bir şekilde sonuçlandığına inanmamı sağladın; sokak köşelerinde çalışıp seni seven erkeklerden kaçsan bile. Sen de Molly Ringwald, belki de sevdiğin erkeği elde etmek için kızıl saçlı olman gerekiyordu. Tabii ki istediği adamı daima elde eden Sandra Bullock hariç. Aşk filmlerinde her şey daima istenilen şekilde sonuçlanır çünkü kaderin bir araya getirdiği insanlar birlikte olmanın bir yolunu mutlaka bulurlar.

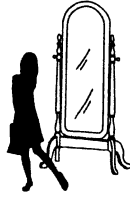
Böylece beyin yıkama süreci devam eder...

Kaybedilen Zaman: Gil’le yaşadığım ilişkiyi bir kayıp olarak nitelendirmeyi reddediyorum. Lisedeyken dokuz ay, Noel tatilinde birkaç hafta ve Devin’in düğününden sonra üç gün çıktık. Fakat tekrar bir araya geleceğimizi dü-

şünerek birkaç yıl kaybettim.

Alınan Dersler:

Bütünüyle pislik olmayan birkaç erkek vardır ama bunun bile bir önemi yoktur çünkü kader bir kaltak gibi davranabilir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sesli kitabımın anlatıcısı kaldığım yerden devam etti: Kadın FBI ajanı, yalnız yaşayan genç kadınları ağına düşüren seri katilin etrafını sarmak üzereydi.

Koşu bandına çıkıp sesli kitabımı açtım. Çok geçmeden kalbim deli gibi atmaya başladı; yalnızca egzersiz yaptığım için değil, aynı zamanda roman kahramanı için korktuğumdan. Katil yatağın altında saklanıyor ve onun uykuya dalmasını bekliyordu.

Uykuya dalma.

FBI ajanı bir ipucu yakalamıştı ama kızın evine zamanında yetişeceğinden emin değildim.

Katil yatağın altından sürünerek dışarı çıkıyor ve harekete geçmeye hazırlanıyordu.

Jake koşu bandının önünde durup, “N’aber?” dedi.

Ayağım takıldı ve düşmemek için koşu bandının tutma yerini yakalayıp güçlükle dengemi sağladım. Koşu bandını kapattım ve sesli kitabımı duraklattım. Ağzımdan kesik kesik

nefes alıp veriyordum.

“Yalnızca selam vermek istemiştim. Seni korkutabileceğimi fark etmedim.”

“Katil o anda harekete geçmeye hazırlandığı için korkuttun.”

Jake’in yüz hatlarından kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

Kulaklıklarımı işaret ettim. “Bir sesli kitap dinliyorum da. Heyecanlı bir yerindeyim.” Dijital göstergeye bakınca 3,2 kilometre koştuğumu gördüm.

Bugünlük bu kadar yeter.

Yüzümü havluyla kurulayıp koşu bandından indim. “Blue’da telaşlı hafta sonu nasıl geçti?” diye sordum.

“Yoğundu. Birisinin gelip bunu daha eğlenceli hale getirmesini ümit edip durdum ama bir türlü gelmedi. Mindy bana ağzımın payını aldığımı söyledi.”

Duvara yaslanıp su şişemden bir yudum aldım. “Ağzının payını veren, şu bir türlü gelmeyen kişi mi?”

Jake elini duvara, başımın yanına dayadı ve gözlerimin içine baktı. “Mindy’ye göre benden biraz olsun hoşlansaydın gelirdin ve ben de bunu bir işaret olarak kabul ederdim,” dedi.

“Daha önce oldukça büyük işaretler bıraktım ve deneyimlerime göre, sen bunları anlamakta pek de iyi sayılmazsın.” Onunla uğraştığımı anlaması için gülümsedim. Jake üzerime eğilirken dış uyaranlara karşı aşırı duyarlı hale geldim. Boynunun dibinde nabızıyla birlikte atan damarı, çenesinin altındaki silik yara izini ve Jake’in gücünü ve kendine

güvenini vurgulayan her türlü detayı gördüm. Tenim Jake'in bana yakınlığından dolayı kıpır kıpırdı ve içimden elimi uzatıp göğsüne dokunmak geliyordu.

Sanırım Jake onu takdir ettiğimi fark etti çünkü dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu yüzden sana daha sonra ne yapacağını soracağım. Bugün boş günüm ve bence dışarı çıkmalıyız," dedi.

Onun bu kadar yakınında olmak ne kadar hoşuma giderse gitsin, dürüst olmanın vakti gelmişti. Hem ona hem de kendime karşı. Onun etrafında olmak gerçekten hoşuma gidiyordu ve düzgün, uzun süreli bir ilişki istediğimi *söylemiş-tim*. Jake benimle aynı apartmanda yaşıyordu ama fazla ciddileşmediğimiz sürece ona rastlama durumuyla başa çıkabileceğimi varsayıyordum.

"Bunun nasıl sonuçlanmasını beklediğini bilmiyorum ama ben bunu –aramızdaki her neyse– ağırdan almak istiyorum. Kendiminkini ya da senin geçmişini keşfe çıkmak ya da bütün o büyük ilişki dramlarının içine gömülmek istemiyorum," dedim.

Jake hiç duraksamadan, "Seni saat altıda alırım," dedi.

Saat tam altıda kapım çalındı. Kapıyı açıp Jake'i içeri davet ettim. "Sadece unutmadan bitkilerimi çabucak sulama izin ver," dedim. Bir fincana su doldurup pencereme doğru yürüdüm.

Jake suyu yeni bitkimin koyu renkli toprağına dökerken,

“Başka bir tane daha mı aldın?” diye sordu.

“Bunu dün bir düğün öncesi partisinde gelini en iyi ben tanıdığım için kazandım.”

Jake arkama geçip kollarıyla beni sardı. “Bunu bitkileri öldürmeyen birine vermen gerektiğini düşünmedin mi?” dedi.

Dirseğimle midelerini dürttüm. “Hey, kibar ol. Eve dönüş yolunda yere devrildi ve toprağının bir kısmını kaybetti ama eminim yakında canlanır,” dedim. Daha büyük olan, daireyi satın aldığımdan beri sahip olduğum bitkiyi işaret ettim. “Baksana, paşa kılıcım hâlâ ne kadar iyi durumda,” diye ekledim.

Jake, “Bence ikisini de bu ıstıraptan kurtarmalısın,” diyerek boynumu öpünce tüm vücudum zevkten ürperdi.

Fincanı pencerenin pervazına koyup yüzümü ona döndüm ve ellerimi kollarının üzerine koydum. “Bahçıvanlık becerilerimin eksikliğiyle dalga geçmek yerine beni etkilemeye çalışman gerekmez mi?”

Jake sırttı. “O zaman hadi, fikrini değiştirmeden önce gidelim.” Elimi yakaladı ve binadan çıkıp garaja yürürken tutmaya devam etti. Beni bir Chevy Camaro Z28’e bindirdi. Bu büyük olasılıkla altmışlı yılların sonlarından kalan klasik bir arabaydı. Siyaha boyanmıştı ve kaportanın üzerinde beyaz yarışçı çizgileri vardı. Lisede çoğu zaman erkeklerle takıldığımdan, arabalar hakkında birçok şey öğrenmiştim.

Drew ve Devin bunun gibi bir arabaya binmek için neler vermezdi... Lanet olsun, ben de bu arabaya binmek istiyor-

dum. Ancak, Allen ve Dodge Viper'ını ve de arabaları konusunda saplantılı olan erkeklerle ilgili bir kuralım olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Güzel araba," dedim. İçimden tersini dilemiş olsam da, etkilenmemiş gibi görünmeyi başaramadım.

Jake, "Teşekkürler. Ben de onu seviyorum," dedi ve yolcu kapısını açtı.

Kurallarına sadık kalırsam, bu kesinlikle üç vuruş yaptığım anlamına gelir. Üstelik arabalar konusunda saplantılıymış gibi konuşmuyor ve klasik arabalardan hoşlanması en azından ona birkaç ekstra puan kazandırıyor. Belki de yarım vuruş kadar.*

Bir anlık tereddüdün ardından arabaya bindim. Direksiyon simidi incecikti, pencereler elle açılıp kapanan türdendi ve orta konsolun üzerinde gümüş kaplamalı bir vites topuzuyla birlikte göstergeler vardı.

Jake de içeri girdi ve arabayı o tanıdık misk kokulu parfümü doldurdu. "Arabayla biraz geziniriz, diye düşündüm. Boulder'da bildiğim bir yer var..."

Kötü anılar zihnimde canlanınca, "Boulder'a gitmemeyi tercih ederim," diye atıldım.

"Erken serbest kalmak isteme ihtimaline karşı mı? Hani şu evlilik danışmanı olan adamla buluştuğunda olduğu gibi."

Bu konuda ciddi olduğum izlenimini vermeye çalışarak, "Kesinlikle," dedim. "Ne zaman koşarak kaçmama neden olacak bir şey söyleyeceğini kim bilebilir ki?"

"Tamam. Eve daha yakın bir yer biliyorum."

* Beyzholda bir oyuncunun üç kez vuruş yaptığını belirten "strike three" terimine yapılan bir göndermedir. (ç.n.)

Aşırı tepki gösteriyordum ama elimde değildi. Allen yüzünden, akşam yemeği için Boulder'ın bahsi bile geçince bamtelime basılmış gibi oluyordum. Özellikle de hızlı araba faktörüyle birleşince. Henüz Jake'in evini görmemiş olduğumu da fark edip panikledim.

Acaba ne saklıyor?

Emniyet kemerine uzandım. Midem çalkalanıyordu, bu yüzden sakinleşmeye çalışmak ve olaylar hakkında mantıklı bir şekilde düşünebilmek için derin bir nefes aldım. Jake'le aynı apartmanda oturuyorduk, beni arkadaşı Tina'yla tanıştırmıştı ve Blue'ya gitmem konusunda ısrar edip duruyordu. Ha, bir de Virginia Hammond aramızı yapmaya çalışmıştı. Bütün bunlar Jake'in evli olmadığını gösteriyordu.

Pekâlâ, küçük çaplı kriz anı sona erdi.

Motor kükreyerek çalıştı ve ardından sessizleşerek vın diye çalışmaya devam etti. Jake garajdan çıkmak üzere manevra yaparken, "Kitabının devamını dinleme şansın oldu mu?" diye sordu. "En son sinirlerin bayağı gerilmişti."

"Müzik dinliyor bile olsaydım, yine de yanıma sinsice sokulduğunda yerimde sıçardım. Ne zaman koşu bandına çıksam gerçek dünyadan kopuyorum," diye cevap verdim ve Jake'e baktım. "Fakat kitap kesinlikle insana tırnaklarını yediren cinsten. Sonu o kadar heyecanlıydı ki, elimden bırakmadım ya da kitabı gerçekten elinde tutmadığında ne söylenmesi gerekiyorsa..." diye devam ettim.

"Yani okumayı ya da sesli kitapları dinlemeyi seviyor musun?"

“Koşu bandının üzerinde daha uzun süre kalmama yardımcı olduğumu fark ettim. Fakat her zaman için basılı bir kitabı tercih ederim. Hatta yeni bir kitap almak üzere kitapçıya gitmem gerekiyor,” dedim.

Jake, “Yemekten sonra oraya uğrayabiliriz,” dedi ve uzanıp elimi tutarak parmaklarını benimkilere kenetledi. Jake’in yaptığı en ufak hareketlerde bile kendim tekrar genç bir kız gibi hissetmememe neden olan bir şeyler vardı. Kendi kendime sadece bu anın tadını çıkarmam gerektiğini söyledim.

Yine de aklımın bir köşesinde, *güzel şeyler asla uzun sürmez*, diyen o dırdırcı sesi duydum.

“Sana yemeklerin inanılmaz olduğunu söylemiştim,” dedi Jake. “Şehirdeki en iyi şeflerden birini tanımanın güzel yanı, yemek yenecek bütün iyi yerleri bilmek,” diye ekledi.

Suyumdan bir yudum içerken, “Sen restoran işine nasıl girdin?” diye sordum.

“Uzun hikâye.”

Çatalımı bir tortellini parçasına batırdım. “Bu kadar erken kaçmayı mı düşünüyorsun? Oysa sana henüz porselen bebek koleksiyonumu bile göstermedim.”

Jake çabucak gülümsedi. “İşleri ağırdan almak, sadece yüzeysel konulardan bahsetmek istediğini sanıyordum,” dedi. Kaşlarını kaldırarak, “Anlaşmanın şartları bunlar değil miydi?” diye sordu.

“Evet, fakat bunu anlatmayı reddetmen bana iyi bir hikâye olduğunu düşündürüyor ve şimdi gerçekten ilgimi çekiyor.”

Jake, “Şey, ya profesyonel bir palyaço olacaktım ya da bir restoran açacaktım,” dedi ve yüzünde trajik bir ifadeyle iç çekti. “Ne yazık ki palyaçoluk okulunu yarım bıraktım ve annemle babam beni evlatlıktan reddettiler. Beni içinde on iki palyaço daha bulunan ufacık arabadan dışarı atıp kendi yoluma gönderdiler.

Başımı iki yana salladım ve gülümsememek için kendimi tuttum. “Palyaçolukta bu kadar iyiyken okulu bıraktığına inanamıyorum.”

Jake sırtıttı. “Ben doğal biriyim,” dedi.

“Bana gerçek hikâyeyi anlatmaktan kurtulduğunu sanma seni palyaço okulu kaçağı,” dedim.

Jake tabağını bir kenara itip kollarının ön kısımlarını masaya dayadı. “Babam New York’taki Knight Pazarlama & Reklamcılık Grubu’nu sıfırdan kurdu. Çalışma yöntemlerini öğrenmeye meraklıydı, bu yüzden şirketinde işe girebilmek için bunu hak etmem gerektiğini söyledi. Ben de NYU’ya gidip pazarlama diploması aldım ve ekonomi alanında da yandal yaptım. Mezun olur olmaz babam için çalışmaya başladım ve bütün gün bir masanın ardında oturarak iyi para kazandım ancak işin her dakikasından nefret ettim.”

“Bir gün Brent’le karşılaştım. Brent mutfak sanatları okuluna giderken, New York’ta bir süreliğine ev arkadaşı olmuştuk. Ailesini ziyaret etmek üzere bir haftalığına şehre

dönmüştü. Her neyse, konuşmaya başladık ve bana Denver’ a taşındığından ve kendi restoranını açmaya çalıştığından bahsetti. İşlerin nasıl gittiğini sorunca bir yer bulmakta zorlandığını söyledi fakat pes etmeyecekti.

O sırada garson kız bir sūrahi suyla birlikte gelip bardaklarımızı doldurdu ve başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sordu.

Garson kız uzaklaşırken Jake, “Nerede kalmıştım?” diye sordu.

Peçetemi tabağımın üzerine koydum. “Brent burada bir yer açmaya çalışıyordu.”

“O konuşurken, aklım otomatik olarak olayın işletme yönüne kaydı. Ona birkaç öneride bulundum ve yardım etmek için ne yapabileceğimi sordum. Sonra Brent birlikte bir yer açabileceğimize dair bir şaka yaptı. Şakası gerçek oldu çünkü koşulları gözden geçirmek üzere Denver’a uçtum ve gerisini zaten biliyorsun,” dedi.

“Baban aile işini bıraktığın için üzüldü mü?”

“Sanırım biraz hayal kırıklığına uğradı fakat beni ve kız kardeşimi her zaman sevdiğimiz bir şey yapmamız için cesaretlendirirdi. Kız kardeşim hâlâ babamın yanında çalışıyor çünkü bu işe tutkuyla bağlı.”

“Bu hikâyeyi sevdim,” dedim. “Düşündüğüm kadar utanç verici değil ama yine de güzel.”

Jake gözlerini bana dikti, bu gece lacivert bir gömlek giydiği için gözleri sanki daha mavi gibiydi. “Peki ya sen? Neden içmimarlığı seçtin?” diye sordu.

“Parçaları birleştirip bir mekânı dönüştürmeyi seviyorum. Bunun hayat kurtarmadığını biliyorum, ama bunu yaparken eğleniyorum ve bu konuda başarılıyım.”

Jake parmağını bardağının kenarında gezdirdi. “Bence insanın yaptığı işten zevk alması önemli. Tabii ki işlerin ters gittiği çılgınca ve berbat günler olacak ancak mutlaka güzel günler de olmalı.”

“Kesinlikle,” dedim. Son zamanlarda ofiste bulunmaktan giderek daha az zevk almaya başlamıştım fakat hâlâ yaptığım işi seviyordum. “Ayrıca kim gecenin sonunda ev niyetine güzel bir mabede gitmek istemez ki? İşte burada ben devreye giriyorum.”

“Korkarım dairemi görünce hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Gerçekten sıkıcı ve sade.”

Öne doğru eğildim. “Senin evine gitmekten bahseden kim?”

“Şey, tatlıyı orada yiyeceğiz,” dedi ve bütün yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. “Güven bana, bu tatlıyı yemek istersin.”

Jake kitapçının erotik romanlar rafına yaklaşıncaya kadar durdu. “Burası senin en sevdiğin bölüm değil mi?”

Yanaklarımı ateş bastı. “Senden kaçmaya çalışıyordum ve buraya saklanmak zorunda kaldım. Elimdeki kitaba bakana kadar nerede olduğumu fark etmedim,” dedim ve Jake’e baktım. “Fark etmediysen belirtirim; esaret çok ilgimi

ekiyor, bu yüzden seni kimse bulamasın diye bağlayabili-
rim. Bana bulaşma,” diye ekledim.

Jake, “Buna cesaret edemem,” diyerek beni kollarıyla
sardı ve ellerini belime koydu. “O halde şimdi nereye?”

“Polisiye bölümüne,” dedim.

D kk nın arkasına doğru yürüdük. Başlıkları tarayıp
ilgimi çeken bir şey görmek için bekledim.

Jake eline bir kitap alıp arka kapağı incelerken, “Ne
arıyorsun?” diye sordu.

Raftan bir kitap alıp yerine geri koydum. “Etkileyici
bir şey. Ne kadar korkunç olursa o kadar iyi,” diye cevap
verdim.

Jake parmak eklemlerini koluma değdirerek elini aşağı
doğru indirdi. Teninin benimkine değdiği her noktaya kan
hücum ediyordu. “Beni arayıp gelmemi istemen için ne ka-
dar korkman gerekiyor?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, “Bizzat kendimden başka
kimseye ihtiyaım olmadığını kabul edecek misin?” diye
şaka yaptım. “Bu asla olmayacak.”

Jake dudaklarıma alelacele bir öpücük kondurdu. “Ben
gidip tarih bölümüne bakacağım.”

“Bana seslenip yanma gelmemi söylemen için kitabı-
nın ne kadar sıkıcı olması gerekiyor?” diye sordum.

Jake, “Fazla uzun sürmez. Ben başka birine ihtiyaım
olduğunu kabul etmeyi sorun etmiyorum,” dedi ve beni
kendisine çekip tekrar dudaklarını benimkilere dayadı.
Öpücük başımı döndürecek kadar uzun sürdü ve sonra

yürüyüp gitti.

Bir aptal gibi sırtarak dikkatimi tekrar rafa verdim. Birkaç dakika sonra bir Lehane romanı seçip satın almak üzere dükkânın ön kısmına doğru yürüdüm.

“Darby?”

Sesin geldiği yöne döndüm. Allen’ı görünce yüreğim ağzıma geldi. Dünya üzerindeki onca kitapçı arasında benimkine gelmişti. Bana sarılacakmış gibi öne doğru eğilince geri çekildim.

Allen kollarını iki yana düşürdü. Yüzünden incindiği belli oluyordu. Alnındaki çizgiler eskisine göre daha derinleşmişti ama yine de yakışıklı görünüyordu. En azından işe yaramaz, hilekâr bir yalancı için. “Onca yıldan sonra bana hâlâ kızgın mısın?” diye sordu.

“Hâlâ kızgın mıyım?” Sıcaklığın damarlarıma yayıldığını hissettim ve nefes alıp verişlerim giderek hızlandı. “Haberim olmadan beni diğer kadın durumuna düşürdün. Bu yüzden evet, sana hâlâ kızgınım.”

“Alicia ve ben kızımız doğduktan yaklaşık bir yıl sonra boşandık. Yürütemedik işte.”

“Söylediğin herhangi bir şeye inanabilseydim bile, bunun bir önemi yok. Seni, karını ya da eski karını veya içinde bulunduğun durumu umursamıyorum bile.”

Allen, “Bak, ben burada özür dilemeye çalışıyorum. Seni sorunlu evliliğime bulaştırmak istemezdim. Benim için gerçekten önemliydin ve incindiğin için üzgünüm,” dedi ve bana doğru bir adım attı. “Her şeyin farklı gelişmiş

olmasını dilerdim...”

Bir elimi havaya kaldırarak, “Dileklere sakın başlama,” dedim. “Artık dilek hakkın kalmadı.”

Bir kol belime dolandı. Jake, “Burada her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Gitmeye hazırım,” dedim. Orada bulunmak birdenbire boğucu olmaya başlamıştı. Romanımı rastgele bir rafa koyup kendimi dükkândan dışarı atınca serin akşam havasıyla karşılaştım.

Bir süre sonra Jake yanımda belirdi. “Bu da neydi böyle?”

“Hiçbir şey.”

Jake elimi tuttu. “Hiçbir şey yüzünden oldukça üzülmüş gibisin.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Jake’in elinden çekerek arabasına doğru yürüdüm.

Allen’ı görmüş olmam bütün geceye gölge düşürmüştü. Ondan sekiz yıl boyunca kaçmayı başarmıştım. Tam da ilişkilere karşı tutumumu yeniden düşünmeye karar verdiğim gecede karşıma çıkmak zorunda mıydı? Jake’in beni akşam yemeği için Boulder’a götürmesine izin vermiş olsaydım, Allen’la karşılaşmayacaktım.

İroni peşimi bırakmıyordu.

Jake arabayı apartmanımızın yakınındaki sokaklardan sürdü. Yolculuk sessiz geçti. Asansöre bindiğimizde, Jake’in benim dairemin bulunduğu katın düğmesine basıp beni indirmesini kısmen bekliyordum, ama Jake bunun yerine

yirminci katın düğmesine bastı. Başka hiçbir katın düğmesi yanmadığı için hızla yukarı çıktık ve durunca midem hopladı.

Jake beni birkaç kapının önünden geçirip koridorun sonuna götürdü. Dairesine girince ışıkları yaktı. Dekorasyonun sadeliği konusunda şaka yapmamıştı. Salonun ortasında siyah bir kanepe duruyordu ve ufacık bir sehpanın üzerinde devasa bir düz ekran televizyon vardı. *Tipik bir erkek. Kocaman bir televizyondan başka bir şey yok.*

Karşıda, yerden tavana kadar uzanan şehir manzaralı pencereler vardı.

“Burası bu haliyle oldukça sade,” dedi Jake.

“Bana göre dekorasyon eksikliği kötü bir dekorasyondan daha iyidir.”

Jake mutfaka gidip dolaptan birkaç kâse çıkardı. “Birazcık dersimi çalıştım ve konuştuğum insanlara göre, tatlı sipariş ettiğim zaman çikolatalı olanları tercih ettiğini öğrendim,” dedi. Ocağın üstündeki sos tenceresini aldı. “Ben de ıslak kek yaptım,” diye ekledi.

“Sen mi yaptın?”

Jake, “Aslında oldukça iyi bir aşçı sayılırım. Ev arkadaşın bir şef olunca bir iki şey kapıyorsun,” dedi. Jake buzluktan bir kutu dondurma çıkardı ve buzdolabından çikolata sosunu aldı.

Jake’in, ebadı benimkinin yaklaşık iki katı olan ada mutfak tezgâhının serin granitine yaslandım. “Peki Blue’daki herkes başka ne dedi?” diye sordum.

“Blue’ya çok sık geldiğini söylediler ya da belli ki bu benimle tanışmadan önceydi. Orada müşteri toplantıları yapıyormuşsun, her zaman cana yakınmışsın, iyi bahşış veriyormuşsun ve benimle asla çıkmazmışsın. Son erkek arkadaşından beri flört etmeyi kestğini söylediler...” Jake sanki son cümleyi geri almak istermiş gibi durdu. Kâselerden birini bana doğru kaydırды ve sosu uzattı.

Blue’daki personel yalnızca tek bir erkekten bahsediyor olabilirdi. “Sürekli aynı yere gitmenin sakıncası bu. İnsanlar hakkında çok fazla şey öğrenmeye başlıyorlar.”

“Herkes seni seviyor. Hatta benim yüzümden oraya gitmeyi bırakırsan bana çok kızacaklarını bile söylediler; bunu Mindy söyledi. Bana böyle bir şeyi söyleyebilecek kadar cesur olan tek kişi o.”

Dondurmamızı çikolata sosuyla kapladıktan sonra tatlılarımızı yemek üzere kanepeye geçtik.

Ne gece ama. Allen’la karşılaşıyorum, ayrıca kendimi son kez birine kaptırdığımda başıma neler geldiğini anımsıyorum.

Jake’le aramızda önünde sonunda rahatsızlık verici bir sessizlik olacağını biliyordum. En azından önümde bu sırada beni meşgul edecek bir tatlı vardı. Jake’in bir sehпасı yoktu. Bu yüzden tatlımı bitirince boş kâsemi koyacak bir yer aradım.

Jake, “Bana ver,” dedi ve kâsemi kendi kâsesinin içine koyarak mutfağın yolunu tuttu ve ben de odanın karşısındaki devasa pencerelere doğru yürüdüm. Ay, ince gri bulut-

ların arasından kendini gösteriyordu. Aşağıda ufacık araba farları ve stop lambaları caddelerde bir ileri bir geri hareket ediyordu. Bütün bu insanların nereye gittiklerini ve nasıl hayatları olduğunu merak ettim.

Jake arkama geçip kollarını bana doladı. Sıcak ve güvenilirdi ve beni sürekli kollarına almasından hoşlanmaya başlamıştım. Nefesi saçlarımı dalgalandırdı. “O adamla kitapçada aranda ne geçti?” diye sordu.

Parmaklarımı Jake’in kolunda, sert kıllarının ve elinin üzerindeki kabarık damarların üzerinde gezdirdim. “O adam geçmiş, uzun zaman öncesine ait bir hata. Başka bir deyişle yalancılarla çıkmamamın nedeni,” diye yanıtladım.

Jake’in dudakları şakağımda gezindi. “Bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Benim de bir yalancı olabileceğimi düşündükten sonra söylemiştin.”

“Hâlâ bir yalancı olmadığından emin değilim. Yalancılarla ilgili sorun şu ki; onları yakalayana kadar asla sahiyen yalancı olup olmadıklarını bilemezsin.”

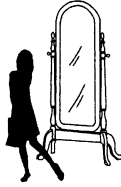
“Hangi konuda yalan söylemişti? Tahminimce önemli bir şey olmalı.”

“Oldukça önemliydi,” diye iç çektim. “Allen biz çıkarken evliydi. İşaretleri görmeliydim. Fakat ben... göremedim işte.”

Giderek daha da yakınlaşıyorduk. Ona istediğimden fazlasını söylemiştim ve bu sorudan neden kaçmadığımı merak ettim. Jake’in kollarından kurtularak pencereden uzaklaştım. “Artık gitsem iyi olur,” dedim.

“Aa, doğru ya,” dedi Jake. “Her şeyi ağırdan almamız gerek.” Sözlerinde hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir ipucu gizliydi.

Eğilip onu dudaklarından hızlıca öptüm. “Bir gecede yeterince kural çiğnedim.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı masama oturdum, bilgisayarımı açtım ve internete girdim. Bir köşede resimler yanıp sönüyordu, bu bir diyet listesi reklamıydı; diğer köşede de hava durumu raporu vardı. Günün manşetlerinden biriye şöyleydi: “Ulusal Futbol Ligi yıldızlarından flört tüyoları.”

“Evet, ilk tüyo bir Ulusal Futbol Ligi yıldızı olmak,” diye mırıldandım. Bir avuç spor delisinin flört hakkında söyledikleriyle pek ilgilenmediğimden, e-postalarımı açtım. Mesajların çoğu kaçırmamam gereken birtakım indirimleri haber veriyordu, internet üzerinden alışveriş işine bulaşınca böyle oluyor.

Nadine elinde bir fincan kahveyle ofisime girdi. “Hey, bugün yeni bir müşteri adayımızla Blue’da buluşuyorum. Sen de benimle gelip Bayan Covington’ı bizimle çalışmaya ikna edersin diye umuyordum. Arayıp öğlen için bir rezervasyon yaptırđım,” dedi.

Uzun bir süre Jake’le karşılaşmamak için savaş vermiş-

tim, fakat şimdi Blue'ya gidip onunla karşılaşmak gün ortasında mola vermek için mükemmel bir yol gibi görünüyordu. Zaten ondan kaçmak işleri daha da karmaşık bir hale getirmişti. Jake'i görüp bunu büyütmek gayet tabii elimdeydi. Ayrıca, oranın yemeklerini de özlemiştim. "Geliyorum," dedim.

Nadine, "Harika," dedi ve ofisimden çıkmak üzereyken geri döndü. "Sende Virginia için yaptığımız tezgâh üzeri malzemelerinden var mı? Sanırım müşteri bu tarz bir şeyler istiyor."

"Elimdekileri getiririm."

Çoğu içmimarın kendilerine özgü fikirleri olurdu ve başka insanlarla çalışmaktan nefret ederlerdi. Güç savaşları yaşanır ve ortalık toz duman olurdu. Ben de birkaç takımın parçası olmuştum. Takımda o kadar çok diva vardı ki, VH1 kanalındaki bir televizyon şovunun parçası olduğumu düşünmüştüm.

Öte yandan Nadine ve ben birlikte gerçekten iyi çalışıyorduk. Fikir paslaşmalarında bulunarak birbirimizin işlerini daha sağlam kılıyorduk. Birlikte güzel dönüşümlere imza atmıştık ve bir tanesi *Modern Evler* dergisinde yayımlanmıştı. Projelerdeki işbirliğimiz Patricia'yı mutlu edecek kadar yeterli sayıda yerel müşteri edinmemizi sağlamıştı. En azından bir süreliğine. Patricia söz konusu olduğunda tek dileğiniz buydu.

Saatime baktım ve öğle yemeğine kalan dakikaları kafamdan saymaya başladım.

Hımm. Belki de Nadine'e benimle orada buluşmasını söylemeliyim; böylece Jake'le önceden birkaç dakika geçirebilirim.

Blue'da işler giderek yoğunlaşıyordu ve erken gelmenin kötü bir fikir olduğuna karar vermiştim.

Mindy beni görüp el salladı. "N'aber Darby?" dedi ve rezervasyon listesine göz attı. "Nadine'le mi buluşacaksın?"

"Evet. Biraz erken geldim," dedim. Girişteki diğer insanlara engel olmamak için öne doğru bir adım attım. Jake'in nerede olduğunu sorup sormamaya karar vermeye çalışıyordum.

Mindy gülümseyerek, "Jake'e burada olduğunu söylememi ister misin?" diye sordu. Belli ki bu kız insanın zihnini okuyabiliyordu.

"Eminim, meşguldür," dedim.

Mindy, "Eminim, sana vakit ayırır," dedi ve isim listesinin üzerinden geçti. "Şu çifti yerlerine oturtayım, dönerken Jake'i bulurum."

Birkaç dakika sonra Jake yüzünde kocaman bir sırıtmayla öne doğru yürürken, "Nihayet beni görmeye geldi," dedi. Beni kollarına alıp beklediğimden biraz daha içten bir biçimde öptü.

Hızlanan nabzımı kafamın içinde duymaya başladım ve soluklanıp kendime gelmem bir iki dakika sürdü. "Aslında on beş dakika içinde bir müşteriyle buluşacağım, tabii bu

seni görmeye gelmediğim anlamına gelmiyor. Yalnızca müşteri ve Nadine buraya geldiklerinde girişte öpüşmemizin çok profesyonelce olmayacağını düşündüm,” dedim.

Jake, “O halde gidip baş başa olacağımız bir yerde öpüşsek iyi olacak,” dedi ve elimden tutup beni restoranın arka tarafına götürdü. Ofisin kapısını açıp ufacık odaya girdi. Masanın üzerinde bir yığın kâğıt vardı. “İşler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Oldukça hareketli. Nadine ve ben yeni bir müşteri kazanmaya çalışıyoruz. Bayan Crabtree için boyacıları hazırlıyorum ve...” Jake’e baktım. “Bunlar gerçekten umurunda değil ki,” dedim.

“Evet umurumda,” dedi Jake.

“Şey, ama benim değil. En azından şimdi,” dedim ve kollarımı Jake’in boynuna dolayıp dudaklarına yapıştım. Dün gece çok erken ayrılmıştım ve o zamandan beri pişmanlık çekiyordum. Jake cevap vermekte gecikmedi. Beni kendine çekti ve dudaklarıyla benimkileri araladı. Dilinin her hareketiyle hararet yükseldi. Düşüncelerim bulanmaya başladı. Soluğum kesildi, fakat o sırada nefes almak gereksiz gibi görünüyordu.

Parmaklarım Jake’in gömleğinin düğmeleri üzerinde gezindi ve altındaki vücudu daha iyi görebilmek için ciddi ciddi onları çözmeyi düşündüm. Ancak bunun işlerin istediğimden daha hızlı gitmesine neden olacağını biliyordum. Ayrıca her an birinin içeri dalabileceği bir ofisteydik ve etkilemem gereken bir müşteri adayım vardı.

Göğsüm Jake’e yaslanmış halde inip kalkarken, öpücüğü homurdanarak sonlandırdım. “Sanırım artık gitmem gerekiyor,” dedim. “Geç kalmak istemem.”

Jake yüzünü boynuma gömdü ve ateşli öpücükler kondurarak çene kemiğime kadar yukarı çıktı. Kısık bir sesle, “Bütün gece karşıma çıkmanı umarak apartmanımızın asansöründe bir yukarı çıkıp bir aşağı mı inmeliyim?” diye sordu. “Ya da buluşmak için plan mı yapsak?”

Elimi vücudunun yan tarafından gezdirerek, başka bir planım olmasına üzüldüğüm için şaşırdım. Genellikle geceleri dışarı çıkmayı severdim. “Aslında bu gece Stephanie, nişanlısı ve arkadaşlarıyla bir araya geleceğim. Muhtemelen bir sürü adamın sıkıcı hikâyeler anlatacağı uzun bir gece olacak. Evlilik danışmanı Karl da orada olacağından, benim için ekstra rahatsızlık verici bir durum.”

“Eve erken dönersen...” Jake altdudağımı yakaladı ve tüm vücuduma bir arzu dalgası yayıldı. “Nerede yaşadığımı biliyorsun.”

Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan, “Sanırım hatırlıyorum,” diye mırıldandım. Sonra dudaklarına ateşli bir öpücük daha kondurdum ve mantığımı tamamen yitirmeden önce ondan uzaklaştım. Gömleğimi ve eteğimi düzeltip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra ofisten çıktım.

Nadine ve iyi giyimli, kısa, röfleli saçlı bir kadın restorana girince onları karşılamak üzere daha hızlı yürümeye başladım. Nadine beni Bayan Barbara Covington’la tanıştı-

rırken, Mindy bizi hemen yerimize oturttu.

İş konuşmak için Bayan Covington'ın mönüsünü bırakmasını bekledim. “Merakımı mazur görürseniz, tam olarak ne yaptırmak istiyorsunuz?” diye sordum.

Barbara, “Kısa bir süre önce yüklü bir boşanma tazminatı aldım ve *her şeyi* baştan yaptırmak istiyorum,” diyerek, elini havada salladı. “O adamın kışına tekme vurup hayatıma yeni baştan başlamak için parasını kullanmak istiyorum. Erkeklerin daima son kullanma tarihleri vardır. Bana kalırsa işler çirkinleşmeden onlardan kurtulmak gerekir.”

Nadine, “Darby de aynı şekilde hissediyor,” dedi.

Jake ise masamıza gelmek için o anı seçti. Kalkık kaşları bana az önceki yorumlara kulak misafiri olduğunu düşündürdü.

Bardağımı tabağımın kenarına koydum. “Tam olarak öyle denemez. Ben yalnızca insanların kendilerini sonsuza dek süren mutlu ilişkiler gibi gerçekdışı bir kaniye kendilerini fazla kaptırdıklarını düşünüyorum,” dedim.

“Evet, ilişkiler sonsuza dek sürmüyor,” dedi Barbara. “Bu yüzden parası olan birini seçmelisin. *İşte bu* daha uzun ömürlü.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Jake’e bakıp bu diyalogu yanlış yorumlamaması için gözlerimle yalvardım. Bir erkeğin parasıyla ilgilendiğimi düşünürse çok utanırdım. Bir ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini düşünmemde adamın zengin ya da fakir olmasının hiçbir etkisi yoktu.

Jake, “Böldüğüm için üzgünüm,” dedi ve benimle göz

göze geldi. “Bunlar tanıdık geliyor mu? Ofiste yerde buldum.”

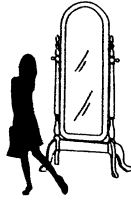
Nadine gözlerini kocaman açarak sorgulayan bir şekilde bana baktı.

Jake, “Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, hanımlar,” diyerek bana gülümsedi. Gözlerinde hâlâ mevcut olan sıcaklık içimi ısıttı.

Jake uzaklaştıktan sonra, “Kusura bakmayın,” dedim ve Jake’i bir daha ne zaman öpebileceğimi düşünmek yerine tekrar önümdeki işe yoğunlaşmaya çalıştım. “Nerede kalmıştık?”

Renk skalası ile stiller hakkında konuştuk, yemeğin sonuna geldiğimizde Nadine’le birlikte yeni bir müşteriyi daha bağlamıştık.

İnsanların benim ve ilişki karşıtı duruşumla ilgili ne düşündükleri hakkında endişelenmeme neden olan bir müşteri...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Stephanie'nin arabasına bindim ve rahat yolcu koltuğuna gömüldüm. Artık Steph'le zar zar konuşabiliyorduk, onunla zaman geçireceğim için heyecanlıydım.

Stephanie radyoyu kapatarak, “Telefonum çalmadan önce dökül,” dedi.

Stephanie garajdan caddeye doğru çıkarken, “Belki de telefonunu sessize almalısın,” dedim. En azından Steph'in telefonunda e-posta özelliği vardı. Artık bu temel iletişim aracımız haline geliyordu. “Batıyor olsaydık ve beni ya da telefonunu kurtarma seçeneğin olsaydı kimi seçerdin?” diye sordum.

Stephanie, “Yardım çağırmak için telefonum yanımda olsaydı, seni, telefonumu ve kendimi kurtarabilirdim,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Ne yazık ki artık sulara gömüldüm ve beni bulamazdın. Umarım telefonun ve sen birlikte harika bir yaşam sürersiniz.”

Steph uzanıp elimi tuttu ve Kate Winslet'ın “Titanik”

filmindeki etkisini bırakmak için elinden geleni yaparak, “Senin gitmene asla izin vermem.” dedi.

Güldüm. “Sinemada o filmi tekrar tekrar izlediğimize inanabiliyor musun?”

“Kaç kez izlemiştik, üç mü?”

“Galiba dört kez. Her seferinde de ağlamıştık.” Ona yalancıkta acımasız bir bakış attım. “Bunu birine söyleyecek olursan, seni reddetmem gerekir,” dedim.

Steph güldü ve sonra telefonu çaldı. Ekrana bakıp telefonu sesli mesaja aldı. “Son zamanlarda bütün gün telefondaymışım ve istediğim insanlarla nadiren konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Gerçi bu durum düğünden sonra düzelecek.”

“Fakat o zaman da meşgul bir eş olacaksın. Sorun değil. Emekli olup Drew’la birlikte yaşamaya başlamadan önce sadece yirmi yılın var,” dedim. Sözlerime iğneleyici bir hava katmaya özen gösterdim. “Eminim, su gibi akıp geçer.”

“Konuyu değiştirmeyi bırak. Bugün Jake’i görünce neler olduğunu anlat,” dedi Steph.

“Beni restoranın arkasındaki ofisine götürdü ve birkaç dakika boyunca öpüştük.” O dakikaları hatırlayınca dudaklarım ürperdi. Lanet olsun, bu adam çok iyi öpüşüyordu. Steph’e yeni müşterimden bahsettim ve Nadine’in ona benim de aynı değerlere sahip olduğumu söylediğini anlattım; sonra elimi göğsüme koyup, “*Ben* bir altın avcısı değilim. Evlenip erkeklerin parasını almak gibi arzum yok. Kadın, fakir erkeklerle asla evlenmemek gerektiğini söyledi çünkü ilişkinin

önemi azalınca bundan bir kazanç elde etmek gerekiyormuş,” dedim.

“Bu kadın senden bile kuşkucuymuş”, dedi Steph. “Bunun üzerinden para kazanmanın da bir yolunu bulmuş.”

Havalandırma kanalından çıkan hava doğrudan gözümün içine üflediği için yönünü değiştirdim. “Fakat ne talihsizliktir ki –son zamanlarda peşimi bırakmıyor– Nadine’in müşterileri aynı şekilde hissettiğimi söylediği sırada Jake anahtarlarımı getirmek için yanıma geldi. Yani dakik ve rahatsızlık verici bir durumdu.”

Stephanie keskin bir dönüş yapınca kapı koluna tutundum. “Üzgünüm,” dedi. “Dönüşe bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim.” Arka planda GPS’i konuştu ve sıradaki yönlendirmeleri söyledi. “Fakat Jake’ten hoşlanıyorsun değil mi? Şimdiye kadar her şey yolunda mı?”

“Evet, ondan hoşlanıyorum. Onunla birlikteyken eğleniyorum, esprili biri ve son derece de çekici. Ayrıca, bütün kurallarımdan haberdar. Bu gece birlikte takılmak istedi ama sizinle olacağım için ona olmaz dedim.”

“Nasıl yani? Neden onu da davet etmedin?”

Ağzımı bir salak gibi açarak Steph’e baktım. “Aklıma bile gelmedi.” Oysa tek yapmam gereken sormaktı ve Jake’in bütün gece yanı başımda olması her şeyi daha iyi hale getirebilir ya da daha da karmaşık bir hale sokabilirdi. “Onu davet etmemem muhtemelen iyi bir şey. Sürekli birlikte takılmaya başlarsak, ikimizden biri diğerine yapışacak. Bu kişinin ben olmayacağımı söylememe gerek bile yok. Ardından, ‘Şu

anda neredesin?’ ve ‘Neden beni aramadın?’ telefon konuşmaları gelecek. Tüm bunlarla uğraşmak istemiyorum.”

“Fakat devamı gelen bir tekeşlilikten yana olduğunu söylüyordun, değil mi? Kararın bu değil miydi?”

Dudağımı ısırarak, “Evet, teorim bu. Hâlâ deneme aşamasında,” dedim.

Steph sağa doğru başka bir dönüş daha yaptı. “Yine de o saf âşık aşamasını kaçırmak istemezsin. Bu bir ilişkinin en iyi kısımlarından biri.”

“Peki, birine bağlanmadan onun hakkındaki her şeyi nasıl öğreniyorsun?”

“Öğrenmiyorsun.”

Kafamı geriye doğru atıp homurdandım. “Planımda birkaç kusur olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

Stephanie, “Ah be kızım, son bir yıldır sana bunu söyleyip duruyorum,” dedi ve Hot Shots adında bir barın önüne park etti. “Olamaz, burası bir kenar mahalleye benziyor. Anthony buranın yeni ve havalı bir gece kulübü olduğunu söylemişti.”

Kırık dökük barın pencerelerinde ve yarı aydınlık mekândaki sallanan neon ışıkları içki tabelalarının üzerinde bir toz tabakası vardı. Buranın gece kulübüne benzer hiçbir yanı yoktu. Barda oturan, içki içen ve maçı seyreden birkaç kişi vardı. Salonun diğer tarafında bilardo masaları diziliyordu. Buradaki insanlar marka giysilerle ve oradaki en kaliteli şarabı içmekle ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı, hatta adamın biri bütün dünyanın görmesi için popo çatalını sergili-

yordu. Anthony genellikle şehirdeki en yeni ve havalı yerleri seçmeye özen gösterirdi. O halde, biz nereye gelmiştik böyle?

Anthony, Karl, Finn ve Anthony'nin diğer üniversite arkadaşı ve sağdıcı, Steph ile benim yanıma geldiler. Anthony, Steph'i yanağından öperken, "Yanlış yeri seçmişim," dedi. "Burası Hot Shots. Ben Shots denen yere gitmek istemiştım." Etrafa bakarken burnunu kırıstırdı. "Diğer mekân kuzeyde. Oraya gitmek ister misin?"

Anthony benim fikrimi sormadığı halde görüşümü belirttim. "Ben, kalalım, derim. Şimdi oraya gitmeye kalkarsak gecenin büyük bir kısmını arabada geçireceğiz," dedim. *Senin kesinlikle önereceğin gibi Finn ve Karl'la aynı arabaya binmeye niyetim yok.* "Biraz yağlı yiyecekler yiyip bilardo oynarız. Ne kadar kötü olabilir ki?" diye devam ettim.

Steph kollarını Anthony'ye doladı. "Seninle birlikte olduğum sürece nerede olduğum çok da umurumda değil."

Tabii ki Steph bu çifte kumrular dönemini yaşadığı için mutluydum fakat ara sıra erkekler korkudan sinerken onlara günlerini gösteren o kızı da özlüyordum.

Anthony köşedeki bir masayı işaret edip, "Hadi oturalım o zaman," dedi. Masaya doğru yürürken bana baktı. "Finn'i hatırlıyorsun değil mi?"

Gülümsedim. "Tabii ki. Nasılsın, Finn?"

Finn hafifçe başını salladı. "Selam Darby."

Finn'in daha fazlasını söylediğini duyamazdınız. Pek fazla konuşmazdı. Anthony'nin dediğine göre eskiden bir

parti delisiydi ama yıllar içinde olgunlaşmıştı. Anthony'nin bir parti delisini tanımlayabilecek vasfa sahip olduğundan emin değildim.

Anthony, Stephanie için bir sandalye çekti. "Sen ve Karl da yalnızca bir hafta kadar önce tanıştınız," dedi.

Karl karşıma oturdu. "Evet, öyle. Darby bana para kazanmaya devam edebilmek için insanlara iletişim kurmalarını öğütlediğimi söyledi. *Benim* psikoloji alanında bir lisans diplomam, evlilik ve aile danışmanlığı alanında da bir yüksek lisans diplomam var. Atölye çalışmaları yapıyorum fakat belli ki Darby benden daha çok şey biliyor," dedi.

Dişlerimi sıkarak sakın kalmaya çalışırken, "Sözlerimi çarpıtıyorsun. Sadece kadınlarla erkekler arasındaki iletişim hakkındaki görüşlerimi bildirmiştim," dedim.

Karl, "Evet, hatta iletişim kurmaya bile çalışmamaları gerektiğini söyledin," diye devam etti.

Anthony yüzünde gergin bir ifadeyle elini havada salladı. "Garsonumuz nerede?"

Anthony'nin bariz rahatsızlığı beni durduramadı. Karl beni alt edip son sözü söyleyebileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. "Demek istediğim, herkesin sanki erkekler ve kadınlar aynı şekilde iletişim kurma *yeteneğine* sahiplermiş gibi bunu öğütlemesiydi. Benim kişisel görüşüm şu: Birbirimizi *asla* anlayamayacağımızı kabul edersek, o zaman kimse kendini başarısız biri gibi hissetmez. Danışmanların para kazanmaya devam etmek için iletişimi övmelerini şaka amaçlı söylemişim. Belli ki danışmanlar bu konuda da hiçbir şey bil-

miyorlar,” dedim ve Karl’a gülümsedim. “Bunun farkına varmak için bir diploma almam gerekmedi.”

“Hadi gidip biraz bilardo oynayalım,” dedi Stephanie. “O kadar aç değilim.”

Anthony, “Ama ben açım,” diye itiraz etti.

Gözlerimi Karl’dan ayırmadan, “Gördün mü? Stephanie birbirimize karşı beslediğimiz nahoş hisleri açıklamamıza engel olmak için zekice konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Ancak Anthony bir kadın olmadığı için bunu fark etmedi. Yalnızca Steph’in aç olmadığını söylediğini duydu,” dedim.

Karl öne doğru eğilerek, “Ben de o kadar aç değilim. Bütün gece pasif-agresif bir biçimde birbirimizle didişmek yerine gidip bilardo oynamaya ne dersin? Kaybeden yemek ısmarlar,” diye cevap verdi.

“Kabul,” dedim. Ayağa kalkarken sandalyemin ayakları yere sürtündü. “Bilardoda oldukça iyi olduğumu söylemek için uygun bir zaman mı?” diye sordum.

“Şahsen ben göstermeyi tercih ederim,” dedi Karl. “Bazen sözsüz iletişim *daha* etkili olabilir.”

“Hımm. Belki de şaka konusunda o kadar da kötü değildir.”

Karl ve ben oldukça iyi bir takım olmuştuk ve bilardo oynarken ikimiz de ileri geri konuşma hakkımızı fazlasıyla kullanmıştık. Karl son çizgili topuna vurmak üzere neredeyse imkânsız bir şekilde nişan alırken, zihnimde ıskala-

ması için tezahürat yapıyordum.

Yan masadaki bir adam, “Hadi adamım! Vur şu topa!” diye bağırdı.

Yanımızda bilardo oynayan erkekler grubu giderek daha çok gürültü yapmaya başlamıştı. Zilzurna sarhoş olmuşlardı, her şeye haykırıp gülüyorlardı. Onlara aldırış etmeye çalıştım ama içlerinden biri yanımdan geçerken sürekli “yanlışlıkla” bana sürtünüp duruyordu. Eminim komik ve akıllı olduğunu sanıyordu.

Karl’ın topu cebin yanma doğru sıçradı ancak deliğe girmedi.

Atış yapmak için en iyi seçeneğimi arayarak masaya eğildim. Adam üçüncü kez bana sürtündü ve bu sefer hareketini daha da belirginleştirdi.

Bir hışım arkamı dönüp onu iterek, “Bak dostum, bu kadar yeter,” dedim.

Adam bana yaklaşıp parmağını yüzüme doğrulttu. “Sakın beni itmeye cüret edeyim deme kadın!” diye terslendi.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Ne yapacaksın, bana vura-
cak mısın? Bu, arkadaşlarının önünde daha havalı görünme-
ni mi sağlayacak?”

Karl adamla benim arama girerek, “Sanırım geri çekil-
seniz iyi olacak, bayım,” dedi.

Adam, “Ah, dinle beni bay kendini beğenmiş. Bunu
senin için yapmadan önce kadınına hizaya soksan iyi olur,”
diye cevap verdi.

Karl sakin bir ses tonuyla, “Bilardo oyununuza geri dönmeye ne dersiniz? Biz de bizimkine geri döneriz,” dedi.

Adamın arkadaşları etrafımızı sarmışlardı ve arkadaşlarını kışkırtıp, Karl’a bağırarak hakaret ediyorlardı. Bir tanesi, “Onun canına oku,” dedi.

Karl, “Kavga etmeyeceğiz,” dedi. “Bu konuyu medeni bir şekilde halledeceğiz...”

O sırada adam, Karl’a yumruğunu savurdu. Bağırıp onu uyarmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım; ilk yumruk gürültülü bir şekilde *şap* diye Karl’ın yüzüne inince, Karl geriye, bilardo masasına doğru sendeledi. Dengesini bulmasına yardım etmek için hemen yanma gittim. Olanlara inanmıyordum ve çok kızgındım. Bu hislerin karışımı damarlarımda dolanıyordu.

Stephanie, Anthony ve Finn, koruma görevlisi olduğunu tahmin ettiğim iriyarı bir adamla aynı zamanda yanımıza geldiler. Görevli kavgayı bitirmek için bizimle diğer grubun arasına girdi.

Stephanie kolumdan çekştirerek, “Sanırım gitsek iyi olacak,” dedi.

Koruma da sanki sorun çıkaran bizmişiz gibi, “Bence de bu iyi bir fikir,” dedi.

İşlerin daha da kötüye gitmesini istemediğim için, korumaya ve diğer sersemlelere bağırma isteğimi bastırdım ve Stephanie’nin beni oradan uzaklaştırmasına izin verdim.

Grubumuz dışarı çıkarken, diğer grup bize hakaretler yağdırmaya devam etti.

Karl, “Vay be, ne eğlenceydi ama,” dedi ve gözünün yanındaki kırmızı izi ellerken irkildi.

Yüzüne daha yakından bakabilmek için çenesinden tutup başını sokak lambasına doğru çevirerek yukarı kaldırdım. “Üzerine buz koyman gerekecek. Yarın ofise morarmış bir gözle gitmen çok mu kötü olur?” dedim.

Karl, “Bu muhtemelen müşterilerimi korkutur. Sanırım basketbol oynarken yaralandığımı filan söyleyebilirim. Aslında yalan söylemekten nefret ederim. Ofisimin bir dürüstlük mekânı olması gerekiyor,” diye cevap verdi.

“O zaman sen de bilardo oynarken olduğunu söyle,” dedim ve bir adım geriye giderek, gecenin başında bakmaya bile dayanmadığım adama baktım. Bir şekilde onun bir kavgaya karışmasına neden olmuşum çünkü beni korumak için o serserinin karşısına dikilmişti. “İçeride araya girdiğin için teşekkür ederim. Adamı rezil edince geri adım atacağın düşünmüştüm. Bazen bu tavrım başımı belaya sokuyor.”

Karl şok olmuş gibi, “Hayır,” dedi. Sonra ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Muhtemelen her şeyi barışçıl yollarla çözmekten yana olduğum için bunu söylemem gerekiyor ama sanırım insanın hayatında bir kez yumruk yemesi gerekiyor. Bu bir nevi erkekliğe geçiş ayını gibi bir şey.”

“Bunu alışkanlık haline getirmeni önermem. Kızlar bunun için düşündüğün kadar deli olmazlar.”

Anthony, “Darby, eve Karl’la birlikte gitmede bir sakınca var mı? Ben sevgili nişanlımla birlikte gitmek istiyoy-

rum ve Finn de bize oldukça yakın bir yerde oturuyor,” dedi.

Stephanie, bana, “Elimden ne gelir ki?” der gibi baktı.

Zaten seçim hakkım yoktu. “Tabii,” dedim ve elimi Karl’a doğru uzattım. “Anahtarlarını bana ver. Sanırım ben kullansam daha iyi olacak.”

Benim evime gelene kadar Karl’ın gözü iyice şişmişti. “Evin buradan ne kadar uzakta?” diye sordum.

“Kuzeye doğru yaklaşık kırk dakikalık bir mesafede.”

“Sanırım yukarı çıkıp gözüne buz koymalıydın. Belki eve dönmeden önce şişliği biraz indirebilirsin.” Anahtarı kontaktan çıkardım. “Hem kendimi sana karşı borçlu hissediyorum. Yine de bilardo oyununu benim kazanacağımı düşünüyorum,” diye ekledim ve şaka yaptığımı anlaması için gülümsedim. “Fakat bir şeyler yeme fırsatın olmadı, eminim karnın açtır.”

Apartmanın girişi boyunca Karl’la birlikte yürürken içecek otomatının yanında durup bir şeyler almaya karar verdim. Biraz kafeine ihtiyacım vardı. “Ne istersin?” diye sordum.

“Kola alırım,” dedi Karl.

Ona bir kola, kendime de bir gazoz aldım ve asansöre bindik. Soğuk gazoz kutumu Karl’ın gözüne bastırdım. “Al bakalım, bu iyi gelir,” dedim. Metal soğuk şişlikler üzerinde mucizeler yaratıyordu.

Asansörün kapıları açıldı ve Jake –tabii ki– içeri girdi. Asansör yukarı çıkarken, “Merak etme. Onu o kadar da sert yumruklamadım,” dedim.

Karl güldü. “Bu gece başıma açtığın onca şeyden sonra bari bırak da saygınlığımı koruyayım,” dedi.

“Fakat hiç saygınlığın yoksa bunu korumanı nasıl sağlayabilirim ki?” diye sordum.

“Artık barış ilan ettiğimizi sanıyordum,” dedi Karl.

“Üzgünüm. Sana iyi davranmak için vites değiştirmek birkaç günümü alabilir,” diye cevap verdim. O sırada asansör benim katımda durdu ve kapılar açıldı. “İşte geldik,” dedim.

Karl koridora doğru adım attı. Kapanmasın diye elimi asansörün kapısının üzerine koyup Jake’e döndüm. “Uzun hikâye. Özetlemem gerekirse, görüldüğü kadar kötü değil,” dedim.

Jake, “Sende numaram var ve nerede oturduğumu biliyorsun,” dedi.

Ona gülümseyerek, “*Sanırım* hatırlıyorum,” dedim. Elimi kapının üzerinden çektim ve Jake’i görüş alanım giderek daralırken ona elimle bir öpücük yolladım.

Karl’la birlikte daireme girer girmez, kanepeye oturmasını işaret ettim. “Sen otur, ben de sana biraz buz getireyim. Teneke kutu artık muhtemelen soğuk değildir.” Buzluğa gidip bir torba donmuş bezelye çıkardım, sonra kanepeye doğru yürüyüp torbayı Karl’a verdim. “Bezelyeler bu durumlarda iyi gelir çünkü vücudunun şeklini alırlar.”

“Bu işlerle ilgili çok deneyimin var mı?”

“Haddinden fazla. Bir atı terbiye etmenin ve kavgalara karışmayı seven bir erkek arkadaşına sahip olmanın birleşimi diyebiliriz.”

Karl kanepede oturup bezelye torbasını yüzünün üstünde tuttu. “Talihsiz buluşmamızın ardından böyle bir şey olacağı kimin aklına gelirdi ki? Aslında isteyince insana oldukça iyi davranabiliyorsun,” dedi.

“Kimseye söyleme. İtibarımı korumam gerek,” dedim.

Karl gülümsedi, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. “Bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyordum ama adama en azından bir yumruk atmış olmayı isterdim.”

“O zaman da gözünle uyumlu incinmiş parmak eklemelerin olurdu.” Kanepede arkama yaslandım. “Gerçi o adamın yere düştüğünü görmeyi gerçekten isterdim. Lanet olması adi pislik.”

Yirmi dakika sonra Karl’ın yüzündeki şişlik inmişti, ibuprofen etkisini göstermişti ve eritilmiş peynirli sandviçlerle karnımız doymuştu. Karl artık eve gidebileceğine karar verdi, böylece birbirimize veda ettik ve onu gönderdim.

Ne gece ama.

Sırılsıklam bezelye torbasını kaldırdım. *Bu olay bazı anılarımı canlandırdı...*

Güzel ve Çirkin Vaka Çalışması: Boone/Çirkin

Yaşım: 19

Üniversiteye başladığımda, kiminle tanışırsam tanışa-

yım, asla Gil kadar iyi biri olmayacağına inanıyordum. Bu birçok açıdan doğrudu. Yine de bir noktadan sonra hayatınıza devam etmeyi denemeniz gerekir.

Boone üniversitenin ikinci senesinde çalışma gruplarımdan birindeydi. Kendisiyle ilk karşılaştığımda onu tanımlamak için *şirin*, *çekici* ya da övgü dolu herhangi bir sözcük kullanmazdım. Büyük bir burnu ve kontrol edilemeyen, her tutamı bir yöne doğru fırlayan saçları vardı. Fakat onun bu –ıstırap çekmiş sanatçı– imajında beni kendisine çeken bir şeyler vardı.

Flört etmeye başladık ve onu her gördüğümde gözüme daha iyi görünmeye başladı. Beni evine götürüp tablolarını gösterdi. Sanat eserlerinin derin ve rahatsız edici bir niteliği vardı. Kâbus imgeleri acıyı, kızgınlığı ve kederi gözler önüne seriyordu. Yalnızca bu resimlere bakmak bile bende bir takım karmaşık duyguların uyanmasına neden oluyordu ve bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordum.

Onunla ilgilendiğime dair bir-iki ipucu verdikten sonra bile Boone'un benim hakkımda neler hissettiğini bilmiyordum. Bir gece ders çalışırken nihayet kendimde bir şeyler söyleyecek cesareti buldum. “Boone, seninle yalnızca arkadaş olmaktan daha fazlasını istediğimi söyleseydim, bunu nasıl karşılardın?” diye sordum.

Boone sanki benimle aya gelmesini istemişim gibi bana baktı.

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. “Unut gitsin,” dedim ve bu utanç verici durumdan uzaklaşmak üzere ki-

taplarımı toplamaya başladım.

Boone elini bileğimin üzerine koydu. “*Senin* gibi biri neden *benden* hoşlansın ki? Sen gerçekten çok güzelsin. Akıllısın. Oysa ben... ben öyle değilim,” dedi.

“Kendine haksızlık ediyorsun. Bence komiksin, seninle takılmak hoşuma gidiyor ve sanat eserlerin inanılmaz,” dedim.

Boone yavaşça eğildi ve ilk kez acemice, ağızlarımız açık bir şekilde öpüştük. Zamanla öpüşmelerimiz iyiye gitti. Çok geçmeden her yere birlikte gitmeye başladık. Fakat Boone’la daha fazla vakit geçirdikçe, çok kolay öfkelendiğini ve kendini kaybettiğini gördüm. Resmi bitmediği zaman fırçalarını atıp bağırırdı, ev arkadaşlarıyla çeşitli kavgalar ederdi ve trafikte o kadar öfkelenirdi ki, bir yerlere giderken arabayı hep ben kullanmaya başlamıştım. Sonra hep sakinleşir ve tanıdığım adam geri gelirdi.

Boone beni “kontrol etmek” için sürekli aramaya başladı. Ne zaman olmamam gerektiğini düşündüğü bir yerde bulunsam, bu bir kavga sebebi olurdu. Bir partide, kampüste ya da sınıfta başka bir erkekten bahsedecek olsam kontrolünü kaybederdi. Düzenli olarak başka erkekleri yumruklamaya başlamıştı. Sonunda birileri araya girip kavgayı sonlandırırdı. Sonrasında onun ya da benim evime gidip çürüklerine buz koyardık, kesiklerini ıslatırdık ve bana beni kaybetme fikrine dayanmadığını söylerdi. Onun yanında kalırsam onu umursadığımı görür ve diğer herkesle kavga etmeyi bırakır, diye düşünürdüm.

Fakat işler düzeleceğine daha da kötüleşti.

Bir gün Boone onun evindeyken, “Meyve suyunun hepsini sen mi içtin?” diye sordu.

Başımı kitabımdan kaldırıp ona baktım. “Hayır. Meyve suyuna dokunmadım bile. Dün hepsini bitirmemiş miydin?”

“Bence bitirmiş olsaydım bunu hatırlardım. Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ayağa kalktım ve kitabımı göğsüme bastırdım. “Burada oturup bana bağırmana izin vermeyeceğim. Bana bu şekilde davranılmasını hak etmiyorum.”

“Gördün mü, her zamanki gibi aşırı tepki gösteriyorsun. Yemin ederim en ufak şeyi bile büyütüyorsun.”

“Bence meyve suyu yüzünden bana bağırman *büyütülecek* bir olay.” Ne zaman bir şeyler söylesem, Boone tamamen delirmişim gibi davranıyordu. Sanki mantıksız, psikopat bir kızmışım gibi. Meyve suyu yüzünden bana bağırın adam, *benim* mantıksız olduğum konusunda ısrar ediyordu. “Ben eve gidiyorum. Bir pislik gibi davranmayı bırakmaya karar verdiğinde beni ara,” dedim.

Kapıyı açtım ama Boone arkama geçip, kapıyı çarparak kapattı ve tekrar açmamı önlemek için ayağını kapının önüne koydu. Yüzüne bakmak için ona doğru döndüm. “Hadi, Boone. Kenara çekil de gideyim,” dedim.

“Gidersen bunun geri dönüşü olmaz.”

Kalbim güm güm atarken ona baktım. “O zaman sanırım birbirimize sonsuza dek veda ediyoruz.”

Boone kapıya vurunca sıranın bana geleceğini sanıp irkildim. Boone bir dizi küfür savurduktan sonra bir hışım odasına gitti.

Sonraki hafta sonu Stephanie'yle birlikte bir partideydim. Bizimle aynı binada kalan Carlos'la konuşuyordum. Boone'un içeri girdiğini görür görmez panikledim. Boone odanın karşısından benimle göz göze geldi ve bize baktı. Bize yaklaştığı her adımla birlikte nabzım da hızlanıyordu.

Boone, Carlos'a dik dik bakarak, "Bu kim?" diye sordu.

"Yalnızca bir arkadaş," dedim.

Boone, Carlos'a birkaç adım daha yaklaşp dibine girerek, "Neden kız arkadaşımın içine düşüyorsun?" diye sordu.

"Sakin ol, ahabap. Darby'yle ben yalnızca konuşuyoruz," dedi Carlos.

Boone bizden birkaç adım uzaklaşınca titrek bir şekilde soluk verdim.

Carlos bir elini omzuma koyup, "İyi misin?" diye sordu.

Boone tekrar bize baktı, Carlos'un bana temas ettiğini gördü ve çılgına döndü. Carlos'un üzerine çullandı ve hoyrat yumruklarını havaya savurdu. Ancak talihsiz Boone sonunda kendisine göre fazla yapılı birini seçmişti. Carlos'un esas hobisi vücut geliştirmeydi –hem de bir boks salonunda– ve Boone kesinlikle onun dengi değildi. Kavgayı ayırmak için birkaç kişinin araya girmesi gerekti ve bunu ba-

şardıklarında Boone'un burnundan oluk oluk kan akıyordu. Ayrıca bir ya da iki gözünün de morarmış olduğunu tahmin ediyordum.

Son birkaç ay içinde giderek daha da çirkinleştğini düşünerek ona baktım. Evet, bu bir bakıma *Güzel ve Çirkin*'de de oluyor. Prens'i bekleyerek geçirilen onca zamandan sonra prens, insana dönüşür ve şöyle düşünürsünüz: *Tanrım, bir hayvan olarak daha şirindi*. Sonunda canavarlığı tercih edeceğinizi kim tahmin edebilirdi ki?

Büyükannem bu masaldan hep nefret etmişti. Güzel bir kızın bir canavara âşık olmasının aptalca olduğunu söylerdi. Yine de bu benim en sevdiğim masallardan biriydi, şu "gerçek aşk her şeyi halleder" temalı olanlardan. Belle son derece sabırlıydı, canavarın öfkesini görmezden geliyordu; hatta neredeyse babasını öldürmesine ve kendisini hapsedmesine bile aldırımıyordu. Ancak kızlara bir erkeği aşk ve sabırla iyileştirebileceklerini düşündürmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Çünkü çoğu erkek asla değişmez. En azından filmde canavar gerçekten sevmeyi öğreniyor ve kötülük damarı baskılanıyor. Boone'un kötülük damarını baskılamayı başarıp başarmadığını bilmesem de bunu öğrenecek kadar uzun süre onun etrafında olamayacağımı biliyordum.

Kaybedilen Zaman: Üç buçuk ay

Alman Dersler:

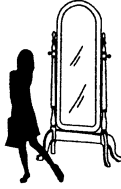
Arada bir sinirlenmek normaldir. Her ufaklık şey yü-

zünden çılgına dönüyorsa, bu o adamdan kaçmanız gerektiğini gösteren bir işarettir.

Agresif ya da aşırı kıskanç erkeklerle çıkmak yok.

Bir erkeğin seni silindir gibi ezip geçmesine izin yok.

İnsanları düzeltemezsiniz. Onlar kendilerini nasıl düzelteceklerini öğrenmek zorundalar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İşe konsantre olamıyordum. Masamda oturup parmaklarımı tıkırdattım. Jake'in bana bulaşarak başını ne gibi bir derde soktuğunu merak etmeye başladığını hayal ettim. Muhtemelen Karl'a yumruk atmakla ilgili o şakayı yapmamam gerekirdi. Özellikle da Ralph'e tokat attığımı duyduğu için. Ancak şaka yaptığımı anlamıştı öyle değil mi? Hâlâ ilgilendiğim adamın kendisi olduğunu göstermek için ona öpücük bile göndermiştim. Yani, erkekler arasında seçim yapıyor olsaydım... Peki, bunu yapmıyor muydum? Hayır. Jake ve ben başına buyruk insanlardık ve işleri ağırdan alıyorduk. Yine de ona ayrıntılı bir açıklama yapmak istiyordum. Rollerini değiştirmiş olsaydık, ben de bir açıklama isteyeceğimi biliyordum.

Jake'in uyandıktan emin olana kadar bekledim ve onu ceptelefonundan aradım. Arama sesli mesaja düşünce boğazımı temizleyip mesaj bırakmaya hazırlandım. "N'aber, benim." İnsanların böyle demelerinden nefret ederdim. Çoğu zaman mesajın ortasına gelene kadar konuşanın kim olduğunu

anlamazdım. “Sanırım sesimi tanıyacağını farz etmek oldukça küstah bir tutum ya da belki numaramı kaydetmişsindir. Tabii bunu yapman gerektiğini söylemiyorum...” Baştan başlamak istiyordum. Sakin olup kendimi toparlamalıydım. “Her neyse, ben Darby. Başka kim bir türlü konuya girmeden saçma sapan bir mesaj bırakır ki? Demek istediğim; beni ara. Eğer istersen. Dün gece çılgıncaydı ve sana yalnızca şunu söylemek istiyordum...”

Yüksek bir bip sesi cümlemi yarıda kesti.

Harika. Gerçekten sarhoş bile olmadan sarhoşlara yarasır bir mesaj bıraktım.

Mesajımı tamamlamak için tekrar aramak iyice çaresiz olduğumu vurgulayacak gibiydi. Özellikle de Jake numaramı kasten reddedilenler listesine aldıysa.

Telefonum ötünce tekrar elime aldım. Tanımadığım bir numaradan bir mesaj gelmişti. Mesajı açınca Karl’ın bir fotoğrafını gördüm. Gözünün altında mor ve kırmızı bir çizgi vardı. En azından gözü şişerek kapanmamıştı.

Bunun hoşuna gideceğini düşündüm. Ofisteki herkesin hoşuna gittiği kesin. Herkesin kafası iyice karıştı çünkü bilardo oynarken olduğunu söyledim. “Kızın biri yüzünden bir bar kavgasına karışmış,” diye düşünmek çok daha hoşlarına gidiyor.

Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinmeye başladı.

Sanırım yalnızca iki kişinin dahil olduğu durumlar kavga sa-

yılır. Sen daha ziyade bir kız yüzünden sarhoş bir adamın kum torbası haline gelmiş gibiydin.

Gönder tuşuna bastım, sonra telefonumu bir kenara koyup Bayan Crabtree için hazırladığım dosyalarımı açtım. Bir kez daha öten telefon dikkatimi çekti. Karl mesajıma cevap vermişti.

Şey, ben kendi versiyonumu daha çok seviyorum. Sanırım sen ve ben farklı şekillerde iletişim kuruyoruz.

Güldüm ve başka bir mesaj daha gönderdim:

Yemin ederim ki gerçekten zeki birinin erkeklerle kadınların pek iyi iletişim kuramadıklarını söylediğini duymuştum. İşe dönsem iyi olacak. Seni tekrar göreceğime eminim.

Dün gecenin sonunda Karl'dan ne kadar hoşlanmaya başladığımı görmek beni şaşırmıştı. Stephanie'nin bizi ilk başta romantik bir ilişki yaşamamızı umarak buluşturduğunu bilsem de aramızda bu türden bir elektrik yoktu. Buna karşın zamanla arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum. Anthony ve Steph'in yaklaşan düğünleri hakkında konuşacak birinin olması fena olmazdı. Evlilik danışmanlığını tam olarak aklıma yatmasa da, Karl gerçekten birçok farklı çift görüyordu ve Anthony'yle Steph'in anlaşabileceklerini düşünmesi bana umut veriyordu. Sonsuz aşk konusundaki bıkkın tutumuma karşın, onların ger-

çekten engelleri aşan bir çift olmalarını istiyordum.

Bunu başarabilirlerse... Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi Jake'i düşündüm. Bir umut kırıntısının kalbime sızarak yer edinmeye çalıştığını ve belki de bu sefer her şeyin farklı olabileceğini fısıldadığını hissedebiliyordum.

Bunu yapma. Umud yalnızca depresyona neden olur.

Fakat umut bana şimdiden o sıcak ve hafifletici hissi veriyordu. Steph haklıydı. Saf âşık aşamasını kaçırmak istemiyordum.

Bu ilişkiye balıklama dalıp tadını çıkarmak istiyordum.

Patricia odama hücum etti ve ciddi yüz ifadesiyle bütün mutluluk heyecanımı söndürdü. "Dün Nadine'le birlikte şu müşteriye bağladınız mı?"

"Evet."

"O halde kontrat nerede? Henüz elime geçmedi."

Kontratın Nadine'de olduğundan oldukça iyi biliyordum fakat yüzde yüz de emin değildim. Dolayısıyla bu arada derede bir durumdu ve ne söylersem söyleyeyim, olan bitenden habirim yokmuş gibi görünecektim. "Bu konuyla hemen ilgilenirim," dedim.

Patricia bana rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre baktı, sonra da, *ne tür salaklarla çalışıyorum ben*, der gibi iç çekti. İçimden bir ses bunun uzun bir gün olacağını söylüyordu.

Market torbamı diğer elime aldım ve elimi çantama atıp çalan telefonumu bulmaya çalıştım. Ekranı baktım. *Jake* arıyordu.

Telefonu açınca Jake, “Bana ne söylemek istemiştin?” dedi.

“Ne?” diye sordum.

“Mesajın diyorum. Yarıda kesilmiş.”

Market torbasını tekrar düzeltirken telefon omzumdan kayıp yere yuvarlandı. Her şeyi düşürmemek için torbamı kapımın önüne koyarak telefonumu yerden aldım. Kasanın ve ekranın hâlâ sağlam olduğuna sevindim. “Jake?”

“Evet.”

“Üzgünüm, telefonumu düşürdüm. Her neyse, sanırım sana bir açıklama borcum var. Bu gece ne yapıyorsun?” O gün işyerinde durumlar son derece berbat ve bir süreliğine Jake’le birlikte keyfime bakıp diğer her şeyi unutmak istiyordum.

Jake, “Blue’da işler çok yoğun, bu yüzden normalden daha geç saatlere kadar çalışacağım,” dedi.

Beni başından savıp savmadığından emin değildim. “Tamam. Şey, o zaman iyi şanslar.”

Hattan güm diye bir ses ve ardından bağırışlar geldi. Jake’in yanındaki biri, olan biten her neyse pek memnun değildi. Jake, “Az önce başka bir sorun daha çıktı. Kapatmam gerek,” dedi.

“Tamam, o zaman sonra konuşuruz,” dedim. Telefonu kapattım ve somurtarak market torbama baktım. Görünüşe göre, olmayan bir ilişkiyi gözümde fazla büyüt müştüm. Yüreğim ezildi. Onu yanlış mı anlamıştım? Telefundayken gerçekten de meşgul gibiydi; belki de hepsi buydu. İşyerimdeki stres yüzünden bunu kabullenmekte zorlanıyordum, sebebi bu olmalıydı.

Aptal umut. Kalbime sızmasına izin verseydim gelip pomu ısıracağını biliyordum.

Kapımın kilidini açarak torbamı yerden aldım. Olayı irdelememe ya da telefona bakıp Jake'in aramasını beklememe izin vermeyecektim. Onu birlikte takılmak üzere davet etmiştim ve o da reddetmişti.

Artık top onda.

Çarşamba sabahı ilk iş Nadine'le birlikte yeni projemize başlamak üzere Barbara Covington'ın evine gittik. Nadine arabasını ferforje demir kapının önüne çekti ve eve bakıp, "Vay be," dedi.

"Vay be doğru bir tepki," dedim. "Burası yaklaşık bin dört yüz metrekare büyüklüğünde gibi görünüyor. Bence bu kadar büyük bir evde tek başına yaşamak, insanın yalnızlığını vurgular."

Nadine, "Dalga geçmek yok," diyerek, camını açıp Bayan Covington'ı görmeye geldiğimizi söyledi. Bir dakika sonra kapı açıldı ve Nadine arabayla içeri girerken, "Bir süredir internet üzerinden iyi bir adamla yazışıyordum ve sanırım bu haftasonu tanışabiliriz. Sana bir şey söyleyeyim mi, Aşk Tanrısı'nın Yardımı adlı site gerçekten de çok iyi. Ne kadar çok yakışıklı bekâr erkeğin seni bulduğuna inanamazsın," diye devam etti.

Nadine birkaç ay önce onunla birlikte bu çöpçatanlık sitesine üye olmamı istemişti. Tanıştığı son erkek onun için biçilmiş kaftan olmaya çok yakındı fakat birkaç ay sonra işler

sarpa sardığı için Nadine yine arayıştaydı. Bu yüzden sürekli beni de denemeye teşvik ediyordu. Arabasıyla evin önüne yanaşırken, “Hadi ama. En son ne zaman berbat geçmeyen bir randevuya gittin?” diye sordu.

“Aslında pazar günü.”

Nadine başını hızla bana doğru çevirdi. “Sen biriyle mi çıkıyorsun? Dökül bakalım.”

“Aslında onunla çıkıyorum sayılmaz. Jake’ten bahsediyorum.”

“Bunu biliyordum! İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum.”

Koltuğumda arkama yaslanıp iç çektim. “Artık aramızda bir şeyler olduğundan emin değilim. Ben... ben ne yaptığımızdan emin değilim.” Jake aramamıştı ve aramızdaki şey her neyse zaten bitmiş olduğunu düşünmeye başlıyordum. Bu da berbat bir durumdu çünkü kendimi yalnızca Blue’dan uzak durmak zorunda hissetmiyordum, ayrıca Jake’le vakit geçirmekten gerçekten çok hoşlanıyordum.

Hayatıma devam etmeliydim. “Hadi gidip neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim,” dedim.

Bayan Covington, Nadine’i ve beni içeri aldı. Evde kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu. Duvarlar ve yerler bomboştu. Yine de ev ana hatlarıyla güzeldi; yüksek tavanlar, yukan kata doğru kıvrılan bir merdiven ve dağlara bakan devasa pencereler vardı.

Barbara bize evi gezdirirken, “Bütün eşyalardan kurtulmalarını söyledim. Bırakın, o boğucu ve eski mobilyalarla

kocam ilgilensin. Öğle yemeği için gidebileceğimiz küçük bir yer biliyorum. Sonra da sizi arkadaşımın evine götürüp onun elinden çıkan ve bayıldığım bazı şeyleri gösteririm,” dedi.

Barbara’nın peşinden üç arabalık garajına gidip aracına bindik. Barbara bütün yol boyunca evi yeniden dekore etmek, hayatında yeni bir sayfa açmak ve kocasının nasıl şimdiden yeni ve daha genç bir kadın aradığı hakkında konuştu. “Sizin anlayacağınız, ilk evliliğimde adam için deli oluyordum. Hiç parası yoktu fakat aşkımızın yeterli olacağını sanıyordum. Kızımız iki yaşına geldiğinde, kocamın beni aldattığını öğrendim. Bunun ardından kendimin ve kızımın masraflarını karşıalamanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum...”

Barbara bütün öğle yemeği boyunca ve arkadaşının evini gezerken diğer kocalarından bahsetti. İki numaralı kocasını sevmemişti ama adam varlıklıydı; üç numara için sıcak hisler besliyordu çünkü adam daha da varlıklıydı ve dört numaranın başlangıcı –diğer ülkelere uçmak da dahil– bir peri masalı gibiydi.

Barbara’nın hayatına giren bütün erkekleri dinledikten sonra, bir daha asla bir erkekle uğraşmak istemiyordum gibi hissettim. Ben karamsarsam, Barbara ebedi bir karamsardı. Yine de karamsarlığında olumlu bir taraf bulmayı başarıyordu. Felsefesi şuna benziyordu: “Hayat sana işe yaramaz kocalar verirse, sen de bu evliliklerden milyoner olarak çıkmaya bak.”

Günün sonunda, Nadine’in arabasıyla Barbara’nın evinden uzaklaşırken, “Sözlerini geri al,” dedim.

Nadine kaşlarını çatı. “Neyi geri alayım?”

“Barbara’ya benzediğime dair yorumunu. Bu benim aşkla

ilgili felsefem değil. Bu son derece karamsar bir yaklaşım.”

“Senin felsefen de oldukça karamsar. Kadın en azından bu sayede para kazanıyor.”

“Şimdi de zengin koca avcısı fikrine mi sıcak bakıyorsun?”

Nadine güldü. “Hayır. Barbara’nın, iddia ettiği kadar mutlu ve neşeli olduğuna pek inanmıyorum. Yalnızca kontrolün kendisinde olduğu izlenimini vermek için böyle konuşuyor. Kimse kendini güçsüz hissetmek istemez,” dedi ve otoyola çıktı. “Bu tıpkı evlilik karşıtı olduğunu iddia eden insanların gerçekten evlenmek istemeleri fakat kimsenin onlara evlenme teklif etmemesi gibi,” diye devam etti.

Homurdandım. “Bu giderek daha da kötüleşiyor.”

“Seni kastetmiyorum,” dedi Nadine. “Senin iki kez evlenme şansın olmuş ve ikisini de geri çevirmişsin.”

“İki kez değil.”

“Bahse girerim eğer izin verseydin sana...”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim ve nefesimi uzun uzun dışarı verdim. “Barbara’nın anlattığı bütün o hikâyeler yüzünden evlenmek istemiyorum. Acaba bütün kocalarını enayi yerine koyabildi mi merak ediyorum. Hepsi Barbara’nın kendilerini sevdiğini düşündüler ama o yalnızca adamların paralarını sevdi.”

Nadine, “Şimdi biz de onların paralarını sevmeye başlayacağız. Bu proje zor olacak fakat cömert komisyonlar alıyor olacağız,” dedi.

Telefonum çaldı. Onu çantamın derinliklerinden çıkarıp

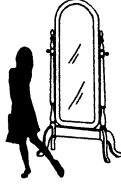
ekrana baktım. Arayan Jake'ti.

Üç gündür onunla konuşmak için can atıyordum ancak öğleden sonrayı Barbara'yla geçirince yine mızımlanmaya ve bütün ilişkilerin birer saçmalık olduklarına inanmaya başlamıştım. *Onunla şimdi konuşursam, büyük olasılıkla her şeyi mahvederim.*

Bunu riske atmamak için, aramayı sesli mesaja aldım. Nadine'in evlilik şanslarımı kaçırmamla ilgili yorumu bana dokunmuştu. Umudun nasıl içeri sızmasına ve tekrar darma-
dağın olmama izin verdiğimi düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

Hiçbir umut üzüntü getirmezdi, fakat ona sahip olmak tehlikeliydi. Sanırım esas soru, en sonunda daha mı iyi yoksa daha mı kötü olacağımdı.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

ON ALTINCI BÖLÜM

Perşembe sabahı arabamla tekrar Barbara'nın evine giderken, kulaklığımı takıp Jake'i aradım. Dün geceki mesajında tek söylediği, *Beni ara*, olmuştu; bu yüzden ben de talimatlarına uyup neler olacağını görmek istedim.

"Seni akşam yemeği için kaçta alayım?" diye sordu.

Jake'i aradığımdan emin olmak için telefonuma baktım; evet, onu aramıştım. "Sanırım kafan karıştı. Ben Darby."

"Kim olduğunu biliyorum. Peki hangi saat senin için uygun olur?"

"Sen planını çoktan yapmış gibi konuşuyordun, bu yüzden arayanın ben olduğumu fark etmediğini sandım."

"Evet, planımı çoktan yaptım," dedi Jake. "Tek yapman gereken, evet demek."

Gülümsediğimi ve midemde kelebeklerin uçtuğunu hissettim. "Saat altıdan sonra herhangi bir saat uygun."

Jake, "O zaman altı buçuk olsun," dedi.

Birkaç saat sonra saat altı buçuğu beklemek şöyle dur-

sun, o günü asla atlatamayacağımı düşünüyordum. *Yeni gri topuklu ayakkabılarımı ayağıma alıştırmak için onca günün arasından neden bugünü seçmiştim ki?*

Altıncı mobilya mağazasından çıkarken, Nadine ve ben Barbara'ya güçbela ayak uydurabiliyorduk. Bu kadın alışveriş konusunda bir altın madalya kazanabilirdi. Kocaları hakkında söyleyecekleri bittiği zaman, Nadine'e ve bana aşk hayatlarımız hakkında sorular soruyordu. İkimizin de bu konu hakkında söyleyecek fazla bir şeyi olmayınca da dudaklarını büküp bizi incelemeye başlamıştı. "Hımm. İki güzel, akıllı ve hiç evlenmemiş kız, ha? Ben sizin yaşıңызdayken ikinci evliliğimi yapmıştım. Size nerede hata yaptığınızı söyleyeyim, erkeklerin gözünü fazla korkutuyorsunuz. Eviniz kiralık mı yoksa kendinizin mi?"

"Benim kendi evim," dedi Nadine.

"Benim de," dedim.

Barbara somurttu. Her nedense bağımsız ve işimizde başarılı olduğumuz için azar ışıtiyormuşuz gibi hissediyordum. "Erkekler çekip çevirebilecekleri bir kız isterler. İki ve üç numaralı kocalarımın arasındaki dönemde bir kitap okumuştum..." dedi ve erkeklerin bir hayat arkadaşından beklentilerini saymaya başladı. Belli ki elbise ve topuklu ayakkabı giymem beni yeterince feminen yapmıyordu. Daha çaresizmişim gibi davranmam, bir erkeğe ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermem gerekiyordu.

Bir erkeği elimde tutmak için muhtaç ve acizmişim gibi davranmam gerekiyorsa, bir erkeğim olmamasını tercih eder-

dim. Diğer yandan Nadine, Barbara'yı can kulağıyla dinliyordu. Hatta Barbara satış görevlisine bir soru sorduğunda Nadine telefonunu çıkarıp Barbara'nın önerdiği bütün kitapları not alıyordu.

Nadine bilgileri telefonuna kaydederken omzunun üzerinden başımı uzatıp baktım. "Bunları ciddi okumayacaksın değil mi?"

Nadine omuz silkerek, "Ne dediklerini görmenin ne zararı var ki? Kimseye tabi olmak istemiyorum ve yalnızca para için de evlenecek değilim ama evlenmek istiyorum. Bebek yapma şansım bitmeden önce çok az zamanım kaldı. Her zaman çocuk yapmak istemişimdir," diye cevap verdi.

Çocukların bir ilişkiyi nasıl etkileyebildiklerini gördükten sonra, insanların neden birden fazla çocuk sahibi olduklarını bilmiyordum.

"Siz ikiniz bu divanı gördünüz mü?" dedi Barbara. "Ne kadar iğrenç!"

Sızlayan ayaklarım tekrar etrafta dolaşma fikrine karşı çıktı. Ne var ki paranın ayaklardan daha çok sözü geçiyor, bu yüzden kendimi silkelenmeye ve gidip şu iğrenç divanı görmeye zorladım.

Divan *gerçekten* de iğrençti. Döşemesindeki baklavalı ve kahveli-turunculu desenleri görünce kriz geçirecekmişim gibi hissettim.

Barbara, "Birdenbire antika korkunç bir anlam kazanmaya başladı," dedi ve kolunu benimkinin içinden geçirip, "Hemen cadde üstünde bir yer biliyorum. Hadi gidip oraya

bakalım,” diye ekledi.

Bazı müşteriler birkaç örneğe bakıp her ne yapmanızı istiyorlarsa söylerlerdi; bazıları da işe dahil olmak isterdi. Barbara ise *her şeyi* denetlemek istiyordu. Şimdiden yalnızca dekorasyona değil, özel hayatlarımıza da karışmaya başlamıştı.

Barbara kaldırımında yürürken, “Gelecek hafta sonu bir davet veriyorum ve siz ikiniz mutlaka gelmelisiniz,” dedi. “Sizden yaşça büyük bir beyefendiye razı olmak zorunda kalabilirsiniz ama paraları var ve bir dediğinizi iki etmezler. Tabii daha genç birilerini isterseniz eski kocalarımın yakışıklı oğulları var...”

Barbara durmadan konuştuğu giderek daha da kuşkucu olmaya başladığımı hissettim.

Jake bir buluşma yeri belirtmemişti, bu yüzden siyah pullu bir üst ve kot pantolon giydim. Genellikle her gün 10-12 santimlik topuklu ayakkabılar giyiyordum ve daha önce hiçbir sorun yaşamamıştım. Fakat Barbara’yla bütün gün alışveriş yaptıktan sonra herhangi bir topuklu ayakkabıyla yürümenin düşüncesi bile beni yoruyordu. Ben de siyah babetlerimi giydim.

Kapım çalınana dek kendimi kanepeye atıp televizyon izledim.

Kapı gözetleme deliğinden gelenin Jake olduğunu kontrol ettikten sonra kapıyı açıp kenara yaslandım. “Selam,

dansa gitmeyi ya da onun gibi çılgınca bir şey yapmayı planlamıyorsun değil mi?” dedim.

Jake, “Fikirlere açığım,” dedi. “Neden? Nereye gitmek istiyorsun?”

“Fazla yürümek zorunda olmadığımız bir yere. Bugün yeni ayakkabılarımı giydim ve müşterim tam bir alışveriş canavarı çıktı. Yorgun düştüm.”

“Yeni malzemeler almıştım. Hemen yiyecek bir şeyler hazırlarım ve evde kalırız.”

“Seni o kadar zahmete sokmak istemiyorum,” dedim. “Hiç yürüyemiyor değilim. Yalnızca bütün gece ayakta durmak istemiyorum.”

Jake, “Hiç sorun değil. Hatta bu çok güzel olur. Ben de bütün gün koşturup durdum,” diyerek elini uzattı. “Hazır mısın?”

Birlikte kısa bir yolculuk yapıp dairesine çıktık. İtiraf etmek gerekirse, Jake’in benimle aynı apartmanda oturması bu gece gerçek bir avantajdı.

Jake buzdolabını açıp içine baktı. “Baharatlı ve limon soslu tavuğa ne dersin?” diye sordu.

“Kulağa harika geliyor.” Jake malzemeleri çıkarırken geriye doğru mutfak tezgâhına yaslanıp, “Benim ne yapmamı istersin?” diye sordum.

Jake, “Sadece bana arkadaşlık et,” dedi. Birkaç dakika içinde havayı ızgara tavuğun limonlu kokusu doldurdu ve ağzımı sulandırdı. Jake ellerini yıkadı ve bana döndü. “Evet, geçen gece asansördeki adama dönersek...”

“Onu tamamen unutmuşum,” dedim ve Karl’ın gözünün nasıl olduğunu merak ettim. Muhtemelen artık mordan sarıya dönmüştü. “Sanki bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.”

“Benden bu yüzden kaçtığından endişelendim.”

“Senden kaçmıyordum, yemin ederim. Son zamanlarda her şey son derece karmaşık,” dedim. Ağırlığımı daha çok tezgâha verip ayak bileklerimi çapraz yaptım. Jake’e o gece yanlışı bir bara gittiğimizi ve bilardo oyunu sırasında çıkan sorunu anlatırken Jake’in çene kasları gerildi.

“Diğer adama ne oldu? En azından onu dışarı attıklarını söyle.”

“Sanırım adam ve arkadaşları oranın sürekli müşterileriydi çünkü koruma görevlisi bizim yerimize onları korudu.”

Jake başını iki yana sallayarak, “Ben olsam böyle bir şey için kafasını koparırdım,” dedi. Bunu korumacı bir şekilde söylemesi kalp atışlarımın azıcık hızlanmasına neden oldu.

“İnan bana, ben de bunu yapmak istedim. Her neyse, Karl’ın gözü oldukça kötü bir şekilde şişiyordu ve kuzey Boulder’da yaşadığından, gözüne buz koymak için onu evime getirdim. Adam isteyince gerçekten komik olabiliyor,” dedim.

Jake ellerini tezgâha, iki yanıma dayadı. “Görünüşe göre bir rakibim var. Performansımı yükseltsem iyi olacak,” dedi.

Elimi Jake’in pazısının üzerine koyup başparmağımı kırımın üzerinde gezdirdim. “Tek rakibin benim,” dedim.

Jake başını yana yatırdı ve kafası karıştığı için yüzü kırıştı. “Seni kazanmam için seninle yarışmam mı gerekiyor?”

“Evet. Ben ve sorunlarımla. Bana bu sorunları yaşatan eski sevgililerimle. Ha, bir de Bayan Barbara Covington’la.”

Jake kaşlarını kaldırdı. “Bu durum her geçen saniye daha da ilginçleşiyor.”

“Kendisi benim yeni müşterim, pazartesi günü Blue’da bulduğum kişi. Dört kez evlenmiş ve sürekli evliliklerinin ne kadar berbat olduğundan bahsediyor.”

“Dur tahmin edeyim. Sana asla evlenmemen gerektiğini de söylüyor.”

“Aslında bana varlıklı bir adam bulup onunla evlenmemi, böylece her şey bittiğinde kendimi hayatın ince zevkleriyle avutabileceğimi söyledi. Ben de ona kendi deneyimlerime göre böyle erkeklerin ya eşleriyle ilgilenmeyen işkolikler ya da tembel hıyarlar olduklarını söyledim.” Elimi kolunda gezdirerek üst kısımlara çıktım ve boynunun yanına koyarken, “Bir sevgili edinebilmem için işkolikleri seçmemi önerdi,” diye ekledim.

Jake, “Güzel,” dedi. Tok sesinin titreşimini avcumda hissedebiliyordum.

“Ayrıca kadınların erkeklerin ilgisini nasıl çekeceklerine dair garip bir felsefesi var.” Başımı iki yana salladım. “Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum çünkü bunu düşünmek bile beni sinirlendiriyor.” Jake’in mavi gözlerine baktım, bu gece renkleri daha uçuk gibiydi, geçen gün gördüğüm yeşilin tonundan eser yoktu.

Sonra kafama dank etti. Belki de Barbara haklıydı. “Sence ben güçlü bir erkeğin korumasına ihtiyaç duyan çaresiz bir küçükhanım mıyım?” İkimizi işaret ederek, “Bu durumu çekici hale getiren bu mu?” diye sordum.

Jake güldü. “Sen ciddi misin?”

“Ne zaman senin etrafında olsam, her şeyi berbat ediyorum. Benimle sürekli çıkmak istemenin tek açıklaması bu olmalı. Benim kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun.”

Jake beni tezgâha doğru bastırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerini benimkilere dikti. “Senden hoşlanıyorum Darby. İşte *bu yüzden* sana sürekli çıkma teklif ediyorum. Bana karşı sert davranıyorsun –ve sert olmadığını kastetmiyorum– fakat aynı zamanda nazik bir kalbin de var. Komiksin. Oyunlar oynamak yerine, bana ne düşündüğünü söylüyorsun.”

Jake eğilip dudaklarını hafifçe benimkilere bastırdı. “Ve gerçekten çok seksisin,” dedi. Dilini altdudağımın üzerinde gezdirdi. Ağırılığı beni olduğum yerde tutuyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve vücudumu tepeden tırnağa sönmek bilmeyen bir ateş bastı.

Nefes nefese konuşarak, “Ben de senden hoşlanıyorum,” dedim. “Fakat her zaman yanlış adamları seçiyorum. *Her zaman*. Güven bana, bütün ilişkilerimi enine boyuna inceledim ve ne kadar ders alırsam alayım, hâlâ yanlış seçimler yapıyorum.”

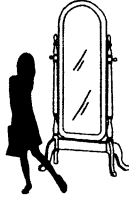
Jake daha önce defalarca yaptığı gibi elini belime koy-

du, başparmağını gömleğimle pantolonumun arasına sokup tenime dokundu. “O halde sanırım seni seçmem iyi bir şey,” dedi.

Bana bakış şekli nefes almamı güçleştiriyordu. Dudakları benimkilere bu kadar yakinken sağlıklı düşünmek de pek mümkün değildi. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışmak yerine, arayı kapatıp onu öptüm. Kendimi geri çekmedim ve içimde dönüp duran bütün baskın duyguları öpücüğe yansıttım.

Jake genzinin gerisinden gelen alçak bir ses çıkarırken benden uzaklaşmak için büyük çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibiydi. Nefes alıp verdi, sonra ocağa dönüp tavuğun diğer yüzünü çevirdi.

Arkasına geçip kollarımla onu sardım ve başımı güçlü sırtına dayadım. “Tatlı sözler ve yemek pişirmeyi bilen bir erkek, ha? Sanırım bir kız buna alışabilir,” dedim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Stephanie cuma günü ofisime gelip “Şu Jake denen adamla” tanışabilsin diye, haftalık düğün planlama toplantımız için Blue’ya gideceğimizi söylemişti. Steph’i aksine ikna edemeyince, Jake hakkında ne düşünürse düşünsün, işleri ağırdan aldığımızı hatırlatmıştım. Steph’in gözlerini devirip, *Tabii, bu konuşmayı daha önce defalarca duymuştum*, demesi, bana bu öğle yemeğinin gidişatıyla ilgili pek fazla güvence vermemişti.

Mindy bizi yerimize oturtuktan sonra Stephanie başını iki yana salladı ve hayal kırıklığına uğramış bakışlarını bana doğrultarak, “Onu sormadığına inanamıyorum,” dedi.

Peçetemi kucağıma yaydım. “Haber vermeden içeri dalıp onu görmeyi talep etmeyeceğim. Mindy ona burada olduğumu söyler ve fırsatı olursa yanıma gelip beni görür,” diye cevap verdim.

Stephanie çalan telefonunu eline aldı. Aramayı sesli mesajla alınca şaşırdım. Telefonu kapatıp çantasına atışını izle-

dim. “Her neyse bekleyebilir,” dedi.

“Masanın karşısına uzanıp ateşine bakmak uğruna su bardaklarımızı devirmeyecek olsaydım bunu yapardım,” dedim.

Stephanie, “Artık seni hiç göremiyormuşum gibi geliyor. Kısa e-postalarımız ve mesajlar bana yetmiyor,” dedi ve çantasını yanındaki sandalyenin üzerine koydu. “Bu arada, Karl arayıp numaranı aldı. Umarım sakıncası yoktur.”

“Tabii, sorun değil. Bana siyah gözünün fotoğrafını gönderdi ve bunun hakkında şakalar yaptı. Aslında oldukça komik biri.”

Stephanie öne doğru eğildi. “Siz ikiniz... bir şeylere başlamıyor musunuz?”

“Hayır, bu öyle bir şey değil. Fakat artık birbirimizden nefret etmiyoruz.”

“İlişkiler hakkındaki felsefeni bir türlü anlamıyorum...”

Jake masamıza yaklaştı. Bana gülümseyince ben de ona gülümsedim ve kalbim pır pır etti.

Stephanie, “Belki de şehirdeki erkeklerin yarısıyla oynayıyorsun ve bunu bana söylemeyi unuttun,” diyerek sözünü bitirdi.

Gülümsemem kayboldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Jake ne zaman etrafta olsa, birileri benim hakkımda istemediğim bir şeyler söylüyordu.

Jake, Steph’in arkasında durup, “O zaman sanırım ben onlardan biri olduğum için şanslıyım,” diyerek onun sıçramasına yol açtı.

Bu tekrar gülümsememi sağladı. “Stephanie, Jake’le tanışmanı istiyorum. Jake, bu en iyi arkadaşım Stephanie,” dedim.

Stephanie Jake’e doğru döndü. “Birçok erkekle oynama kısmı bir şakaydı. Gerçekten böyle yapmıyor,” dedi.

Jake yanıma oturup kolunu omzuma attı. “Müşterilerin önünde öpüşmeme prensibin olduğunu biliyorum. Peki, arkadaşlarının önünde öpüşmekle ilgili kuralların nedir?”

Eğilip dudaklarımı onunkilere dayadım. “Her şey hakkında kurallarım yok.”

Jake bana şüpheli bir bakış attı, sonra dikkatini Stephanie’ye verdi. “Yakında evleneceğini duydum.”

“Beş hafta ve bir gün sonra,” dedi ve gözlerine o dalgın, hayalperest ışıltı yerleşti. “Bunun için sabırsızlanıyorum.” İç çekti, sonra bu havadan sıyrılıp parmağını bana doğrulttu. “Bunu duymak istemiyorum,” dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu kadar kesin bir şekilde geri sayım yapman hakkında hiçbir şey söylemeyecektim,” dedim.

Sarah elinde kalemi ve defteriyle yanımıza geldi.

Jake, “Sanırım bu, kalkmam için bir işaret,” diyerek yanağını öptü. Burnunu tenime sürttü ve konuşurken dudakları kulaklarıma değdi. “Fırsatın olursa ofisime gelip veda et. Aksi takdirde sanırım diğer erkeklerle oynaşman bitene kadar beklemem gerekecek,” diye ekledi.

Tüylerim diken diken oldu. “Seni araya sıkıştırmaya çalışırım. Adın Jack’ti, değil mi?”

Jake kurnazca gülümsedi. “Beni aradığın sürece bana

istediğin gibi hitap edebilirsin.”

Yanımda Stephanie yerine başka biri olsaydı, kendimi ağırdan satmaya çalışabilirdim. Fakat bunun yerine bir aptal gibi sırtarak Jake’in uzaklaşmasını izledim.

Sarah siparişlerimizi aldıktan sonra Stephanie bana doğru eğilerek, “Vay canına Darby. Adam gerçekten çok çekici,” dedi.

“Öyle olduğunu söylemiştim.”

“Evet, ama ne bileyim. Ayrıca çok da iyi biri ve seninle çok ilgili. Ona nasıl çoktan âşık olmadın ki?”

Yalnızca *aşk* kelimesinin bahsinin geçmesi bile alarma geçmeme ve bütün vücudumun gerilmesine neden oldu. Jake’e âşık değildim ama her an o yöne doğru kayabilirdim. Bu bir yandan beni dehşete düşürse de korkunun altına gizlenmiş bir heyecan da mevcuttu. Fakat bunu söyleseydim sonunu asla duymayacaktım, bu yüzden omuz silkip rol yaptım. “Sanırım işimi biliyorum. Hızlı ve yoğun biçimde âşık olmanın tek getirisinin acı olduğunu,” söyledim.

Stephanie, “Bütün bu kuralların yüzünden onunla ilişkini mahvetmeni istemiyorum,” dedi.

Parmaklarımı masanın kenarında gezdirdim. Stephanie’den bir şeyler saklamak asla işe yaramıyordu. Çok uzun süredir arkadaşlık ve kendimi gerçekten –birazcık da olsa– kap-tırıp kaptırmadığımı anlamak için onunla konuşmam gerekiyordu. “Kurallarımı gözden geçirmeye başlıyorum. Benim için çok da iyi sonuçlar doğurduklarını söyleyemeyiz,” dedim.

Stephanie yüzünü aydınlatacak şekilde kocaman sırıttı. “Yani sen şunu mu diyorsun...”

Elimi, *orada dur bakalım*, der gibi havaya kaldırarak, “Hayır, kuralları göz ardı etmiyorum. Bunu Porter için yapmıştım, hatırladın mı? Yalnızca kurallarımın *bazılarını* çiğnediğimi söylüyorum; Jake’in benimle aynı apartmanda yaşamasını, klasik bir araba sahibi olmasını ve en sevdiğim restoranda çalışmasını boş vermek gibi. İlişkimizin başlangıcından ve heyecan verici kısmından zevk alabilmem için kendime izin vereceğim. Fakat aşırı ciddileşmemek gibi maddeler hâlâ yürürlükte,” dedim.

Stephanie dudaklarını uzattı ve bir sağa bir sola bükmeye başladı. “Sanırım hiç yoktan iyidir,” dedi. Masanın üzerinde parmaklarını tıkırdattı, sonra çantasına baktı ve parmakları daha hızlı hareket etmeye başladı.

“İstersen telefonunu kontrol edebilirsin.”

Stephanie başını kaldırıp bana baktı. “Aslında ben... Yalnızca Anthony’nin bana ulaşmaya çalışabileceğinden endişe ediyorum.”

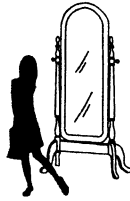
“Sorun değil. Senin aksine, ben seni olduğun gibi kabul ettim. Seni değiştirmeye çalışmaktan vazgeçtim.”

Steph çantasına uzandı. Elini yarı yolda indirip, “Hayır. Bak ne diyeceğim. Önemli bir şeyse, bir saat içinde haber alırız,” dedi. Sonra kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakarak, “Gördün mü, insanlar değişirler. Her seferinde küçük bir zafer kazanarak,” diye ekledi.

Jake görüş alanıma girdi. Chad’e bir şeyler söyledi,

sonra bana baktı. İçgüdülerim başka yöne bakıp soğukkanlılığımı korumamı söyledi. Fakat Jake bana gülümseyince ben de ona gülümsedim.

Belki de Stephanie haklıydı. Felsefemi tamamen değiştirmeyecektim ama sonsuza dek sürmeyeceğini bilsem dahi, iyi bir ilişki yaşama olasılığına açık olmayı öğrenecektim. Steph'in de dediği gibi, her seferinde küçük bir zafer kazanacaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cuma akşamı serbest olduğunuzda yapacak bir sürü şey bulabilirsiniz. Mesela ben beş kilometre koştum, yerlere paspas yaptım, birkaç teklife son rötuşları yaptım ve kitapçıya gittim. Neyse ki eski bir erkek arkadaşla karşılaşmadım ya da erotik romanlar bölümünde saklanmak zorunda kalmadım.

Bir cuma akşamı bu kadar çok iş halletmek zorunda kalmanın en yıkıcı yanı ise, kendinizi zavallı biri gibi hissetmeniz. Ben kanepemde tek başıma oturup sonra ne yapacağımı düşünürken, dünyanın geri kalanı dışarıda hafta sonunun başlangıcını kutluyordu.

İtiraf etmem gerekirse, kendime azıcık da olsa acımaya başlamıştım. Biliyorum, bu benim “Bağımsız Kadın” düşünce tarzıma pek uymuyor. Bir erkeğe *ihtiyacım* olduğundan değil. Ancak yine de birlikte takılacağım birinin olması iyi olurdu.

Nadine, Aşk Tanrısı’nın Yardımı sitesinde tanıştığı flör-

tüyle beraberdi, Steph ve Anthony, Steph'in anne-babasıyla akşam yemeği yiyorlardı ve Jake de çalışıyordu.

Sanırım bu geceyi geçirmek için çiftliğe gitmeliydim.

Artık çok geç oldu. Ben oraya varana kadar annem ya-tağa girmeye hazırlanır.

Telefonda konuşmayı pek sevmem ama yeterince sıkıldığım zaman, hatırlarını sormak için tanıdığım herkesi aramaya başlıyorum. Çoğu zaman da üçüncü dakikada bunu yaptığıma pişman olup telefonu nazik bir şekilde kapatmanın bir yolunu ararım.

Fakat biriyle çene çalacak olursam, Drew ilk seçeneğim olur. Telefonumu elime alıp numarasını çevirdim. Dört kez çaldıktan sonra telefon sesli mesaja düştü. Annem de telefona cevap vermedi. Kişiler listesine göz attım, çoğu iş arkadaşımı. Sonra Jake'in adını gördüm. Ortada hiçbir sebep olmadan birini aramak son derece ilişkivari bir hareketti.

Bunu yapma.

Telefonumu sehpanın üzerine koyup kanepede arkama yaslandım. Beni meşgul edecek bir şeyler ararken televizyonun kumandasını elime alıp program rehberine baktım. Hem de üç kez.

Yaklaşık bir dakika boyunca telefonuma bakıp durdum. Işığı bir kez bile yanmadı. Telefonu sehpanın üzerinden aldım, Jake'in numarasına geldim ve arama düğmesine bastım.

Sesli mesaja düşerse ne diyeceğim?

"N'aber, güzelim?" dedi Jake.

Kalbim kanatlanmış gibi hissettim. "Nasılsın? Şu anda

meşgul müsün?”

Avcumun içiyle alnıma vurdum. *Tabii ki meşgul, seni aptal. Adam işyerinde.*

“Senin için her zaman birkaç dakika bulabilirim.”

Söyleyecek bir şeyler bulma baskısı panik yapmama neden oldu. Sıkıcı bir işgünü geçirmiştim, bahse değer hiçbir şey yapmamıştım ve aklıma Jake’e söyleyebilecek herhangi bir şey getirmeye çalışıyordum.

“Bil bakalım bu gece kim Blue’ya yemek yemeğe geldi?” dedi Jake.

“Christian Bale’i kaçırdıysam çok üzüleceğim,” diye şaka yaptım.

Jake güldü. “Yaklaştın. Crabtree’ler geldiler. Bayan Crabtree seni sordu ve ben de ona nihayet süngünü düşürüp benimle çıktığını söyledim. Bana sarıldı, sonra da bana bir centilmen olmam ve sana iyi davranmam için ders verdi. Yaşlı bir kadın için şaşırtıcı derecede korkutucu sayılır,” dedi.

Bayan Crabtree’nin ve Jake’in böyle bir konuşma yaptıklarını gözümde canlandırmak gülümsememi sağladı. “Arkamda olduğunu bilmek güzel,” dedim.

“Evet, karıştığın o bar kavgalarını düşünürsek, bulabildiğin bütün ekstra yardımları kabul etmen gerek.”

Böylece üç dakikalık normal süremi aşan ve sürmesi için çaba harcamamızı gerektirmeyen bir konuşmaya daldık.

Cumartesi sabahı telefonum çalınca, onu bulmadan önce

birkaç dakika boyunca etrafı yokladım. *Drew* arıyordu.

Cevap ver düğmesine basıp telefonu kulağıma götürdüm. “Ölmek üzere olsan iyi olur,” dedim.

Drew, “Sana da günaydın,” dedi. Sesi gereğinden fazla neşeliydi. “Şehre iniyorum. Şimdi, yataktan kalk. Bütün günü uyuyarak geçiriyorsun.”

Gözlerimi kırmızı rakamlar onları okuyabileceğim kadar netleşene dek gözlerimi kısıp çalar saatime baktım. “Saat sekizde kalkmak bütün günü uyuyarak geçirmek demek değildir.”

“Ben iki saatir ayaktayım. Atları kontrol ettim, yeni doğan buzağuların süt emdiklerinden emin oldum ve birkaç ineğe veterinerlik yaptım. Sen neler yaptın?”

“Dünya için gülücükleri ve kahkahaları kullanarak güç kaynağı yaratmak üzere bir plan yaptım,” dedim. “Seni yendim.”

Drew, “Buzağılardan biri onu kucağıma alıp ahıra götürürken üzerime sıçtı ve bunun kahrolası derecede iyi, deli saçması bir hikâye olduğunu düşünmüştüm. Fakat bence seninki daha da fazla saçmalıklı dolu,” dedi.

Güldüm. “Buna cevap bulamayacak kadar yorgunum. Eminim sen buraya varana dek güzel bir cevap bulurum.”

“Tamam. Muhtemelen saat on gibi orada olurum.”

“O halde bir süre sonra görüşürüz,” diyerek telefonu kapattım ve günüme başlamadan önce birkaç dakika daha uyuyabilmek için başımın üzerine bir yastık koydum.

Drew şehre gelene kadar yalnızca hazır değildim, aynı

zamanda dün geceki bütün çalışmalarım sayesinde kendimi avantajlı konumda hissediyordum. Drew’la birlikte kanepeye otururken, “Bu, kızıl kafayla art arda birlikte geçirdiğin ikinci cumartesi değil mi?” diye sordum.

“Onun adı Lisa. Evet, öyle.” Ayakkabılarını çıkarıp seh-pama uzattı. Bunu yapmamasını söylemekten vazgeçmiştim. “Aslında çarşamba günü Broomfield’de de buluştuk. Telefonda da konuşuyoruz,” diye ekledi.

“Sen telefonda konuşmaktan nefret edersin.”

Drew omuz silkti. “Genellikle ederim.” Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Fakat Lisa’yla her gece en az bir saat konuşuyorum.”

“Peki, Michelle pabucunun çoktan dama atıldığını biliyor mu?”

“Michelle biraz çıldırdı. Eve gelerek bana bağırıp durdu. Bana hâlâ anne-babasının evinde yaşayan bir zavallı olduğumu söyledi ve ne kadar aptal olduğumla devam etti. Sonra ben de, ‘Ben bir zavallıysam, neden beni istiyorsun?’ diye soracak oldum. Sonra ağlayıp onunla tekrar bir araya gelmem için yalvardı.” Drew başını iki yana salladı. “En sonunda ona her şeyi açıklamak ve anlamasını sağlamak için son derece açık konuşmak zorunda kaldım. İlişkimizin bittiğini ve tekrar bir araya gelmemizin söz konusu olmadığını söyledim. Sonra “Öldüren Cazibe” filmindeki kadın gibi davranmaya başladı.”

“Tavşanını mı haşladı?”*

* 1987 yapımı Öldüren Cazibe filminde Alex adlı kadın karakter, tek gecelik ilişkisi olan ve kendisini tekrar görmek istemeyen evli bir adamdan intikam almak için kızının tavşanını tencereye, kaynar suyun içine atıyor. (ç.n.)

“Anahtarla kamyonetimi çizdi.”

Başımı iki yana salladım. “Bu tür kızları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun,” dedim.

Drew, “Gerçi Lisa farklı,” diye cevap verdi.

“Onu terk edip ne kadar çılgın olduğunu öğrenene kadar.” Nerede akli bakımdan dengesiz bir kız varsa, Drew ona karşı bir çekim duyardı. Yaklaşık iki ya da üç ay boyunca.

Drew, “Lisa böyle yapmaz. Hatta muhtemelen o beni *terk* eder ve günün her saati onu arayan ve bana ikinci bir şans vermesi için yalvaran ben olurum,” dedi. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. “Peki sende ne var ne yok?”

“Şu adamla çıkıyorum sayılır. İşleri ağırdan alıyoruz, işte böyle. Ha, ayrıca bir bara gittiğimizde Anthony’nin arkadaşlarından birinin yüzüne yumruk yemesine sebep oldum.”

“Bir de benim başımın dertte olduğunu söylüyorsun, öyle mi?” Drew beni dirseğiyle dürttü. “Bana kavgayı anlat. Sen hiç darbe aldın mı?”

“Keşke alsaydım.” Drew’a bütün hikâyeyi anlattım, sonra telefonumu sehpanın üzerinden alıp Karl’ın siyah gözünün fotoğrafını gösterdim. “Adamın işi sorunları kusursuz bir şekilde çözmek ve oradan bu şekilde görünerek çıkmak zorunda kaldı.”

“Fakat bu çıktığın adam değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bu adam... samırım artık bir arkadaş.”

“Peki erkek arkadaşınla ne zaman tanışıyorum? Onun yeterince iyi biri olup olmadığını görmem gerekiyor. Bu erkek kardeşlerin işidir, anlarsın ya.”

Telefonumu elimden bıraktım. “Birincisi, o benim erkek arkadaşım değil. İkincisi, sen ve Devin erkek arkadaşlarıma işkence etmeyi üstünüze vazife sanıyorsunuz.”

“Çünkü daima şakadan anlamayan şehirli çocuklarla çıkıyorsun. Henüz düzgün bir erkek arkadaşın olduğunu sanmıyorum. Gil hariç; o da çok uzun zaman önceydi.”

“Bunu yüzüme vurduğun için teşekkürler sersem,” dedim ve kanepenin ucuna doğru kaydım. “Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölmek üzereyim.”

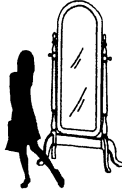
Drew ayaklarını sehpadan çekti ve ayakkabılarını giydi. “Sonra alışveriş merkezine gidelim de bir gömlek seçmeme yardım et. Aşırı süslü bir şey olmasın. Lisa’yı etkilemek istiyorum, cinsel eğilimlerimi sorgulamasını değil,” dedi.

Drew’a bakıp onu yanlış duyduğumu sandım. “Gerçekten senin için bir gömlek seçmeme izin mi vereceksin? Hımm. Belki de bu kızın gerçekten farklı bir tarafı vardır.”

“Son derece düzgün.”

Telefonum çaldı. “Bahse girerim arayan şeytandır ve bana kışının donduğunu söyleyecektir,” dedim.

Aslında arayan şeytan değildi. Yalnızca yarın gece ne yapacağımı sormak için arayan, şeytani derecede güzel bakışlara sahip çekici bir adamdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapının çalındığını duyunca saate baktım.

Dışarı çıkacağımız için heyecanlı olmalı çünkü birkaç dakika erken geldi. Jake dairesine mobilya seçme konusunda ona yardımcı olmamı istiyordu. İlk aşama bir sehpa bulmak olacaktı. Jake taşındığından beri ya restoranda, ya da kucağında yemek yiyordu.

Halka küpelerimi takıp aceleyle kapıya koştum ve kapıyı ardına kadar açarak şöyle dedim: “Bak, ben...”

Kapıda Jake yerine Stephanie duruyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Anthony’yle çok büyük bir kavga ettik,” dedi Stephanie. “Gelmeden önce seni uyarmalıydım ama o kadar kızgınım ve üzgünüm ki, ah, lanet olsun! Evde olacağını umarak şifreyi girdim ve çabucak yukarı çıktım. Evde olmasan bile bir süreliğine burada saklanmaya karar verdim.”

“Hadi içeri gel. Her zaman burada kalabileceğini biliyor-

sun, ben evde olmasam da,” dedim.

Odada birkaç adım atıp kanepeye oturduk.

Stephanie şakaklarını ovaladı. “Biz hiç kavga etmezdik ama son zamanlarda... her şey tam anlamıyla bir mücadele. Sanki ikimiz aynı dili konuşmuyor gibiyiz. O bu gece tam bir adi pislik gibi davranıyor, sonra da *benim* aşırı tepki verdiğimi söylüyor.”

Elimi Steph’in sırtına koydum. “Neler oldu?”

Steph başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. “Onun şovenist bir domuz olduğunu bilmiyordum. Benim ellili yılların ev kadınları gibi evde oturmamı, evi dip köşe temizlememi ve kapıdan içeri girdiği an yemeğin hazır bulunmasını bekliyor. Ben de çalışıyorum!”

“Evet doğru. Bu kadar çok şey yapmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum.”

“Bugünlerde eskisi kadar çok çalışmadığımı biliyorum fakat bunun sebebi düğün için bütün planlamayı benim yapıyor olmam. Ne zaman Anthony’nin fikrini soracak olsam umurunda olmadığını söylüyor ama annesiye *her şeyi* umursuyor. Bir de şu yazım hatasıyla uğraşmak zorundayım. Anthony’nin eve gelince tek söylediği şeyse, ‘Yemekte ne var?’ oluyor. Sanki ben onun hizmetçisi ya da aşçısıymışım gibi.” Stephanie’nin sesi her cümlede giderek yükseliyordu. “Hayatımın geri kalanı da böyle mi olacak? Onunla asla aynı eve taşınmamalıydım. Keşke hâlâ seninle yaşıyor olsaydım.”

Kapım sesli bir şekilde çalındı.

“Hemen dönerim,” dedim. Gidip kapıyı açtım.

Jake eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve eli belime dokunduğunda beni çıldırtan o noktaya gitti. “Hazır mısın güzelim?”

“İıı...” Dönüp Stephanie’ye baktım. “Bir sorunumuz var.”

Stephanie yüzündeki gözyaşlarını silerek, “Üzgünüm,” dedi. “Meşgul olduğunu fark etmedim. Siz ikiniz çıkın. Sakıncası yoksa ben burada takılırım.”

“Seni böyle bırakamam.”

Jake içeri girdi, önce Steph’e, sonra bana, ardından tekrar Steph’e bakıp, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Stephanie burnunu çekti. “Üzgünüm. Senin büyük bir hayranım ve siz ikiniz çıkmaya başladığınızdan beri –ya da Darby buna ne demeyi tercih ediyorsa– Darby’de gördüğüm değişiklikler hoşuma gidiyor. Bense buraya gelip ona erkeklerin ne kadar berbat olduklarını anlatıyorum. İyi olduğunu düşündüğün erkeklerin bile,” dedi. Gözlerinden birkaç damla yaş daha döktü ve yanaklarından aşağıya doğru süzüldü. “Anlaşılan Darby en başından beri haklıymış,” dedi. Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, sözcükleri zar zor seçebiliyordum. Steph başparmağıyla banyoyu işaret etti. “Ben gidip bir kâğıt mendil alayım.”

Jake’e dönüp sesimi alçalarak, “Anthony’yle kavga etmişler. Henüz neler olduğundan tam olarak emin değilim. Anlarsın ya, bir kız nişanlanınca ona bir şeyler oluyor ve her şeyi gözünde büyütmeye başlıyor. Gelin adaylarının biraz... dramatik olmaya yatkın olduklarını öğrendim,” dedim.

Jake anlamış gibi başıyla onayladı ama ben anladığından şüpheliydim.

“Her neyse. Sanırım mobilya alışverişimizi ertelememiz gerekecek.”

Stephanie elinde bir tomar kâğıt mendille geri döndü ve kendini tekrar kanepeye attı. Jake’e bakarak, “Hey, sen bir erkeksin. Belki bana erkeklerin neden her şeyle ilgilenmenin kadınların işi olduğunu düşündüklerini söyleyebilirsin,” dedi.

Bir elimi Jake’in göğsünün üzerine koyup, “Fırsatın varken kaçmak isteyebilirsin,” diye fısıldadım. “Kalmak istemezsin.”

Jake elimi tutup beni kanepeye doğru götürdü. Kanepenin ucuna oturdu ancak Stephanie’ye doğru döndü. “Bana neler olduğunu anlat ve ben de sana erkeklerin bakış açısıyla ilgili ipucu vermeye çalışayım,” dedi.

Stephanie ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altma aldı. “Bütün gün boyunca onu göreceğim için heyecanlıydım. Sonra nihayet eve geldi ve ilk olarak bana akşam yemeğinde ne olduğunu sordu.”

Jake’le birbirimize bakıp hikâyenin devamını bekledik.

“Sanki ben ona hizmet etmeye mecburmuşum gibi. Neden yemek yapmak benim işim oluyor ki?”

“Erkekler bazen düşünmezler,” dedi Jake. “Aklımıza ilk gelen şeyi pat diye söyleriz. Muhtemelen o sırada tek düşündüğü aç olduğuydu. Bahse girerim, ‘Bilmiyorum. Beni nereye götürüyorsun?’ gibi bir şey demiş olsaydın, dışarı çıkmak hoşuna giderdi.”

“Ama...” Stephanie kaşlarını çatı.

“Yemeği dönüşümlü mü yapıyorsunuz, sen mi yapıyorsun ya da çoğu gece dışarı mı çıkıyorsunuz?”

“Çoğu zaman ben yapıyorum. Aslında genellikle yemek yapmak hoşuma gidiyor.” Stephanie sırtını yastıklara dayadı. “Harika, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu evlilik hazırlıkları beni delirtiyor. Daha bugün postaladıkları teşekkür kartlarını aldım ve adımı yanlış yazmışlar. Bunun üzerine bir de ne pişireceğimi düşünmek fazla geldi,” dedi ve somurttu. “Anlattıkça kendimi daha da aptal gibi hissediyorum. Anthony’yi arasam iyi olacak,” deyip telefonunu aldı ve koridora yönelip gözden kayboldu.

Yüzümü Jake’e döndüm. Hâlâ sorunun ne kadar kolay halolduğunu anlamaya çalışıyordum. “Bunu rekor sayılabacak bir sürede çözdün. Ben olsam muhtemelen Stephanie sakinleşene kadar bütün gece boyunca erkeklerden şikâyet ederdim. Oysa sen geldin, birkaç şey söyledin ve şimdi de Steph açıklama yapmak için Anthony’yi arıyor,” dedim. Gözlerimi kıstım. “Sen danışmanlık konusunda gizli bir eğitim filan almadın değil mi?”

Jake kollarını kanepenin arkasına dayayıp parmaklarını omzumda gezdirdikten sonra saçlarımın uçlarıyla oynamaya başlayınca kafatasımın karıncalandığını hissettim. “Hayır. Sadece bu tür konularda biraz deneyimim oldu,” dedi.

“O halde kadınları tamamen çözdüğünü düşünüyorsun öyle mi?”

Jake başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil. Bunu başardığını düşündüğün her defa kuralları değiştiriyorlar. Sanki çünkü haline âşık olup bugünkü halinden nefret ediyorlar.”

“Arada sırada fikrimizi değiştiririz. Bu bizim ayrıcalığımız.

Büyük sır ise,” –pis pis sırtarak eğildim– “bazen *biz* bile nede-nini bilmeyiz. Bazen kavga çıkardıktan sonra kafamız en az si-zinki kadar karışık olur. Fakat bunu hiçbir şekilde itiraf et-meyiz,” dedim. Bir omzumu silktim. “Bu yüzden göğüslerimiz var.”

Jake kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Anlarsın ya, delirdikten ve adam neden bizimle uğraştı-ğını merak etmeye başladıktan sonra göğüslerimizi onu hipno-tize etmek için kullanırız; böylece deli olduğumuzu unuttur.” Jake’e en baştan çıkarıcı şekilde gülümsedim ve bahsi geçen servetimi ona yasladım. “Bu arada, eğer şimdi dekolteme ba-karsan, konuyu ben açmış olsam da seni söylediklerimi umur-samamakla ve bana bir obje gibi davranmakla suçlarım.”

Jake güçlkle yutkundu ve gözlerini benimkilerden ayır-madı ama aşağı bakma dürtüsüyle savaştığı belli oluyordu. Göz-lerinde haylaz bir pırıltı belirdi. “Peki sana bir obje gibi dav-ranmak kötü bir şey mi?”

“Bu öncelikle benim ne kadar zeki, komik, yetenekli falan filan olduğumu abartmana bağlı.”

Jake elini enseme doğru kaydırđı ve başparmağını çenemin üzerinde gezdirdi. “Sana hiç ne kadar zeki, komik, yetenekli fa-lan filan olduğunu söylemiş miydim?”

“Sana bu repliğı ben söylemişken buna kanacağı mı sa-nıyorsun?” dedim ve cevap vermesine fırsat bırakmadan onu öptüm. Jake ensemdeki eliyle beni kendisine çekti ve diliyle du-daklarımı araladı. Diğer elini kalçamın altına sokunca kot pan-tolonum üzerimde olduğu halde tenim dokunuşu yüzünden ateş gibi yanmaya başladı.

Stephanie'nin sesi giderek yaklaşmaya başladığında Jake'ten soluk soluğa uzaklaştım. Bir an için en iyi arkadaşımın orada olduğunu bile unutmuştum. Konuşmanın yalnızca bazı kısımlarını duymuştum ve Stephanie her ne diyorduyorsa, sesi gergin geliyordu.

Jake, "Belki de sorunu çözme konusunda o kadar da iyi bir iş çıkarmamışımdır," dedi. "Nişanlısının pisliğin teki olmadığını farz ediyorum."

"Aslında çok iyi biridir. Tüm çiftler gibi ara sıra küçük kavgalar ederler," dedim. Bir saniye Steph'e kulak verdim ve *anne* sözcüğünü duydum. "Anlaşılan şimdi de Anthony'nin annesi yüzünden kavga ediyorlar. Her ilişkide hassas bir konu vardır; onlarınki de Anthony'nin annesi. Bu, kızların bir araya gelip şikâyet ettikleri bir sorun ama biraz havamız alındıktan sonra o kadar da büyük bir olaymış gibi gelmiyor. Büyük hatalarsa –yalan söylemek ve aldatmak gibi– affedilemez." Steph'in konuşmasına odaklanmayı bırakıp tekrar Jake'e baktım. "Erkeklerin düşündüklerini pat diye söylediklerini iddia ediyorsun; sanki her zaman dürüstlermiş gibi. Buna inanmayacak kadar çok yalancıya rastladım."

"Başımızı derde sokacağını düşündüğümüz şeyleri kendimize saklarız," dedi Jake. "İşte bu yüzden son derece masum olduğunu düşündüğümüz bir şey söylerken siz sinirlenince şoka gireriz ve kafamız karışır. Sonra da klasikleşmiş, 'Aşırı tepki gösteriyorsun,' tepkisine başvururuz."

"Bu arada, kadınlar bu tepkiden gerçekten nefret ederler. Aşırı tepki göstermemi ya da huysuz olmamı istersen, bana

böyle olduğumu söyle.”

“Bu kadar basit mi?”

“Bu kadar basit.”

Jake, “Hadi deneyelim şunu,” dedi.

Tek kaşımı kaldırarak, onu dikkatli olması için sessizce uyardım.

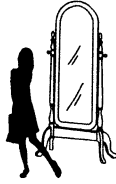
Jake, “Sen delinin tekisin... bana deli oluyorsun,” dedi. Bana doğru eğildi ve dudaklarını benimkilere yaklaştırarak, “İşe yaradı mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım fakat gülümsemeden edemedim. “Gördün mü, sorun bu. Her şeyi nasıl kendi yararına kullanacağını biliyorsun. Benim deneyimlerime göre, en tehlikelisi çekici erkeklerdir. Seni umursadıklarını düşünmeni sağlarlar ama gizli dürtüleri vardır. Aslına bakarsan bana az önce başını derde sokacak şeyleri kendine sakladığını söyledin. Bu koşullarda sana nasıl güvenebilirim?”

Jake elini dizimin üzerine koydu ve başparmağını üzerinde gezdirdi. “Sanırım en başından beri bana güvenmiyorsan, bu konuda ısrar etmem fikrini değiştirmeyecek.”

“Kesinlikle.”

Jake, “O zaman bunu kanıtlamam gerekecek,” dedi ve gözlerini benimkilere kenetleyerek, “Ne kadar uzun sürerse sürsün,” diye ekledi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Stephanie tabağını çalkalayıp bulaşık makineme koydu. “İhtiyacım olan tam da dün geceki gibi bir şeydi. Bir süreliğine rahatlamak, gülmek ve her şeyi unutmak iyi geldi,” dedi. Ellerini fırının sapında asılı duran havluya sildi ve bana döndü. “Yine de Jake’le randevunu mahvettiğim için kendimi kötü hissediyorum.”

Bardağımdaki portakal suyunu bir dikişte içtim. “Randevumuzu mahvetmedin. Jake haftalar boyunca sehpasız yaşadı. Bu şekilde bir gün daha geçirmesi onun için fazla bir şey değiştirmeyecek.”

“Biliyor musun, kötü erkeklerle çıktığımda her zaman bağırıp onlarla kavga ederdim...”

“Sonra da barışıp ertesi gün yine ayrılırdın.”

“Tekrar barışmak için.” Stephanie başını iki yana salladı. “Ne saçmalık. Fakat Anthony’yle asla kavga etmeyiz. Tabii ki ara sıra fikir ayrılıklarına düştüğümüz olur ama daha önce hiç dün geceki gibi bağırarak kavga etmemiştik.” Tezgâha yas-

landı. “Anthony’yle beraber olmanın beni uysallaştırdığını sanmıştım. Görünüşe göre hâlâ galeyana gelebiliyorum.”

“Bunda kötü bir şey yok,” dedim. Bardağımı bulaşık makinesine koyup kapağını kapattım. “Bu sayede Anthony’yi tektikte tutmuş olursun.”

Steph, “Okuduğum bir makalede çiftlerin nişanlanınca ilişkiye bağlı oldukları için daha çok kavga ettikleri yazılıydı. Birlikte kalmak için uğraş verince, küçük şeyler önemliymiş gibi gelebiliyor,” dedi.

Stephanie’nin bana bakış biçiminden, araya girip kendini iyi hissetmesini sağlamam gerektiğini anlıyordum. “Biliyor musun, evli arkadaşların şu, ‘her şey harika olacak’ tarzında moral verici bir konuşma yapmak için daha uygun olurlar,” dedim.

Steph, “Ben bunu senden duymak istiyorum,” dedi. Bakışlarına ve sesine yansıyan hassasiyeti görebiliyor ve duya-biliyordum.

Karl’ın, Steph ve Anthony hakkında söylediklerini ve onun fikirlerini beyan edebileceğimi düşündüm ama samimi-yetsiz olduğum anlaşıldı. Ona evliliğin zor olacağını, buna karşın bunu başarmak için birbirlerine bir şans vermeleri gerektiğini ve yürümezse de çok üzülmemeleri gerektiğini söylemek istiyordum. Ancak Steph’in ihtiyacı olan bu da değildi. Bu yüzden derinlere inip kalbime girmesine izin vermek için çaba sarf ettiğim umuda odaklanarak, “Anthony seni seviyor, sen de onu seviyorsun ve ufak tefek sorunlarınız kolaylıkla üstesinden gelebileceğiniz, alışabileceğiniz şeyler. Siz ikiniz

bunu başaracaksınız,” dedim ve Steph’e gülümsedim. “Sırf benim haksız olduğumu kanıtlamak için,” diye ekledim.

Stephanie bana sarıldı. “Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.” Saatine bakıp iç çekti. “Artık gitsem iyi olacak. Ödünç kıyafet için teşekkürler. Pijama partilerine bayılıyorum. Onları düzenlemeyi hiçbir zaman bırakmamalıydık.”

“Ne zaman istersen ben varım.”

“Muhtemelen önceden aramalıyım. Sen ve Jake baş başa birkaç pijama partisi yapmak isteyebilirsiniz.”

“Pekâlâ, kendimizi fazla kaptırmayalım. Onunla yalnızca birkaç haftadır çıkıyor sayılırım ve bildiğin gibi, bununla ilgili sıkı bir kuralım var.”

“Ah evet,” dedi Stephanie. “Şu *sevişmek yok* kuralından bahsediyorsun. İşte buna ben de katılıyorum.”

“Evet, bu öyle bir kural ki, karşımdaki erkek ne kadar çekici ve inanılmaz olursa olsun, kimse bunu çiğnemem için beni ikna edemez.”

Stephanie’nin kaşlarının ortasında bir kırıksıklık belirdi. “Kafam karıştı. Bütün kurallarına uyarsan ve bir daha âşık olmamaya kararlıysan, bu hayatının sonuna kadar cinsel ilişkiden kaçınacağın anlamına gelir.”

“Anahtar kelime *âşık olmak*. Âşık olmasan da, birini ona aşk duyguları beslemeye yetecek kadar önemseyebilirsin.”

“Bu hiç de mantıklı değil.”

“Demek istediğim şu: Senin sonsuza dek süreceğine inandığın aşktan çok daha gerçekçi bir aşk var.” Başımı iki yana salladım. “Bak, detaylara fazla hâkim olmadığımı söylemiş-

tim. Biliyor musun, daima planımın kusurlarına dikkat çekmek zorunda değilsin.”

Stephanie, “Ama neden?” diye sordu. “Sen sürekli evliliğin ne kadar kusurlu bir şey olduğuna dikkat çekip duruyorsun.”

Onunla tartışmak istiyordum ama bir açığımı yakalamıştı. Steph için, yanı başında ben varken bir düşün planlamak için bu kadar çok çalışmak kolay olamazdı. Oysa Steph yine de beni bırakmamıştı; tıpkı ilk tanıştığımız günden beri olduğu gibi. “Haklısın. Doğrusunu istersen, ilişkinin seksle ilgili kısmı konusunda ne yapacağımdan emin değilim. En azından adamı bir süre, onu umursayacak kadar fakat aşkın bir son kullanma tarihi olduğunu fark edecek kadar tanımam gerek. Ya da bunun gibi bir şey,” dedim. Nefesimi dışarı verirken kendi mantığımı yüzünden kafamın karıştığını fark ettim ve söylediklerimin kulağa daha mantıklı gelmesini diledim. “Sekse eşlik eden duygularla nasıl başa çıkacağımı bulana kadar o çizgiyi aşmayacağım,” diye devam ettim.

“Ayrıca bu hafta sonu Barbara’yla çok fazla vakit geçireceğim,” dedim ve çantamı tezgâhın üzerinden aldım. “Benimle işi bittikten sonra aşka benzeyen herhangi bir şeye inanacağımdan şüpheliyim.”

Barbara’yla çıktığımız alışveriş turu sırasında şehrin batı yakasında yeni bir mobilya mağazası keşfettim. İşlerimizi bitirdikten sonra Jake’i aradım ve benimle Odds and Ends mo-

bilya mağazasında buluşmak isteyip istemediğini sordum.

Jake gelmeden önce bir sandviç yiyip mağazaya geri dönmeye ancak vaktim olmuştu. Onu mağazanın orta bölümüne, her yanımızın mini salonlarla sarılı olduğu kısma getirdim. Odaların çoğu tek renkliydi –bu pek benim tercihim değildi– ama birkaç tanesi sıra dışı parçalar barındırıyordu.

“Sade ve modern bir şeyler istediğini söylemiştin. Buna ne dersin?” diye sorarak kromlu, siyah bir sehpayı işaret ettim.

Jake sehpayı bakıp kaşlarını çatı. “Neden bu kadar alçak?”

Parmağımla dudağıma dokunup sehpayı inceledim. “Hımm. Evet, biraz alçak. Şurada üç kademeli bir sehpa daha var.” Sağdaki teşhir odasını işaret ettim. “Bütün kumandalarını saklamak için kullanışlı olabilir. Ayrıca bunu istediğin yöne çevirebilirsin; yani geçireceğin eğlenceli saatleri bir düşünsene. Ya da fütüristik bir şeyler istersen, bir de parlak beyaz var...”

Etrafıma bakıp beyaz sehpayı nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. “Hah, işte orada. Kuzey Kutbu gibi görünen salon düzeninde. Biz her yerde beyaz kullanmayız ama diğer şeyleri beyazdan ziyade siyah bırakırsak işe yarar,” dedim.

Bir kadın sesi, “Bugün nasılsınız?” diye sordu.

Sesin sahibini görmek için arkama dönünce kırmızı rujlu, gülümseyen bir satış elemanı gördüm. Göğüslerini sıkıştırarak yukarı doğru fırlamasını sağlayan korsesinin üzerine giydiği siyah ceketini saymazsak, kadın mobilya mağazasında çalışan bir satış görevlisinden ziyade bir striptizciye benziyordu.

“İyiyiz,” dedim. “Sadece salon mobilyalarını görmek için etrafa bakınıyoruz ve uygun bir parçaya rastlarız diye umuyoruz.”

Satış görevlisi bakışlarını benim üzerimden Jake’e doğru çevirdi. “Peki, mekânı tekrar dekore edip elinizdekileri mi kullanacaksınız? Yoksa yeni bir yere mi taşıyorsunuz?” diye sordu.

“Hiçbiri. Biz birlikte yaşamıyoruz. Ben onun...” Ne demek gerektiğinden emin değildim. “Ben bir içmimarım. Onun boş bir bekâr evi var ve ben de burayı dekore etmesine yardımcı oluyorum. Esas ihtiyacımız olan bir sehpa, böylece kız arkadaşları yemeklerini kucaklarına koyarak yemek zorunda kalmayacaklar.”

Satış görevlisi bir eliyle koyu renk saçlarını düzeltti. “Buna izin veremeyiz,” dedi ve Jake’in dirseğine dokunarak cilveli bir sesle, “Benimle gelin. Sanırım tam da ihtiyacınız olan şey bende mevcut,” dedi.

Edepsiz şey! Gözümün önünde onunla resmen flört ediyor.

İkisinin peşine takıldım ama köşede yatak odama çok yakışacak bir lamba görünce dikkatim dağıldı.

Lambaya daha yakından bakmak üzere hızlıca yolumu değiştirdikten sonra arka bölüme, Jake’i ve satış görevlisini görebileceğim yere doğru yürüdüm. İkisi birbirlerine son derece yakın duruyorlardı.

Satış görevlisi, “Böyle bir parçayı seçerseniz, sıradan bir sehpadan çok bir sanat eserini tercih etmiş olursunuz,” dedi

ve eğilip Jake'e yaslandı. "Kızlar bundan hoşlanırlar."

Sehpa her yöne doğru fırlayan şeffaf küplerden meydana geliyordu. "Bence bu fazla gösterişli duruyor. Ayrıca hiçbir şeyi saklamaz," dedim.

Satış görevlisi gözlerini önce bana, sonra sehpa ve en son da Jake'e çevirdi. "Bence gerçekten çok havalı. Bazı insanlar bunu fark edemiyorlar." Jake'e bakıp işveli bir şekilde sırıtırken kırmızı dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Fakat bence siz fark edebilirsiniz."

Elimi Jake'in kolunun kıvrımına –satış görevlisinin yapışık olmadığı kola– koydum. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim ve Bayan Hoppa'ya ters bir şekilde gülümsedim. "Yardımanız için teşekkür ederiz ama sanırım etrafta biraz daha dolaşacağız. Sorularımız olursa size haber veriz."

Satış görevlisi, "Sorun değil," dedi ve cebinden bir kartvizit çıkarıp Jake'e uzattı. "Bunu alın. Böylece daha sonra bir şey sormak isterseniz, bana nasıl ulaşacağınızı bilirsiniz."

Jake'le ilişkimizin bir etiketi olmaması, bir kızın onun üstüne atlamasını izlemek istediğim anlamına gelmiyordu. Jake'in kolunu daha sıkı tuttum ve onu bir teşhir odasına doğru çektim. Buradaki halının desenleri arasında insanın bir zebraı kaybetmesi işten bile değildi. "Vay canına, o kız içine düşecekti. Bu, gittiğin her yerde başına geliyor mu?" dedim.

Jake'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Neden? Kışkandın mı?"

"Tabii ki hayır. Sadece bunun pek profesyonelce olduğunu düşünmüyorum. Tabii kızın gerçek mesleği eskortluk de-

ğilse. Adeta bir eskort gibi giyinmiş.”

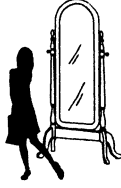
Jake, “İçmimarım olduğunu söyleyen sensin,” dedi ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni kendine çekip bana sarıldı. “Bu arada sana ne kadar ödemem gerekiyor?”

“Buna gücün yetmez,” diye cevap verdim. Etrafıma bakınıp gideceğimiz bir sonraki yönü kestirmeye çalıştım. Bayan Hoppa’nın bizi izlediğini görünce Jake’in gömleğine yapıştım ve onu kendime çekerek öptüm, hem de normalde halka açık bir yerde yapmayacağım bir şekilde.

Jake dudaklarını kulağıma götürerek, “Seni buraya daha sık getirmek zorunda kalacağım,” dedi.

Jake’in kıskançlığım nedeniyle oldukça eğlendiği belliyken, bense panik içinde kıvranıyordum. Bu duygu kanıma karışıyor, midemin yapışmasına neden oluyordu. Bu dozdaki bir kıskançlık beni korkutuyordu çünkü canım olması gerektiğinden daha çok yanıyordu.

Çünkü genellikle bir erkeğe abayı yaktıktan sonra bu şekilde hissederdim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jake telefona cevap verdiğimde, “Mobilyaları ve diğer her şeyi teslim ettiler,” dedi. “Yani ne zaman boş vaktin olursa, buraya gelip hepsini nereye koymam gerektiğini söylemen gerekecek. Yanlış bir şey yapmak istemiyorum.”

Birkaç gün boyunca kendimi oyalayıp Jake’le irtibatımı tek tük mesajla sınırlı tutmuştum. Artık daha iyiydim. Abayı yakmadan önce birazcık kıskançlık görülmesi gayet normaldi. Hem ben onun içmimarıyım; işimi yapmam gerekiyordu, değil mi? İşimi yapmak için Jake’i görmem gerektiğini düşününce bütün benliğimi bir heyecan kaplıyorsa, bu da bir nevi ikramiye gibiydi. “Hemen geliyorum,” dedim.

Dolabımın önüne geçip spor ayakkabılarımı aramaya başladım. Normalde Jake’i görmeye giderken bunları giymezdim ama iş mobilya yerleştirmeye gelince en iyi seçenek bunlardı.

“Şimdi gel demek istemedim. Beni yanlış anlama, tabii ki seni görmeyi çok isterim ama sabahları işe benden daha

erken gidiyorsun. Bu gece olması gerekmiyor.”

Spor ayakkabımın tekini ayağıma geçirdim, sonra telefonu öteki kulağıma alıp diğerini de giydim. “Yapacak fazla bir şey yok, bu yüzden çok uzun sürmez. Ayrıca işin en sevdiğim kısmı bu.”

Jake, “O halde birkaç dakika sonra görüşmek üzere.”

Telefonu kapatıp yatağımın üzerine fırlattım. Jake’in salonunun yerleşimini planlamaya başlamıştım bile. Bir sehpa ve buna uygun bir yaşam ünitesi satın almıştı. Kendime engel olamayıp, salonuna hareket getirecek birkaç parça önermiştim. Mağazayı Jake’in satın aldıkları üzerinden yüzde yirmi indirim yapmaya ikna etmiştim, beğendiğim lambaya cüzi bir miktar karşılığı sahip olmuştum ve bir de tüm bunları ücretsiz teslim etmelerini sağlamıştım. Jake, benim acımasız pazarlık etme becerilerimden etkilendiğini söylemişti.

Kısa bir asansör yolculuğunun ardından elimde alet çantamla birlikte Jake’in dairesine geldim.

“Benim aletlerim var,” dedi.

“Eh, neyle karşılaşacağını bilemezsin,” dedim ve alet çantamı yere koydum. “Önce halıyı yayalım, sonra her şeyi halının çevresine kurarız.”

Sonraki kırk dakika boyunca eşyaları yerleştirip salonu yeniden düzenledik. Bir kez başladığımda sonuçtan memnun kalana dek devam etmek istedim.

Geri çekilip bitmiş projemize baktım. “Ne düşünüyorsun? Şahsen ben şuradaki siyah-beyaz manzara resmini seviyorum ama aynı fikirde değilsen haberim olsun. Bundan

nefret ediyorsan dürüst olabilirsin. Bu bütün parçalar için geçerli.”

“Bunu sevdim. Şimdi yuvaya benzedi,” diye cevap verdi ve elimi tuttu. “Kanepeyi denesek iyi olacak.”

“Fakat kanepe aynı.”

“Ama şimdi farklı gelebilir.”

“Geç oldu ve sabah bir toplantı için erken kalkmam gerek.”

Jake itirazımı göz ardı ederek beni kanepeye doğru çekti. Oturdu, beni kendine çekti ve sırtını kanepenin koluna yasladı. Kollarıyla beni sardı ve şakağıma bir öpücük kondurup, “Kanepe kesinlikle daha farklı geliyor,” dedi.

Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı altına aldım ve başımı Jake’in göğsüne yaslayarak, “Oldukça rahat,” dedim.

Jake, “Peki çoğu müşterinle bunu yapar mısın?” diye sordu.

“İş bittikten sonra kucaklaşmayı mı kastediyorsun?”

Jake güldü. “Evet. Tam olarak bunu kastetmiştim.”

“Genellikle beni işe alan insanlar büyük ölçekli tadilatlar yaptırırlar. Raflar yaparız ya da duvarları yıkarız; zaten bu işleri yapmaları için insanlar tutarım. Yeni boyalar, yer döşemeleri, birçok dekorasyon malzemesi ve süs eşyası kullanılır. Bazı insanlar dokuları ve desenleri tercih ederler. Bense rahatlığı aklımdan çıkarmadan sade ve temiz çizgilere sahip tasarımları tercih ederim.”

“En azından artık yemeğimi koyacağım ve ayaklarımı uzatacağım bir yerim var.”

“Evet, gerçi bu ikisini aynı anda yapmak pek de iyi bir fikir değil gibi.” Elimi kaldırıp çene kemiğinin üzerinde gezdirdim. Koyu renk ve diken gibi kılların bir erkekte bu kadar çekici görünmesi garipti. “Tıraş olmayı bıraktın mı?”

“Bir gün tembellik ettim, ertesi gün geç kalktım. Bugün tıraş olacaktım ama Lindsay –kız kardeşim– aradı. Onunla çok uzun süredir konuşmamıştım; bu yüzden evden tıraş olmadan çıktım.”

“O zaman kız kardeşinle yakınsınız öyle mi?”

Jake, “Evet, oldukça yakınız,” diye onayladı. “Ergenlikte biraz kavga ederdik fakat büyüdükçe yakınlaştık. Yeğenim Addie korkunç bir ikinci yaş dönemini geçiriyor. Lindsay sürekli Addie’nin yaptığı komik bir şeyi ya da sebep olduğu dağ gibi dağınıklıkları anlatmak için beni arıyor.”

“Kız kardeşinin hâlâ babanla çalıştığını söylemiştin, değil mi?”

Jake başıyla onayladı. “İşini çok seviyor. Kocas da bir teknik ressam, yani evde çalışıyor ve Addie’ye bakıyor. Babası çalışırken Addie de onun yanında resim çiziyor. Kocas, Lindsay eve geldikten sonra birkaç saat daha çalışıyor.

Jake parmaklarını sırtımda bir yukarı bir aşağı gezdirdi. Dokunuşları beni o kadar rahatlatıyordu ki, gözlerimi açık tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyordum. “Cameron’la ilk tanıştığımda şaşırmıştım,” dedi. “Lindsay’i birlikte hayal edeceğim erkek tipinin tam tersiydi ama çok iyi anlaşıyorlar. Annemle babam da bu konuda çok başarılılar. Sanırım önce doğru insanı bulmak, sonra da ilişkiyi güçlü tutmak için

çok çalışmak gerekiyor.”

Kendimi bu kadar uykulu hissetmeseydim, başımı kaldırıp onunla aynı fikirde olmadığımı söyleyebilirdim. Bunun yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. “Sence New York’a geri dönüp orada bir restoran açacak mısın?”

“New York’taki restoran piyasası çok daha zorlayıcı. Vegas’ta da oldukça fazla rekabet var, fakat biz restoranı yeni otellerden birinde kurduk ve şimdiye kadar işler gayet iyi gidiyor.”

Daha önce bir kez New York uğruna terk edilmiştim, bu yüzden Jake’in oraya geri dönmesinin ne kadar muhtemel olduğunu bilmem gerekiyordu. Kurallarımı biraz olsun çiğneyerek gelecek hakkında konuşmayı gerektirse bile. “Hiç oraya geri dönüp başka bir şey yapmayı düşündün mü? Belki bir gün masa başında çalışmak istersin.”

“Asla, asla demem ama şimdilik bulunduğum yerde çok mutluyum.”

Restoranı mı, yoksa o anı mı kastettiğinden emin olamadım. Bununla ilgili bir şaka yapacaktım fakat konuşmak çok fazla çaba harcamamı gerektirecekti. Aniden sözcükleri bir araya getirmekte ve gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başlamıştım.

Uyandığımda hiçbir şey yolunda değil gibiydi. Boynum ve sırtım ağrıyordu. Bir an süren kafa karışıklığım boyunca nerede olduğumu ve neler olup bittiğini merak ettim. Sonra

yatağımda olmak yerine Jake'in göğsüne yaslanarak uyuduğumu fark ettim. Kendimi onun kollarından kurtarıırken Jake homurdandı.

Etrafta bir saat aradım ama bulamadım. *Bunu not et: Jake'e bir saat al.*

Telefonum cebimde değildi. Onu en son nerede bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. *Sanırım onu yatak odamda bıraktım.*

Esnememi bastırarak ayağa kalkıp gerindim. Pencere-lerden içeri süzülen güneş ışığı her zamankinden daha parlak görünüyordu ancak bunun Jake'in dairesindeki pencerelerin çok büyük olmasından kaynaklandığını düşündüm. Mutfağa gidip fırının saatine baktım.

Panik halde, "Bu saat doğru mu?" diye sordum. "Bana bunun doğru saate ayarlı olmadığını söyle."

Jake doğruldu, ışığa bakıp gözlerini kısarak cebinden telefonunu çıkardı. "Saat sekiz buçuk," dedi.

"Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz. Bugün olmaz. Her gün olabilir ama bugün olamaz. Patronumla saat dokuzda buluşmam gerek. İki dakikalık mesafede yaşamasaydım mahvolmuştum," dedim. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim fakat bağcıklarını bağlamakla uğraşmadım. "Yine de yetişebilecek miyim bilmiyorum. Patronum son derece dakik bir kadındır ve ben de geç kalmaktan gerçekten ama gerçekten nefret ederim. Bugünse bu bir seçenek bile değil."

Jake ayağa kalkıp kolumu okşadı. "Hâlâ biraz zamanın var."

“Ben bir erkek değilim. Kendime çekidüzen vermem biraz zaman alıyor.”

“Şu anda bile gayet iyi görünüyorsun.”

Jake’i başımdan savdım. “Tatlı sözlerin sırası değil. Gitmem gerek.” Sehpanın üzerindeki anahtarlarımı alıp kapıdan dışarı fırladım.

Asansör bu sabah yavaş çalışmayı seçmişti ve sanki dairemle aradaki o kısacık mesafeyi yeterince hızlı kat edemiyordum. Alelacele içeri girdim, hayatımın en hızlı duşunu alıp saçımı ıslak şekilde topuz yaptım. Kirpiklerime bir kat rimel sürdüm ve ofise zamanına yetişmek için dua ederek dışarı fırladım.

Tabii ki trafik yoğunlu ve bütün ışıklar kırmızıydı. Ofisime doğru yarı hızlandırılmış şekilde yürüyüp yarı koşarak ilerlerken, alçak sesle küfürler savuruyordum. Emektar dosyamı kapıp saat 09.01’de toplantı odasına girdim.

Patronum bana bir dakikalık gecikmeyi fark ettiğini belirten bir bakış attı ve toplantı bundan sonra yokuş aşağı gitmeye başladı. Toplantı başlayalı yirmi dakika olmuştu ve ben hâlâ dosyamdaki evrakları karıştırıyordum. Toplantı için hazırlanmak şöyle dursun, güne başlamak için de tamamen hazırlıksızdım.

Patricia bana bakıp somurttu. “Evrak sende mi değil mi?”

“Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.” Sadece ihtiyacım olan evrakı bulamamakla kalmıyordum, aynı zamanda her konuda bocalıyordum. Konuma son derece hâ-

kim olmam gereken tek günde olaydan tamamen kopmuş-
tum.

Nadine, Patricia'ya bir kâğıt parçası uzatarak, "İşte bu-
rada. Dairelerde olduğu gibi büyük bir sipariş verirsek bi-
zimle çalışacaklarını biliyorum. Geçen sefer onları ikna
eden Darby olmuştu," dedi.

Patricia gereğinden fazla boyanmış kaşını kaldırarak
bana baktı. "Bunu tekrar başarabileceğine inanıyor mu-
sun?"

"Bana neye ihtiyacınız olduğunu söylerseniz hemen
hallederim." Normalde müşterilerimi özenle seçerdim an-
cak arada bir şirket çapında bir iş alırdık, tıpkı yaşadığım
binayı üstlenmemiz gibi. Patricia yeni açılacak bir otelin
tadilatıyla ilgili bir sunum üzerinde çalışıyordu; bu da diğer
herkese bunun için ne yapacaklarını söyleyeceği anlamına
geliyordu.

Patricia, "Umarım tembellik etmemişsindir. Lion Inn'
le* yapacağımız anlaşma bizim için çok önemli. Bazen takı-
mın bir üyesi olman gerekiyor," dedi. Dizüstü bilgisayarın-
da bir düğmeye bastı ve odanın ön tarafına yansıyan slaytı
değiştirdi.

Red Lion Inn çiziminin geri kalanının da üstünden geç-
tikten sonra Patricia toplantıyı bitirdi.

Aceleyle toplantı odasından çıkıp ofisime doğru yürü-
düm. Bir insan Patricia'yı etkilemek için kışını yırtsa da,
ufacık bir takdir bile görmeyebilirdi. Bir kez çuvalladınız
mı, Patricia bunu sonsuza dek hatırlardı.

* (İng.) Aslanın İni. (ç.n.)

Nadine yanıma gelerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Notlarımı düzene sokacak kadar erken kalkmadım ve zihnim normalde olduğu kadar hızlı çalışmıyordu,” diyerek, “Toplantıda araya girdiğin için teşekkürler,” diye devam ettim.

“Elbette bunu yapacağım. Bu bilgiye sahip olmamın tek sebebi bunu bana senin vermiş olman.” Ofisinin kapısı önünde durdu. “Barbara yarın gece için seni bir mi yoksa iki kişi mi yazması gerektiğini bilmek istiyorum.”

Bir mi yoksa iki mi? Nadine’in neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Doğru ya. Barbara’nın partisi. Dün gecenin heyecanı içinde Jake’e bunu sormayı unuttum.” Jake’ten benimle partiye gelmesini istemenin doğru olup olmayacağından bile emin değildim. “Cuma akşamları genellikle meşgul oluyor.”

Nadine, “Eğer yanında bir flörtün olmazsa Barbara’nın bütün gece boyunca birileriyle aranı yapacağını biliyorsun değil mi?” dedi ve omuz silkti. “Belki de orada bazı ilginç erkekler olur.”

“Tabii. İlginç derken paraları ve bir ila üç adet eski karıları olmasından bahsediyoruz,” dedim ve iç çektim. “Jake’i arayayım bakalım; sonra sana geri dönerim.”

Ofisime giden yolun geri kalanını da yürüyüp dosyayı masaya fırlattım. Masanın kenarından kayıp yere düştü. Dosyayı yerden almak üzere eğildiğimde, toplantı sırasında bulamadığım sayfanın açıldığını fark ettim. “Rakamlar.”

Ayrıca bu sabah ne kadar cadalozluk yapmıştım... Jake benden birkaç gün boyunca kaçarsa buna şaşırırmazdım. Ona kesinlikle bir özür borçluydum. Hem Barbara'nın bana ayarlamaya çalıştığı adamlarla uğraşmaktansa, Jake'in partiye benimle birlikte gelmesini tercih ederdim. Telefonumu alıp Jake'i aradım.

"Hey, toplantın nasıl geçti?" diye sordu.

"Berbattı. Son derece dağınıktım ve patronum bunu yüzüme vurdu. Aslında hiç bu kadar kötü bir toplantı geçirmemişim." Sandalyeme oturup masama doğru yaklaştım. Özür dileme konusunda hiçbir zaman çok başarılı sayılmazdım ve sinir bozukluğu yüzünden midem düğüm düğüm olmuştu. "Bak, bu sabahki davranışım için üzgünüm. Stres olmuşum ve geç kalmıştım. Geç kalmaktan gerçekten nefret ederim ama seninle öyle konuşmamalıydım."

"Benimle Blue'da buluş ve birlikte öğle yemeği yiyelim. Olayı tatlıya bağlarız."

"Çok isterdim ancak gelemem. Elimdeki işleri çabucak halletmem ve patronum yetersiz olduğumu düşünmesin diye bir teklif hazırlamam gerek. Fakat sana bir soru sormak istiyorum..." Tükenmez kalemimi alıp not defterime rastgele şekiller çizmeye başladım. "Yarın akşam bir parti var. Partiyi bir sürü eski kocası olan müşterim veriyor ve gitmem gerekiyor. Bunu son dakikada söylediğimi ve cuma akşamları gerçekten meşgul olduğumu biliyorum. Ayrıca partinin sıkıcı olacağından eminim. Her neyse, gelemezsene seni anlarım. Fakat benimle gelmezsene, saçları ve dişleri

orijinal olan ya da olmayan zengin ve münasip bekâr erkeklerle tanışmaya zorlanacağım.”

Jake’in cevap vermesini beklerken tırnağımı ısırıldım ve kendimi partiye gelemeyeceği olasılığına hazırlamaya çalıştım.

“Bana pek fazla şans tanımıyorsun,” dedi Jake. “Özellikle de kel ve takma dişli erkeklere karşı bir zaafın olduğunu bildiğim için.”

Sırıttım ve midemde Jake’le flört etmenin her zaman yol açtığı o kıpırtıyı hissettim. “Para küçük kusurları hafifletiyor. Gerçekten bu kadar yüzeyselim,” dedim.

Patricia ofis penceresinin önünden geçti ve yol üzerinde yavaşladı, bu da içeri gireceği anlamına geliyordu. En acımasız yorumlarını yüz yüze görüşmelere saklardı.

Anlık mutluluğumun yerini endişe aldı. İçimde günümün kötü sonuçlanacağına dair bir his vardı.

Blue’da yemeklerini bitiren yalnızca birkaç kişi kaldı. Restoran beş dakika içinde kapanacaktı. Geç saatlere kadar çalıştıktan, ardından koşuya gittikten ve dairemde volta attıktan sonra, berbat işgünümün etkisinden kurtulamıyordum. Bu konuda biriyle konuşmak istiyordum ama bir numaranın yarısına geldiğimde vazgeçip kapatıyordum. Steph evlilik hazırlıkları nedeniyle yeterince stresliydi ve annem de bana içimden geleni yapmamı söyleyecekti. Ben de şehir merkezinde yürüyüş yapmaya karar verdim.

Bölgedeki birkaç dükkâna girip çıktıktan sonra, Blue'nun yakınlarına gelmişim. Bir kez önünden geçtim. Sonra aynı yoldan geri döndüm ve içeri girmeye karar verdim.

Jake'in karşısında oturup içi çikolata sosuyla dolu pastamı yerken giderek daha çok galeyana geliyordum. "Patricia her şeyini Nadine'le birlikte yaptığımız işler üzerinden iyi para kazandı. Bütün müteahhitlerle arası iyi olan da benim. Ne zaman arasalar, benimle görüşmeyi talep ediyorlar. Birtakım olaylardan ötürü bu sabahki toplantı için en iyi şekilde hazırlanmadığımı itiraf edeceğim..."

Jake, "Zaten çikolatalı pastayı bu yüzden getirdim," dedi ve dolgun pastadan bir lokma aldıktan sonra tabağı tekrar bana doğru itti.

Çatalı yoğun çikolata sosuna buladım. "Aslında ticari işleri hiç sevmiyorum. Son derece ruhsuz ve kişiliksizler. Bir de işin en başında bütün bağlantıları kuran kişi ben olduğum halde patronumun bana bağırması gerçekten sinir bozucuydu."

"Hiç kendi işini kurmayı düşündün mü? Ya da Nadine'le birlikte çalışmayı?"

"Bunu bir yıl önce düşündüm," dedim. "Fakat bu daha ziyade bir yer değiştirme planıydı."

"Nereye taşınacaktın?"

"Kendime gelmeden önce bir süre New York'a taşınma fikri kafamı kurcaladı." Bu konuya girmek istemiyordum, bu yüzden Jake nedenini sormadan konuşmaya devam ettim. "Mesele şu ki, ben bu işe Metamorphosis'te başla-

dım. Sekiz yıldır burada çalışıyorum. Bütün müşterilerim benimle şirket üzerinden kontratlar imzaladılar; bu yüzden benim değil, Metamorphosis'ın müşterileri sayılırlar. Onları yalnızca şirkette kalabilirsem elimde tutabilirim.”

Jake, “Fakat kaç mekânlarını tekrardan yeniletecek ki? Bir başkasına öneride bulunacak olurlarsa, şirketi değil de seni önereceklerini tahmin ediyorum,” dedi ve çatalını bıraktı. “İstersen birkaç rakamı evirip çevirip senin için bir iş planı yapabilirim. Biliyorsun bu benim uzmanlık alanım.”

Pastadan bir lokma daha alıp tabağı Jake’e doğru ittim. “Sadece ticari işlerde Patricia’nın üstesinden gelmem gerekiyor. Geçen seferki gibi bunu atlatabilirim. Keşke işler bu kadar uzun sürmeseydi.”

“Birçok kişi içinde bulunduğu duruma alışır ve değişmekten çok korkar; bu yüzden elindekiyle yetinir.”

“Bu benim ilişkiler hakkımdaki tutumuma benziyor.”

Jake gözümün içine bakarak, “Şey, bu her türlü ilişki için geçerli. Buna iş ilişkilerin de dahil; bunları yürütmek için gereken çabayı gösterip göstermeyeceğine karar vermen gerekiyor,” dedi.

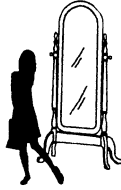
Sandalyemde geriye doğru kaykıldım. “Harika. Çok sevdiğim bir işin bile mutlu bir sonu olamıyor.”

“Sonun nasıl olacağına sen karar veriyorsun. Bir şeyden hoşlanmıyorsan, tek yapman gereken bunu değiştirmenin bir yolunu bulmak.”

“Bütün bu dediklerin kulağa çok hoş geliyor ama ben

işin aslını biliyorum.” Midem, hayatımın daha da karmaşık bir hale gelmek üzere olduğunu haber veren o berbat hisle yanıyordu. “Olaylar asla senin istediğin şekilde sonuçlanmaz,” dedim.

Bunu herkesten iyi biliyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Barbara'nın partisinin sıkıcı olma olasılığı çok yüksekti ama en azından bana yeni gümüş ve siyah baskılı elbisemi giymek için bir fırsat vermişti. Saçlarımı ensemden gevşek bir topuz yaptım ve yüzüme birkaç tutam düşürdüm. Ayakkabı koleksiyonumu gözden geçirdikten sonra mürdüm renkli topuklularımı giyerek kıyafetime biraz renk katmak istedim. Sallantılı mor küpeler görüntümü tamamladı.

Kapı çalınca açmaya gittim. Jake üzerinde siyah bir takım elbiseyle koridorda duruyordu ve harika görünüyordu. Eğilip beni öptü. "N'aber, güzelim?"

Bütün benliğimi saran stres bir çırpıda yok olmuştu. Kollarımı Jake'e doladım ve görüntüsünün, kokusunun ve hissettirdiklerinin tadını çıkardım. Sonra parmak uçlarımda yükselip yeni tıraş ettiği yanağından öperek, "Çok hoş olmuşsun," dedim.

Ceptelefonum çalınca homurdandım. Patricia durmadan aradığı için ona özel bir zil sesi ayarlamıştım. "Bunu açmam

gerek,” dedim.

Patricia telefonu açar açmaz, “Raporum nerede?” diye sordu.

“Posta kutunuzda. Çıkmadan önce oraya sıkıştırdım.”

“Bu gece ofise gitmiyorum. Bana e-posta gönder.”

Sesimi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Raporu ilk önce e-postayla göndermek istemiştim ancak büyük boyutta çıktı almam konusunda ısrar eden Patricia olmuştu. “Bunu yapamam. Barbara’nın partisine gitmek üzere yoldayım ve dosyalar işyerindeki bilgisayarımda.”

“Senin takımın bir parçası olacağını sanıyordum. Şimdi de bir parti yüzünden bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?”

“Bu en yüklü miktarda ödeme yapan müşterilerimizden birinin partisi. Çevre edinmem için büyük bir şans. Yarın sabah ilk iş size bilgileri e-postayla gönderirim.”

Havada asılı kalan birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından Patricia, “Öyle olsun. Bunun büyük bir iş olduğunu biliyorsun. Her şeyi mahvetmeyi göze alamayız,” diye çemkirdi.

“Raporu size ulaştıracağım,” dedim. İçim hayal kırıklığıyla yanıp kavrularak soluk verdim. Geçtiğimiz yıl boyunca müşterilerimi seçme şansımın olması beni şımartmıştı. Bu otel işi şimdiden tam bir baş belası olacak gibi görünüyordu.

Telefonu kapattığımda Jake’in penceremin kenarında durup en ölgün bitkime su verdiğini gördüm. “Onu sulamanın zaman kaybı olduğunu söylediğini hatırlıyorum,” dedim.

Jake, “İlk önce onu bu ıstıraptan kurtarman gerektiğini

düşündüm ama bitki pes etmiyor ve bunu takdir ediyorum,” dedi ve etrafına bakındı. “Diğeri nerede?”

“Pes etti,” dedim. Bunu biliyordum der gibi bakınca, “Yemin ederim benim hatam değildi. Onu burada bulduğumda çoktan bizi terk etmek üzereydi,” diye ekledim. Cep-tele fonumu ve anahtarlarımı boncuklu el çantama atıp Jake’in koluna girerken, “Hadi partiye gidelim,” dedim.

Büyük salonda garsonlar dönüp duruyorlar, misafirlere şampanya ve aperitif yiyecekler ikram ediyorlardı. Nadine kalabalığın arasından Jake’e ve bana doğru yürüdü. “Sonunda gelmenize sevindim,” dedi.

“Durum o kadar kötü mü yani?” diye sordum.

“Yaklaşık büyükbabam yaşında olan iki farklı adamla tanıştırıldım.”

“Peki, Barbara bu gece nasıl?”

“Tam formunda. Sanırım yeni bir adama göz koymuş. Muhtemelen ben bir tanesini bile bulamadan beşinci kocasını elde etmiş olur.”

“Çünkü sen ve Barbara kocalar konusunda farklı kriterlere sahipsiniz.” Başımı kaldırıp etrafa bakındım. “İşte geliyor.”

Barbara beni yanaklarıma değmeden öperek karşıladı. “İyi akşamlar, tatlım,” dedi. Jake’i değer biçmeye çalışır gibi süzerken kaşları yukarı kalktı. “Peki, bu yakışıklı beyefendi kim?”

“Bu Jake Knight,” dedim. “Jake, bu da Barbara Covington.”

Jake elini uzattı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Covington.”

“Bana Barbara de.” Barbara bir elini Jake’in koluna koydu. “Darby, kavaljeni çalıp onu birkaç kişiyle tanıştıracam.” Sonra köşedeki bir masayı işaret ederek, “Şuradaki arkadaşlarım muhteşem dekoratörlerimle tanışmak istiyorlar. Onlara siz hanımların benim için yapmayı planladıklarınızı gösterince, birçoğu evine tadilat yaptırmayı düşünmeye başladı. Gidip kendinizi tanıtmalısınız,” dedi.

Jake elimi bırakıp Barbara’yı takip etti ve Nadine’le beni öylece dikilir halde bıraktı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Sanırım gidip birkaç müşteri bulmaya çalışacağız,” dedi Nadine. “Aylar boyunca yeni bir iş yapmak için vakit bulamayacak olsak da. Bu ticari projelerden nefret ediyorum. Yılın büyük bir kısmında sen ve ben kendi müşterilerimizi getiriyoruz ve Patricia’ya bir ton para kazandırıyoruz. Fakat Patricia ticari bir iş alır almaz bize birer aptalmışız gibi davranıyor.”

“Sanırım elimizdeki projeler üzerinde nöbetleşe çalışıp bunu aşmalıyız. Sonra yine eğlenceli işlere geri döneceğiz,” dedim.

Yapmacık ifadelerimizi takınıp Barbara’nın arkadaş grubuna yaklaştık. Yirmi dakika boyunca dekorasyonda birçok seçenek ve stil bulunduğu hakkında konuştuktan sonra, Jake

için endişelenmeye başladım. Etrafıma bakınıp onu köşede gördüm. Çevresinde birçok erkek ve birkaç kadın vardı. Barbara solunda durmuş, parlak ve kel bir kafası olan, kusursuz bir biçimde giyinmiş daha yaşlı bir adamla konuşuyordu.

Nadine'in kulağına, "Gidip kavallemi geri alacağım," diye fısıldadım.

Nadine eğilerek bana doğru yaklaştı. "Kırk beş-elli yaşın altında adamlar görürsen onları bu tarafa gönder olur mu?"

Bence yalnızca kısmen şaka yapıyordu. Bakışlarımı Jake'e odaklayarak salonun diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Etrafındaki insanlarla konuşurken sırtı bana dönüktü. Grubun arasına girip elimi dirseğinin üzerine koydum.

Jake aşağı doğru bakıp kolunu omzuma atarken, "Sizlerle tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Adamlardan birkaçı gitmemize izin vermeden önce Jake'in elini sıktılar. Kalabalığın arasında ilerlerken Jake'e sıkıca tutunup, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordum. Nihayet insanlar bize çarpmadan ayakta durabileceğimiz açık bir alana geldik.

Jake, "Barbara finansal durumumu öğrenmeye çalışınca, ona bir taco* büfesi işlettiğimi söyledim," dedi.

Güldüm. "Bunu yapmış olamazsın."

"Onunla Blue'dan bahsetmeden önce biraz uğraştım. Belli ki yeterince etkilenmedi ve beni daha iyi bir iş bulmama yardım edebilecek birkaç kişiyle tanıştırmak istedi. Senin gibi bir kızla birlikte olmak istiyorsam, hak ettiğin bütün

* Geleneksel bir Meksika yiyeceği. (e.n.)

lüksleri sağlama konusunu ciddiye almam gerektiğini söyledi.”

“Bence Barbara iyi niyet göstermeye çalışıyor. Sadece neden mutlu olmak için bir ilişkinin olması gerektiği konusunda ısrar ettiğini bilmiyorum.”

Jake belimin iki yanından tutup beni kendine çekti. “Şey, seni nasıl neşelendireceğini bilen biriyle birlikte olmanın harika bir taraf var da ondan.”

Kollarının üzerinde duran ellerimi yukarı doğru kaldırıp parmaklarımı ensesinin arkasında kenetledim. “Ya da ona ihtiyacın olduğu zaman seninle birlikte sıkıcı bir partiye gelmeyi kabul eden biriyle olmanın da harika bir tarafı var mı?”

Jake’in yüzüne o karşı konulması güç gülümsemesi yayıldı. “Gördün mü, nihayet anlamaya başladın. Bütün ilişkiler kötü değildir,” dedi. Ellerini sırtıma götürüp beni kendine doğru bastırarak, “Bazıları yürür,” diye ekledi.

Boğazımın aniden kuruduğunu hissederek yutkundum. Jake’in dudaklarına odaklanmamak ve bana neler yapmalarını istediğimi düşünmemek için mücadele veriyordum. “Asla bütün ilişkilerin kötü olduğunu söylemedim,” dedim. Kalbim hızlandı ve göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Jake beni baştan aşağı süzdü. Bakışları dokunduğu her yeri yakıyordu. Tutku gözlerini parlatmış ve aklından geçenler konusunda çok az soru işareti bırakmıştı. Gerçi gözlerinde yalnızca tutku yoktu; sevecenlik de vardı.

Benim kalbim ve onunki arasında oluşmaya başlayan bağları hissedebiliyordum. Bu bağlar ta ki kendimi ona ta-

mamen kaptırana ve kendimi yarım bir insan gibi hissetmeden ondan ayırlamayana dek sicimlere dönüşecekti.

Ah lanet olsun, yine boyumu aşıyorum. Panik duygusu ciğerlerimi sıkıştırıyor ve soluğumu kesiyordu. Bu daha önce birçok kez başıma gelmişti ve son birkaç ilişkim beni neredeyse ezip geçmişti. İşimi olumsuz etkilemişler, kendime olan inancımı, her şeyimi sarsmışlardı. *Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyım. Bunu kendime tekrar yapamam. Bunu tekrar yapmayacağım.* Bir adım geriye gittim. Aramızda oluşan mesafe sanki yanılttı ve acı veriyordu, bu da işlerin fazla ciddileşmeye başladığının şaşmaz bir belirtisiydi.

Jake kaşlarını çattı. Şaşkınlığı yüz hatlarından okunabiliyordu.

Ensemi ovuşturdum. “Seninle zaman geçirmeyi seviyorum Jake. Sen gerçekten harika bir insansın ve korkarım sana yanlış bir izlenim vermeye başlıyorum. Bir ilişkiye başlama konusunda fikrimi değiştirmeyeceğim.” Ona bakmak acı verdiğinden bakışlarımı aşağı indirdim ve duvara yansıyan kırılmış ışıklara odaklandım. “Bence ikimizden birinin canı yanmadan birlikte bu kadar çok zaman geçirmeye bir son veremeliyiz.”

Bir el omzuma dokununca sıçradım.

“Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?” Bu Barbara’ydı. Onu dinleyerek geçirdiğim onca saatin ardından, sesi beynime kazınmıştı. “Birkaç arkadaşım, Nadine ve seninle birlikte çalışmaktan bahsediyorlar,” dedi. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılarak Jake’e baktı. “Senin hakkında da sadece iyi şeyler

duydum, genç adam. Eminim yakında önüne birçok iş fırsatı çıkacaktır.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Jake. Gülümsemek için çok çaba harcadığı belliydi. O gülümsemede acının gömülü olduğunu, bunun da benim suçum olduğunu bilmek göğsüme bir ağrı girmesine neden oldu. “Fakat dürüst olmam gerekirse, ben işimden memnunum. Darby de kimsenin ona bakmasına ihtiyacı olmadığını ve bunu istemediğini açıkça belli etti.”

Göğsümdeki ağrı daha da derinleşti ve gözlerime yaşlar doldu. Çabucak gözümü kırparak onları uzaklaştırdım. *Ağlama, ağlama, ağlama.*

Barbara elini havada sallayarak bu fikri göz ardı etti. “Kadınlar hep böyle derler ama gizlice bir erkeğin çıkagelip ayaklarını yerden kesmesine bayılırlar.”

“Aslında ben ayaklarımın yere basmasını tercih ederim,” dedim. “Böylece insan tek başına nasıl yürüyeceğini her zaman hatırlar.”

Barbara, “Tatlım, arada bir ayaklarının yerden kesilmesine izin vermezsen bazı şeylerden mahrum kalırsın,” dedi ve Jake’in kolunu sıvazladı. “Bu adamın seni umursadığı belli. Benim tetkiklerim sırasında durumu gayet güzel idare etti.” Sonra etrafına bakındı. “Gidip diğer misafirlerimle ilgilensem iyi olacak, fakat siz ikiniz harika bir gece geçirmeye bakın.”

Jake’le birlikte maruz kalacağımız tuhaf durumla başa çıkmak istemediğimden, Barbara’nın uzaklaşmasını izledim.

Nihayet Jake’e baktım. “Nadine’dan beni eve bırakmasını isteyebilirim.”

Jake bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Birkaç dakika önce gayet iyiydik ve birdenbire gecenin geri kalanı boyunca bana tahammül bile edemiyor musun?”

“Yalnızca gitmek istersen gidebileceğini söylüyorum. Bunu anlarım.”

“Gitmemi istiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Dediğim gibi, seninleyken eğleniyorum. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum.” *Sadece kalbim tekrar kırılmasın diye onu tek parça halinde tutmaya çalışıyorum.*

Sonraki saat boyunca Jake neredeyse hiçbir şey olmamış gibi yanımda durdu; fakat gülümsemeler ve her zamanki dokunuşlar kaybolmuştu. İnsanların torunları, hangi şirketlere yatırım yapılması gerektiği hakkında hikâyeler ve ülkenin içinde bulunduğu durumla ilgili ateşli tartışmalar dinledik.

Apartmanımıza geri döndüğümüzde, asansörde kendi dairemin bulunduğu katın düğmesine bastım. Asansörde geçirdiğimiz süre hiç bitmeyecek gibiydi; duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettim. Son derece garip ve gergin bir durumdaydık. Jake’le son birkaç hafta içinde yakaladığımız o rahatlık etkili bir şekilde yok edilmişti.

Asansörün kapıları açıldı ve Jake de benimle birlikte dışarı çıktı.

“Beni kapıma kadar geçirmek zorunda değilsin,” dedim.

Jake yine de elini sırtıma koydu ve koridor boyunca

hana eşlik etmeye başladı. Bir yanımda bu gece söylediklerimi duyup duymadığını merak ediyordu. Her şeyin değişmesi gerektiğini, aramıza bir sınır koymazsak sonradan ikimizin de pişman olacağımızı anlamış mıydı?

Koridordaki yürüyüşümüz normalden üç kat daha uzun sürdü. Nihayet mucizevi bir şekilde dairemin kapısına ulaştık. Jake'e bakmanın tehlikeli olduğunu bildiğimden ellerime odaklandım ve bileğimdeki bileziği döndürdüm. "Bu gece benimle birlikte geldiğin için tekrar teşekkürler. Eminim seni yine görürüm," dedim.

Jake soluk verdi. Bunun ardındaki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Seni aramamam gerektiğini bu şekilde mi söylemeye çalışıyorsun?"

Bileziği döndürmeye devam ettim. "Hayır. Fakat elimdeki işle ilgilenmem gerek ve Steph'e düğün planlamasıyla ilgili daha çok yardım etmem gerekiyor."

Jake elini bileğimin üzerine koyup bileziği döndürmeyi sürdürmeme engel oldu. "Peki pazar sabahı benimle takılmanı isteseydim ne derdin?"

Onu atlatmak basitlik olurdu ve bunu yapamazdım. Gözlerimi bileğimin etrafına doladığı uzun parmaklarından ayırmadan, "Bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim," dedim.

Jake diğer elini çenemin altına koydu ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana dek başımı nazikçe yukarı kaldırdı. Sonra dudaklarıma hafif bir öpücük kondurup, "Görüşürüz Darby," dedi.

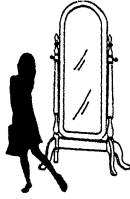
Onun uzaklaşmasını izledim. Verdiği ölümcül zararın

gereğinden fazla uzadığını fark edene dek bir şey yapmadan beklemiştim. Ona daha fazla bağlanmayı göze alamazdım. Ona şimdiden fazlasıyla bel bağlamaya başlamıştım. İşte her şeyin kötüye gitmesiyle ve bir de ciddileşen bir ilişkiyle başa çıkamazdım. İlişki bittiğinde işime hâlâ ihtiyacım olacaktı. Kalbim her kırıldığında bunu atlatmama yardımcı olan işim olmuştu ve onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Aramızda oluşmaya başlayan bağlardan her birinin koptuğunu, kalbimde acı veren bir sürü dikenin varlığını hissettim. Dikenler kalbime battı ama en azından bunun üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Güle güle Jake.

Bir dahaki sefere *nispeten uzun süreli* bir ilişkim olmasın karar verdiğimde, karşı koyması bu kadar zor olmayan birini tercih edecektim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aklıma getirmemeye çalıştığım iki ilişkim vardı, tabii kendime aşkın yol açtığı acıyı hatırlatmam gerekmediği sürece. Bu yüzden ne zaman Jake'in gitmesine izin verdiğim için bir aptal olduğumu düşünsem, bu anıları deşip kalp ağrısı tortularının üzerime çökmesine izin verirdim. Hatta vaka çalışmalarımı çıkarıp bakacak kadar ileri giderdim.

Bütün harfler birbirine karışana dek Robert'ın ismine baktım. Onunla tanışmadan önce, bütün erkeklerin toy ahmaklar olduklarına karar vermiştim ama o farklıydı. Olgun, harika ve komik bir erkekle tanışmamın bir mucize olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Onun hayatımın aşkı olduğunu sanmışım.

Robin Hood Vaka Çalışması: Robert/Robin Hood

Yaşım: 25

Steph, Nadine ve başka birkaç arkadaşımın birlikte Bullpen Bar'daydım. Yanımıza bir garsonun geleceğinden ümidi

keserek, arkadaşlarımı masada bırakıp içecek bir şeyler almaya gitmiştim. Tıklım tıklım dolu barda beklerken birisi omzuma dokundu.

“Hey sen,” dedi bir erkek sesi. “Gel de şuna bir bak.”

Sesin sahibine bakmaya tenezzül etmeden, “Üzgünüm. ‘Hey sen,’ diye seslenenlere cevap vermiyorum. Göstereceğin şeye bakacak bir başkasını bul,” dedim.

“Adın ne?”

Adama ortadan kaybolmasını söylemek için arkamı döndüm, ama yeşil gözleri, güçlü çenesi ve dalgalı, sarı saçları onu başımdan savmayı tekrar düşünmeme neden oldu. Neden kaşları yukarıda ve bir şey bekliyormuş gibi bana baktığını anlamam birkaç saniyemi aldı. *Ah, tabii. Bana bir soru sormuştu.*

“Darby. Adım Darby.”

“Selam, Darby. Ben Robert. Şimdi, gelip benim için şuna bakar mısın? Bu gerçekten çok önemli, arkadaşım ile birlikte tarafsız bir göze ihtiyacımız var.” Elimdeki paraya baktı. “Sonra da sana bir içki alırım.”

Onu bir anlığına süzdüm. *En kötü ne olabilir ki?*

Bardan uzaklaşarak, “Tamam,” dedim. “Bana bu kadar önemli olan şeyi göster bakalım.”

Robert elimden tutup beni barın diğer ucuna götürdü. Tombul bir adama yaklaşırken, “Sakın dokunayım deme Joe,” dedi. “Eğer hile yaptıysan yemin ederim...”

“Hile yapmaya ihtiyacım yok,” dedi Joe. “Çünkü zaten kazandım.”

“Darby hakemlik yapacak.” Robert duvardaki dart tahtasının önünde durdu.

Dart tahtasını işaret ederek, “Bu kadar önemli olan bu mu?” diye sordum.

“Bak, bu oyun üzerine elli papele iddiaya girdik. Joe’ya göre...”

“Hey, onu etkilemek yok,” dedi Joe.

“Tamam, kırmızı ve mavi dartların puanlarını topla. Sana hangi rengin kime ait olduğunu söylemeyeceğim bile. Sonra bize skoru söyle.”

Dart tahtası eski ve yıpranmıştı. Daha önce gördüklerimin aksine, metal ayırıcıları yoktu. Birkaç tane dart tam çizgiye isabet etmiş ve skorun kaç olduğuna karar vermeyi güçleştirmişti. Özellikle de altı puanlık beyaz dilimle on puanlık siyah dilim arasında mavi bir dart vardı. Eğilip dartı inceledim.

Bence ondan ziyade altı görünüyor.

“Kazanan kırmızı,” dedim.

Joe, “Mümkün değil!” diye haykırdı.

Robert yumruklarını havada sallayarak, “Şunu hazmet artık!” diye bağırdı. (Biliyorum, olgun olduğunu söylemiştim fakat o kısma sonra geleceğim.) Kolunu omzuma attı. “Hadi Darby. Sana bir içki alalım,” dedi.

Birkaç dakika sonra masama döndüğümde Steph bana doğru eğilip, “O adam da kimdi?” diye sordu.

“Adı Robert. Bir dart oyununda hakemlik yapmamı istedi.”

Steph, “Telefon numaranı aldı mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Beni seçtiği filan yok. Yalnızca önüne çıkan ilk kişi bendim,” dedim.

Stephanie başımın üzerinden Robert ve Joe’ya baktı. “Şirin biri. Gidip numarasını almalısın,” dedi.

“Bakma,” dedim ve diğer kızlarla konuşmak üzere sesimi yükselttim. “Neler kaçırdım?”

Kızlar beni neler hakkında konuştuklarıyla ilgili bilgilendirdiler; genellikle Nadine’in yeni ayrıldığı erkek arkadaşından bahsetmişlerdi.

Stephanie beni dürttü. “Buraya geliyor,” dedi.

Robert gözlerini benden ayırmadan masamıza doğru yürüdü. Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Hey sen. Dart oynamaya var mısın?” dedi.

“Adımı şimdiden unuttun mu?” diye sordum.

Ağzının diğer kenarı da yukarı kıvrıldı ve gülümsemeye başladı. “Hayır. Fakat ‘Hey sen,’ diye çağrılmaktan ne kadar hoşlandığını dile getirdiğin için bunu kullanmaya karar verdim,” dedi. Elini sandalyemin arkasına koydu. “Hadi. Joe üst üste üç oyun kaybetti, bu yüzden onu arkadaşlarıyla konuşması için buraya göndereceğim.”

Steph, “Kızımızın iyi vakit geçirmesi için ne gerekiyorsa yap,” diyerek beni öyle bir ittirdi ki, neredeyse sandalyemden düşecektim.

Ona pis pis baktıktan sonra Robert’ın peşinden tekrar dart tahtasının yanına gittim. Robert elime üç adet dart verdi. “Sen başlayabilirsin.”

Daha önce hiç dart oynamamıştım fakat o kadar da zor olmadığını tahmin ediyordum. Nişan alıp bir tanesini fırlattım. Zar zor tahtanın alt kısmına denk geldi ve bana yalnızca üç puan kazandırdı. “Vay be, bu iş görüldüğünden daha zormuş.”

Robert arkama geçerek, “Gel, sana nasıl atman gerektiğini göstereyim,” dedi.

“Basit bir açıklamayı anlamayacağım için kollarımı seninkilerin üzerine koymamı istemeyeceksin öyle değil mi?” dedim.

Robert kollarını aşağı indirdi. “Artık değil,” dedi.

Daha yüksekte bir yere nişan alıp ikinci dartımı attım ve doğruca tahtanın tam ortasına saplanıp bana on üç puan kazandırmasını izledim. “Sanırım nasıl atmam gerektiğini anladım,” dedim.

Birkaç oyunun ardından –Robert’ın bana acıyarak verdiği puanlara rağmen hepsini kaybetmişim– Robert sonuncu dartını attı. “Pekâlâ, şuna ne dersin? Hedefi tam on ikiden vurursam, bu hafta sonu benimle çıkacaksın,” dedi.

Bir süredir kimseyle flört etmemiştim. Hem adam şirindi ve kaybedecek fazla bir şeyim olmadığını düşündüm. “Hedefi vurabileceğinden emin misin? Yoksa bana karşı, bir dart oyununda riske atacak kadar ortalama hisler mi besliyorsun?”

Robert’ın yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. “Hedefi tam on ikiden vurursam benimle çıkacağını düşünüyorum ama vuramazsam, seni kazanmak uğruna bu kadar uğraştı-

ğım için o kadar gururun okşanacak ki, en azından bana numaranı vereceksin.”

“Fakat bu bir bakıma oyunu çarpıtmak; ne olursa olsun yine de kazanıyorsun.” Ona doğru eğildim. O kadar yakındık ki neredeyse vücutlarımız birbirine değecekti. “Bu hilekârlık.”

“Ben bir avukat olduğumdan, kuralları işime geldiği gibi çevirmeyi bilirim.”

“Aah, demek profesyonel bir yalancısın. Artık hedefi tam on ikiden vursan bile seninle çıkamam. Anlarsın ya, yalancılarla çıkmam. Bu ateşle oynamanın garantili bir yoludur.”

Robert kolunu bana dolayıp elini belime koydu. Sonra tahtaya bakıp atışı için hiza aldı. Dart seri bir şekilde havada süzülüp kırmızı merkeze saplandı.

Robert, “Sanırım şimdi ödülümü almam gerekecek,” dedi ve ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan belime doladığı kolunu beni kendine çekmek için kullanıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dizlerimin bağı çözüldü ve dünyanın geri kalanı bulanıklaşarak etrafımızda dönerken, kendimi dudaklarımı aralayıp onu daha tutkulu bir şekilde öperken buldum.

İki gün sonra ilk kez resmi olarak çıktık.

Robert bir kamu avukatıydı. Yani avukat tutacak parası olmayanları savunması için görevlendirilen bir avukat. Bu da gereğinden fazla çalıştığı, yeteri kadar para kazanamadığı ve davaları eve taşıdığı anlamına geliyordu.

Robert özgüvenli ve zekiydi. Ayrıca işine bu kadar tutkuyla bağlı olması da hoşuma gidiyordu. Bu bazen işe gömüldüğü ve fazla bir şey yapamadığımız anlamına geliyordu ama yine de hızlı öğle ya da akşam yemeklerine çıkmak için çaba gösteriyordu. Bir araya gelmeyi başaramazsak, sık sık sabahın erken saatlerine kadar telefonda konuşuyorduk.

Yoğun iş programlarımıza rağmen işleri yürütmeyi başarıyorduk. Bana ne kadar güzel ve zeki olduğumu düşündüğünü söylüyordu, sevdiğim ve sevmediğim şeyleri hatırlıyordu ve işten çıkamadığı zamanlarda ona sürpriz yaptığımda bu kadar anlayışlı olduğum için bana teşekkür edip beni iş arkadaşlarıyla tanıştıırıyordu.

Beş ay boyunca her şey harikaydı.

Sonra ilk kavgamızı ettik.

Robert akşam yemeği için evime gelmişti. İkimiz de stresli bir hafta geçirmiştik ancak ne kadar bitkin olursak olalım en azından bir geceyi beraber geçirmeye çalışıyorduk.

Yemek yerken, bana davasının nasıl geçtiğini anlattı. “Polis memuru usule uygun davranmadığı için onu ceza almaktan kurtarabildik.”

“Fakat suçluydu değil mi?” Konuşmanın başlarında Robert bunu ima etmişti.

“Ah, tabii ki.”

“Bu bana doğru gelmiyor. Masum insanları hapisten uzak tutmanı takdir ediyorum ama suçlu insanlar hapse *girmeliler*, saçma sebeplerden ötürü serbest kalmamalılar.”

“Tatlım, hukuk sistemi böyle işliyor. Polis usullere uy-

mazsa, masum insanlar mahkûm edilebilir. Bu yüzden polisler çuvaldadığında bazen suçlu insanlar da paçayı sıyrabiliyorlar. Yine de endişelenme, bu önemsiz bir olaydı. Sadece ufak bir hırsızlık.”

“Adam bunu muhtemelen tekrar yapacak. Kendini azıcık da olsa sorumlu hissetmiyor musun?”

Robert sözcükleri ağzında geveleyerek, “Kendimi kanunların yerine getirilmesini sağlamaktan sorumlu hissediyorum,” dedi. “Polisin elinde somut deliller varsa dava açarız ve adam hapse girer. Delil yoksa kurtulur.”

Bense surat astım. “Ben bunu yapabileceğimden emin değilim. Adamın hak ettiği şekilde ceza almasını isterdim.”

“O zaman sanırım benim avukat, senin de dekoratör olman iyi bir şey.”

Dekoratör kelimesini küçümser bir şekilde söylemesi sinirime dokundu. “İşimden çok önemsizmiş gibi bahsediyorsun. Hayat kurtardığımı filan söylemiyorum ama birinin evini sevdiği bir yere dönüştürmek de bir fark yaratır.”

“Çoğunun, kocaman evlerine koyacak güzel eşyaları olduğu için ne kadar şanslı olduklarını fark ettiklerinden bile şüpheliyim. Birçok müşterimin ufacak bir odada duran tek bir yataktan başka hiçbir şeyleri yok.”

“Bunu anlıyorum fakat dünyada hiç renk, güzellik ya da sanat olmasaydı burası ne kadar hüznü bir yer olurdu, bir düşünsene.”

Robert suyundan bir yudum içti. “Evet, kasvetli bir yer olurdu fakat hayatta kalmak için bu dediklerine ihtiyacımız yok.”

Öfke içinde fokurdamaya başladı. “Hayatta kalmaya yardımını dokunmayan başka ne var biliyor musun? Avukatları onları sokaklara salıverdiği için serbestçe ortalıkta dolaşan suçlular!”

Robert ellerini havaya kaldırdı ve masadan uzaklaştı. “Pekâlâ, sanırım tekdüze daireme geri dönüp suçluları sokaklarda tutmanın bir yolunu bulacağım. Sana gösterişli ve iyi dekore edilmiş evinde iyi eğlenceler.”

Gitmesine engel olmaya çalışmadım bile.

Sonraki birkaç gün boyunca Robert’ı deli gibi özledim. Onunla konuşmayı özledim. Beni her zaman güldürme şeklini özledim. Tekrar tekrar düşündüm: *Ben kim oluyorum da kimin serbest kaldığını ve nedenini yargılıyorum?*

Robert’a âşık olduğumu fark ettim.

İşten sonra ofisine gidip bunu ona söylemeye karar verdim ama ben bunu yapamadan Robert işyerime geldi ve ben olmadan perişan olduğunu söyleyerek bütün dedikleri için özür diledi. Ben de özür diledim ve onu sevdiğimi söyledim. Robert da beni sevdiğini söyledi. Mükemmel ilişkimize geri döndük.

Üç ay sonra geleceğimizi tartışmaya başladık. Bir ev almaktan bahsettik ve E ile başlayan o kelimenin bahsi geçti. Çocuk konusu açıldığında mutfak masamda oturmuş, ev broşürlerine bakıyorduk.

Robert broşürlerden birini eline alarak, “Önce bunun gibi bir evde otururuz,” dedi. “Fakat çocuklarımız olmaya başladığında daha büyük bir yere taşınmamız gerekecek.”

“Ben çocuklar konusunda biraz sallantıdayım,” dedim. Ağzımdaki kurabiye ısırığını yuttum. “Gerçi bir ya da iki çocuk yapmaya karar verirsek üç oda yeterli olur.” Kurabiyenin geri kalanını da ağzıma attım ve elimdeki kırıntıları silkeledim.

Robert, “Ben beş ya da altı çocuk düşünüyorum,” dedi.

Neredeyse boğuluyordum. “Ne? Ben beş ya da altı çocuk filan yapmam. Annemle babam boşandıktan sonra hiç çocuk istemediğimi düşündüğüm bir dönemden geçtim. Drew ve Devin ise bu konudaki tutumumu büyük ölçüde pekiştirdi. Çocuk sahibi olma fikrine ancak alışıyorum.”

“Drew ve Devin’le tanıştığım için, seni tamamen anlıyorum.”

“Hey, benim erkek kardeşlerimden bahsediyorsun. Ben onları yerden yere vurabilirim ama bunu başka kimse yapamaz. Ayrıca o kadar da kötü değiller.”

“Evet –burada elleriyle havada hayali tırnak işaretleri yaptı– beni ‘gerçek erkek işlerini’ göstermek için oradan oraya çekiştirmeleri, attan düştüğümde bana ‘şehirli çocuk’ demeleri ya da bana ahırda devasa bir boğanın olduğunu söylemedikleri için çite tırmanıp içeri girdiğimde canavarla karşı karşıya gelmek çok hoşuma gitmişti.”

Dwight’m bir köpek yavrusu gibi davrandığı devasa siyah boğayı gözümde canlandırarak, “Minik, çiftlikteki en nazik yaratıktır,” dedim.

“Bana kafasıyla tosladı.”

“Seni kafasını kaşımak istediği için dürttü. Elinde bir

sopa tutmadığın için seni seçmiş. Minik, birinin onu büyük ve kalın bir sopayla kaşımaya bayılır. Elinde böyle bir sopa varsa koşarak sana doğru gelir.”

Robert ne kadar hayal kırıklığına uğradığını belli etmeyi başarak soluk verdi. “Her neyse, demek istediğim şu ki, ben yedi çocukla birlikte büyüdüm ve daima büyük bir ailemin olmasını istedim. Bu çılgınlık ama eğlenceli. Bir arada olacakları için her zaman oynayacakları birileri olacak.”

“Senin sürekli birikmiş davaların oluyor. Altı çocukla ilgilenecek zamanı nereden bulacaksın?” Bir elimi göğsüme koydum. “Altı çocuğu tek başıma yetiştiremem. Tek başıma bir çocuğu bile yetiştiremem. Hem o kadar çok çocuk sahibi olmaya maddi gücümüz de yetmez.”

“Sen evden çalışabilirsin. Tadilat gerektiren bir ev satın alırız. İşinde ne kadar iyi olduğun düşünülürse, evi güzelleştirmenin bir yolunu bulursun.”

Robert’ın bana güvenoyu vermesi her ne kadar güzel olsa da içime hayal kırıklığı çörekledi. Belli ki yaptığım işi anlamıyordu. “Kalitesiz su tesisatlarını ya da duvardaki deliklerin üzerini boyamamam. Ayrıca çocuklarla ilgilenirken evden çalışmamın imkânı yok. Geçen hafta ebeveynlerimin evindeki manzarayı hatırlamıyor musun? Devin ve Anne, Levi’yle ilgilenirken çıldırmak üzerelerdi. Levi ise sürekli ağlıyordu ve hiçbir şey onu mutlu etmiyordu.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam. Bir bebekten fazlasını bile istediğimden emin değilim. Ayrıca mesele

şu ki; işim çoğu zaman yenilediğim evde çalışmamı gerektiriyor.”

Robert elindeki broşürü tekrar masanın üzerine fırlattı. “Her şeyi şimdi hesaplamak zorunda değiliz.”

Ben de artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ancak aklımın bir köşesinde, bunun sonsuza dek göz ardı edemeyeceğim bir sorun olduğunu biliyordum. Yine de kendime bunun sorun olmadığını söyledim. İnsanlar ilişkilerin fedakârlık gerektirdiğini söylerken bunu kastediyorlardı. Yalnızca doğru dengeyi bulmamız gerekiyordu.

Aradan birkaç ay daha geçti. Yoğun ve stresli bir daire yenileme işi üzerinde çalışıyordum ve Robert’ın da bir sürü davası birikmişti. Çılgın günlük programlarımızdan vakit buldukça evlere bakıyorduk. Kendime her şeyi çözeceğimizi söyleyip duruyordum. Ne de olsa birbirimizi seviyorduk.

Yirmi altıncı doğum gününe geri döndüm. Küçük İtalya adlı restoranda yarım saat boyunca tek başıma oturmuş, Robert’m gelmesini beklemiştim. Robert sadece ikimiz için bir program yapmak istediğini söylemişti; bu yüzden Steph’le birlikte kutlamamızı ertesi gün yapacaktık.

Beklerken, Robert’la birkaç gün önce yaptığımız konuşmayı düşünüp durdum. Annesinin kendisine, erkek ve kız kardeşlerine bakmak için nasıl evde kaldığını anlatıp durduğu o konuşmayı. Robert konuşmasına şöyle devam etmişti: “Belki de çocuklarımız olunca Longmont’taki evlere bakmalıyız, böylece annene yakın olabilirsiniz. Böylece ben evde olmadığım zaman fazla zorluk çekmezsin.”

“Bu ikimizin de her şekilde en az bir saat boyunca yolculuk yapması anlamına gelir,” demiştim.

Robert, “Fakat sen evde kalırsan, yolculuk yapmak zorunda kalan sadece ben olurum,” demişti. Konuşma her zamanki gibi bitmişti. Robert, “Bu şimdi karar vermemiz gereken bir şey değil ama bence çocuklarımız olunca evde kalmak istediğini anlayacaksın,” diye devam etmişti.

Belki de haklıydı. Fakat haksız olma olasılığı da vardı.

Robert nihayet masaya doğru yürürken, ağlayacak gibi oldum. Birdenbire her şey yanlış gibi geldi ve bu konuda ne yapacağımı bilemedim.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Robert. “Beklemekten nefret ettiğini biliyorum ama nasıl olduğunu bilirsin. Sorunlar hep üst üste gelir...” Oturmadan önce eğilip beni çabucak öptü.

Sığ bir şekilde nefes alıyordum ve sinirim tepemdeydi. “Doğum günümü tek başıma kutlayacağımı düşünmeye başlamıştım.”

“Eh, artık buradayım. Sana hediyeni vermek için daha fazla beklemek istemiyorum. Bütün gün heyecan içinde bu anı bekledim.”

Pat diye, “Ya çocuklarımızla birlikte evde kalmak istemezsem?” dedim. “Ya sadece küçük bir aile istersem ve şehir dışına taşınmak istemezsem? Son zamanlarda çılgınca çalışıyorsun. Seni bir haftadır ilk kez görüyorum ve içimden bir his bunun daha da kötüye gideceğini söylüyor.”

“Paçamdan çocukların çektiirdiği bir ev kadını olmak

ve ‘Keşke çok geç olmadan bir şeyler söyleseydim,’ demek istemiyorum. Bunlar önemli konular ve ben bunlar üzerinde hiçbir zaman fikir birliğine varabileceğimizden emin değilim.”

Robert gözlerini kırıştırdı; belli ki bu şekilde konuştuğum için şaşırılmıştı. “Bunu sonra çözebiliriz,” dedi. Kendini toparlayıp elini benimkinin üzerine koydu. “Şimdi, hediyeni görene kadar bekle.”

“Robert, ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum...”

“Darby Quinn, benimle evlenir misin?” Robert siyah kadife bir kutu çıkarıp kapağını açtı.

Yüzüğe bakakaldım. Sade beyaz bir bandın üzerinde tek bir pırlanta parlıyordu.

Bana önceki gün evlenme teklif etseydi “evet” derdim. Şimdi de “evet” demek istiyordum. Robert’ın işine tutkuyla bağlı olduğunu biliyordum. Ben de öyleydim. Tabii ki masum insanları hapisten uzak tutmuyordum –fakat Robert da her zaman bunu yapmıyordu ki, bu beni hâlâ biraz rahatsız ediyordu– ama işimi seviyordum. Beni mutlu ediyordu. Ancak Robert işimin anlamsız bir zaman kaybı olduğunu düşünüyordu.

Orada oturmuş rüya balonum patlarken, Robert’la hayattan aynı şeyleri beklemediğimizi de fark ettim. Sadece çocuk konusunda da değil; Robert yaşamak istediğimiz yer, çocuklarımızı nasıl yetiştireceğimiz (istediğini yaptırırsa altı tane) ve yaşam tarzımız konusunda benden farklı düşünüyordu. Bu konuda anlayışlı olmaya çalışmışım fakat Ro-

bert'm daima geç kalması beni deli ediyordu.

Ayrıca ailelerimizi ziyaret etme konusunda da bir mücadeleye içindeydik. Robert benimle birlikte gelip ailemi görmek için zar zor vakit buluyordu; ne var ki onun ailesini ayda iki kez ziyaret etmeyi başarıyorduk. Robert onun ailesini ziyaret ettiğimizde ortadan kaybolup erkek kardeşleriyle takılır, beni ortak hiçbir noktamızın olmadığı annesiyle ve kız kardeşleriyle bırakırdı.

Tüm bunlardan yalnızca biri üzerinde anlaşılmıyorduk, belki de onu çözebilirdik ama hepsi bir araya gelince çok fazla oluyordu.

Gözlerime yaşlar doldu ve göğsümdeki ağrı nefes almamı zorlaştırdı.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Robert kutuyu bana yaklaştırdı. “Darby, hadi, evet de. Endişelenmeye başlıyorum.”

“Bunu yapamam. Seni seviyorum, gerçekten, ama biz aynı şeyleri istemiyoruz. Kendime bunların sorun olmaya-
cağını söylemeye çalıştım ama...” Sözcükler ağzımdan tiz bir ses tonuyla çıkıyordu. “Bu iş yürümeyecek,” dedim.

Etrafımızdaki insanlar bize bakıyorlardı. Birkaç kişi bizi alkışlamaya başladı. Nişanlandığımızı sanmışlardı; ayrılmak üzere olduğumuzu fark etmemişlerdi.

İşte o gün bana yalan söylendiğini anlamıştım. Beni seven harika ve olgun bir erkek bulsam da ve ben de onu sevsem bile, bu yine de yeterli değildi. Darmadağın olmuş-
tum. Çok kızgındım. Kalbim de fena halde kırılmıştı.

Kaybedilen Zaman: Robert’la birlikte geçirdiğimiz on ayın herhangi bir kısmının zaman kaybı olduğunu söylemeyi reddediyorum. Kendim hakkında çok şey öğrendim. O zamana dek başıma gelen en yoğun aşkı deneyimledim. Sonra da ayrılığın üstesinden gelmem gerekti ve bu da kolay olmadı. Acınacak bir insan haline geldim ve zombi ya da korku filmleri izlediğim bir dönemden geçtim. En sevdiğim kısım herkesin öldüğü yerdı. Filmde birileri aşkı bulursa yuhalayıp ekrana patlamış mısır fırlatıyordum.

Alınan Dersler:

Ailem benim için gerçekten ama gerçekten çok önemli. Benimle yeterince zaman geçirebilecek birini istiyorum. (Başka bir deyişle bir işkolikle beraber olmak istemiyorum.)

Asla altı çocuk isteyen biriyle çıkma.

En zor ders: Bazen aşk yeterli değildir.

Stephanie, Anthony, Karl ve ben bara yakın bir masada oturuyorduk. Bütün günü işte geçirdikten sonra dışarı çıkmaya can atarak Stephanie’yi aramıştım ve Shots’ta buluşmuştuk. Burası Anthony’nin geçen sefer bizi getirmek istediği yerdı. Belli ki burası cumartesi akşamları çok popülerdi, çünkü zar zor hareket edebiliyorduk. Bir grup oturdukları yerden kalkınca hemen masayı kaptık.

Steph, “Söylesene, ne oldu?” diye sordu.

Neden bahsettiğini biliyordum ama bu konuya girmek

istemiyordum. Zaten dışarı çıkmak istememin esas amacı onu düşünmeye bir son vermektir.

Steph sandalyesini bana yaklaştırdı. “Jake’le aranda neler geçtiğini anlatmadan seni rahat bırakmayacağımı biliyorsun.”

Bu konudan ne kadar bahsetmek istemediğimi anlasın diye abartılı ve dramatik bir biçimde iç çektim. “Beni ilişkilerin iyi olduklarına inandırmaya çalışıp durdu.”

Steph başını eğip bana baktı. “Ah, Darby. Bundan daha fazlası olduğuna eminim.”

“Onu işe gömülmüş olduğu halde sadece sohbet etmek için aradım. Kötü bir gün geçirdiğimde Jake’e yakındım. Onu benimle birlikte sıkıcı bir partiye gelmeye mecbur ettim. Ona çok fazla güvenmeye başlamıştım. İşlerin raydan çıkmaya başladığını hissedebiliyordum.”

Karl müzik sesini bastırmak için bağırarak, “Orada neler oluyor?” diye sordu.

Steph, “Darby bir adamı kendisinden hoşlandığı ve o da adamdan hoşlandığı için bırakmış,” dedi.

Steph’e ters ters baktım. “Bunu mümkün olduğunca korkunç bir şekilde anlattığın için teşekkürler.”

Karl gülümseyerek, “O halde benden ürkütüğün için kendimi şanslı saymalıyım,” dedi.

“Dikkatli olsan iyi olur. Burada sana yumruk atacak birini bulmak Hot Shots’takine göre biraz daha zor olabilir ama ben mücadeleyi severim.” Normalde bu repliği çok daha iyi bir şekilde söyledim fakat Karl’ın sözlerinin doğru olması nedeniyle ağzımdan biraz üzgün bir tonda çıktı. Belki de eski sevgilileri-

min de benim bütün özelliklerimi içeren ve bir kız arkadaşta olmaması gerekenler şeklinde listeleri vardı.

Anthony, Stephanie'ye elini uzattı. "Dans etmek ister misin?"

Stephanie bana baktı.

Onu nişanlısına doğru iterek, "Ben iyiyim," dedim. "Hadi gidip dans et."

Anthony dans etmekten nefret ederdi ama Steph bayı-lırdı. Anthony'nin buna Steph'i mutlu ettiği için katlandığını biliyordum.

Step ve Anthony yanımızdan ayrılır ayrılmaz Karl, "İlişkin hakkında konuşmak ister misin? Yaptığım işe inanmadığımı biliyorum fakat bildiklerimle seni etkileyebilirim," dedi.

"Bir terapistin ilişkiler hakkındaki görüşlerimin kar-man çorman olduğunu söylemesine ihtiyacım yok," dedim ve başımı kaldırıp Karl'a bakarak, "Umarım bunu bir saldırı olarak algılamazsın çünkü amacım bu değil fakat kendin evli değilken müşterilerini bahsettiğin konuları bildiğine ikna etmekte zorlanmıyor musun?" diye sordum.

Karl dudaklarını inceltti. İçkisinden bir yudum aldı. "Eskiden evliydim. Altı yıl sürdü. Karımda kistik fibroz hastalığı vardı. Karaciğer nakli yapmak istediler ama vak-tinde bir verici bulamadılar. O da vefat etti. İki yılı biraz geçiyor."

"Şey... ben çok üzgünüm. Bunu Stephanie'nin bana söylemediğine inanamıyorum."

Karl, “Söylememesini ben rica ettim. Bunun insanların benim hakkında öğrendikleri ilk şey olmasını istemiyorum. Onlara istediğim zaman söylemeyi tercih ederim,” dedi ve arkasına yaslandı. “Herkes tekrar yaşamaya başlamam gerektiğini söylüyor ama tanıştığım herkesi Monica’yla kıyaslamamam mümkün değil.”

“En azından o altı yılı nasıl iyi geçireceğinize dair eğitim almışsın.”

“Sen öyle san. Ona ne zaman danışmanlık türünde sorular sorsam Monica bana kızardı. Ne yaptığımı anlamaması için soruları farklı şekilde ifade etmem gerekirdi fakat bu şekilde bile beni rahatça yakalardı.” Karl uzaklara dalıp giderek masaya baktı. Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Monica bana ihtiyacım olan gerçek dünya deneyimlerini öğretti.”

“Peki tüm bunları yaşadıktan sonra, bunu tekrarlamakta tereddüt etmiyor musun?”

Karl başıyla onayladı. “Tabii ki ediyorum. Zaten bu yüzden barın sonundaki sarışının yanına gidip ona çıkma teklif etmek yerine burada seninle oturuyorum.”

Belli etmemeye çalışarak, Karl’ın bahsettiği kıza baktım. Güzeldi, üzerinde seksi ama kendini tamamen teşhir etmeyen giysiler vardı ve şu şirin siyah gözlüklerden takmıştı.

“Gitmelisin,” dedim. “En kötüsü ‘hayır’ der.”

Karl bana yan yan baktı. “Son derece iyi bir adamı terk eden birinden ilişkilere ilgili tavsiye almalı mıyım bilmiyorum.”

“İlişkiler konusunda tam bir başarısızlık örneği olmam şuradaki sarışın konusunda haklı olmadığımı göstermez. Sürekli buraya bakıp duruyor ve seninle benim birlikte olduğumuzu düşünecek.” Karl’ı ayakkabımın ucuyla dürttüm. “Hadi git.”

Karl isteksizce ayağa kalkıp bara doğru yürüdü.

Başka bir şarkı çalmaya başladı ve Stephanie ile Anthony geri dönmediler. Dışarı çıkmak isterken aklımdaki tam olarak bir gece kulübünde tek başıma oturmak değildi.

Bu benim telefonum mu? O gürültüde zili güçlkle duyabilmişim. Telefonu çantamdan çıkarıp ekrana baktım. *Jake.*

Parmağım “cevapla” düğmesinin üzerinde bekledim ve cevap verip vermemek arasında gidip geldim.

Adamın biri yanıma yaklaşp ikilemime son verdi. “Burada tek başına otururken üzgün görünüyorsun,” dedi. Elini uzattı. “Gel de benimle dans et.”

Masaya göz kulak olmam gerektiğini söyleyecektim ama Anthony ile Stephanie geri dönüyorlardı.

Ne kaybederim ki? Hazır buradayken güzel vakit geçirebilirim.

Adamın bana uzattığı eli tuttum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Bir gece kulübünde dans etmeyeli bayağı olmuştu. Fazla bir şey değişmemişti: Üzerlerinde Barbie bebeklere ait büyüklükte giysiler olan kızlar adeta Amerika’nın en iyi yeni striptizcisi olmak üzere seçmelere katılmış gibi dans ediyorlardı. Platformda kendine baktır-

mak için dans eden bir kız vardı ve insanlar birbirlerine sür-tünüyordu.

Beni piste getiren adam kollarını bana doladı ve ritme uyarak sallanmaya başladı. Saniyeler sonra da beni öpmek için eğildi.

Hemen ondan uzaklaştım. “Yavaş ol, dostum. Bir kıza önce içecek bir şeyler ısmarlaman gerekmez mi?”

“Dairemde biraz şarap var,” dedi ve beni kendine çekti. “Yalnızca birkaç sokak ötede.”

“Ne kadar şanslısın,” dedim ve geri çekildim. “Bu kadar dans bana yetti.”

Burnumdan soluyarak dans pistinden indim ve Stephanie ve Anthony’yle birlikte oturmak üzere masaya geri döndüm.

“Ne kadar kısa sürdü,” dedi Steph.

“Evet. Adam birkaç sokak ötede bir dairesi olmasıyla ilgileneceğimi düşündü ama ilgilenmedim.”

Stephanie başını Anthony’nin omzuna yasladı. “Artık bu tür şeylerle uğraşmak zorunda olmadığımı için o kadar memnunum ki,” dedi ve anlamlı bir şekilde bana baktı. “Bu kadar inatçı olmasaydın sen de uğraşmak zorunda kalmazdın.”

“Amaç her şeyi unutmamı sağlamaktı; yüzüme vurmak değil.”

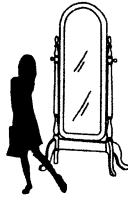
“Fakat en iyi arkadaşın olarak görevlerimden biri de duymak istemeyebileceğin şeylere dikkatini çekmek.”

Karl yanımdaki sandalyeye oturunca, “Sarışınla işler

nasıl gitti?” diye sordum.

“Güzelce sohbet ettik. Numarasını aldım. Göreceğiz bakalım.”

Işıklar etrafta dönüp dururken dördümüz öylece oturup müziği dinledik. Diğer herkesin birileriyle haşır neşir olmalarını izlemek kendimi daha iyi hissettirmiyordu. Dışarı çıkmayı çok istemiştim ama artık dışarıda olduğuma göre, bunun o kadar da harika bir şey olmadığını düşünüp duruyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jake'in günlük programı hakkında temel bir fikrim olduğundan, onunla karşılaşmaktan kaçınmak çok da zor değildi. Erken saatlerde ofise gidip Blue'nun kapandığı zamana yakın saatlerde binaya girmemeye ya da dışarı çıkmamaya özen gösteriyordum.

Lion Inn işi her geçen gün daha da büyük bir karmaşa haline geliyordu. Otelin sahipleri şimdi de plana birkaç tane apart süit daire eklemekten bahsediyorlardı. Odalar için tamamen yeni bir görüntü istiyorlardı ve evler üzerinde çalışırken hissettiğim o tutkunun aynısını bu iş için bir türlü hissedemiyordum.

Arabamla semte girerken, *en azından bugün Bayan Crabtree'yi göreceğim*, diye düşündüm. Önce bana Blue'da öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi sormuştu –kendince bana bir ikramda bulunuyordu– ama ona ofisten bu kadar erken çıkmayacağımı söylemiştim. Aslında bu doğrudu. Ancak daha ziyade Jake'i görmek istemiyordum. Daha çar-

şamba günündeydik ve yoksunluk belirtileri çekiyordum.

Bayan Crabtree beni tipik büyükanne havasında karşıladı, kurabiye ikram etti ve günümün nasıl geçtiğini sordu. Beni banyoya götürdüğünde pembe çizgili duvarı inceledim. Boyacılar çok iyi bir iş çıkarmışlardı. Eğilip yeni süpürge-likleri incelerken, “Bence harika görünüyor. Hoşuna gitti mi?” dedim.

Bayan Crabtree hevesli bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Gerçekten çok hoşuma gitti. Clyde pembe bir banyo istediğim için delirdiğimi düşündüğünü söylemişti. Ona burayı gösterdiğimde kollarıyla beni sardı ve ben mutluyum kendisinin de mutlu olduğunu söyledi. Sanırım her şeyi yerli yerine koyduktan sonra mükemmel olacak.”

“O zaman işe koyulsam iyi olur,” diye cevap verdim.

Fırfırlı, kırmızı topuklu ayakkabılarımı çıkarıp banyoya çekidüzen vermeye koyuldum. Camekânlı vitrinleri duvara astım ve içlerini süs eşyalarıyla doldurdum; bunlardan biri de Tina’dan satın aldığım heykeldi. Camdan heykele bakınca Jake’in bunu nasıl benim için eve taşıdığını hatırladım. Jake’e o gece hayır demiş olsaydım, şimdi onu düşünüyor olmazdım.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp son dokunuşlar üzerinde çalıştım; pembe çiçekli havluları astım ve halıları yerlerine koydum. Hepsini kafamda önceden planlamıştım ama sonuç beklediğimden de iyiydi.

Banyonun bitmiş halini görünce Bayan Crabtree’nin gözleri ışıldadı. “Gidip Clyde’ı getireyim, burayı ona göster-

mem gerek. Bahse girerim çalışma odasında gazete okuyordur.”

Tekrar ayakkabılarımı giydim, suterazimi ve çekicimi alet çantama yerleştirdim ve onu da çantamın yanına koydum.

Sonra korkunç bir ses duydum. Ne olduğunu tam olarak kestiremediğim ancak bir şeylerin ters gittiğini bana anında haber veren bir ses. Telaşla evin içinde gezerek sesin geldiği yeri aramaya başladım. Çalışma odasının açık kapısının aralığından Bayan Crabtree’nin kocasının üzerine eğildiğini gördüm.

Bayan Crabtree, “Ona bir şey olmuş,” diye haykırdı.

Köşedeki antika masanın üzerinde bir telefon duruyordu. Hemen elime alıp 911’i çevirdim.

Arabamla garaja park ettim ve asansöre doğru yürüdüm. Kendime hâkim olmak için büyük çaba sarf etmiştim fakat her an kendimi bırakabileceğimi hissediyordum. Gözlerim yanıyordu, boğazıma koca bir yumru kalıcı olarak yerleşmişti ve başım sabit bir ağırlıya zonkluyordu.

Asansöre binip duvara yaslandım ve elimle saçımı düzelttim. Asansör birinci katta durdu ve Jake içeri girdi. Ağlamaya başlamaktan korktuğumdan hiçbir şey demedim.

Jake kaşlarını çattı. Uzanıp elini koluma koydu ve sorgular gibi bana baktı. “Darby? Sorun nedir?”

Sormasaydı, ağlamamayı başarabilirdim. “Bayan Crab-

tree'nin kocası kalp krizi geçirdi. Onunla birlikte hastaneye gittim; korkunçtu." Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı doğru süzüldüğünü hissettim. "Ailenin geri kalan üyelerinin gelmelerini beklediğimiz süre boyunca Bayan Crabtree bana birlikte geçirdikleri altmış yıla dair hikâyeler anlattı. Clyde'ın iyileşmesi için dua edip durdum, ama..." Son birkaç kelimeyi ağzımdan güçlkle çıkarabildim. "Clyde bizi terk etti," dedim.

Jake beni kendine çekti ve başımı göğsüne bastırdım. Kontrolümü kaybetmeden önce evime girmek istiyordum ama Jake'in kolları arasındayken kendimi daha fazla tutamadım. Gözyaşlarım serbest kaldı ve göğsümdeki dayanılmaz acı yere yığılacağımı zannedene kadar bedenime yayıldı. Bayan Crabtree en sevdiğim müşterilerimden biriydi ve öylece oturup dünyasının altüst olmasını izlemek zorunda kalmıştım.

Jake asansörden inip koridorda daireme doğru yürürken beni kendisine yaslamaya devam etti. İçeri girer girmez beni kanepeye oturttu ve kendisi de yanıma oturdu.

"Onu doğru dürüst tanı mıyordum bile ama yine de çok üzücü," dedim ve başımı Jake'in omzuna yasladım. Jake kolunu omzuma attı ve eliyle kolumu okşadı. Telefonum tekrar çaldı. Yerimden kalkmaya tenezzül etmedim.

Jake hafifçe, "Cevap vermen gerekiyor mu?" diye sordu.

"Patronum arıyor. Yaklaşık on kez aradı ama cevap veremeyecek kadar bitkindim. Eminim bir şeylere sinirlenmiş-

tir.” Jake’in gömleği parfüm ve biraz da Blue gibi kokuyordu. Yemeği düşününce midem guruldadı. Kolumu midemin üzerine koyup sesi bastırmaya çalıştım.

Jake, “Akşam yemeği yedin mi?” diye sordu.

“Böyle iyiyim. Az sonra biraz mısır gevreği yerim.”

Jake dizimi okşadı. “Sen burada otur. Ben bir şeyler hazırlarım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim. Gerçekten.” Bana bu kadar iyi davranması –özellikle de aramızda geçenlerden sonra– kendimi koca bir aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

Jake, “Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum,” dedi ve mutfağıma doğru yürüdü. Mutfak dolaplarımı açıp malzemelerimi inceledi ama pek bir şey bulamadı. “Krep yemeye ne dersin?” diye sordu.

“Kulağa harika geliyor,” dedim.

Kendimi topladıktan sonra, Patricia’nın bıraktığı mesajları dinledim. Ona olup biten her şeyi açıklayacak enerjim yoktu ve onunla konuşmak da istemiyordum, bu yüzden ona önemli detayları içeren bir mesaj gönderdim.

Jake önüme koca bir yığın krep ve bir şişe şurup koydu. “İşe dönmem gerek. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Teşekkürler Jake. Bunu hak etmiyorum.”

Jake yanağına avcunun içine alıp başparmağıyla bir gözyaşı damlasını sildi. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

Jake'e gitmesin diye yalvarmamak için kendimi zor tuttum.

Bayan Crabtree'yi ve kocası hakkında anlattığı hikâyeleri aklımdan çıkaramıyordum. Yatağa onu düşünerek girdim ve ertesi sabah uyandığımda da anında aklıma geldi. Ofise gider gitmez ona yardımcı olabilmek için daha anlamlı bir şeyler yapabilmeyi dileyerek çiçekler gönderdim.

Jake de aklımdaydı. Ben onu resmen terk edip başımdan attığım halde, gelip bana akşam yemeği hazırlamıştı. Lion Inn işiyle ilgilenmek imkânsız gibi görünüyordu ama başka bir seçeneğim yoktu. Yetiştirmem gereken bütün işler nedeniyle, öğle tatili boyunca çalıştım.

Saat beş olunca, daha fazla dayanamadım.

Blue'ya yürümek iyi geldi. Jake'e dün geceki yardımı için yapacağım teşekkür konuşmasını hazırlama şansım oldu. Ona arkadaşlığının benim için ne kadar değerli olduğunu söyleyecek, sonra da ilişkilere onun açısından bakan bir kızı hak ettiğini vurgulayacaktım.

Blue'ya vardığımda Mindy, Jake'in orada olmadığını haber verdi.

Ofise geri döndüm ve arabama binip eve gittim. Konuşmam yolda daha da uzadı. Bu konu hakkında düşündükçe, bunun doğru bir adım olduğuna daha da çok inanıyordum. Jake'e onu umursadığımı söyleyecek, ancak bensiz daha mutlu olacağı konusunda ısrar edecektim. Jake, birlikte ola-

masak da benim için çok şey ifade ettiğini mutlaka anlayacaktı.

Önce evime gidersem konuşmamı yapma cesaretini kaybetmekten korktuğum için, asansöre binip yirminci katın düğmesine bastım.

Asansörden çıkarken kalbim deli gibi atıyordu. Koridor da yürürken midem buruluyordu. Kapıyı çalana kadar gerginlikten kan ter içinde kalmıştım.

Jake kapıyı açtığı anda söylemeyi planladığım bütün sözcükler aklımdan uçup gitti. Kollarımı Jake'in boynuna doladım, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve onu günlerdir düşündüğüm şekilde öptüm.

Jake beni içeri çekti, kapıyı kapattı ve beni kapıya dayadı. Dilinin her hareketiyle hararetim artıyor ve vücudumun her santimi yanmaya başlıyordu. Jake öpücüğe ara verdiğinde neredeyse kendimi kaptırıp gömleğini yırtarak çıkaracaktım.

Jake'in bana dayalı göğsü inip kalkıyordu. Burnunu yanağımın üzerinde gezdirdi ve kulağımın altındaki hassas noktayı öperek zevkten tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "N'aber?" dedi.

Dudağımı ısırdım ve inlememek için kendimi zor tuttum. "Sana dün gece için teşekkür etmeye geldim," dedim.

Sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. "Bu bir karttan daha iyi"

"Bazı arkadaşlarla yemeğe çıkmak üzereydim," dedi Jake. "Benimle gelmek ister misin?"

“Planlarına engel olmak istemem. Sadece dün gece yaptığın şeyi ne kadar takdir ettiğimi söylemek istedim. Bunu hak etmediğim halde.”

Jake ilk tanıştığımız akşam yaptığı gibi, bir elini belime koydu ve yine o ilk akşam olduğu gibi nabzımın birdenbire hızlanmasına neden oldu. “Bize engel olmazsın. Sadece maçı seyretmek üzere Buffalo Wild Wings’de buluşacağız. Tina ile erkek arkadaşı ve bir basketbol liginde birlikte oynadığım birkaç arkadaş da orada olacaklar.”

Jake’in arkadaşlarıyla tanışmak işleri daha karmaşık bir hale getirmek demekti. Yani yapmam gereken şeyin tam tersiydi...

Jake’in eli sırtıma doğru kaydı ve beni daha da kendine çekerek düşüncelerimi bulandırdı. “Hadi ama. Çok eğleneceğiz.”

Bana bakıp sırtıma şekli yelkenleri suya indirmeme neden oldu. Özellikle de tişörtünü, kot pantolonunu ve beyzbol şapkasının ona ne kadar yakıştığını fark etmişken. Jake’e gündelik ve spor giysiler yakışıyordu. Buna karşın benim üzerimde krem renkli ipek bir gömlek vardı ve parlak turuncu renkli tavuk kanatları yemeye giderken böyle giyinmek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. “Üzerimi değiştirmek için vaktim var mı?” diye sordum.

Jake’le birlikte Buffalo Wild Wings’e girdik. Her duvarda düz ekranlı televizyonlar asılıydı; bu yüzden nereye ba-

karsanız bakın, bir tür sportif aktivite görüyordunuz. Jake elimi tutup beni arka tarafta, devasa bir televizyon ekranının önündeki masaya götürdü.

“Selam millet,” dedi Jake. “Bu Darby.”

Herkes bana, merhaba dedi.

“Tina’yı tanıyorsun.” Tina kafası tıraşlı ve gördüğüm en iri kollara sahip olan çekici bir adamın yanında oturuyordu. “Bu da Vinnie.”

Jake keçisakallı cılız arkadaşını işaret ederek, “Bu Adam...” dedi ve sonra kirli-sarı saçlı, atletik görünümlü adamı göstererek, “Bu da Pete,” diye ekledi.

“Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek Tina’nın yanına iliştim ve Jake de diğer yanıma oturdu.

“Arkadaşının vazoları neredeyse bitmek üzere,” dedi Tina. “Kendimi övmek gibi olmasın ama çok güzel oluyorlar.”

“Kesinlikle vaziyeti kurtardın,” dedim.

“Ben de sana borçluyum. Birçok insan gelip beni senin önerdiğini söyledi.”

Jake kolunu omzuma attı. “Pekâlâ, hangi kanattan yemek istersin? Burada aklına gelebilecek her çeşit var. Genellikle kocaman bir karışık mönü alıyoruz.”

Telefonum çalınca homurdandım. “Üzgünüm. Yine patronum arıyor. Ne isterseniz ısmarlayın, seçici değilimdir.”

Müzik ve konuşmalar nedeniyle bırakın Patricia’nın dediklerini, kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Jake’i dürttüm. Yerinden kalktı ve ben de gürültüden uzaklaşmaya çalıştım.

Bulabildiğim en sessiz köşeye gittim, telefonu kulağıma dayadım ve boşta kalan elimi de diğer kulağımı tıkamak için kullandım. “Ne demiştiniz?”

Patricia sinirlendiğini belli eden bir ses tonuyla, “Nadine nerede?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Ceptelefonundan aradınız mı?”

“Tabii ki aradım. Ondan bir numara almam gerekiyor ama telefonunu açmıyor. Numaranın sende olacağını umuyordum.”

“Nadine size satıcıların listesinin tamamını vermedi mi?”

Patricia nefesini o kadar yüksek sesle dışarı verdi ki, telefondan ben bile duydum. “Yemeğe çıktım. Liste *yanımda* değil.”

Patricia muhtemelen, *tabii, arada o da yemeğe çıkmayı hak ediyor*, diye düşünüyordu.

Şans eseri, Patricia’nın aradığı numara ceptelefonumda kayıtlıydı. Numarayı bir çırpıda söyleyip telefonu kapattım ve tekrar masaya yöneldim.

Tina, “Yani canı istediği zaman pat diye gelip gidecek mi?” diye sordu.

Jake omuz silkti. “Öyle değil...”

Adam oldukça yüksek sesle, “Gel Darby,” deyince Jake ile Tina’nın benim hakkında konuştuklarını düşündüm.

“Üzgünüm,” dedim. “İşyerinde büyük bir proje üzerinde çalışıyorum ve patronum beni bir türlü rahat bırakmıyor.”

Jake yerime oturabilmem için kenara çekildi, sonra tek-

rar yanıma oturdu. Diğer erkekler karşımızdaki duvarda oynayan Rockies maçına odaklanmışlardı. Yankees'in bir oyuncusu vurucunun havaya fırlattığı topu yakaladı.

Jake dışında herkes homurdandı. Jake'in ise ağzı kulaklarına vardı. "Bu gece battıkça batıyorsunuz."

Adam kızarmış bir mozzarella çubuğuna uzandı. "Hadi canım. Hâlâ kazanabiliriz," dedi.

Skora bakınca Rockies'in yedi puan geride olduğunu gördüm. Tezahüratlarından ve takmış olduğu Yankees şapkasından bariz bir şekilde anlaşıldığı halde Jake'e dönüp, "Demek bir Yankees taraftarısın," dedim.

Jake, "Doğma büyüme. Her yıl bu arkadaşlar Rockies'in kazanacağını iddia ederler ama daima kaybederler," diye cevap verdi. Elini bacağıma koyup, "Beyzbolla ilgilenir misin?" diye sordu.

"Ah, hayır. Televizyonda bundan daha sıkıcı bir spor varsa o da golf ya da bowling. Arada sırada bir futbol maçına katlanabiliyorum ama gidip bir maçı izleyecek kadar da ilgilenmiyorum."

Adam'm ağzı açık kaldı. "Sporla ilgilenmiyorsan bizimle takılmana izin verebilir miyiz bilmiyorum. Bizim tek ilgilendiğimiz bu."

"Size bir sır vereyim mi? Çoğu kız sporla ilgilenmez. Yalnızca sizi etkilemek için ilgilendiklerini söylerler. Siz ona bağlandıktan sonra da ne kadar çok maç izlediğinizden yakınmaya başlarlar. Yalnızca bir avuç kız –sanki maçın sonucunu değiştirebilirlermiş gibi– oturup televizyona bağırmayı sever."

“Darby haklı,” dedi Pete. “Büyük sporseverler olduklarını iddia eden kız arkadaşlarım oldu ama aradan birkaç ay geçtikten sonra, maç olduğu akşamlar dışarı çıkmak istediler. Böyle bir yere gelerseniz, sizi onları ihmal etmekle suçlarlar.”

“Tina sporu sever,” dedi Vinnie.

Tina başıyla onayladı. “Evet, severim. Dört erkek kardeşimin olduğu bir evde büyüdüm ve lisede mümkün olan her spor dalını denedim. Gerçi televizyonun önüne oturup bağır-
mıyorum.”

Jake, “Of! Şu vuruşa bakın!” diye haykırdı. Üç sayı geliyor, üç sayı geliyor.” Vurucu kalelere doğru koştu ve kaleci topu yakalamadan saniyeler önce üçüncü kaleye ulaştı. Jake bakışları televizyonda olduğu halde başını bana doğru eğdi. “Anlayacağın, Rockies kazanırsa ben ısmarlamak zorundayım. Yankees kazanırsa onlar ısmarlamak zorunda.” Masada etrafına bakınarak sesini yükseltti. “Şimdi sırada ne var? Üç kez üst üste şampiyonluk mu?”

Diğer erkekler şikâyet edip homurdandılar. Bense orada oturup en iyi takımlarla ilgili tartışmalarını dinlerken *spor-fanatikleriyle çıkmama* kuralımı hatırladım.

Jake’in ortalama bir taraftar mı yoksa hiçbir maçı kaçırmayan bir adam mı olduğunu nereden bileceğim? Aslında onunlayken bütün kurallarımı çiğnediğime göre ne fark eder ki?

Birkaç dakika sonra, topu atan oyuncularla ilgili hararetli bir tartışma başladı. Hiçbiri en iyi atıcının kim olduğu

konusunda aynı fikirde değildi ve hepsi de hararetle kendi fikrini savunuyordu.

Jake beni dürttü. “Bir fikir sunmak ister misin?”

“Benim favori oyuncum bardak,” dedim. “Onu Çömlek Atölyesi’nden aldım. El yapımı, bir bakıma Tina’nın yaptıklarına benziyor ama o kadar renkli değil. Kendisini özellikle içecek bir şeylerle dolu olduğunda seviyorum.”

Jake başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. “Çok komik. Bunu gerçekten umursamadığına göre, yalnızca Mariano Rivera de. Bu adam Yankees takımında beş kez Beyzbol Şampiyonluğu kazandı ve tüm zamanların en iyi sonlandırıcılarından biri.

Elimi Jake’in boynuna koydum ve parmaklarımla saçlarının ucuyla oynadım. “Bir daha uyuyamadığım zaman seni arayıp bana beyzbol istatistiklerini anlatmanı isteyeceğim. Eminim göz açıp kapatıncaya kadar uyuyakalırım.”

Adam ayağa fırlayarak masayı salladı. “Şuna bakın! Dışarı atıldı,” dedi ve Jake’i işaret etti. “Büyük vurucunuza bakın hele,” diye ekledi.

Rakibin moralini bozma amacıyla yapılan konuşmalar yine başladı ve garson kanatlar, patates kızartmaları ve soğan halkalarıyla dolu devasa bir servis tabağı getirdiğinde ancak dindi.

Arkama yaslanıp yemeğimi yedim ve diğer herkesin kendilerini gerçek anlamda oyuna vermelerini izledim. Arada bir Jake bana gülümsüyordu, bacağımla sıkıyordu, beni hızlıca öpüyordu ya da nasıl olduğumu soruyordu. Aslında mekânın

hareketliliğini ve erkeklerin kendilerini oyuna bu kadar kattıklarını seyretmekten aslında keyif alıyordum.

Her iki takım da sahaya çıkarken Jake, “Maç bitti,” dedi. “Üzgünüm süt kuzuları, belki gelecek yıl şampiyon olursunuz.”

Pete, Vinnie ve Adam sanki takımlarının kaybetmesiyle bir ilgileri varmış gibi suratlarını asıp başlarını eğdiler.

Adam tabağına bir peçete fırlattı. “Kaybetmekten o kadar sıkıldım ki... belki de kazanan tarafa geçip takım değiştiririm,” dedi.

Onlar Rockies’in kazanmaya başlaması için gerekli olan strateji hakkında tartışırken, Jake hesap fişinin bulunduğu kara kaplı defteri aldı, içine birkaç kâğıt para koydu ve yürürken masanın altından garson kıza uzattı. Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “Umarım çok sıkılmamışsındır.”

“Güzel vakit geçirdim,” dedim. “Epeydir çılgın spor taraftarlarıyla bir araya gelmemiştim. Kızarmış yiyeceklerden oluşan koca bir öğünün ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum.”

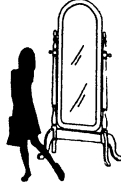
Jake parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Gitmeye hazır mısınız?”

Kendi takımı kazandığı halde hesabı ödemişti ve arkadaşları bunu öğrenmeden oradan sınışıacaktı. Steph haklıydı. Ona dört elle sarılmadığım için ben bir aptaldım.

Jake ayağa kalkmama yardım etti ve kolunu omzuma doladı. “Sonra görüşürüz çocuklar. Cumartesi sabahı top oynuyoruz değil mi?”

Ben de herkese el salladım. “Hepinizle tanıştığımı memnun oldum.”

Daha önce Jake’e kendimizi bu ilişkiye fazla kaptırmakla ilgili bir konuşma yapmaya hazırlanmışken, restorandan Jake’in kolu omzuma dolanmış halde çıkıyordum ve artık çok geç olduğuna emindim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Birçok insanın davranış biçiminden, kendilerine kimse-
nin bakmadığını sandıklarını anlayabilirsiniz. Restoran barı-
nın yakınlarında oyalanarak Drew ve Lisa'nın gülüşüp ko-
nuşmalarını izledim. Drew'un beni onlarla akşam yemeğine
çıkmaya ikna etmesine izin verdiğime inanamıyordum ve
çoğu zaman kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Fakat
Drew haklıydı. Lisa'nın *gerçekten* de farklı bir yanı vardı.
Özellikle de ondan ilk görüşte nefret etmemiştim. Drew'un
çıktığı çoğu kız ilk yarım saat içinde sinirime dokunurdu ama
Lisa son derece hoşsohbet ve ayakları yere basan bir kızdı.

Barmen, "Bir şey ister misiniz?" diye sorarak erkek kar-
deşime ve kız arkadaşına vermiş olduğum dikkatimi üzerine
çektir.

"Hayır, teşekkürler." Odanın karşı tarafına doğru yürü-
düm ve Drew ile Lisa'nın karşılıklarına oturdum.

Lisa dirseklerini masaya dayayarak, "Drew bana çiftlik-
te yapması gereken bütün işleri anlatıyor ve kulağa son de-

rece uzun ve zor günler geçiriyormuş gibi geliyor. Orada büyümek nasıl bir şeydi?” diye sordu.

“Önceleri nefret ettim,” dedim. “On üç yaşında oraya taşınmak pek de kolay olmadı.”

Lisa kaşlarını çatıp Drew’a döndü. “Bütün hayatınız boyunca birlikte yaşadığınızı söylediğini sanmıştım,” dedi.

Drew, “Evet, doğru. Janet ve babam evlenene kadar Darby ile Janet yanımıza taşınmadılar. Ben on dört yaşındaydım,” diye cevap verdi.

“Ha. Janet’ın üvey annen olduğunu biliyordum. Sanırım Darby’nin üvey kız kardeşin olduğunu fark etmemişim. Siz ikiniz o kadar yakınsınız ki.”

“Her zaman böyle değildik. Drew ile Devin’in benden nefret ettiklerini sanıyordum. Erkek kardeşlerin zaten böyle olduklarını bilmiyordum,” dedim. Bir patates kızartması alıp ketçaba batırdım ve ağızma attım. “Gerçi onlar olmasaydı liseyi asla atlatamazdım.”

“Darby çiftlikte geçirdiği sürenin sonunda sert olmayı öğrendi,” dedi Drew. “Hatta oldukça iyi bir çiftlik kızına dönüştü.”

“Ay, teşekkürler,” dedim. İçeceğimden bir yudum alıp dikkatimi tekrar Lisa’ya verdim. “Drew bana veteriner olduğunu söyledi.”

Lisa kızıl saçlarını kulağının arkasına attı. “Uzmanlık alanım kediler ve köpekler. Veterinerlik okulundan beri hiç at ya da inek görmedim.”

Drew’un çıktığı çoğu kız çiftliğe tahammül edemezdi.

Bunu hiçbir zaman anlayamazdım. Orada olmak istemezlerdi ama Drew onunla terk ettiğinde de çıldırırlardı; onunla birlikte olmak çiftlikte vakit geçirmek anlamına geldiği halde. Burada otururken, Drew'un bu alışkanlığını gerçekten kırıp kırmayacağını merak etmeye başlamıştım.

Harika. Drew da âşık olup evlenirse, birlikte takılacağım kimse kalmayacak. Ya da birlikte yaşayacak.

Lisa, Drew'u yanağından öptü. "Affedersin, tatlım. Tuvalete gitmem gerek."

Drew, Lisa'ya yol verdi, sonra da yüzünde şaşşal bir ifadeyle uzaklaşmasını izledi.

"Hain," dedim.

Drew bana bakıp sırtıttı. "Sana harika bir kız olduğunu söylemiştim."

Jake önceki akşamın büyük bir kısmını benim dairemde geçirdiği halde, pazartesi günü iş çıkışı bana geldi. Erkekler söz konusu olunca hiç de *dur sana yemek pişirip hizmet edeyim* gibi bir tavrım yoktur. Fakat Jake benim için iki kez yemek pişirmişti, hatta ıslak keki sayarsak üç kez. Bu yüzden pazar akşamı ona yemek pişirmiştim; hatta masayı mumlarla süsleyip bir şişe kaliteli şarap alacak kadar ileri gitmiştim. Bu bana büyük bir adım gibi geliyordu ve öyleydi de. Jake'in programına uyacak şekilde yemekler hazırlayıp planlar yapıyordum. Benim işim ve işyerindeki durumlar kötüye gitmeye devam ederse değerlendirebileceğim kariyer seçeneklerim

hakkında konuşuyorduk. Bu yüzden Jake'i uzaklaştırmak yerine, kendimi akışa bırakmıştım. En çok da onunla birlikteyken çok mutlu olduğum ve kendime engel olamadığım için.

Önceki günden kalan yemekleri yiyip bir film izlemek üzere kanepeye kurulduk. Jake'in yanına yerleşmiş olmanın keyfini çıkararak televizyonumun film mönüsünde gezindim. "Buna ne dersin?"

Jake kaşlarını düşürdü. "Bu... berbat görünüyor. Filmdeki adam sinirime dokunuyor."

"Ama komik biri."

"İki aşağıdaki filme gel. Bunun ilginç geldiğini hatırlıyorum."

Jake'in istediği filme tıklayıp bilgi düğmesine basıp, Birini Dünya Savaşı'na katılmış iki cesur adamın gerçek hayat hikâyelerini okumaya başladım. Sonra dikkatim dağıldı. "Filmin konusunu bile sıkılmadan okuyamıyorum. Bugünün ardından komik bir şeyler izlemeye ihtiyacım var," dedim ve ilk seçimime geri dönerek, "İşte bu komik," diye ekledim. Altdudağımı sarkıttım. "Yani bunu benimle seyretmeyecek misin?"

Jake gülümsemek için mücadele verirken dudakları seğiriyordu. "Yapma, bu adil değil," dedi.

Daha da üzgün görünmeye çalıştım. "Tek istediğim arkama yaslanıp komik bir film izlemek. Hem seninle birlikte beyzbol maçını izledikten sonra beni yalnız mı bırakacaksın?" dedim ve eğilip boynundan öptüm.

Jake güldü. "Böyle dudak bükerek istediğini yaptıraca-

ğını mı sanıyorsun?” “Hı-hıı.”

“Öyle olsun. Şu aptalca filmi izleyelim bakalım.”

Jake’e bakıp sıırttım. “Ah, peki. Madem ısrar ediyorsun.” Komedi filmini satın aldım ve son derece şirin konuyla birlikte –sıfatı her neyse– evde dinlenerek ve film izleyerek sakın bir akşam geçireceğim için mutlu bir şekilde Jake’in yanına yerleştım.

Filmin başlamasından kısa bir süre sonra gözkapaklarım ağırlaştı. Önceki akşam geç saate kadar Jake’le beraberdim ve yorgunluk beni teslim almak üzereydi. Birkaç kez gözümü kıırttım ve her seferinde gözlerimi açık tutmak biraz daha güçleşti. Gözlerimi yalnızca bir dakikalığına kapatacağımı düşünerek başımı Jake’in omzuna yasladım.

Uyandığımda ekranda filmin sonundaki emeği geçenler yazılarını gördüm. Yazılara arka planda sinir bozucu ve özentili bir rap şarkısı eşlik ediyordu. Belli ki gözlerim bir dakikalığına değil, iki saatliğine kapalı kalmıştı.

“İstedğini yaptırmak için nasıl dudak büktüğünü hatırlıyor musun?” dedi Jake.

Gülümseyerek, “Hayır,” dedim. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Sonra uyuyakaldın ve beni bu aptal filmi tek başıma izlemek zorunda bıraktın. Gözüm sehpanın üzerindeki kumandaya gidip durdu. Filmı kapatıp başka bir şey izlemeyi düşündüm ama seni uyandırmak istemedim.”

Esnememi güçlölkle bastırdım. “Gördüğüm ilk yirmi dakikasını o kadar da kötü değildi.”

Jake alnımdan öptü ve konuşurken dudaklarını oradan çekmeden, “Bir dahaki sefere savaş dramını kiralayacağım,” dedi.

Kablolu TV cihazının üzerindeki saat 01.34’ü gösteriyordu. Beş saat gibi kısa bir süre sonra alarmım çalacaktı. “Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

Jake içini çekti. “Yine başlama.”

Ne demek istediğini bir saniye sonra anladım. “Demek istediğim, her gece üst üste geç saatte yatmak ve sabahları yataktan sürüklenerek çıkmak çok zor oluyor. Zaten işte yeterince strese maruz kalıyorum, buna bir de uykusuzluğun eklenmesine gerek yok.”

“O zaman sanırım gitsem iyi olacak.”

“Sanırım,” dedim ama yerimden kıpırdamadım. “Fakat beni çok rahat ettiriyorsun. Ayrıca sıcacıksın ve güzel kokuyorsun...”

Jake parmaklarını sırtımda gezdirdi ve gözlerimi açık tutmak için çok uğraşmak zorunda kaldım. Kendimi zorlayıp ayağa kalktım. “Pekâlâ, tekrar uyuyakalmadan önce ve sabah olunca huysuzluğumla uğraşmak zorunda kalmaman için yatağıma gitmem gerek.”

Tam kapıya ulaşmak üzereyken Jake arkasını döndü ve kollarını belime doladı. “Biliyor musun, beni berbat bir film izlemeye zorladın –ki bütün film boyunca uyudun– yine de güzel vakit geçirdim. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Parmak ucumda yükseldim ve tesirinin gece boyunca

sürmesini isteyerek Jake'in kusursuz dudaklarını öptüm. Sonra onu gün içinde tekrar görene kadar idare etmesi için bir kez daha öperek, "Dudak bükmenin sandığımdan daha çok işe yaradığı anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Jake gülümsedi, sonra yüz ifadesi ciddileşti. Gözlerini benimkilere kenetleme biçimi bütün vücuduma ateş basmasına ve midemin kasılmasına neden oldu. "Sana bir şey söylemek istiyorum ama seni korkutacağımdan endişe ediyorum."

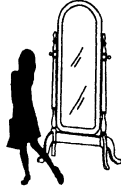
Yutkundum ve bu hareket normalden çok daha fazla çaba sarf etmemi gerektirdi. Ardından A harfi ile başlayan sözcüğün geleceğinden şüphelendim ve Jake bunun beni korkutacağı konusunda haklıydı. Aramız nihayet tekrar düzelmişken tehlikeli ve ciddi bölgeye geçmek istemiyordum. "O zaman söylemesen iyi edersin," dedim.

Jake beni kendine çekti, bedenlerimiz birbirine değdi ve Jake dudaklarıma yapıştı. Birkaç saniye önce ne kadar yorgun olsam da vücudumun her zerresi birdenbire canlanmış gibiydi. Jake bir elini gömleğimin altına sokup parmak uçlarıyla çıplak sırtımı okşadı. Hafifçe altdudağını ısırdım. Jake inleyip beni iyice kendisine bastırdı. Sonra ağzımın içine soktuğu dili benimkiyle buluştu ve beni o kadar tutkulu bir şekilde öptü ki, sanki etraf dönmeye başladı.

O an kendimden geçerek Jake'e sımsıkı sarıldım. Onu yatak odama sürüklemek istiyordum ama henüz bunu yapamayacağımı biliyordum. Her nedense... O sırada bunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Öpücüğe ara verip ciğerlerime biraz hava sokmaya çalıştım.

Jake soluk verdi. Bir elini saçlarının içinden geçirip onları dağıttı. O kadar çekici görünüyordu ki, dalgalanan hormonlarımı zapt etmek için uğraş veriyordum. Jake kısık sesle, “İyi geceler,” dedi. Ardından bana çapkın bir şekilde gülümsedi ve tüm bedenimi damarlarımı yakıp kavuran bir arzu dalgası sardı. “Tatlı rüyalar,” diye ekledi.

O gece rüyalarımda Jake’in başrol oynayacağından oldukça emindim. Bunlar muhtemelen tatlı rüyalardan ziyade müstehcen rüyalar olacaktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Stephanie galerinin önünde durdu. Eli kapı kolunun üzerindeydi. Düşündüğüm gibi kapıyı açmak yerine, bana bakmak üzere arkasına döndü. “Şu anda bir şeyi fark ettim. Beyaz Atlı Prens Charlie değildi. O Jake.”

Kaldırımında yürürken ona Jake’e olan hayranlığımı abartılı bir şekilde anlatmış, ne kadar harika biri olduğundan ve son zamanlarda onunla birlikte ne kadar eğlendiğimden bahsetmiştim. Bunun başıma geleceğini bilmeliydim.

“Bunu yapma,” dedim. “Şu anda aptal vaka çalışmalarımı düşünmek istemiyorum.” Sadece beni mutlu eden bir erkekle beraber olmanın tadını çıkarmak istiyordum ve gelecek hakkında endişelenmek ya da eski sevgililerime hangi yönlerden benzediğine kafa yormak istemiyordum.

“Fakat bir düşünsene. Ayakkabın restoranda ayağından çıktı ve birlikte dans etmeye gittiniz. İşini önemsiyor. Onu uzaklaştırınca gözü korkup yılmıyor. O tam bir Beyaz Atlı Prens.”

“O vaka çalışmalarını bir araya getirmemin tek amacı Beyaz Atlı Prens diye birinin olmadığını göstermektir. Perimasalları ile gerçek hayat birbirine hiç benzemiyor.”

“Steph, “Evet, gerçek hayat çok daha zor falan filan,” diyerek kollarını kavuşturdu ve tek kaşını meydan okurcasına yukarı kaldırdı. “Sadece, hatalı olduğunu görürsün diye ödün kopuyor. Çünkü tekrar elinden geleni yapman gerekecek.”

Dün geceyi ve Jake’in bana bir şey söylemek istediğini açıklamasını düşündüm. *Acaba bunu söylemesine izin vermedi miydim*, diye düşündüm durdum. Acaba bununla başa çıkabilir miydim? Jake’le birlikte yarım bir hayat sürmek giderek daha da zorlaşıyordu ve artık kendimi geri çekmek istediğimden emin değildim. Yine de Stephanie’nin azıcık da olsa haklı olduğunu itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğumdan, konuyu değiştirdim. “Zamanımız kısıtlı, hatırladın mı? Patricia son zamanlarda öğle tatillerimin ne kadar uzun sürdüğünden yakınmaya başladı.”

“Normalde işine bayılırsın,” dedi Stephanie. “Belki de Jake işe kendi başına devam etmen gerektiği konusunda haklıdır.”

“Belki de, fakat şu anda bu işe odaklanmak zorundayım. Vazolarını aldıktan sonra. Çünkü hiçbir şey senin düğünün kadar önemli değil.”

Steph gülümseyerek başıyla onayladı. “Doğru.”

Görev tamamlandı. Çaresiz kaldığınızda ve dikkatleri dağıtmanız gerektiğinde düğünden bahsetmek daima işe yarar. Stephanie kapıyı açtı ve Tina’nın arka bölümdeki teşhir salo-

nuna yöneldik. Tina köşede bir kadınla konuşuyor ve büyük parçalarından birinin ardındaki ilham hikâyesini anlatıyordu.

Kırmızı- mavili ve kısmen erimiş gibi görünen kalp şeklindeki bir heykel gözüme çarptı. “Sanırım kendime kalp kırıklığının –ya da kalp erimesinin– kaçınılmaz olduğunu hatırlatmam gerek,” dedim.

“Öfff. Sanki Debbie Downer* olmak için bir anımsatıcı-ya ihtiyacın varmış gibi,” dedi Steph.

Tina kadını etrafta gezinmeye teşvik etti, sonra Stephanie’ye ve bana doğru yürüdü. “Hadi arkaya gelin de paketlemeden önce size vazoları göstereyim,” dedi.

“Bunu son dakikada yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem az,” dedim.

Stephanie’yle birlikte Tina’yı takip edip küçük bir kapıdan geçtik. Yüklük olarak kullanılan odaya yeterince temiz hava girmediğinden içeride bunaltıcı bir koku vardı. Raflarda birçok cam parça diziliydi ve kalp şeklindeki vazolar da bir masanın üzerinde duruyordu.

Steph vazolardan birini eline alıp inceledi. “Bunlar özel olarak ısmarladığım vazolardan bile güzel,” dedi. Üçümüz vazoları baloncuklu ambalaj malzemesiyle sarmaya ve kutunun içindeki kartonlarla ayrılmış küçük kare bölmelere yerleştirmeye başladık. Stephanie, “Baş nedime olarak yapacağın konuşmayı hazırladın mı?” diye sordu.

Bir parça baloncuklu ambalaj malzemesi koparıp, “Henüz değil,” dedim.

* “Saturday Night Live” adlı şov programındaki skeçlerde yer alan, olaylara sürekli olumsuz bir bakış açısıyla yaklaşan felaket tellalı hayali bir karakterdir. (ç.n.)

“Evlilik ya da aşk karşıtı bir şey söylemeyeceksin, değil mi?”

“Bunu gerçekten sormana gerek var mı?”

Steph kaşlarını kaldırdı ve cevabını susarak verdi.

Ona bakıp kaşlarımı çattım. “O kadar da kötü değilim. En önemli gününde senin için her şeyin yolunda gitmesini istediğimi biliyorsun. Eminim aşk ve evlilik kurumu hakkında söyleyecek harika bir şeyler bulurum.”

Tina sonuncu vazoyu kutuya koyduktan sonra doğrulup bana baktı. “Bir şey söyleyip söylememek arasında gidip geliyorum ama elimde değil. Ben her zaman çenesi düşük biri oldum.”

Tina’nın söyleyeceklerini dinlemeye hazırlanarak masaya dayandım.

Tina, “Jake güzel kızlar arasından istediğini seçebilir ancak her nedense daima değerini bilmeyen kızları tercih ediyor,” dedi. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Bence komiksin ve isim için de gerçekten çok yararlı oldun. Sadece Jake için uygun olduğunu düşünmüyorum.”

O sırada hissettiklerimi tarif etmek için afallamak tabiri yeterli olmaz. Stephanie şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bir halde yanımda öylece dikiliyordu. Eminim benim yüz ifadem de Steph’inkine benziyordu ya da onunkini gölgede bile bırakıyor olabilirdi.

Tina gergin çenesini havaya kaldırdı. “Jake’le ben uzun süredir arkadaşız. O harika bir adam ve bana onunla dalga geçiyormuşsun gibi geliyor. Jake de senden hoşlandığı için

buna izin veriyor.”

Sesim titremeden konuşabilmek için derin bir nefes aldım. “Ben onunla dalga geçmeye çalışmıyorum. Ona en başından beri ciddi ilişkilere sıcak bakmadığımı söyledim. Belki de bu sana veya ona mantıklı gelmiyor ama ben böyleyim ve Jake de bunu kabullendiğini söylüyor.”

Tina, “Öyle diyor ama yalan söylüyor. Kendine yalan söylüyor. Sana, “Onu incitirsen,’ tarzında bir konuşma çekmeyeceğim. Tek söylediğim, ona karşı bir şeyler hissetmiyorsan, Jake’in vaktini daha fazla harcamamalısn,” diye devam etti.

Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama Tina’nın konuşmasından sonra ortam biraz garipleşti. Sonunda Steph’le birlikte arabaya döndüğümüzde rahatlamıştık. Steph vazolarla dolu kutusunu arka koltuğa koydu, kapıyı kapattı ve bir elini omzuma koydu. “Seni çok iyi anlıyorum. Defalarca kalbinin incindiğini gördüm,” dedi ve göz göze geldik. “Fakat ya bu seferki farklıysa? Tina’nın dedikleri yüzünden onu terk etmen gerektiğini düşünmüyorum. Sen onun vaktini harcamıyorsun.”

Dudağımı ısırdım. “Ne kadar çabalasam da korkarım, ona çoktan bağlandım. Uzaklaşmaya bile çalıştım ama işe yaramadı. Geçerli bir sebebim olmazsa, tekrar bu ilişkinin içine çekileceğim.” Arabama yaslandım ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. “Geçmişteki bütün hatalarımı tekrarlamadan önce sonunda bizi ayıracak olan şeyi bulmam gerekiyor.”

Stephanie, “Onu Drew ve Devin’le tanışmaya götürsene,” dedi. “O ikisi daima senin ve erkek arkadaşların arasında kavga çıkmasına neden oluyorlar.”

Bir an Steph’e baktım. Robert’ın ve ailelerimiz yüzünden fikir ayrılığına düşmemizin ne kadar çok soruna yol açtığını henüz ele almamış mıydım? “Haklısın. Tedbiri elden bırakmadan önce onu gerçek sınava tabi tutmalıyım.”

Stephanie ellerini omuzlarıma koydu. “Darby, ben şaka yapıyordum. Bir erkeği gerçekten çok gerekmedikçe eve götürmemekle ilgili bir kuralın yok mu?”

“Zaten bütün kuralları çiğneyip duruyorum,” diyerek omuz silktim. “Bir tanesini daha çiğnesem ne olur ki?”

Jake beni içeri buyur etti.

Devasa düz ekranlı televizyonunda Yankees maçı açıktı. Oyunculardan biri tükürdü ve televizyonun büyüklüğü ve yüksek çözünürlüğü nedeniyle bunu son derece net bir şekilde gördüm; oyuncunun dudağında bir tükürük baloncuğu kalmıştı.

Kanepede Jake’in yanına otururken, “Gerçekten beyzbola çok düşkün bir taraftar olmalısın,” dedim. “Neredeyse her gece bir maç izliyorsun.”

Jake, “Bu bitti sayılır,” dedi. Kumandayı aldı, parmağı güç düğmesinin üzerinde gidip geldi ve bir sonraki maçı izlemeye başladı.

“Durma izle. Yalnızca, sonrasında bana tatlı borcun var.”

Jake elini bacağımın üzerine koydu ve bacağımı sıktı.
“Sen müthiş birisin, bunu biliyor musun?”

Ona bakıp gülümsedim. “Biliyorum.”

Bütün maç boyunca tırnaklarımı yiyerek Jake’i ailemle tanışmak üzere eve götürme planım hakkında düşünüp durdum. O günün erken saatlerinde bundan son derece emindim ama şimdi bu kaçamak ve doğal eğlenmenin bitmesini istediğimden emin değildim.

Fakat Tina onun vaktini boşa harcadığımı düşünüyor. Belki de haklı. Jake’e profilden bakınca çenesindeki kirli sakalı ve gözlerinde o gün siyah giydiği için ortaya çıkan yeşil pırıltıları gördüm. Kimi kandırıyorum ki? Biz o kaçamak aşamayı çoktan geçtik. Sıra, devam ya da tamam aşamasına geldi.

Maç bitince sırf ne koparabileceğimi görmek için kumandayı elime aldım. Jake kumandayı elimden çekip almadı hatta hiçbir şey demedi. HGTC kanalında “Divine Design” adlı program vardı, ben de bu kanalda karar kılıp Jake’in itirazlarını bekledim.

Ancak Jake itiraz etmedi. Boynumu öpmeye başladı, sonra öpücükleri çeneme doğru kaydı. Zaten bunun ardından televizyonda hangi programın olduğunu pek de umursamadım. Birkaç dakika içinde kanepede boylu boyunca uzanmıştık. Vücudunun ağırlığı kendimi güvende ve aynı anda sersemlemiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Yine de bana yeterince yakın değil gibi geliyordu. Bacağımı onunkine dolayıp vücutlarımızın yakınlaşmasını sağladım. İçimde muhte-

* (İng.) *Mükemmel Tasarımlar*. (ç.n.)

şem bir sıcaklık duygusu dolaşıyordu. Jake'in dili benimkinin üzerinde dolanıyordu.

Ona iyice sokuldum ve tüm bedenime şok dalgaları yayıldı. Jake inledi ve elini gömleğimin içine soktu. Parmakları sutyenimin alt kısmında dolanıyordu. Bir saniye sonra işler kontrolden çıkabilirdi, ondan sonra asla duramazdım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Elimi Jake'in göğsüne bastırıp onu geri ittim. “Sanırım... sanırım yavaşlasak iyi olacak.” Gözlerimi kapayıp nefes verdim. Seks hakkındaki kurallarım vaka çalışmalarımı kaleme almadan çok önce yürürlükte olmuştu. Bu çizgiyi yalnızca bir sonraki adım için hazır olduğumdan emin olduğumda aşmıştım ve bu kuralı kimse için çiğnemeye niyetim yoktu.

Gözlerimi açtım ve Jake'in bana kızmasını veya onunla alay ettiğimi söylemesini ya da daha kötü bir yakıştırmada bulunmasını bekledim, daha önce buna maruz kalmıştım. Seks söz konusu olunca kadınlara namus abidesi, gösterip vermeyen ya da sürtük gibi yakıştırmalar yapılırdı. Bunun bir ortası yoktu ve gururumuzu okşayan hiçbir şey söylemezlerdi. Doğru zamanı beklediniz ya da tamı tamına ideal sayılda partneriniz oldu diye iyi bir iş çıkarmış sayılmazdınız.

Jake alnını omzuma dayadı. Soluk alıp verdikçe nefesini tenimde hissedebiliyordum.

“Üzgünüm,” dedim. “İşlerin bu kadar ilerlemesine izin vermemeliydim.”

Jake, “Benim yalnızca... bir dakikaya ihtiyacım var,”

dedi. Birkaç derin nefes daha aldı, başını kaldırdı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra beni de kendisiyle birlikte çekerek yavaşça oturdu.

Jake'e bakmakta güçlük çekerek gömleğimi düzelttim.

Jake çenemi kavrayıp yüzümü nazıkçe kendisine çevirerek, "Beklerim," dedi.

Neden bekleyeceğimi bir türlü anlamıyordum. Sonuna kadar gitmeye istekli bir kadın bulabileceğine hiç şüphe yoktu. Lanet olsun demeyi, sonrasında olacakları düşünmemek için elimden geleni yapmayı ve başladığımız işi bitirmeyi istemediğimi iddia edersem yalan söylemiş olurum. Ancak bunu yapamazdım. Ben böyle biri değildim ve henüz kalbimi bu denli ortaya dökmeye hazır değildim. "Ben bunu yapamam... En azından..."

Jake, "Beklerim," diye tekrarladı.

Aklımdan tekrar Tina'nın sözleri geçti: *Ona karşı bir şeyler hissetmiyorsan, Jake'in vaktini daha fazla harcamalısın.*

Ona karşı kesinlikle bir şeyler hissediyorum, diye düşündüm. *Fakat bu yeterli mi ya da bunu kendime tekrar yapabilir miyim emin değilim.* Jake'in göğsüne yaslandım ve tanıdık misk kokulu, odunsu parfümünü içime çektim. *Onu gerçek sınava tabi tutmanın zamanı geldi."*

"Düşünüyordum da..." Neredeyse korkup vazgeçecektim fakat sonra az önce kurallarımı çiğnemeye ne kadar yakın olduğumu düşünüp devam ettim. "Pazar günü üvey babamın doğum günü, bu yüzden Longmont'a gideceğim." Başımı

kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Acaba benimle gelmek ister misin diye merak etmişim.”

Jake’in yüzüne bir gülümseme yayılınca, karnıma suçluluk duygusu yüzünden bir kramp girdi. “Sahi mi? *Sen*, ailenle tanışmamı mı istiyorsun?”

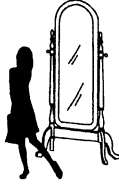
Acaba geri almak için çok mu geç kaldım?

“Gelmek zorunda değilsin. Çiftlik son derece ücra bir yerde. Sadece arabayla oraya gidip...”

“Gelirim.”

Jake’e bakarken içimdeki suçluluk duygusu daha da derinleşti.

Hiçbir şansı kaçırmıyor.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Geride bıraktığımız şehir tümüyle gözden kaybolurken Jake’e baktım. Yol boyunca ailem hakkında pek çok soru sormuştu ve ben de ona ana hatlarıyla cevap vermiştim. Aile bireylerinin isimlerini ve aile geçmişimizi öğrenmek için gösterdiği onca çabanın ardından, ona neyle karşı karşıya olduğunu söylemem gerektiğine karar verdim.

“Erkek kardeşlerim genellikle...” *Erkek arkadaş* sıfatı bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. “Benimle birlikte eve gelen herkese zor anlar yaşatırlar. Onları etkilemeye çalışmak zorunda değilsin. Sana şehirli çocuk filan diyebilirler, fakat onların yapısı bu. Tuhaf bir espri anlayışları var. Kendini rahat hissetmediğin bir şey yapmanı isterlerse, sadece hayır de.”

Jake sırtıttı. “Ne kadar tatlı. Darby Quinn ailesiyle tanışacağım için endişeleniyor. Neredeyse beni umursadığını düşüneneğim.”

Telefonum çalarak beni cevap verme zahmetinden kurtardı. Arayanın annem olduğunu görünce telefonu açtım.

“Nasılsın, tatlım?” dedi annem. “Yemeğin yanında atıştırmak için sarımsaklı ekmek yapmak istiyordum ama tost ekmeği almayı unutmuşum. Pastanın kremasını hazırlamakla meşgulüm. Benim için Johnson’ın Marketi’ne uğrayıp ekmek alırsın diye ummuştum.”

“Sorun değil. Bir paket mi istiyorsun iki mi?”

“İki. Bir de bir miktar Mountain Dew alır mısın? Sanırım evdekiler bitmek üzere. Ah, bir de bir galon vanilyalı dondurma alıver. Evde var sanıyordum ama herhalde evin erkekleri hafta başında silip süpürmüşler.”

Sinyal verip marketin park yerine doğru döndüm. “Şimdi Johnson’a geldim. Malzemeleri aldıktan sonra birazdan yanınızda oluruz.” Telefonu kapatıp Jake’e baktım. “Annemin marketten birkaç şeye ihtiyacı var. Görünüşe bakılırsa tam anlamıyla bir küçük kasaba muamelesine maruz kalacaksınız.”

Arabadan indik ve otopark boyunca yürüdük. Bir alışveriş arabasını diğerlerinden ayırıp unlu mamuller bölümüne doğru ittim. Benim apartman dairemin yakınındaki market sürekli malların yerlerini değiştiriyor ve son geldiğimde orada bulunduğundan emin olduğum bir şeyi bulmamı imkânsız hale getiriyordu. Ezelden beri hizmet veren Johnson’ın Marketi’nde ise her şey daima aynı yerde duruyordu. İki paket ekmek aldıktan sonra içecekler reyonunun yolunu tuttum.

Jake bir kasa Mountain Dew aldı.

“Aslında iki tane alsak daha iyi olacak. Hatta üç tane. Bunlar çok içiliyor,” dedim. Alışveriş arabasını Jake’in ya-

nında bırakıp Dwight'ın bayıldığı yulaf ezmeli çikolata parçacıklı kurabiyeleri bulmak üzere köşeyi döndüm.

Biri, “Darby Wilson!” diye o kadar yüksek bir perdeden avazı çıktığı kadar bağırdı ki, kendimi köpeklerin koşarak peşine düşecekleri bir av gibi hissettim. “Bu sen misin?”

Lise hayatımı cehenneme çeviren cadı Tabitha Newton koridorda duruyordu. Arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zor tuttum. Tabitha hâlâ “Rachel modeli” saç kesimini kullanıyordu, bu yüzden liseden beri pek değişmemişti. Biraz de-mode görünüyordu ama hâlâ güzeldi.

Kendimi gülümsemek için zorladım. “Selam, Tabitha. Nasılsın?”

Tabitha bir adım öne çıktı ve sanki eskiden işkenceci ve kurban değilmişiz de, birbirimizin en yakın arkadaşımız gibi bana sarıldı. “Çok iyiyim. Bu küçük meleği doğurdum,” dedi ve alışveriş arabasında oturan tombul çocuğu işaret etti. Çocuğun emdiği sopalı şeker ağzından çıktı ve çenesi kırmızıya boyanmış salyayla kaplandı. “Sherman’la birlikte şimdi birinci sınıfa giden bir de kızımız var, inanabiliyor musun? Zaman ne kadar çabuk geçiyor değil mi? On yıldır evliyiz ve bu harika bir macera,” diye ekledi.

“Bu... vay canına.” Jake’i tanıştırmak üzere arkamı döndüm ama ben ağzımı açamadan Sherman köşenin ardından belirdi ve alışveriş arabasına iki paket mısır gevreği attı.

Tabitha beni işaret ederek, “Bak burada kim var?” dedi.

Sherman kaşlarını çattı. Hiç bitmeyecekmiş gibi uzunca bir süre bana baktıktan sonra yüz hatlarından beni tanıdığını

anlaşıldı. “Darby, nasılsın? Gil’le birlikte Kaliforniya’da yaşadığınızı sanıyordum,” dedi.

Tabitha, “Darby, Gil’le evlenmedi,” dedi ve gözlerini devirdi. “Sherman hiçbir şeyi hatırlamıyor,” diye ekledi.

Aldatma dedikoduları doğruysa, buna karısının kim olduğu da dahil.

Tabitha bir elini Sherman’ın omzuna koyup alçak sesle konuştu. “Gil başka bir kızla evlendi. Darby henüz evli değil.” Sonra kocaman sırtarak bana döndü. “Eminim bir yerlerde sana da uygun biri vardır, sakın üzülme,” dedi.

Tabitha’nın çenesini kapamak için her şeyi göze almış bir halde Jake’in koluna yapıştım ve onu öne çektim. “Bu Jake. Jake, bunlar da Tabitha ve Sherman. Aynı liseye gitmiştik,” dedim. İçimden de, *Berbattı*, diye geçirdim.

Jake kolunu omzuma atıp Tabitha ve Sherman’a kibarca gülümseyerek, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

O sırada çocuk Tabitha’yı miniciklarken, sızlanmaya benzer bir ses çıkarmaya başladı. Bir kadın olarak çocuklara karşı kalıtsal bir sevgi beslemem gerektiğini biliyorum ama doğrusunu isterseniz bana adeta zombileri hatırlatıyorlar. Kollarını iki yana açıyorlar, sızlanarak ve sendeleyerek etrafta dolaşıyorlar ve sizi ellerine geçirdiklerinde enerjinizi emiyorlar.

Kolumu Jake’in beline doladım ve yapmacık bir şekilde gülümsemeye devam ettim. “Artık gitsek iyi olacak. Bugün Dwight’in doğum günü ve çiftlikte bizi bekliyorlar.”

Çocuk daha yüksek sesle sızlanmaya başladı. Sherman çocuğa sırtına dönüp kurabiyeleri incelemeye başlarken, Ta-

bitha da oğlunu alışveriş arabasından alıp beline oturtarak, “Peki, ailene selamlarımı ilet. Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi.

Şöyle bir deyim vardır: Eğer güzel bir şey söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme daha iyi. Bir şey söylemem gerekiyordu. Ben de, “İletirim tabii. Size iyi günler,” dedim.

Birlikte malzemeleri arabamın bagajına yerleştirirken Jake, “Soyadının Quinn olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Wilsonlarla birlikte yaşadığım için insanlar gerçek soyadımı unutuyorlar. Hatta belki bir Wilson olmadığımı bile unutuyorlar. Kim bilir?” dedim. Bagaj kapağını kapattım ve arabaya bindik.

“Arkadaşlarına rastlamış biri için pek de mutlu görünmüyordun,” dedi Jake.

“Bunu fark ettin mi?” dedim. Arabayı çalıştırdım ve radyoyu kapattım.

Jake, “O adamın nerede olduğunu bildiğinden bile emin değilim,” diye devam etti.

“Evet, o benim eski erkek arkadaşımdı. Gerçekten eşsiz biridir. Onu dilini Tabitha’nın boğazına sokmuş halde yakalayınca ilişkimiz bitmişti. Sonunda evlendiler, sanırım olacağı varmış diyebiliriz. Fakat duyduğuma göre karısına da pek sadık sayılmazmış. Sanırım Tabitha aslında bana iyilik yaptı.”

Arabamı vitesle takıp yola çıktım. “Sanırım Tabitha iti-

barını kurtarmak için bana ne kadar mutlu olduğunu göstermek istedi. Aslında onun için birazcık üzülüyorum; her ne kadar lisede bana korkunç davranmak için elinden geleni yapmış olsa da. Cidden, erkek kardeşlerim ve arkadaşlarım olmasaydı, liseyi atlatamazdım. Neyse ki onlar mezun olup beni bırakmadan önce Steph ortaya çıktı. İşte bu yüzden ona borçluyum. Rüyalarındaki düğünü planlamasına yardım edecek kadar,” dedim ve Jake’e baktım. “Üzgünüm. Sanırım bu olay eski lise anılarımı depreştirdi.”

Jake elini bacağıma koydu. “Üzülme. Artık ben varım bebeğim.”

İçim ısındı ve Jake etraftayken, özellikle de böyle şeyler söylediğinde hissettiğim o huzur ve güven duygusu benliğimi sardı; sonra da bu planın doğruluğunu tekrar sorgulamaya başladım.

Gerçeği ondan sahiden kopamayacağım zaman öğrenmektense, şimdi öğrenmek daha iyi değil mi? Yalnızca varsayıma dayalı olsalar da gelecekten, evlerden, çocuklardan ve tansiyonumun yükselmesine neden olan konulardan bahsetmeden önce.

Sekiz kilometre sonra anayoldan çıktık. Çiftliğe giden engebeli toprak yolda ilerlerken kül tablasına koyduğum bozuk paralar tıngırdıyordu. Evin önüne yanaşıp arabayı durdurdum ve dışarı çıkmadan önce etrafımızdaki toz bulutunun yatışmasını bekledim.

“İşte geldik,” diyerek arabadan indim ve toz, tezek kokulu havayı derin derin içime çektim.

Oh. Evim gibi kokuyor.

Malzemeleri almak için bagaja doğru yürürken, bir mi-yav sesi dikkatimi çekti. “Selam Bataklik Kedisi.” Çömelip kedinin sırtını okşadım. Çok renkli ve bazı kısımları keçeleşmiş, bazı kısımları da havaya dikilmiş uzun tüyleri vardı. Mırıldaması bile kulağa pürüzlü geliyordu. Bu yüzden Drew ona Bataklik Kedisi adını vermişti.

Annem ve Dwight bizi karşılamak için evden dışarı çıktılar. Annem, Jake’e, “Merhaba,” derken yüzü sevinçle parlıyordu. İlişkiler hakkındaki tavrım hakkında ona karşı açık olmuştum ama annemin Jake’e bakma şeklinden fikrimi değiştirmemi umduğumu görebiliyordum.

Herkesi tanıştırdım. Dwight, Jake’le sıkı bir şekilde tokalaştı.

Annem insanlara sarılmayı sevdiğinden Jake’i de bu şekilde karşılayıp, “Seninle tanıştığıma çok sevindim,” dedi. Sonra dönüp kollarını bana doladı. Topuklu ayakkabı giymediğim halde annemden birkaç santim uzun olduğum için öne eğilmek zorunda kaldım.

“Dondurmayı içeri alsak iyi olur,” dedim. Anahtarımınla bagaj kapağını açtım ve herkes malzemeleri eve taşımaya girdi.

Drew ve Devin biz torbalarda kalan son yiyecekleri de kaldırırken mutfağa girdiler.

Drew bana, “N’aber?” dedi ve sonra Jake’e dönüp elini uzattı. “Ben... daha önce tanıştık mı? Hiç yabancı gelmiyor-sun.”

Jake, Drew'un elini sıktı. "Ben Darby'nin apartmanında oturuyorum. Bir gece asansörde ikinizle karşılaşmıştım."

Drew alnını kırıştırdı. "Sanırım Darby bizi tanıştırmayı unuttu. Benim utanç verici biri olduğumu düşünüyor."

"Asansörde Devin ile Anne'in düğününde Ralph'e nasıl tokat attığımı anlatıyordun. *Sahiden* de utanç vericisin," dedim. Sonra Drew'u işaret ederek, "Bu Drew, bu da Devin. Çocuklar, bu da Jake," diye ekledim.

Jake bir Devin'e, bir Drew'a bakarak, "İsimleri öğrenmem biraz zaman alabilir," dedi. Bense onların birbirlerine hiç benzemediklerini düşünürdüm. En azından gördüğüm birçok ikiz kardeş kadar değil.

Drew, Jake'in sırtını kuvvetlice sıvazladı. "Hadi, gel sana etraflı gösterelim Jake. Kızlara özgü işlerle ilgilenmesi için Darby'yi burada bırakalım."

Drew'a ters ters baktım. "Dikkat etmezsen sana bir tane çıkarırım, o zaman kim bir kız gibi ağıyormuş görürüz."

Drew, Devin'le Jake'i dışarı çıkarırken, "Bak bu bana neyi hatırlattı; sonra izlemek istersen, elimizde Darby'nin o adama tokat atarken çekilen görüntüsü var," dedi.

Drew ile Devin, Jake'e çiftlikte tur attırmak için ısrar ettiler; bütün "şehirli çocuklar" yalnız başlarına çıktıkları bu turdan nasiplerini alırlardı. Birkaç kez erkek kardeşlerimle bu yüzden kavga ettiğimizde, o zamanki erkek arkadaşım ben olmadan da durumu idare edebileceği konusunda ısrar etmişti. Ben de artık mücadele etmeyi bırakmıştım. Muhtemelen Jake'i kendisini nelerin beklediğine dair uyarma konusunda daha

duyarlı olmalıydım; buna dayanıp dayanamayacağını görmek de fena olmazdı. O zaman kafamda büyük bir soru işaretiyle dolanmazdım.

Annem sebzeleri buzdolabından çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Ben de karşısındaki tabureye oturup, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

Annem kesme tahtasını, havuçları, domatesleri ve marulu bana doğru itti. “Salatayı yapabilirsin.”

Evin ne kadar sessiz olduğunu fark ederek, “Anne ile çocuklar nerede?” diye sordum.

Annem, “Birazdan kalkarlar. Ava kestiriyordu, Anne onu uyandırmak istemedi ama Drew aşağı inip Jake’e etrafı göstermeye can atıyordu,” dedi ve pencereden dışarı baktı. “Umarım ona iyi davranırlar. İyi bir adama benziyor.”

“Başlangıçta hepsi öyle görünmüyor mu?” dedim ve ellerimi yıkamak üzere lavaboya yöneldim.

“Senin için endişeleniyorum, tatlım. Aşk ve romantizm senin için çok önemliydi. Bir noktadan sonra bu konuda fazlasıyla karamsar düşünmeye başladın ve bu şekilde yaşamı istemiyorum. Sevdiğin birini bulmak gerçekten harika bir şey.”

Ellerimi bir mutfak havlusuyla kuruladım. “Sen Dwight’ı bulduğun için memnunum. Fakat önceleri sen de babam hakkında aynı şekilde hissetmiyor muydun?”

Annem iç çekti. “Baban ve ben, biz çok gençlik ve evliliğin ne kadar çok emek gerektirdiğini bilmiyordum. Şimdi geriye bakıp yaptığım bütün hataları görebiliyorum ama her

şey olup bittikten sonra konuşmak kolay.”

Marulu ve bıçağı alıp tekrar oturdum.

“Dwight’la bunun kolay olmayacağını bilerek evlendim,” dedi annem. “Bazen ona o kadar çok kızıyorum ki, onunla konuşamıyorum bile. Bazen de dünya üzerindeki kimsenin beni onun anladığı gibi anlamayacağını biliyorum. Buna sahip olmak güzel bir şey.” Annem etlerin üzerine baharat serpip onları buzdolabına koydu. “Bana soracak olursan, senin için deli olan son derece iyi bir adama sahipsin,” dedi ve kaşlarını kaldırdı. “Güven bana. Anneler bazı şeyleri hissedebilirler. Bence ona bir şans vermelisin.”

Marulu ortadan ikiye böldüm. “Zaten ona bir şans veriyorum. Onu bu yüzden buraya getirdim. Peri masalları gerçekçi olmadığına göre, gladyatörlerin zamanına dönmeye kadar verdim. Arenadan –başka bir deyişle Drew ve Devin’in çiftlik turundan– sağ çıkarsa, o zaman bu riski almaya geçeceğini bileceğim.” Bıçağı kullanarak marulu salata kâsesine doğramaya başladım. “Gerçi içimde bundan sonra olayların baş aşağı gideceğine dair bir his var.”

Annem başını iki yana salladı. “Ona pek de şans veriyor sayılmazsın.”

“Şansa inanmayınca böyle oluyor.”

Erkek kardeşlerimin efsanevi turu, erkek arkadaşlarımın ilk birkaç zorlu görevin ardından ne kadar sinirlendiklerine bağlı olarak genellikle kırk beş dakika ya da bir saat sürerdi.

Drew ile Devin erkek arkadaşlarımı sığır ağılma götürüp Tiny'yle karşı karşıya getirirler, at sırtında çiftlikte dolaştırıp kementle yakalama becerilerini sınırlardı.

Aradan bir buçuk saat geçtikten sonra kaygılanmaya başladım. Ayağımı yere vurmadan ve sallamadan duramıyordum. Yerimde daha fazla oturamamaya başladığımda, volta atmaya başladım.

Anne'in Ava ve Levi'yle birlikte çıkagelmesinden beri Ava'nın ağlıyor olmasının da pek yardımı dokunmuyordu. Ava'nın çığlıkları sanki zamanın yerinde saymasına neden oluyordu. Nihayet Ava ağlarken kızgınlıktan nefes alamayacak raddeye gelince annem onu alıp dışarı çıkardı.

Anne dudaklarını inceltti ve alnındaki çizgi derinleşti. "Devin beni daima çocuklarla burada bırakıyor ve kendisi dışarı eğlenmeye gidiyor. Janet'in yardımları olmasaydı, sanırım çoktan aklımı kaçırmıştım. Bazen bakmam gereken üç çocuğum varmış gibi hissediyorum."

Anne ne zaman ondan şikâyetçi olsa Devin'i savunmak isterdim. Fakat Anne'in ne kadar gerildiği belliydi ve yalnızca içini dökmek istiyordu; bu yüzden hiçbir şey demedim. Gördüğüm kadarıyla iki çocuk yetiştirmek kolay değildi.

Bazen acaba Robert'la ilişkimizi yürütebilir miydik diye düşünüyordum, tabii ben her şeyi bitirme konusunda bu kadar aceleci olmasaydım. Gerçi çocuk sahibi olmanın Devin ve Anne'in omuzlarına yüklediği stresi gördükçe, doğru tercihi yaptığımı düşünüyordum. Robert ve ben asla bunu başarabilecek kadar güçlü olamazdık. Hem bunun dışında baş-

ka sorunlarımız da vardı.

Acaba bütün o çocukları doğuracak birini buldu mu, merak ediyorum.

Yaklaşan erkek sesleri duyunca sandalyemden fırladım. Devin, Drew ve Jake, hepsi de gitmeden önceki hallerine kıyasla daha kirlenmiş bir şekilde içeri girdiler.

Devin gözleri heyecanla parlayarak, “Ne olduğunu asla tahmin edemezsin,” dedi.

Drew kimseye tahmin şansı bırakmadan, “Jake, Major’e bindi,” diye açıkladı.

“Ne?” Önce Drew’a, sonra Devin’e baktım. “Onun Major’e binmesine izin verdiniz öyle mi?”

Devin omuz silkti. “Eyeri bile takabileceğinden emin değildik. Onunla biraz dalga geçmek istemiştik. Fakat esas Jake bizimle dalga geçti çünkü yalnızca eyeri takmakla kalmadı, bir de Major’ü sürdü. Major onu sırtından atmaya bile çalışmadı.”

Erkek kardeşlerime kaşlarını çatarak baktım. “Onun yalanmasına neden olabildiniz.”

Jake elini sırtıma koydu, sonra eğilip yanağımdan öptü. “Çok eğlenceliydi. Uzun süredir ata binmemiştim.”

Dwight ve Ava’yı hâlâ kucağında tutan annem arka bahçeden içeri girdiler. Dwight’ın elindeki tabaktan etrafa buhar ve pişmiş etin kokusu yayılıyordu. “Etler pişti. Hadi yiye lim,” dedi Dwight.

Birkaç dakika sonra hepimiz masanın etrafında oturmuştuk ve tabaklarımız dolmuştu. Ava aşağı inmek istemedi-

gi için Devin onu kucağına oturtmuştu.

Dwight çatalını etine saplayıp bir köşesini bıçağıyla kesti. “Kahretsin, hâlâ kolum ağrıyor. Zaten daha önce yav-
rulamamış ineğin doğumu olabildiğince gecikmişti, sonra
hayvan doğumun başladığı saniye buzağının yarısı dışarıday-
ken etrafta koşturmaya başladı. Sanki başı kesilmiş bir tavuk
gibi davranıyordu.”

Drew ağzındaki lokmayı yutarak, “Onu kementle yaka-
layıp bir direğe bağlamak zorunda kaldık. Gördüğüm en bü-
yük buzağılardan biriydi,” diye ekledi.

Dwight, “İşte bu yüzden elimi içeri sokup ineğin onu
dışarı çıkarmasına yardım ettim. Ve kolum o kadar uyuştı
ki, zar zor dayandım. Hâlâ çok acıyor,” diye devam etti.

“Evet, zavallı sen,” diye mırıldandım. “İnek yalnızca
kocaman bir buzağı doğuruyor ama senin kolun daha acınası
bir halde.”

Bu şekilde konuşmaya alışmıştım. Fakat hemen hemen
çıktığım her erkek, hatta vurdumduymaz, *ne olursa olsun* ta-
vırlarına sahip Evan da dahil, yemek yerken biraz olsun kanlı
bir şeyden bahsetmemden nefret ederlerdi. Bir keresinde
yemek sırasında ona TLC kanalında izlediğim bir ameliyatı
anlatmaya başlamıştım. Evan çatalını bırakıp, “Tanrım,
Darby, yemek yerken şunu anlatmasan olmaz mı?” demişti.

Tepkisini ölçmek için Jake’e baktım.

“İlk kez bir buzağıyı dışarı çektiğim zamanı hatırlıyo-
rum,” dedi. “İneğin zorlandığını anlamıştım, bu yüzden ona
yardım etmek zorunda kaldım. Kolum günlerce ağrımişti.”

Dur bir dakika. Nasıl yani?

Jake bir peçeteyle ağzını sildi. “Büyükbabamın o sene kullandığı iri damızlık boğa başımıza büyük dertler açtı. Bu zağılar gereğinden fazla büyüklerdi.”

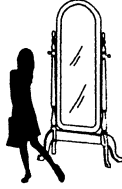
Az sonra ne yumurtlayacağını merak ederek Jake’e baktım. *Kim bu adam?*

Dwight da bir zamanlar sahip olduğu iri bir damızlık boğadan bahsetti, sonra konu yıllar içinde kullandığı diğer boğalara kaydı ve Jake lafa karışarak farklı soylar hakkındaki fikirlerini belirtti.

Jake’in konuştuğu süre boyunca, bu adamı yalnızca yüzeysel olarak tanıdığımı düşünüp durdum. Her ne kadar kendime bildiklerimin gayet yeterli olduğunu söylemeye çalışsam da –çünkü daha fazlasını bilmek daha da dibe batmak demekti– onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Hatta her şeyi öğrenmek istiyordum.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hava çok güzel olduğu için pastayı ve dondurmayı arka bahçede yemiştik. Jake’i Dwight, annem, Anne ve çocuklarla bırakıp bir Mountain Dew almak üzere içeri girmiştım. Ayrıca biraz da korktuğum için. Jake’in yemekte söylediği onca şeyin ardından hem onunla yalnız kalmak istiyordum, hem de bu fikir beni dehşete düşürüyordu.

Mutfağa girerken Devin ve Drew bana baktılar. “Nihayet eve düzgün birini getirdin,” dedi Drew. “Görünüşe göre sen de bir yuva kuracaksın.”

“O kadar büyük hayallere kapılmayalım. Ciddi bir ilişkiye başlamayı düşünüyorum, yuva kurmayı değil. Evlenip çocukları olan insanlara neler olduğunu görüyorum,” dedim.

Devin kollarını kavuşturdu. “Ya, sahi mi? Ne oluyormuş?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu konuda benim tarafımda olmamana inanamıyorum. Sen ve Anne artık anlaşıyorsunuz.”

“Evlilik böyle bir şey. Bazen anlaşıyoruz, bazen mücadele ediyoruz. Fakat sorunlarımızı halledeceğimizi biliyorum çünkü birbirimizi seviyoruz.” Devin gözlerini benimkilere dikti. “Çocuk sahibi olmak, inişler ve çıkışlar... sen bunları yaşamayacaksın, ilişkiler hakkındaki aptal teo- rin yüzünden bunların insana kattığı hazzı tadamayacaksın. Bunları hayatına almamak seni benden daha zeki yapmıyor, yalnızca seni korkak bir tavuk yapıyor,” dedi. Mountain Dew tenekesini alıp dışarı çıktı ve arkasından kapıyı çarptı.

“Off,” dedim.

Drew yanıma gelip tezgâha yaslandı. “Sorun değil. Ben de biraz korkak tavuk sayılırım. Tabii ki, bazı şeyler tekrar ele almaya başlıyorum.”

“Bu kadar çabuk mu? Lisa’yla daha yeni tanıştınız.”

“O zeki, komik biri ve beni hatalarımla yüzleştiriyor. Sürekli onu düşünüyorum. Galiba ona âşık oluyorum Darby. Boş versene. Ona teslim olmuş durumdayım ve bunu itiraf etmeyi dert etmiyorum bile. Jake’e bir şans vermezsen, harika bir şeyi kaçırabilirsin.”

Dışarıya baktım, Jake’in profilini kıl payı görebiliyordum. Direncim kırılıyordu, biliyordum, hatta Jake’i hayatıma aldıkça kalbim umut dolu bir şekilde pır pır ediyordu. Ancak bu durum hislerimle savaşımayacağım anlamına gelmiyordu, hem de bu maceraya atılmak için baskın bir arzu duymama karşın. “Ya da tekrar canım yanabilir ve her şeye sil baştan başlamak zorunda kalabilirim,” dedim.

Drew, “Sanırım korkak bir tavuk olmak isteyip isteme-

diğine derhal karar vermen gerekecek,” diye cevap verdi.

An itibariyle Jake’le ilişkim kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Bu hissi seviyordum. Yine de düşünmeden edemiyordum; ya güven hissinin ardından gelecek olan şey daha iyiye? Tabii ki bunu Drew’a itiraf edecek değildim. Omuz silkerek, “Korkak bir tavuk olmaktan memnunum,” dedim.

Drew beni arka kapıya doğru ittirerek, “Yanlış cevap,” dedi.

Dizginleri kendime çekip Major’ü göletin yakınında durdurdum. Ayağımı yana atıp aşağı indim. Jake de Sonny’yle birlikte yanıma yanaşarak aşağı indi.

Dizginleri eyerin topuzuna dolayıp Jake’e döndüm. “Daha önce hiç, çiftlikte çalıştığından bahsetmemiştin.”

“Hiç sormadın ki.”

Kollarımı kavuşturup başımı kaldırdım.

“Bana öyle bakma,” dedi Jake. “Onaylı konular listen- de nelerin bulunduğunu hiçbir zaman bilmiyorum ama geçmişimle ilgili bir şey öğrenmek istemediğine dair bir şey hatırlıyorum.”

“Bana o tür şeyler anlatamayacağını kastetmemiştim. Demek istediğim yalnızca...” Artık ne demek istediğimden kendim bile emin değilken bunu açıklığa kavuşturmak zor- du. Açıklamaya çalışmak yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. “Demek ata binmeyi biliyorsun ve daha önce bir

buzacıyı dışarı çıkardın. Peki halat çekme yarışındaki performansın nasıldı?”

“Erkek kardeşlerinki kadar iyi değildi, fakat idare ettim. Babam kendi çocukluğundaki gibi çalışmayı öğrenmemi istemişti; bu yüzden büyükbabamın çiftliğinde birkaç yaz geçirdim.” Çenesiyle Major’ü işaret etti. “Bana senin kadar inatçı bir atın olduğunu söylememiştin. Drew ve Devin sanki onu son derece rahat bir şekilde sürmüşüm gibi konuştular. Üzerine binmeyi başardım, ama bana sürekli di-rendi.”

Atın boynunu okşadım. “Major’le aramızda özel bir bağ var. Kolay kolay herkese güvenmez.”

Jake, “Sen de güvenmiyorsun,” dedi ve kolumdan tutup beni kendine çekti. “Beni buraya getirmenin senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum. Fakat bunu yapmana çok sevindim. Senin diğer tarafını görmeyi seviyorum.”

Göğsüme bir yumru oturdu. “Harika. Şimdi kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyorsun,” dedim. Dudağı-mı ısır-dım. “Sana bir itirafta bulunacağım. Seni davet ettim çünkü Tina eğer seninle ciddileşmeyi düşünmüyorsa-m vak-tini harcamayı bırakmamı söyledi.”

Jake’in duruşu gerginleşti. “Tina başka ne dedi?”

“Hepsi bu kadar. Ben de işleri yokuşa sürmek için seni davet etmeye karar verdim. Normalde erkek kardeşlerim erkekleri çıldırtırlar. Eski sevgililerimle bu yüzden çok büyük kavgalar etmiştik.”

“Yani beni buraya terk etmek için mi getirdin?”

“Hayır, bunun için bir nedenim olsun diye getirdim.” Başımı kaldırıncı Jake’in bana baktığını gördüm. “Oysa sen her şeyi altüst ettin. Şimdi senden daha da çok hoşlanıyorum.” Tişörtünü avcumun içiyle kavrayıp onu kendime çektim ve öptüm.

Daha önce pek çok kez öpüşmüştük ama bu seferki farklıydı. Kendimi akışa bırakıp, Jake’in yumuşak dudakları, çeneme sürtünen kirli sakalları, parmaklarını vücudumun yanlarına saplayışı ve ağzımın her santimetresini hiç acele etmeden keşfetmesi gibi detaylara kaptırdım. Beni nasıl anladığını, korkuya kapıldığımda ya da onu uzaklaştırdığımda bile ne kadar sabırlı olduğunu düşündüm.

Major beni burnuyla dürttü ve dikkatimin odak noktası olmadığı için duyduğu memnuniyetsizliği kişneyerek ifade etti.

Jake bir saniye bile gözlerini benden ayırmıyordu. Bakışları arzu doluydu. Sonuna kadar gitmeye hazır değildim ama üzerimizde biraz daha az giysi olsaydı fena olmazdı... Kesinlikle bunun zamanının geldiğini düşünüyordum.

Gölete baktım ve güneş ışınlarının yüzeyde parıltısını görerek, “Yüzmek ister misin?” diye sordum.

“Şimdi mi?”

Derin bir nefes aldım ve sonra gömleğimi çıkardım. O gün içime siyah dantelli seksi sutyenimi giydiğim için memnun oldum. Jake’in bakışları üzerimde dolarken âdemelmasının yukarı ve aşağı oynadığını fark ettim. Ona gülümsedim. “Tabii bir parça suyosunundan korkmadığın sürece,” dedim.

Yüzdükten sonra Jake’le birlikte kurumak üzere çimlere uzandık. Jake’in üzerinde gömleği olmadan çekici olacağını biliyordum, fakat onu bu şekilde görür görmez –göğüs ve karın kaslarını ve teninin dokunulmak için yalvaran her karışını– bekleme kararımı ciddi olarak tekrar ele aldım.

Yuvarlanıp yüzükoyun yattım ve Jake her nefes aldığı anda güçlü göğsünün inip kalkışını izledim.

Jake ağacın üzerindeki baş harfleri işaret ederek, “Görünen o ki bütün erkekleri buraya getiriyorsun,” dedi.

“Onlar liseden kalma. O zamanlar erkek kardeşlerimin arkadaşlarından biriyle çıkıyordum.” Doğrudum ve saçımı yana alıp burkarak bütün suyunu sıkmaya çalıştım. “Aslında burası en sevdiğim yerlerden biridir. Buraya Gil dışında kimseyi getirmediğim çünkü değerini anlamayacaklarını biliyordum. Herhalde Drew ve Devin’in diğerlerinin icabına baktıklarını söylememe gerek yok. Onlar da tekrar ata binmeyi reddettiler.” Elimi Jake’in sıkı göğsünün üzerine koyup gülümsedim. “Sen yarı çiftlik çocuğu sayıldığına göre, buraya varmak için geçmen gereken ata binme aşamasının hakkından gelebileceğini düşündüm.”

Jake doğrulup omzumu öptü. “Çok güzel bir yer. Huzur dolu.”

“Her şeyden ve herkesten uzaklaşmak istediğimde buraya gelirdim. Çiftliğe taşınmak benim için zorlu bir geçiş süreciydi.” Jake’e ilk başta durumların nasıl olduğunu, er-

kek kardeşlerimin okulda yardımına koştuklarını ve Dwight'ın Major'ü eğitmemi isteyerek beni çiftlik hayatına dahil ettiğini anlattım. “Pek alışlagelmiş bir aile sayılmayız ama beni içlerine aldılar, ailenin gerçek anlamı hakkında pek çok şey öğrettiler ve onları seviyorum.”

Jake, “Peki ya baban? Ondan pek bahsetmiyorsun,” diye sordu.

Suya baktım. Babamla olan ilişkimi sadece bir erkek arkadaşımınla daha konuşmuştum. “Annemle babam boşanmadan önce *sürekli* kavga ediyorlardı. Yine de onlar benim ebeveynlerimdi. Ailemizin dağılmasını istemiyordum ama ayrıldıklarında ne kadar mutlu olduklarını görünce, nihayet durumu kavradım. Annem, Dwight'ı buldu, babam da tekrar evlenip karısıyla birlikte Florida'ya taşındı. Uzun yıllar boyu onunla pek de iyi bir ilişkimiz olmadı fakat sonunda geçmişteki sorunlarımızı çözdük. Artık telefonda konuşuyoruz ve fırsat bulduğumuzda birbirimizi ziyaret ediyoruz.”

Jake elimi alıp parmaklarını benimkilere kenetledi. “Bunun zor olduğuna eminim. Bunun gibi bir şeyin aşkı sorgulamana neden olabileceğini anlıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Annemle babam boşandıktan sonra bile hâlâ aşka inanıyordum. Beni canımdan bezdirence yaşadığım bütün o ilişkiler oldu. Bana dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdiler.” Göğsüm sıkıştı. Denemek istiyordum, gerçekten. Ama kalbim bu acı veren yolu gayet iyi hatırlıyordu ve bana göz ardı edemeyeceğim bir uyarı gönderiyordu.

Bunu yapamam. Kendimi tekrar acı çekmeye açık hale getirmektense, korkak bir tavuk olmayı yeğlerim. “Artık geri dönsek iyi olacak,” dedim.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Jake kolumdan tutup beni yanı başında tuttu. “Sahip olmaya değecek her şey, uğrunda sıkı bir çalışma ve biraz da risk almayı gerektirir,” dedi. Elini enseme götürdü ve dudaklarını nazikçe benimkilere dayadı. Kısa ve tatlı bir öpücüktü ama ardında yeterince şefkat de gizliydi. Jake geri çekilip gözlerimin içine baktığında, benden vazgeçmediğini söylemeye çalıştığını biliyordum.

İçimde yeşeren umut, göğsüme çöreklenen korkunun etkisini azalttı. Nasıl olup da şansımın bu adamla tanışacak kadar yaver gittiğinden emin değildim. Gerçek bir ilişkimizin olup olamayacağını da bilmiyordum ama onun gitmesine izin vermek istemediğimi biliyordum.

Giysilerimizi giydik, atlarımıza bindik ve çiftliğe geri döndük. Atlara yulaf verdikten sonra Jake’in yanına gidip ona sarıldım. Sanki efsunlu bir sihrin etkisi altındaydık ve oradan ayrıldığımızda bunun bozulmasından korkuyordum.

Aileme veda etme vaktinin geldiğini bilsem de bunun farkında olmak durumu hiç de kolaylaştırmıyordu. Eve girince Jake ile Drew konuşmaya başladılar, ben de Devin’i aramaya koyuldum. Onu arka bahçede, Ava ile Levi’yi salıncaklarda sallarken buldum. Anne yanında duruyordu, kolunu Devin’in beline dolamıştı. Onları uzun süredir böyle görmemiştim.

Tam onları rahatsız etmemek için geri döneceğim sırada Devin arkasına baktı.

“Seninle hızlıca konuşabilir miyim?” diye sordum. Devin, Levi’nin salıncağını kuvvetli bir biçimde ittirdi ve bahçeden geçip yanıma geldi.

Çimlerin arasından yükselen hindiba çiçeğine bir tekme savurup sarı çiçeğinin sallanmasına neden oldum. “Daha önce söylediklerimle çizgiyi aştım,” dedim ve başımı kaldırıp Devin’in gözlerine baktım. “Üzgünüm.”

Devin omuz silkti. “Sorun değil. Sanırım ben de biraz sert davrandım.”

“Seni ve Anne’i sevdiğimi biliyorsun. Tabii çocukları da.”

Devin batmakta olan güneşe karşı karanlık bir siluet olarak görünen karısına baktı. “Bizi en kötü anlarımızda gördüğünü biliyorum ama durum her zaman böyle değil. Anne, bebek aşamasında biraz zorlanıyor. Daha çok kavga ediyoruz. Sonra hallediyoruz çünkü böyle olmak zorunda. Her gün uyanıp güzel ailemi gördüğümde, dünyadaki en şanslı insanlardan biri olduğumu düşünüyorum.”

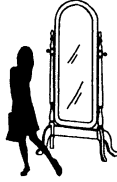
Devin abartılı konuşmalar yapmazdı ya da duygularını göstermezdi. En azından bana. Oysa bu söylediklerini gerçekten kastettiği belliydi. Evliliği hakkında aşağılayıcı yorumlar yaptığım bütün o anları düşününce yüreğim ezildi.

“Babacığım, beni bir kez daha ittirmen gerek,” dedi Levi.

“Eminim seni neyin mutlu ettiğini bulacaksın,” dedi

Devin. “Yalnızca bulduğunda ona sahip çıkmaktan korkma.” Büyürken yaptığı gibi saçımı karıştırdı, sonra Levi’nin yanına gidip onu son hız sallamaya başladı.

Bazen yalnızca birinin sizi ittirmesine ihtiyaç duyarsınız.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Apart süit dairelerin yeni tasarımı bilgisayar ekranımı aydınlatıyordu. Gözlerim ekrana kilitlenmişti ama aklım başka yerdeydi. Longmont'tan dönüş yolunda Jake nihayet beni kendi işimi kurmam için bazı hesaplar yapmasına izin vermem konusunda ikna etmişti. Söz verdiğim gibi, o sabah ilk iş olarak ona bütün bilgileri göndermiştim. Ancak kafamı meşgul eden yalnızca kariyerimin geleceği değildi. Jake de aklımdaydı. Onu eve götürmek, ona bir şans vermek demekti. Başarısız olacağını sanmışım. Oysa o beklentilerimin de üzerine çıkıp bütün ailemin kalbini kazanmıştı. Ben de dahil.

Ben hiç umut olmadığını düşünürken, Jake bana umut vermişti. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da benden vazgeçmemişti. Anlatacağım belirli bir şey olmadığı halde onu aramak istiyordum. Onu Stephanie'nin düğününe götürmek istiyordum. İnsanlara erkek arkadaşım olduğunu söylemek istiyordum.

Benim olmasını istiyordum.

Tabii ki bunu gerçekleştirmenin yalnızca tek bir yolu vardı... *Şansımı denemenin zamanı geldi.*

O gün erken saatlerde çalışacağını biliyordum; bu da akşam muhtemelen evde olacağı anlamına geliyordu. Herhangi bir ciddi konuşma yapma fikri midemi bulandırır da bunu yine de yapacaktım.

Arabayla eve dönerken yol boyunca midem buruldu. Doğruca Jake'in dairesine gitmezsem korkup vazgeçeceğimi bildiğimden, asansörle üst kata çıktım. Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırdığımda nabzım kulaklarımda atıyordu.

Jake kapıyı açtığında saçları dağınıktı ve gömleğinin üstteki birkaç düğmesi açıktı. Birdenbire benliğimi değişken bir arzu ve endişe dalgası sardı. Onun üzerine mi atlayacağım yoksa üzerine mi kusacağım emin olamadım. İkisini de yapmayacağımı umuyordum çünkü bu konuşma zaten yeterince zor olacaktı.

"Sana engel olmuyorum değil mi?" diye sordum.

Jake, "Yalnızca Blue'yla ilgili bazı raporların üzerinden geçip birkaç şeyi çözmeye çalışıyorum. İçeri gelmek ister misin?" diye cevap verdi.

Birkaç saniye boyunca pembe pırıltılı topuklu ayakkabılarımı kıpırdatmaya çalışarak öylece dikildim; sanki yere yapışmışlardı. İçimden bunu yapmanın bu kadar zor olmasını dileyerek, "Tabii ki," dedim. Hiçbir zaman normal olmayı dileyen bir insan olmamıştım ama o anda en azından işlevsel olmak istiyordum. Bir adama erkek arkadaşım olmasını istediğimi söylerken yaprak gibi titremek istemiyordum.

Jake'in dikkati biraz dağılmış gibiydi, ayrıca uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyordu. Tabii ki yine de çekiciydi ama biraz çökmüş ve yorgun gibiydi. "Ben de bir içki almak üzereydim. Sen de ister misin?" diye sordu.

"Yalnızca su alırım." *Ne diyorum ben? Sinirlerimi yatıştırarak bir şeye ihtiyacım var.* "Ya da sen ne içiyorsan. Bana her şey uyar," diye ekledim.

Jake mutfığa giderken kanepeye oturdum ve derin bir nefes aldım. Bir ilişki yaşadığım zaman bile nadiren önemli konular hakkında konuşurdum. Genellikle bir şeyler söylemeden önce her şeyin kontrolden çıkmasını beklerdim ve o zaman da iş işten geçmiş olurdu.

Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim.

Jake elinde iki bardakla kanepeye doğru yürürken, "Seni uyarayım, bu gece harika bir ev sahibi olamayabilirim. İşte kötü bir gün geçirdim ve şimdi de bu yeni iş anlaşmasını çözmeye çalışıyorum. Bir adamdan telefon bekliyorum. Muhtemelen sıkılacaksınız," dedi.

"Çok sıkılırsam televizyonda bir beyzbol maçı bulup şekerleme yaparım," diyerek ona takıldım.

En azından onu gülümsetmeyi başardım. Jake bardaklardan birini bana uzattı. Büyük bir yudum içtim ve içinde sadece su olduğu için hayal kırıklığına uğradım. Bu da delirmeye başladığıma dair başka bir işaretti. Ben sadece su istemiştim, Jake de bana istediğimi vermişti ve yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Bardağı sehpayı koymaya gittiğimde, üzerine yayılmış olan belgeler olduğunu fark ederek, "Bütün

bunlar da ne?” diye sordum.

“Salt Lake’te bir restoran açmalı mıyız diye karar vermeye çalışıyorum. Vegas’taki çok iyi iş yapıyor ve Salt Lake’te şehir merkezinde çok iyi potansiyeli olan bir yer var.”

Başka bir iş anlaşmasının Jake’in tekrar ortadan kaybolacağı anlamına geldiğini fark edince kalbim yerinden oynadı. “Vegas’taki işin ne kadar sürmüştü?” diye sordum.

“Vegas’taki restoran sıfırdan inşa edilmişti, bu yüzden normalden uzun sürmüştü. Aslında altı ay sürmesi gerekiyor fakat oradaki yönetimin işleri gerektiği gibi idare ettiğinden emin olmam sekiz ayımı almıştı,” dedi Jake.

Bu yeni bilgi karşısında sesimin sakin çıkması ve kendime hâkim olmak için elimden geleni yaptım. “Peki Salt Lake’teki ne kadar sürer?”

“Tadilat fazla uzun sürmez. Ondan sonra da personeli işe alma ve onun gibi işler geliyor. Umarım dört ay filan sürer. Belki de beş.”

Beş ay mı? Sanki göğsümün çevresinde sıkı bir bant vardı ve her nefes alışımında geriliyordu. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Jake gidecekse ona kalbimi açmamım hiçbir anlamı yoktu.

Jake kâğıtları bir araya topladı. “Brent’le birlikte buna değer mi diye karar vermemiz gerekiyor. Ben gidersem Brent’in yönetim işleriyle daha çok ilgilenmesi ve mutfığa daha az girmesi gerekecek ve bunu pek sevmiyor. Ayrıca Vegas’ı da yakından izlemem gerek. Fakat bir daha bunun gibi bir fırsat çıkar mı? Bilmiyorum,” dedi ve kâğıtları bir dos-

yaya koydu. “Kusura bakma, eminim bütün bunlar senin için sıkıcıdır,” diye ekledi.

Benim tek konsantre olabildiğim ise, Jake’in nasıl çekip gideceğiydi. Tıpkı ondan önceki sevgilim gibi. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimden bir acı yayılıyordu. “Aslında bir bakıma ufkum açıldı,” dedim.

Jake, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Telefonu çalınca ekrana baktı. “Bu beklediğim arama,” dedi. Yanağıma hızlı bir öpücük kondurup telefona cevap verdi.

Benim tam bir yerlere varabilecek bir ilişki yaşadığımı kabul ettiğim sırada, Jake bir yerlere gitmeye karar vermişti. Tek başına.

Jake’in önünde bir ruhsal bir çöküntü yaşamam söz konusu bile değildi. Bu yüzden dün gece Jake hâlâ telefonda konuşurken evime gidip kendime acıdığım için çikolatalı kek yemiş, Mountain Dew içmiş ve fazlasıyla şiddet dolu bir macera filmi izlemiştim.

Jake o sabah işe giderken beni aramış ve dün gece için kendini affettirme konusunda ısrar etmişti. Buna gerek olmadığı, habersiz gelenin ben olduğumu söylemişim. Muhtemelen birkaç ay içinde gideceğini bildiğimden, artık ona nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim.

“İzin ver de seni dışarı çıkarayım,” dedi Jake. Ben de kabul ettim, işler istediğimden farklı şekilde gelişse de onu görmek istiyordum. Teorik olarak işleri hâlâ ağırdan alabi-

lirdim ve bu aşamada, Jake'in planları gündemdeyken yapılacak en akıllıca şey buydu.

Jake belgelerini kargoya yetiştirmesi gerektiği için ve ben de şehrin kuzeyinde Barbara'yla buluşacağımdan, Anthony ve Stephanie'nin önerdikleri, Sparrow denen son moda ve lüks restorana gitmeye karar verdik.

Otuz dakikadır restoranda tek başıma oturuyordum ve her geçen dakika daha da sinirleniyordum. Ceptelefonumun pili bitmişti, bu yüzden Jake'i arayıp nerede olduğunu bile soramıyordum. Ya da gelip gelmeyeceğini.

"Bu kadar yeter," dediğimde omzuma bir elin dokunduğunu hissettim. Ne var ki başımı kaldırıncı Jake'i değil, eski erkek arkadaşım Porter'ı gördüm.

O sıradan bir eski sevgili değildi. Onların hasıydı.

Aynı zamanda benim kötüye gitmeme neden olan kişiydi. Bir an için tek yapabildiğim ardı ardına gözlerimi kırpmaktı. Onun bir serap olduğundan emindim.

Porter, "Sen olduğunu biliyordum," dedi ve elimden tutup bana sarıldı.

Onunla özdeşleşmiş Acqua di Gio parfümü her yanıma sardı ve Porter elini sırtımın alt kısmına koyunca, bunun bir serap olmadığını anladım. Titrek bir şekilde nefes aldım ve onu gördüğüm için yaşadığım şoku atlatmaya çalışıp, "Şehri ziyarete mi geldin?" diye sordum.

"Aslında kısa bir süre önce tekrar buraya taşındım. New York bana göre değildi." Beni baştan aşağı süzdü ve gülümserken açık yeşil gözleri parıladı. "Harika görünüyorsun."

Birlikte olduğumuz zamanlara dair bir sürü anıyı tekrar yaşamamak imkânsızdı ve Porter bana eskisi gibi aynı şekilde bakarak ve çok az çaba sarf ederek yelkenleri tamamen suya indirmeme sebep olmuştu. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attım. “Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun.” Giyimi her zamanki gibi kusursuzdu. O akşam, fiyatı muhtemelen benim bir ayda market alışverişine harcadığımdan daha fazla olan dar kesimli, çizgili bir gömlek giymişti.

Jake masanın köşesini dönerek, “İşte buradasın,” dedi. “Mesajımı aldın mı?”

Kaşlarımı indirerek sordum. “Ne mesajı?”

“Gecikeceğimi söylemek için seni aradım.”

“Telefonumun pili bitti.”

Jake’in gözleri benim üzerimden Porter’a ve belimde duran eline kaydı. Porter elini indirdi. Sıkıntılı birkaç saniyenin ardından onları tanıştırmam gerektiğini fark ettim. “Şey, bu Porter. Porter, bu da Jake. Blue’nun sahibi,” dedim.

Porter, “Şu bütün müşterilerini götürdüğün on beşinci cadde üzerindeki yer mi?” diye sordu.

“Ta kendisi.”

Porter, Jake’e dönerek son derece kibar bir şekilde, “Harika bir yer,” dedi. “Sanırım partime geri dönsen iyi olacak,” diye ekledi ve bana hızlıca sarıldı. “Seni tekrar görmek güzeldi Darby.”

Jake benim için sandalyemi çekerken, “Bana onun da eski erkek arkadaşlarından biri olduğunu söyleme,” dedi.

Geç kaldığı için ona hâlâ biraz kızındım; bu yüzden.

“Pekâlâ, söylemem,” dedim.

Jake karşıma oturdu. “Tanrım, bu adamlar her yerde karışımıza çıkıyor.”

Jake’e bakıp ondan da eski sevgilim olarak bahsetmemin ne kadar süreceğini merak ettim. Ya da onu bu şekilde anmamın mümkün olup olmayacağını; çünkü asla kız arkadaş-erkek arkadaş sıfatlarını kullanmıyorduk. “Bir de bana sor,” dedim.

Uyuyan Güzel Vaka Çalışması: Porter/Prens Phillip **Yaşım: 28**

Prens Phillip’in kendimce haklı sebeplerden ötürü her zaman en iyi prens olduğunu düşünmüştüm. Adamın biri şarkı söylemeye başlayıp hayatının aşkını ormanda bulmayı beklediğini ilan etseydi bunu biraz garipseirdim ama Disney böyle uygun görmüş. En azından Phillip iyi dans figürleri biliyordu ve güzel bir sesi vardı. Diğer birçok prensin aksine, bundan çok daha başka meziyetleri de vardı. Babası ne derse desin, bir prenses yerine bir köylü kızıyla evlenmeye kararlıydı ve adam sevdiği kızı geri almak için bir ejderhayla savaşmıştı.

İstediklerini elde etmeye kararlı olan bir erkeği takdir etmeniz gerekir.

Robert’la nişanlanmanın eşiğine geldikten sonra, bir daha asla kimseye kapılmamaya ant içmiştim. Robert’ın bir aile kurmak için fazla küçük olduğunu söylediği dairelerden bi-

rini satın almıştım ve rahat bir yatağa yüklü miktarda para harcamıştım. Eve yorgun argın gelip kendimi yumuşak yatağıma atıyor ve sabaha kadar uyuyordum. Hafta sonlarında öğlene kadar yataktan çıkmıyordum. Zaten kalkmam için bir sebep de yoktu. Steph ve Anthony birbirlerinden uzak durmaya dayanamadıkları o dönemden geçiyorlardı ve ben de tek başıma takılmak zorunda kalıyordum.

En azından beni meşgul edecek bir işim vardı.

Virginia Hammond'ın yenilenen salonuna uyacak dört dörtlük parçaları ararken, Greenwood Köyü'nde bir mobilya mağazasına girdim. İçeride çalan opera müziği ortama sofistike bir hava katıyordu.

Rahat bir beş dakika boyunca titrek kavak ağacı desenli bir duvar kâğıdıyla kaplanmış teşhir salonuna bakarak, sahte ağaçlardan mı yoksa ağaç gövdesinden yapılmış yan sehpalardan mı daha çok nefret ettiğime karar vermeye çalıştım.

Neden bu şeylere bakıyorum ki? Virginia'mın salonuna uyacak bir kanepa bulmam gerekiyor, ormanlık bir alan değil.

Mağazada başka neler olduğunu görmek için arkamı döndüğümde birine hafifçe çarptım ve karşı karşıya geldiğim adama bakarak, “Kusura bakmayın,” dedim. Kısa, kum rengine saçları ve gamzeli bir çenesi vardı. Giyim tarzı kusursuzdu, üzerine hokka gibi oturan koyu renk bir takım elbise giymiş ve siyah ipekli bir kravat takmıştı. Görüntüsü bütünüle iş hayatını, zenginliği çağırıyordu ve üzerine yakışırıyordu.

Siyah, parlak deri döşemeli L şeklinde bir kanepeyi işaret ederek, “Şuna ne dersin?” diye sordu.

“Kaygan görünüyor ve sonsuza dek içten içe ölü inek gibi kokacak. Bekâr evi görüntüsü yaratmak isteyen biri bunu tercih edebilir. Neden bütün erkeklerin siyah deriye bayıldıklarını hiçbir zaman anlamayacağım.”

“Anlaşılan siyah deriden pek hoşlanmıyorsun,” dedi. Derinden gelen tok sesinde bir tutam espri gizliydi.

“Özel olarak sevdiğim söylenemez. Oda sıcaklığı her yirmi derecenin üzerine çıktığında üzerine yapıştığım için kendimi ayırmak zorunda kalmadan rahatça kıvrılabileceğim bir kanepeyi tercih ederim. Şurada bir kanepe var...” dedim ve yandaki “odayı” işaret ettim. “Siyah, hâlâ oldukça maskülen ve çok daha rahat,” diye ekledim.

Adam başını geriye atıp beni inceledi. “Biliyor musun, çok tanıdık geliyorsun. Seni bir yerden tanıyor muyum?”

Eğer bu repliğin bende işe yarayacağını düşünüyorsan hayal görüyorsun demektir. Çok çekici olsan bile. “Sanmıyorum.”

“Daha önce tanışmadığımıza emin misin?” Bana bakarken kaşlarını düşürdü. “Nerede çalışıyorsun?”

Konuşması bunun bir replik olmadığını düşündürecek kadar samimi geliyordu fakat onun gibi bir adamı görmüş olsaydım hatırlardım. “Metamorphosis İçmimarlık Ofisi’nde çalışıyorum,” diye cevap verdim.

“Yani başka insanlar için mobilya mı seçiyorsun?” diye sordu. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “İstedikleri şey

ölü bir inek gibi koksa bile mi?”

“Eğer istedikleri buysa. O zaman evlerini dekore ederken onları sessizce yargılarım.”

Adam gülümseyince açık yeşil gözleri aydınlandı. “Şey, kendi evimi dekore etmekten bıktım usandım. Belki de seni tutmalıyım.”

“Belki de,” dedim. Bunu lafın gelişi söylemiştim ama ciddiye almasını beklemiyordum. Adamın bir yanı beni adını koyamayacağı bir şekilde heyecanlandırmıştı. Bu, korkutucu bir his değildi; daha ziyade içimde hem kaçma hem de ona yaklaşma isteği uyandıran manyetik bir çekimdi. Sırf bir şey yapmış olmak için, çantamdan bir kartvizit çıkarıp ona uzattım. Bana bakış şekli kalbimin gitgide daha hızlı atmasına neden oluyordu ve buna izin veremezdim. Erkeklere tövbeliydim.

“İşime geri dönsem iyi olacak,” dedim. Ona hızlıca gülmüşedikten sonra mağazadaki arayışına devam ettim.

İki gün sonra Porter Montgomery arayıp evini yeniden dekore etmem için beni tuttu.

İşin neleri kapsadığını görmek için evine gittiğimde Porter, “Seni nerede gördüğümü hatırladım,” dedi. “Building Hope* yemeğinde. O zamanlar biriyle beraberdin.” Kapının pervazına yaslanıp gözlerini benimkilere dikti. “Hâlâ onunla beraber misin?”

O yemeğe Robert’la birlikte katılmışım. O ilişkiden kalan eski yaralardeşildi ve içimin daralmasına neden oldu.

* (İng.) “Yeşeren Umutlar” anlamına gelir. ABD’de devlet okullarına teknik ve finansal destek sağlayan, kâr amacı gütmeyen kuruluş. (ç.n.)

“Şu anda kimseyle beraber değilim.”

“O halde sen ve ben...”

“Hadi etrafa göz atıp işe koyulalım,” dedim ve yanından geçip geniş girişe adım attım.

Sonraki birkaç ay boyunca, Porter’ın dört odalı kocaman evinin her odasını yeniden dekore ettim. Benimle durmadan flört etti; bense profesyonelliğimi korudum. Ne de olsa artık aşka ya da ilişkilere inanmıyordum.

Yine de ara sıra Porter’la bir köşeye çekilip yalnızca dakikalar sürmüş gibi gelen ama aslında bir saat süren sohbetler ederdik. Bir seferinde konu klasik arabalardı. Başka bir sefer İtalya’dan aldığı ilginç bir sanat eseri idi. Porter benim her zaman gitmeyi hayal ettiğim ülkeleri ziyaret etmişti ve seyahatlerini anlatma şekli kendimi oradaymış gibi hissetmemi sağlıyordu. Hep hobilerim ya da fikirlerim hakkında sorular soruyordu ve konuşurken beni gerçekten dinliyordu.

Aramızda inkâr edilemez bir çekim vardı; sanki ne zaman aynı odada olsak hava elektrik yükleniyordu. Buna karşın Porter ne zaman birlikte dekorasyon dışında bir şeyler yapmaktan bahsetse, onu başımdan atıp işime geri dönüyordum.

Sonra Porter bana çiçek gönderdi. Bir de not yazmış ve beni akşam yemeğine çıkarmak için ısrar etmişti. Ona müşterilerimle çıkmadığımı söyledim. Bunun üzerine peşimi bıraktı, ben de rahatlama ve hayal kırıklığı arasında gidip geldim.

İş bitti, hesabı kapattık ve kendi yoluma gittim.

Bir hafta sonra Porter aradı ve artık onunla çıkmamak için bir bahanemin kalmadığını söyledi. Ben de teslim oldum, elimde değildi. İşleri ağırdan almaya çalıştım ama Porter buna inanmıyordu. Çalışırken, spor yaparken –lacrosse* oynamayı seviyordu– ya da benimle birlikteyken, kendini ilgilendiği şeye tamamen adıyordu. Birlikte etkinliklere katıldık, güzel restoranlarda yemek yedik ve şehirde dolaşarak zaman geçirdik. Dışarıdayken çok eğleniyorduk, kapalı mekânlarda daha da güzel vakit geçiriyorduk. Porter geç saatlere kadar toplantısı olduğunda, günler boyunca ayrı kalmayalım diye Blue’da benimle öğle yemeği yiyordu.

Porter’ın parası vardı ve Charlie gibi eğlenmeyi seviyordu. Ondan farklı olarak hedefleri vardı ve kadınlardan saygılı bir biçimde bahsediyordu. Hem Robert’ın bütün özelliklerine sahipti; kibar ve azimliydi, hem de işimi ne kadar sevdiğimi anlıyordu ve konuşmalarında bundan önemli bir işmiş gibi bahsediyordu. Aslında o zamana kadar çıktığım erkeklerin içinde en iyi özelliklere sahip olan oydu ve hiçbir kusuru yoktu. Üstüne üstlük beni daha önce kimsenin başaramadığı bir şekilde anlıyordu.

İki ay çıktıktan sonra, Porter beni sevdiğini söyledi. Benim de ona karşılık vermemse bir ay sürdü.

Ejderha araya girip işleri mahvetmeye kalktığında, Porter onun icabına baktı.

Pekâlâ, sanırım annesine ejderha dersem biraz haksızlık etmiş olurum. Gerçi kadın burun deliklerinden dışarıya duman üflüyordu. “Fakir insanların” sigarasını içmek yerine,

* Hokey benzeri bir top oyunu. (ç. n.)

Fantasia Light kullanıyordu. Bu sigaraların altın filtreleri vardı ve her biri gökkuşağının ayrı bir rengindeydi.

Montgomery partilerinden birinde, Eleanor Montgomery sigarasını tütürürken Porter itirazlarıma rağmen beni merhaba demem için onun yanına götürdü. Porter bunun doğru olmadığını iddia etse de, zaten annesinin beni sevmediğini biliyordum.

Eleanor bana doğru döndü; eminim yüzünde o kadar fazla Botox olmasaydı somurturdu. Önce bana, sonra Porter'a baktı. "Tatlım, bu gece Catherine'i getireceğini sanıyordum."

Porter kolunu bana doladı. "Bana eşlik edecek harika bir kız arkadaşım varken neden onu getireyim ki?"

"Telefonda da konuştuğumuz gibi, Darby'nin kendisini rahatsız hissetmesini hiç istemem..."

Esas ben burada değilmişim gibi benden bahsetmeniz beni rahatsız ediyor.

Eleanor sigarasından bir nefes daha çekti. "Demek istediğim, buradaki çoğu insan Ivy League* üniversitelerinden mezun. O sanat okulunun Darby'yi bu partide tartışılan konulara hazırladığından emin değilim," dedi ve bana baktı. "Bunun şahsıyla bir ilgisi yok tatlım, fakat bütün arkadaşlarımızla iyi ilişkilerimizi sürdürmemiz gerek. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grupta yaşıyoruz ve onlar seni... Porter gibi kabul etmeyebilirler." Etrafımızdaki hava dumanla doldu. "Herhangi birinin Porter'ın finansal durumu nedeniyle onunla birlikte olduğunu ima etmesini hiç istemem."

* ABD'nin kuzeydoğusundaki prestijli üniversiteler topluluğu. (ç.n.)

Porter annesine yaklaşıp alçak sesle, “Bu kadar yeter,” dedi. “Ya Darby’ye iyi davranırsın ya da gideriz.”

Annesi elini göğsüne koydu. “Ben ona iyi davranıyorum, sadece...”

Porter elimi tuttu. “Hoşça kal, anne. Herkese selamlarımı ilet,” dedi ve ardından bunaltıcı partiyi terk ettik.

Porter’ın özellikle beni savunmak için annesine karşı gelmesi beni etkilemişti. Hatta o kadar etkilenmişim ki, onu ailemle tanışmak üzere çiftliğe götürme zamanının geldiğine karar vermiştim. Porter bir şirketler imparatorluğunun sahibiydi ve aileden zengindi. Onun, Drew ve Devin’le pek de iyi kaynaşmayacaklarından endişe ediyordum. Porter’ı erkek kardeşlerim konusunda uyarmıştım. Erkek kardeşlerimi de Porter’ın nasıl biri olduğu konusunda uyarmış ve hepsine birbirlerine iyi davranmalarını için gözdağı vermiştim.

Porter çiftlik turunda pek de başarılı değildi ama Robert’a göre daha uyumluydu. Ailemle benim dışımda hiçbir ortak noktası olmasa da elinden geleni yapıyordu. Onları şehre davet etti ve yemeğe çıkardı. Annesine ya beni kabul etmesi ya da onu eskisi kadar sık görmemeyi göze alması gerektiğini söyledi. Böylece annesiyle birbirimize tolerans göstermeyi öğrendik. Mükemmel bir ilişki değildi ama bunun için çaba harcıyorduk.

Bir gece çocukluklarımız hakkında konuşurken, Porter babamı sordu. Bu kalbimde bir acı duymama ve bamtelime basılmasına neden olan konulardan biriydi ve babam hakkında konuşmayı sevmiyordum. Ancak Porter beni kollarıyla

sarınca nihayet bunu yaparak bütün duvarlarımı yıktım. Babamın ben gençken benimle daha çok zaman geçirmeye çalışmamasının beni ne kadar incittiğini ve yine de onu ne kadar özlediğimi söyledim.

Bu konuyu onunla konuştuktan sonra, Porter işler yolunda gitmezse yanımda olacağını söyleyerek beni babama ulaşmaya ikna etti. Porter'ın beni dürtmesi üzerine babamla gitgide daha çok konuşmaya başladım. Porter o yıl Şükran Günü'nde birlikte olabilelim diye babamı ve karısını uçakla buraya getirterek beni şaşırttı. Sanırım günün büyük bir kısmını ağlayarak geçirdim.

Aradan haftalar geçti ve her şey daha da iyiye gitmeye başladı. Porter'ın yanma taşınmamış olsam da, çoğu gece onda kalıyordum ve yalnızca bana ayrılmış bir dolabım bile vardı. Porter bazen çok uzun saatler boyunca çalışırdı ama dizüstü bilgisayarını yatağa alıp sırf yanında olmamın onu mutlu ettiğini göstermek için uzanıp elimi sıkar ya da yanığımdan öperdi.

Hayat mükemmeldi. Terk edilmeyele ilgili korkularımın eriyip gittiğini ve aşka olan inancımın geri döndüğünü hissediyordum. İçimden bir ses bana, *işte bu. Doğru erkek bu,* diye fısıldıyordu.

Sonra Porter bana “büyük haberi” verdi.

Bir akşam mum ışığında yemek yerken, “Şirketim başka bir şirketle birleşiyor. Bu harika bir fırsat ve bence işimiz için çok yararlı olacak. Sadece şöyle bir durum var. Bu süreçle ilgilenmek için New York’a taşınmam gerekiyor...” dedi.

Kim bilir, belki de Uyuyan Güzel ve Prens Phillip bir araya geldikten sonra prens ona gidip başka bir krallık kurması gerektiğini söylemiştir. Belki de masalın bu kısmını göstermemenin daha yerinde olduğuna karar vermişlerdir.

Tek yapabildiğim masanın karşısından Porter'a bakmaktı. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni bırakıp gideceği için kendimi terk edilmiş hissediyordum. Kalbim kırılmaya başladı; kusursuz dünyam parçalara ayrılıyordu.

"Düşünüyordum da..." Porter öne doğru eğilip elini benimkinin üzerine koydu. "Sen de benimle gelebilirsin. Birlikte yaşamayı deneyebiliriz. Deneyip ne olacağını görürüz."

Deneyebiliriz mi? Ne olacağını görürüz mü? Kafamda düşünceler dolanıyordu. Sayıları aynı anda hepsine odaklanamayacağım kadar çoktu ve tek bir tanesi bile tutunacak kadar somut değildi. Nihayet birbirlerinden ayrılmaya ve daha mantıklı olanlar işe yaramaz olanları bir yana itmeye başladılar.

"Peki ya işim ne olacak?" diye sordum. "Ya ailem? Yeni satın aldığım dairem? Hepsi burada."

Porter, "Bebeğim, bunun ideal bir durum olmadığını biliyorum ama gitmek *zorundayım*," dedi. Başparmağını parmak eklemlerine sürttü. "Seninle geçirdiğim son altı ay inanılmazdı. Sen bir iş bulana kadar ben her şeyi üstlenirim. Yaptığın işi sevdiğini biliyorum ve orada da benzer bir iş bulabileceğinden eminim. Yalnızca bir düşün."

Hâlâ kendimi toparlamaya çalışarak Porter'a bakmaya devam ettim. İlişkimizin büyük bir kısmı süresince tereddüt-

ler yaşadıktan sonra nihayet kalbimi açmıştım ya da en azından açtığımı sanmıştım ama bu çok büyük bir adımdı. Hatta büyükten de öteydi. İçimden, *hadi bunu deneyelim*, demek gelse de ters gidebilecek bütün o şeyleri düşünmeden edemiyordum. New York’a gittiğimde Porter fikrini değiştirirse ne yapardım? Panik duygusu her yanıma sardı ve beni yavaş yavaş boğmaya başladı. Ya Porter sürekli meşgul olursa ve ben ailemle arkadaşlarım olmadan yalnız kalırsam ne olacaktı?

Birkaç gün boyunca bu konuyu düşündüm. Pek fazla uyuyamadım ve yemek yiyemedim. Bütün eski güvensizliklerim tekrar hortladı ve sinirlerim lačka oldu. Biraz daha uzun bir süredir birlikte olsaydık emin olabilirdim, diye düşünüp durdum. Birlikte yaşamayı denemiş olsaydık bunu yürütebileceğimizi bilirdik. Fakat bütün bu değişimleri aynı anda yaşamak biraz fazla gelmişti.

Böylece sonunda Porter’a onunla birlikte gidemeyeceğimi söyleyip, kalbimin geriye hiçbir şey kalmadığından emin olana dek parça parça kırıldığını gizlemeye çalıştım.

Aurora, sonraki adıyla Briar Rose, gerçek aşkına ormanda rastlamıştı. Ben de bu yolu izleseydim muhtemelen bir ayağına rastlar ve onun öğle yemeği olurdu. Fakat hayır; bu masal kahramanı beni gerçek aşkın son derece kolay elde edildiğine inandırmıştı: Şanslı bir karşılaşmayla ve sözcüklerle yapılan bir düet, rastladığınız erkeğin doğru kişi olduğunu *bilmeniz* için yeterliydi. Sonra da güzel ve uzun bir uyku, sihirli bir öpücükle son buluyordu.

Belli ki Uyuyan Güzel'in oldukça zayıf karar verme becerileri vardı. Yani önünüze boynuzlu bir kadın çıkıyor ve ne derse yapıyorsunuz ha? Fakat şimdi benim de konuşmaya hakkım yok, öyle değil mi? Kalbimin kınılacağını biliyordum ama yine de Porter'a elimi uzattım. Kendimi kırık bir kalple yerde bulunca da şaşırdım.

Porter gittikten sonra, asla âşık olmayacağıma dair yeminimi tekrarladım.

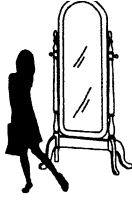
Kaybedilen Zaman: Porter'la birlikteyken altı ay kaybettim. Acaba New York'a taşmsaydım ve ilişkiyi yürütmeye çalışsaydım ne olurdu diye düşünerek birkaç ay daha kaybettim. Birkaç gece boyunca da bütün vaka çalışması dosyalarımı gözden geçirdim.

Alınan Dersler:

İyi adamlar her zaman uzaklaşıp beni geride bırakırlar.

Bir şey gerçek olamayacak kadar güzelse, muhtemelen gerçek değildir.

Aşk asla sonsuza dek sürmez. ☹️ Artık denemeyi bırak!!!!!!!!!!!!

OTUZUNCU BÖLÜM

Dairemin kapısına geldiğimde Jake, “Kızgın mısın?” diye sordu.

Sparrow’da akşam yemeğimizi yedikten sonra kendi arabalarımızla geri dönmüştük. Ben yalnızca evime girip günü bitirmek istiyordum ama Jake beni kapıma kadar geçirmek için ısrar etti.

Jake’e doğru dönerek, “Dürüst olmam hoşuna gidiyor değil mi?” diye sordum.

Jake’in omuzları düştü. “Bu evet anlamına geliyor,” dedi.

“Sana hiçbir şey için kendini affettirmen gerekmediğini söylemişim, fakat sen dışarı çıkmamız için ısrar ettin. Sonra geciktin. Nihayet teşrif ettikten sonra da bütün akşam boyunca telefonda konuştun. Tek başıma yemek yemek isteseydim evde kalırdım; en azından televizyonla oyalanırdım,” diye cevap verdim.

Elimi çantama attım ve dibinde anahtarımı aradım.

“Bazen çalışman gerektiğini anlıyorum, ama başka bir şeyle ilgilenmen gerekiyorsa arayıp dışarı çıkmamız için ısrar etme.” Sonunda anahtarımı bulup kapının kilidini açtım.

Jake de peşimden içeri girdi. “Önemli olmasalardı o telefonlara cevap vermezdim. Bu tıpkı patronun arayınca açmak zorunda olman gibi. Cevap vermek istemiyorsun ama yine de bunu yapmak zorundasın.”

“Fakat benim konuşmalarım nadiren beş dakikadan uzun sürüyor,” diye itiraz ettim. Ayakkabılarımı çıkarıp iç çektim. “Her neyse. Bunu abartmak istemiyorum. Yalnızca yorgunum ve bugünün sona ermesini istiyorum,” diye devam ettim. Bir elimi saçlarımın içinden geçirdim. “İşte ilişkilerin bunun gibi saçmalıklarından nefret ediyorum.”

Jake imalı bir biçimde, “O zaman bir ilişki yaşamıyor olmamız güzel bir şey,” dedi.

“Sanırım.”

Jake bana bakarken çene kasları gerildi. Derin bir nefes alıp verdi. “Şu anda ilgilenmem gereken bir sürü şey var. Bu gece dışarı çıkmamam gerekirdi ama dün gece yüzünden canının sıkın olabileceğini düşündüm ve sonra canını daha da sıktım. Oysa niyetim tam tersini yapmaktı.”

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken gözlerim yandı. *Şimdi kendimi kaybedemem. Onun önünde olmaz.* “Ben uymaya gidiyorum. Sonra görüşürüz,” dedim.

Jake kolumu okşayıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Hadi ama Darby. Ara sıra fikir ayrılıklarımız olacak.” Telefonu çalınca küfretti. Ekranı baktı. “Restoran-

dan arıyorlar. Açmam gerek.”

“Anlıyorum. Gerçekten. Senin telefonu açman gerekiyor ve benim de yarın zinde olabilmem için erken yatmam gerekiyor.” Kapıyı açıp gitmesini işaret ettim.

Jake bana hafifçe sürtünerek yanımdan geçerken yanığımdan öptü. “Seni yarın ararım,” dedi.

Arkasından kapıyı kapattım ve kilitlerimi iki kez kontrol ettim.

Ne berbat bir gece. Neden Jake’le ilk kavgamızı ettiğimiz gün Porter’la karşılaşmak zorundaydım ki?

İhtiyacım olan şey dinlenmekti. Ertesi sabah her şeyin daha iyi görüneceğinden emindim. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, pijamalarımı giydim ve yatağıma kıvrıldım.

Fakat uyuyamadım.

Bilgisayarda zeminle ilgili seçenekleri yazmayı bitirip bilgileri Patricia’ya e-postayla gönderdim. *Bilgileri ona göndermiş olsam da beni arayıp bununla ilgili bir şeyler sorması için on dakika veriyorum.*

Masamın üzerindeki telefon çaldı. Beni danışmadan aradıklarını görüp hoparlörün düğmesine bastım. “Efendim?”

Kathy, “Bay Porter Montgomery adında bir adam seni görmek istiyor,” dedi.

Boğazım kurudu. Dün gece Porter’ı görünce çözöldüğünü sandığımı bazı meseleleri depreştirmişti. Bütün gece onunla olan ilişkiyi kafamda canlandırmış, sonra da Jake’le ara-

mızdaki ilişki benzeri durumu düşünmüştüm. Her şey kocaman, kafa karıştırıcı bir karmaşadan ibaretti. Giderek daha da karmaşık bir hale gelecekmış gibi görünüyordu.

“Onu içeri gönder.”

Sanki karnıma bir kovan dolusu arı çöreklenmemiş gibi arkama yaslanıp ilgisiz görünmeye çalıştım.

Porter açık duran kapımdan içeri girip dünyalara bedel bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme çenesindeki çukuru belirginleştirdi ve gözleri ışıldadı.

“İçeri girsene.” Sesimin titremesine sinir olmuştum.

Porter arkasından kapıyı kapattı. Gözlerini benimkilerden bir saniye bile ayırmadan masama yaklaştı. “Biliyor musun, New York’a ilk gittiğimde seni deli gibi özledim. Hatta benimle birlikte gelmemeye karar verdiğinde yıkılmıştım ama çok geçmeden işe daldım, yeni insanlarla tanıştım ve seni düşünmeyi bıraktım.”

Onu özlediğim ayları düşündüm. Vaka çalışmalarımın üzerinden geçmiş ve klavyenin tuşlarına her basışımda kalbim biraz daha kırılarak onu da eski sevgililerimin arasına eklemiştim. “Vay canına. Bana bunu söylemek için uğramana çok sevindim.”

Porter avuçlarını masama dayayıp bana doğru eğildi. “Fakat dün gece seni gördüğümünden beri, senden başka bir şey düşünmüyorum. Şu birlikte olduğun ve seni bütün gece görmezden gelen adam var ya, sakın bana onun erkek arkadaşın olduğunu söyleme.”

Jake hakkında ne diyeceğimi bilemedim. Özellikle de

dün geceki tartışmamızdan sonra. Bir ilişki yaşamadığımızı açıkça belirtmişti. “Biz henüz... adını koymadık.”

“O zaman seni dışarı çıkarmama izin ver. Eminim biraz rekabeti kaldırabilir.” Porter’ın yüz ifadesi –kibirli gülümsemesi ve tek kaşını yukarı kaldırışı– rekabetle ilgili bir sorunu olmadığını gösteriyordu.

Jake’in dün akşamki telefon konuşmalarının çoğu Salt Lake’te başka bir Blue açmakla ilgiliydi. Aylar boyunca ortadan kaybolacağı ve aramızdaki şey her neyse çatırdamaya başladığından, onun ve benim geleceğimizin neler getireceğinden ya da bir geleceğimiz olup olmadığından emin değildim. Göğsüm sıkıştı ve boğazıma bir yumru oturdu. Bu hisleri bastırıp Porter’a bakmaya ve son zamanlarda kendimi buluşturduğum bu karmaşıklığı tarafsız bir şekilde değerlendirmeye çalıştım. Ne de olsa Porter’ın “hayatımın aşkı” olduğunu düşündüğüm bir dönem olmuştu.

Masamın üzerindeki telefon çalarak düşüncelerimi böldü. “Şu anda gerçekten çok meşgulüm. Patricia beni bir projede görevlendirdi ve işler çok yoğun,” dedim.

Porter masamın etrafından dolandı, bir yapışkanlı kâğıt ve tükenmezkalem alıp adını ve numarasını yazdı. “Beni sonra ara,” diyerek, kâğıdı bilgisayar ekranıma yapıştırdı, eğilip yanağımdan öptü ve sonra ofisimden çıkıp gitti.

Telefona cevap verdim. Arayan Patricia’ydı, yeni planlara göz atmam için müteahhitlerin yanına gitmemi talep ediyordu. Telefonu kapattıktan sonra Porter’ın numarasına baktım. Tanıdık elyazısını görmek kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

Sonra Jake'i ve birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ermeye yüz tuttuğunu düşündükçe göğsümdeki ağrı derinleşti.

Jake aylarca dönmek üzere gidiyor olmasaydı, cevap kolay olurdu.

Bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım ve son anda geri dönüp bilgisayarımın ekranındaki yapışkanlı kâğıdı aldım.

Müteahhitlerle yaptığımız toplantıdan çıktıktan sonra, telefonumu alıp Stephanie'ye acilen buluşmamız gerektiğini söyledim.

Kendisini tamamen evliliğin havasına kaptırmış olsa da olmasa da en iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı. Onun evine gide ne kadar içimdeki duygular öyle gergin bir sarmal haline gelmişti ki, her an patlayabilirdim. Stephanie bana Anthony'yle paylaştıkları eve girmemi işaret etti. "Hadi arkaya gel. Balayı için valize bir şeyler koyuyorum."

Stephanie'nin peşinden yatak odasına gittim ve madde-ler halindeki listesine bakışını izledim.

Steph, "Ne var ne yok?" diye sordu.

"Dün gece Porter'a rastladım."

Steph gözlerini kocaman açarak hızla bana döndü.

"Sonra da Jake'le ilk kavgamızı ettik."

Steph giysi yığınına yatağın üzerine koydu. "Pekâlâ, bu oturarak yapmamız gereken bir konuşma. Hadi gidip içecek bir şeyler alalım ve her şeyi konuşalım."

Tekrar salona döndük. Ben kanepeye oturdum, Stepha-

nie de mutfağa gidip iki kutu Sprite’la birlikte geri döndü. “Üzgünüm. Evde yalnızca bunlar var.”

Kutunun birini elinden aldım. “Sorun değil. Sert bir şeylerle başlamaya bir itirazım yok.”

Steph kutusunun kapağını açtı ve karşımdaki kanepeye oturdu. “Kavgayla başla.”

“Jake dün akşam yemeğe yarım saat gecikti, sonra da bütün akşamı telefonda geçirdi. Karşısında oturup adeta tek başıma yemek yediğim için sinirlendim ve Jake beni evimin kapısına kadar geçirirken bu yüzden aptalca bir tartışma yaşadık.”

“Onu umursamasaydın kavga etmezsiniz. Kısa bir süre önce bir makale okudum; hiç kavga etmiyorsanız içinizden biri açık konuşmuyor demektir, yazıyordu. Esaslı bir kavgayı, arabanın yağını değiştirmeye benzetiyordu. Yola sağlıklı bir şekilde devam edebilmek için çapakları temizlemek gerektiğinden bahsediyordu.”

Steph ve bütün makalelerinin her şeye bir cevabı vardı. Keşke gerçekten işe yarasalardı. Soluk verdim. “Peki yağ değişimi ihtiyacıyla arabayı sonsuza dek mahvedecek olan bir sorun arasındaki farkı nasıl anlıyorsun?”

Stephanie, “Bilmiyorum ama kötü tek bir yemeğin yeterli olmadığına inanıyorum,” dedi ve içeceğinden büyük bir yudum aldı. “Porter’la ilgili kısma gel, Jake’e sonra geri döneriz.”

Ona Porter’ın ofisimi ziyaret ettiğini söylediğimde, Stephanie elindeki Sprite kutusunu *çat* diye sehpayaya vurdu ve başını iki yana salladı. “Tam Porter’a özgü bir davranış.

Ortaya çıkar, gösterişli bir hareket yapar ve istediğini elde edeceğini düşünür.” Ben hiçbir şey söylemeyince gözleri kocaman açıldı. “Sen cidden şeyi düşünmüyorsun, değil mi? Darby, hayır,” dedi ve elini dizime koydu. “Porter’ı sevdiğini ve o taşındığı için ayrıldığınızdan beri bunu atlatamadığını biliyorum. Fakat o ara sıra birbirinizi ziyaret etmeyi teklif etmedi. Şansını kaybetti. Bence Jake’le sorunlarınızı çözmelisiniz.”

Kendimi Steph’in kanepesine bıraktım. “Dürüst olmam gerekirse, Jake’i çiftliğe götürdükten sonra onunla bir ilişkiye başlamayı denemeyi düşündüm. Sonra Salt Lake’te bir restoran açmayı düşündüğünü öğrendim. Aylar boyunca burada olmayacak.” Bunu yüksek sesle söyleyince göğsüme keskin bir ağrı saplandı.

“Belki de onu ne kadar önemsedığını söylersen gitmez.”

Başımı iki yana sallayarak, “Ondan işi yerine beni tercih etmesini isteyemem,” dedim. “Dün bütün gece telefonda bu konudan bahsetti ve belli ki bunu çok önemsiyor. Yemin ederim sanki tekrar Porter’la yaşadıklarını yaşıyorum.” Alnımı ovaladım. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştığım için gözlerim yanıyordu. “Gil’le de aynı şeyi yaşamıştım ve başka bir yere taşınan diğer bütün iyi adamlarla.” Sprite kutumun kapağını açıp büyük bir yudum aldım ve kabarcıkların mideme inişinin keyfini çıkardım. “Artık hiçbir konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Stephanie’nin gözleri aydınlandı; neredeyse başının üzerinde yanıp sönen ampulü görecektim. “Aklıma bir şey

geldi,” dedi. Yaşam ünitesine yürüdü ve CD’lerini karıştırdı. “Gil’in üniversiteye gitmesinin ve benim de Paul’dan ayrılmanın ardından yaptığımız ayrılık aranjmanını hatırladım.”

Yıllardır duymadığım parçalar odada yankılandı. Çok geçmeden Steph ile birlikte No Doubt’a eşlik ederek “Don’t Speak” şarkısının sözlerini yüksek sesle söylemeye başladı.

Stephanie parça çalmaya devam ederken, “Sırada Green Day’dan ‘Good Riddance’ var,” dedi.

“Peki bu eski parçaları dinlemenin tam olarak ne yararı olacak?” diye sordum.

Steph omuz silkti. “Arkamıza yaslanıp ilham gelmesini bekleyeceğiz.”

Her şarkı bir sürü anıyı canlandırıyor. Bazıları iyi, bazıları da kötü anılardı. Eski ilişkilerimizi, Steph’le birlikte aynı dairede geçirdiğimiz günleri ve ders çalışarak geçirdiğimiz saatleri düşündüm. Stephanie’nin omzuna yaslandım. “Bazen keşke seninle birlikte o ufacık apartmanda yaşadığımız ve çok az sorumluluğumuzun olduğu üniversite yıllarına dönebilsek diyorum. Sonra da Allen’ı, Boone’u, Evan’ı ve senin bütün kötü erkek arkadaşlarını hatırlıyorum. Ardından ders çalışmalarımızı, Japon eriştesi dışında bir şey yemeyişimizi ve berbat durumdaki eski püskü dairemizi düşünüyor da; sanırım şu anda bulunduğum nokta o kadar da kötü değil,” dedim.

“İkimiz de oldukça iyi işler başardık,” dedi Steph. “Ve bir haftadan biraz fazla bir süre sonra da harika bir adamla evleniyorum.”

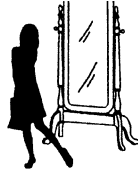
“Sen gördüğüm en harika, en güzel gelin olacaksın. Senin adına çok mutluyum Steph. Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum.”

Steph’in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Teşekkürler. Bunun benim için anlamı çok büyük,” dedi ve başını benimkime yasladı. Öylece oturup şarkıları dinlerken, Christina Aguilera’nın yerini The Verve’in “Bitter Sweet Symphony”si aldı.

CD’deki son parça da bitince Stephanie doğruldu ve yüzünü bana döndü. “Bana en azından Jake’le konuşacağına söz ver. Yüz yüze bir konuşmayı hak ediyor,” dedi.

“Peki ona ne demeliyim?” diye sordum.

Steph, “Merhaba, her zaman iyi bir başlangıçtır,” diye cevap verdi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tekrar ofise dönmeliydim –yapılacak dünya kadar işim vardı– ama artık buna katlanamıyordum. Jake’le hangi durumda olduğumuzu bilmeliydim. Onunla birlikte olmamak için nedenler bularak böbürlenmeyi alışkanlık haline getirmiştım. Şimdiyse vites değiştirip yola birlikte devam edip etmeme konusunda ya da bunun bir seçenek olup olmadığıyla ilgili gerçek bir konuşma yapmalıyım.

Giderek solgunlaşan güneş ışınları binaların arasından sızıp önümdeki kaldırımda çizgiler oluşturunuyordu. Günün sıcağı güneş batarken bile hissediliyordu. Yürümek hararetimi daha da artırmıştı ve terlemiştim; tam olarak böyle görünmeyi ummamıştım.

Blue’nun lacivert tentesi görüş alanıma girince göğsümü bir panik duygusu kapladı. *Keşke filmi hızla ileri sarıp konuşmadan sonraki kısma gelebilsem ve işlerin nasıl gittiğini bilsem.*

Yine de bütün bu gerginliğin altında bir umut ışığı vardı. Birlikte yüzdükten sonra Jake güzel şeylerin çaba sarf etmeyi ve risk almayı gerektirdiğini söylemişti ve ben de kendimi hiç o kadar samimi hissetmemiştim. Aylar boyunca dönmemek üzere gitme ihtimali beni korkutuyordu ama bunu yürütmenin bir yolu olmalıydı. İşte bu kadar iyimser bir durumdaydım. Bu korkutmakla beraber, aynı zamanda da harika hissettiriyordu.

Blue'nun kapısını açarken kalbim iyice hızlandı. Girişte ayakta duran ve yerlerine oturmayı bekleyen birkaç kişi vardı. Koridora bakınca esas yemek salonunu net olarak görebiliyordum. İşler yoğundu ama içerisi tıklım tıklım değildi. Arka tarafa yakın bir masada oturan Jake'i görünce mideme kramplar girdi, dün geceki kavgamızın ardından bile kollarında olmak istiyordum.

Bunu yapabilirim, diye düşünerek ona doğru uzun adımlar attım. Ona kalbimi açmaya ve sorunlarıma rağmen beni kabul etmesini istemeye hazırdım.

Sonra yalnız olmadığını fark ettim.

Karşısında oturan kadının kızıl-sarı saçları vardı ve hararetle bir konuşma yapıyor gibiydiler. *Pekâlâ, hemen bir sonuca varma. Belki de kız kardeşidir. Filmlerde bu kişi daima kız kardeşir.*

Sonra kız kardeşinin koyu renk saçları olduğunu hatırladım.

Belki de saçını boyamıştır ya da kuzeni filandır.

Ya da yalnızca sürekli restorana gelen biridir. Jake'in hanım arkadaşları olmasının bir sakıncası yok.

Fakat Jake başını kaldırıp bana baktığında yüzünde suçlu bir ifade vardı.

Kadına parmağıyla bir dakika diye işaret edip ayağa kalktı ve kadınla benim aramda durdu. “Selam. Geç saatlere kadar çalışman gerektiğini sanıyordum.”

İçimde kötü bir şeyler olacağına dair bir hisle, otomatik olarak cevap verdim. “Başka birkaç şeyle ilgilenmem gerekiyordu, bu yüzden erken çıktım. Peki sen ne yapıyorsun?” Bakışlarımı karşıda oturan ve bize baktığını gizlemekte pek de başarılı olamayan kadına yönelttim.

“Darby... durum sandığın gibi değil... sana söyleyecektim...”

Elimi havaya kaldırıp arkamı döndüm. Bu gerçek olamazdı.

Jake kolumu yakalayınca hızla ona doğru döndüm. “Kim o kadın?” Nefes alıp verişim fazlasıyla hızlanmıştı, nabzım kafamda atıyor, beynim zonkluyordu ve oda dönme-ye başlamıştı. Son birkaç gündür adeta inişli çıkışlı bir lunapark trenine binmişim. Lunapark treninden indikten sonra hep kusarım ve şimdi de kusacakmışım gibi hissediyordum. Jake nasıl kötü adamlardan biri olabilirdi?

“O benim... eski nişanlım.”

Sözcükler göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Sanki her bir hece bana acı veriyordu. Kaçmaya çalıştım ama Jake kolumu yakaladı. “Bak, bunu açıklayabilirim. Hadi, ofisime gel de bunu bütün restoranın önünde konuşmak zorunda kalmayalım.”

Gözlerime yaşlar doldu, her an patlayabilirdim. “Benim hatam. Ateşle oynadım ve yandım,” dedim. Parmağımı göğsüme bastırdım. “Senin farklı olduğunu sanmıştım, bu yüzden daha önce bunu bir daha asla yapmamaya yemin ettiğim halde birdenbire hayatıma sızıp fikrimi değiştirmene izin verdim.”

Jake omzunun üzerinden, “Hemen dönerim,” dedi ve sonra beni dürterek ofisine götürdü. Ona karşı koyup aksi yöne gitmek istedim, ama o kadar uyuşmuştum ki, beni körü körüne tanışmamıza vesile olan ve sonra da öpüştüğümüz odaya sürüklemesine izin verdim.

“Bak, yemin ederim sana Shannon’dan bahsedecektim, fakat bir türlü doğru zamanı denk getiremedim. Nihayet sana ulaşmaya başlamıştım ve seni ürkütmek istemedim. Bunu ilişkiler hakkındaki teorini kanıtlamak için kullanırdın.”

“Yalancıların her şeyi sanki kendi hataları değil de senin suçunmuş gibi anlatmalarına bayılıyorum. Yalan söylediğine mi yansam, yoksa ilişkiyi yürütmek için bağlılık gerektiğini söyleyip durduğuna mı bilmiyorum.”

“Hey, geçmiş hakkında konuşmamakla ilgili kuralları

olan sendin. Seni korkutacak hiçbir şeyden bahsetmemem gerekiyordu. Şimdi de *senin* kurallarını çiğnemediğim için mi kızılıyorsun?”

“Sen haklısın, tamam mı? Kurallarımın hiçbir anlamı yok ve hâlâ eski nişanlıyla buluşuyor olman da *benim* hatam,” dedim. İnsanların önünde ağlamaktan nefret ederdim. Genellikle gözyaşlarımı saklayabilirdim, ama bir damla yaşın yanağımdan aşağıya doğru süzüldüğünü hissettim. “Hoşça kal Jake. Zaten başından beri başka bir vaka çalışması olacağı belli idi. Artık prensleri tükettim, bu yüzden seni de diğer Beyaz Atlı Prens’le birlikte *Külkedisi* dosyasına eklemem gerekecek,” dedim.

Burnumu çekip kapıya yöneldim.

Jake benden hızlı davrandı.

Çıkışı kapattı. “Birkaç şeyi açıklamadan gitmene izin vermeyeceğim.”

“Eminim açıklaman son derece cazip ve saçmalıklarla dolu olacak. Teşekkürler, ama almayayım.”

Jake kollarım kavuşturdu ve kapının önündeki yerinden kıpırdamadı. “Babamın şirketinden ayrılıp restoranı açmaya karar verdiğimde Shannon’la nişanlanalı yalnızca birkaç ay olmuştu. Shannon benimle birlikte Denver’a taşındı ama New York’u, arkadaşlarını ve ailesini özledi. Her konuda kavga etmeye başladık. Bulaşık makinesini nasıl doldurmanız gerektiğinden tut da, bardak altlıklarına ve sabahları ne

kadar gürültücü olduğuma varana kadar. Hiçbir şeyi doğru şekilde yapamıyordum.”

Jake bir elini saçının içinden geçirdi. “Beni yanlış anlama. Hepsinin onun hatası olduğunu kastetmiyorum. Ben bütün enerjimi restoranı açmaya harcıyordum, sürekli ortadan kayboluyordum ve giderek birbirimizden uzaklaştık. Birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanlarda da nadiren konuşabiliyorduk. Daima onun ne düşündüğünü tahmin etmem gerekiyordu çünkü bana söylemiyordu ve bunu çözemediğim zaman daha da çok kızılıyordu.”

Jake uzanıp omzumu sıktı. “İşte bu yüzden bana kendini nasıl hissettiğini söylemen hoşuma gidiyor. Dün gece telefonda konuştuğum için kavga ettiğimizde hayal kırıklığına uğradım ama sen haklıydın. Bazen işe o kadar çok yoğunlaşıyorum ki, hayatımdaki diğer her şeyi ihmal ediyorum. Bu hatayı tekrarlamak istemiyorum.” Kolumu okşayarak elini aşağı indirdi. “Özellikle de seninle.”

“Yani nişanını sana doğru gelmediği için bozduğunu mu söylüyorsun?”

“Gerçekten de doğru bir çift *değildik*. Bunu hayatlarımızı birlikte geçirmeye söz vermeden önce fark ettiğimiz için şanslıyız.”

Neşesiz bir gülüş dudaklarımın arasından kaçırırdı. “Senin de bu ya. İnsanlar başka biriyle işlerin büyümlü bir şekilde yoluna gireceğini zannederler ama kiminle birlikte olursan ol,

durum aynıdır. Tutku zamanla azalır, sorunlar ortaya çıkar, yaşam bir şekilde araya girer ya da yeni ve heyecan verici biriyle tanışırın. Sonra herkes elinden geleni yaptığını iddia ederek suçsuzluğunu kanıtlamaya çalışır ve aldatmayı ya da çekip gitmeyi mubah hale getirirler.”

Jake, “Senin de bağlılıkla ilgili sorunların varken bana bu konuda nutuk çekmen ikiyüzlülük değil mi? Söylesene kaç tane başarısız ilişkin oldu?” diye sordu.

“Hiçbirinde nişanlanacak aşamaya gelmedim.”

“Etrafına ördüğün o duvarlar yüzünden de hiçbir zaman o aşamaya gelemeyeceksin.”

Buna verecek bir cevap bulana kadar birkaç saniye çenemi sıkarak ona baktım. “Ben her zaman ilişkilerin sonsuza dek sürmediğini söyledim. Arada aşk, bağlılık ve bütün o diğer zırvalar olduktan sonra ilişkinin yürütülebileceği konusunda ısrar eden *sendin*.” Artık ona bakamıyordum. Ufacık ofisin içinde volta atmaya başladım. Bana bunu yaptığı için Jake’e, onu kafamda bu kadar büyüttüğüm ve farklı olacağını düşündüğüm için kendime çok kızgındım.

“Shannon’la ilişkimizi onarmaya hazırdım,” dedi Jake. “Aramız kötü olduğu halde, anne-babalarımız eski dostlardı, Shannon’la uzun bir geçmişimiz vardı ve benimle birlikte Denver’a taşınmıştı.” Çenesindeki kaslar gerildi. “Fakat Shannon yeni biriyle tanışmıştı. Ona göre beni asla aldatmamıştı – en azından fiziksel olarak– oysa adama âşık olmuştu. Bunun

üzerine ayrıldık ve ben de taşındım.”

Jake gözlerini benimkilere dikti. Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. “Daha önce incinmiş olan yalnızca sen değilsin. Bunun berbat bir his olduğunu biliyorum ama herkesten ümidini kesmek de berbat bir tercih.”

Evet öyleydi. Ama aynı zamanda en güvenli tercihti. “Eski nişanlın şu anda restoranda oturuyor Jake. Onu kafanda bitirmiş gibi görünmüyorsun.”

Jake, “Hesabındaki para miktarının azlığı nedeniyle kredi almakta zorlanıyordu. Evimiz benim adımaydı, ben de burayı Shannon’a kiraladım. Shannon ve Andrew –yani yeni nişanlısı– kısa bir süre önce evi benden satın aldılar. Andrew buraya gelir gelmez bütün devir işlemlerini tamamlamak üzere emlakçıya gideceğiz,” dedi. Öne doğru bir adım atıp ellerini belime koydu. “Yemin ederim sana söyleyecektim, ama daha önce nişanlandığımı açıklamanın seni korkutacağını biliyordum. Bana güvенеbileceğinden emin olana kadar beklemek istedim” diye devam etti.

Gözyaşlarım yüzünden etrafı bulanık görmeye başlamıştım ve boğazıma bir yumru oturmıştu. “Bu da sana güvене-meyeceğimi kanıtlıyor.”

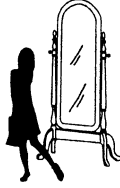
Jake, “Hayır, beni gerçekten dinlemek yerine kendi teorini kanıtlamak için bir yol arıyorsun. Bu ilişkiye hiçbir zaman bir şans tanımak istemedin çünkü bir gerekçe bulmak istiyorsun,” dedi. Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra ellerini indirdi.

“Denedim,” dedim. Ellerimi vücuduma doladım ve her bir zerrem yok oluncaya kadar bir top haline gelmeyi diledim. “Şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,” diye ekledim.

Jake başını eğdi ve elini kaşlarının arasına götürdü. “Bu durum asla değişmeyecek öyle değil mi? Ben sanmıştım ki...” Başını iki yana salladı, sonra sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakıp, sert bir şekilde soluk verdi. “Senin için işleri kolaylaştırıp seni rahat bırakacağım. Hoşça kal, Darby. Umarım bir gün aradığını bulursun.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü ve ne kadar yutkunursam yutkunayım, boğazımda çöreklenen yumru ve gözyaşlarım bir türlü yok olmadılar.

Jake kapının önünde tereddüt etti ve arkaya bile bakmadan, “Belki de beni terk etmek yerine benimle birlikte olmak için bir sebep aramış olsaydın, bir tane bulurdun,” dedi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Jake’le konuşmamızın son derece kötü geçmesinden sonraki günler hiç de güzel değildi. Bunalım takıldım, saatler boyunca en sıkıcı ve berbat televizyon programlarını izledim ve hem gerçek hem de kurgusal bütün mutlu çiftlere küfrettim. Jake’e rastlarım diye panikleyerek binaya paranoyak bir deli gibi alelacele girip çıktım. Zaten her gün bu strese maruz kalmamak için kaçamayacağım adamlardan uzak durmakla ilgili bir kuralım vardı. Ne var ki Jake söz konusu olunca kendime yenilmiştim. Blue’ya gitmeyebilirdim ama yaşadığım yerden kaçmam pek mümkün değildi.

Günün sonunda gidecek hiçbir yerim olmadan kendimi daireme attığımda rahatlıyordum. Akşam yemeği için elime ne geçerse onu yiyordum –bu genellikle içinde yemekten daha çok buz barındıran donmuş ve mikrodalgada ısıttığım bir öğün oluyordu– ve kendime acıyordum. Jake’le birbirimizi yalnızca birkaç aydır tanıdığımız düşünülürse bu saçmalıktı.

Cuma günü Porter'ın numarasının yazılı olduğu yapışkanlı kâğıdı çantamdan çıkarıp buzdolabımın üzerine yapıştırdım. Kâğıdı her gördüğümde ona birkaç saniye boyunca baktıktan sonra yürüyüp gidiyordum.

Cumartesi günü öğleden sonra –bir tûp pişmemiş kura-biye hamuru yiyip Lifetime kanalında bir film izledikten sonra– dayanamayıp Porter'ı aradım.

Porter cevap verirken, “Nihayet,” dedikten sonra, “Peki ne zaman dışarı çıkıyoruz?” diye sordu.

Stephanie'nin bekârlığa veda partisini düzenlemeye çalışmışım ancak o ipleri eline alıp her şeyi benim planladığımdan daha düzenli bir hale getirmişti: Tryst'ta bir şeyler içecektik, cicili bicili gelin süsleri olmayacaktı ve Steph'in yanına erkek sinek bile yaklaşmayacaktı.

Steph'in işyerinden Laura adında bir kız, yer gösteren kadının peşinden masamıza doğru yürürken Steph'in başına taçlı bir duvak geçirmeye çalışarak, “Çok şirin duracak ve herkes senin evleneceğini anlayacak,” dedi.

Stephanie bana bir bakış atınca duruma el koymam gerektiğini anladım. Duvağı alıp çantama koydum. “Ben bunu bir kenara koyayım da Stephanie hatıra olarak saklasın.”

Partimize davetli olan yedi kadın, arka taraftaki geniş bir köşeye oturdular. Yedi kişi arasında evli olmayan yalnızca iki kişi vardı; müstakbel gelin Stephanie ve ben. Buna bir de Tryst'ın ücra bir köşesinde oluşumuz eklenince, bu bir par-

tiden çok bir kızlar gecesine dönüşmüştü.

Aklıma yirmili yaşlarımda katıldığım bazı çılgın bekâr-lığa veda partileri geldi. Onlarla kıyaslanınca Stephanie'nin partisi acınacak durumdaydı. Kadınların kocaları ve çocuk-ları hakkında anlattıkları hikâyeleri dinledim. Tuvalet eğitimi konulu bir hikâyeyi dinlemek özellikle acı vermişti. Ben iç-kileri ardı ardına kafama dikerken, bütün kadınlar abartılı bir şekilde Anthony'ye olan hayranlıklarını dile getirip Step-hanie'yle ne kadar inanılmaz bir çift olduklarından bahsediyor-lardı. Garson masamıza gelince bir sex on the beach ısmar-ladım ve bittikçe tazelemesini istedim. Parti ondan sonra da-ha da ilginçleşmeye başladı.

Herkes çakırkeyif olduktan sonra iyice çeneleri düştü. Çok yüksek sesle konuşuyorlardı. Ben, Steph'in eskiden çık-tığı erkekler hakkında korkunç hikâyeler anlattım, sonra da Steph benim hakkımda bir şeyler anlattı. Stephanie'nin işteki ilk günlerini, Anthony'yle tanıştığı zaman onda gördükleri değişiklikleri, daha önce bir şeyler eksikken şimdi nasıl pa-rıldadığını dinledim.

Sanki bir şeylerin eksik olmaması için erkeğin hayatı-mıza girmesine ihtiyacımız varmış gibi. Tanrı aşkına neyiz biz? Ateşböcekleri mi? Cidden, kim parıldamak ister ki?

Stephanie için son derece mutluydum ama bu evli ve çocuklu kadınları görmek, hayatının ne kadar değişeceğini daha da vurguluyordu. Başım sıkışınca yine de en iyi arkada-şıma güvenebilirdim. Fakat Anthony'ye, ailesine ve bir an önce kurmayı düşündükleri kendi ailesine karşı yükümlülük-

leri olacaktı. Orada altı kadın tarafından kuşatılmış halde otururken, üzerime yoğun bir yalnızlık hissi çöktü. Drew bile –aşk konusunda kalbi en az benimki kadar nasır bağlamış olmasa gereken kardeşim– beni aşk uğruna terk edecekti.

Aşkın iğrenç bir şey olduğunu düşünmem için bir sebep daha.

Bir sonraki içkim tam bu his uğruna kadeh kaldıracığım anda geldi.

Erkekler sarhoş kızları tavlama için durmadan salınmaya başladılar. Uzun boylu, deri ceketli bir adam masamıza yaklaştığında Laura parmağıyla beni gösterip, “İçimizde tek bekâr olan o,” diyecek kadar iyi niyetliydi.

Başımı kaldırıp adama baktım.

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu; bu da zaten kırılan olan egoma hiç de iyi gelmedi. Adam bir an için rahatsız bir biçimde öylece dikildi.

“Sorun değil,” dedim. “Ben de seninle ilgilenmiyorum.”

Adam yanımızdan daha hızlı uzaklaşmazdı.

Birkaç dakika sonra adamın biri Steph’in omzuna dokundu. Steph kafasını adamın olduğu yöne çevirdi, sonra bana baktı.

“O evleniyor,” dedim. Sözcükler ağzımdan boğuk bir şekilde ve güçlkle çıktı. “Bu onun bekârlığa veda partisi.”

Adam, Steph’e sırtarak, “Evlenmeden önce son bir kaçamağa ne dersin?” diye sordu.

“Üzgünüm, ahbap. Bu bir kızlar gecesi ve arkadaşım nişanlısını aldatmakla ilgilenmiyor,” dedim. Elimi havada sal-

layarak ona tabanları yağlamasını işaret ettim. “O yüzden kaybol,” diye ekledim.

Adam uzaklaşmadan önce alçak sesle pek de övgü dolu sayılmayan bir şeyler mırıldandı.

Kolumu Stephanie’nin omzuna attım. “Acaba Jake ne yapıyor merak ediyorum. Yani cumartesi akşamı, eminim çalışıyordur ama yine de...”

Stephanie, “Yine de ne?” diye geveledi.

“Acaba beni özlüyor mu? Onu şimdiden bu kadar özlemem aptallık değil mi? Sanki ona muhtaçmışım gibi hissediyorum. İşte bu yüzden içki içmiyorum çünkü kendimi dağıtıyorum ve kendime hâkim olmam zorlaşıyor.” Sözcükler ağzımdan olması gerektiği gibi çıkmıyordu. Tekrar denedim. “Duygularımı denetlemem zorlaşıyor. Sonra da büyük hatalar yapmaya başlıyorum. Allen’la tanıştığım o akşamki gibi.”

“Gerçi, Jake bir hata değildi.”

“Her şeyi mahvettim. Bu sefer Külkedisi’ni bile suçlayamam,” dedim ve başımı iki yana salladım. “Artık bir önemi yok. Onu kendimden o kadar uzağa ittim ki, gidiyor, artık bitti.” Alkol duyularımı uyuştursa da, hâlâ kalbimdeki keskin acıyı hissediyordum.

Barmen bir tur daha içki getirdi ve onları geri göndermeden önce bir an için düşünüp, “Aptalca bir şey yapmadan önce duracağım,” dedim.

Steph de eliyle işaret ederek içkileri geri gönderdi. “Eğlendim, bekâr olarak geçirdiğim son hafta sonumu kutladım

ve şimdi tek istediğim eve, erkeğimin yanına dönmek,” dedi. Yüzünde cıvık bir gülümsemeyle bana baktı. “Beni eve, erkeğime götürür müsün?”

Tabii bunu söylemek yapmaktan daha zordu. Stephanie taksi şoförlerine karşı garip bir korku besliyordu. Yanında biri olduğu sürece sorun yoktu ama onu şoförle yalnız bıraktığınız anda panik oluyordu. Sırf eve yalnız dönmesin diye kendi evimde inmemiştim. Steph’in apartmanının bulunduğu caddeye saptığımızda, gelip onu alması için Anthony’yi aradım.

Steph, Anthony’yi dışarıda görünce kontrolsüz kahkahalara boğuldu.

Anthony, Steph’i taksiden dışarı çekip kolunu ona doladı.

Steph, Anthony’nin yanağından bir makas aldı. “Sen inanılmaz bir adamsın. Seni çok seviyorum,” dedi.

Anthony, “Ben de seni seviyorum,” dedi ve Steph’i yanı başında tutmaya devam ederek eğilip benimle konuştu. “Eve tek başına gidebilecek misin?”

Yalnızca kibar olmaya çalıştığını biliyordum, bu yüzden *bunu başıma kaktığın için teşekkürler* gibi imalı bir yorumu kendime sakladım. “Sorun yok,” dedim.

“Peki apartmana kadar yürüyebilecek misin? Fazla içmedin, değil mi?”

“Şışşı!” Stephanie şoföre baktı. “Ondan yararlanacak,” dedi. Sesini daha da yükseltti. “Başın derde girecek olursa şok tabancanı hazır bulundur.”

Güldüm. Steph tahminimden de fazla dağılmıştı. Kafam

hâlâ bulanıktı ama hareketlerimi kontrol etmekte zorlanmıyordum. “Ben iyiyim. Teşekkürler, Anthony. Görüşürüz, Steph,” dedim.

Steph kıkırdayıp el salladı. Anthony onu çevirip eve girmesine yardım etti.

Şoföre adresimi verip koltukta arkama yaslandım. Kendime bir not: *Artık bekârlığa veda partilerine gitmek yok. Eskiden oldukları kadar eğlenceli değiller.*

Birkaç dakika sonra, taksi apartmanımın önüne yanaştı. Düz bir çizgide yürümek için biraz çaba sarf etmem gerekti ama binanın içine girip asansöre kadar gelmeyi başardım. Asansörün kapıları *bing* sesiyle açıldı ve içeri girdim. Elim beş numaralı düğmeye gitti fakat sonra elimi yukarı kaldırıp yirminci katın düğmesine bastım. Bütün gece kendimi yalnız hissetmişim ve bu duygudan sıkılmışım. Alkol için bazen *sıvı cesaret* tabirinin kullanılmasının bir sebebi var.

Asansör silkinerek durunca, “Oha,” dedim. Dengemi sağlayıp asansörden indim ve boş koridorda yürümeye başladım. Birinci kapıyı geçtim –üç tane kalmıştı– sonra donup kaldım.

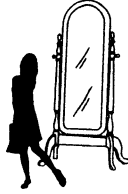
Aman Tanrım, ne yapıyorum ben? Sırf bu gece kendimi yalnız hissediyorum diye Jake’in karşısına sarhoş ve çaresiz bir halde mi çıkacağım? Bu ciddi anlamda içler acısı bir durum.

Aceleyle geldiğim yoldan geri döndüm. Her adımda duvar üzerime geliyordu. Sendeleyerek asansöre ulaşmayı başardım. Düğmeye tekrar tekrar basarak, Jake’in yukarı çık-

mamasını, dairesinden çıkıp aşağı inmemesini ya da onunla karşılaşmamı gerektirecek herhangi bir şey olmamasını istedim. *Sıvı cesaret* yanlış bir tabirdi. İnsana sağduyusu sayesinde genellikle yapmayacağı şeyleri yapma cesareti veriyordu.

Asansörün kapıları açılınca kendimi içeri attım. Bu gece ilk kez, yalnız olduğum için kendimi şanslı hissettim. Kendi katımın düğmesine bastım ve asansör aşağı inmeye başladığında neredeyse yere kapaklanacaktım.

Ertesi gün Porter’la çıkacaktım. Sonra hayatım normale dönecekti. Ya da aşk karşıtı ve benim gibi *kendimden başka kimseye ihtiyacım yok*, diye düşünen bir insan için normal ne demekse.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Buluşmada ne giyeceğime karar vermek için dolabımı tarrarken, gözüme vücuduma oturan siyah elbisem ilişti. Porter’la çıkmak, tamamen yepyeni biriyle baştan başlamaktan çok daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Porter zaten aşk hakkındaki tutumumu biliyordu, onu umursuyordum ve daha önce benim tarafımı tutmuştu. Artık şehre döndüğüne göre, Steph meşgul olduğunda onunla vakit geçirebilirdim. Hatta Jake’le ilgili her şeyin ters gitmeye başladığı anda şehre dönmesinin şanslı bir rastlantı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Telefonum çaldı. Onu komodinin üzerinden alıp ekrana baktım. *Drew* arıyordu.

Bahse girerim Lisa’yla ayrıldılar ve bir kadın tavlama üzere buraya gelmek istiyor. Belki de sonsuza dek yalnız yaşamak zorunda kalmayacağım.

“Ne var ne yok?” dedim.

“Belki yarın sabah sen ve Jake, Lisa ve benimle birlikte geç

bir kahvaltı etmek üzere buraya gelirsiniz diye düşünmüştüm.”

“Evet, o konuya gelirsek... anlarsın ya, Jake ve ben... biz artık...”

“Sakin bana yıllardır çıktığın tek düzgün adamdan ayrıldığını söyleme.”

“Şöyle de diyebiliriz; umarım emekli olurken güzel bir yerde oturmamıza yetecek kadar para kazanıyordur.”

Drew, “Ah tabii. Varlık içinde yüzüyorum,” diyerek iç çekti. “Peki bu kez nasıl bir hata buldun? Yeterince burnu bükme değil miydi? Yoksa bizimle anlaştığı için mi?”

Şaka yapmaya niyetlenerek, “Şey, bu beni endişelendirmedi değil,” dedim.

Bir sessizlik oldu.

Çenemi sıktım. Yok saymaya çalıştığım ağır kalbimi sıkıştırıyordu. “Hiçbir şey bulmadım, tamam mı? Başka bir şehirde bir restoran kuracak ve sürekli uzakta olacak; hem Porter’la karşılaştım ve...”

“O dallamayla tekrar çıkarsan yemin ederim seni reddederim. İlişkiniz bu sefer de yürümeyince –çünkü ikimiz de yürümeyeceğini biliyoruz– yalnız yaşamak zorunda kalacaksın, çünkü sağduyu sahibi olmayan biriyle aynı eve taşınmam.”

“Ne diyeceğimi biliyor musun Drew? Kimsenin ilişkiler konusunda iyi olmadığını söylemesine ihtiyacım yok. Özellikle de *senin* gibi birinin,” dedim. Burnumdan soluyarak aramayı bitirme düğmesine bastım ve telefonumu yatağa fırlattım. “Off!”

Drew'un konuşmasını taklit ederek, "Sağduyu sahibi değilsen seninle aynı eve taşmamam," dedim. "Şey, aslında ben de seninle birlikte yaşamak istemiyorum. Aslına bakarsan, sonsuza dek yalnız yaşamak hiç de fena bir fikirmiş gibi gelmiyor."

Porter beni Brown Palace Oteli'ndeki Palace Arms'a getirdi. İlk buluşmamızda da beni buraya getirmişti. Oraya ilk kez gittiğimde, mönüdeki bazı şeylerin ne olduklarını bile bilmiyordum. Porter kaz ciğerinin ne kadar inanılmaz olduğu konusunda defalarca ısrar etse de bırakın ördek ciğerini, ben ciğer bile sevmiyordum.

Yemek yerken Porter bana New York'ta neler yaptığını, orada bulunduğu süre içinde şirketinin nasıl büyüdüğünü ve diğer ilgi alanlarının peşine düşebilmek için hisselerini sattığını anlattı. Bense yalnızca karşısında oturup onu dinledikçe bir şey kafama dank etti. Tuhaf bir şekilde, sanki o anı daha önce yaşamışım gibi bir hisse kapıldım.

Porter yemeğini bitirdikten sonra çatalını bırakıp bana baktı. "Üzgünüm. Seni gördüğüm için o kadar heyecanlıyım ki, hiç durmadan konuştum ve sen neredeyse tek bir kelime bile etmedin. İşin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Patricia adına ticari bir işle ilgileniyorum," diye yanıt verdim.

“O işlerin seni hüsrana uğrattığını biliyorum.”

Bütün o *birbirimizi tanıyalım* saçmalıklarını atlamak güzeldi. “Aynen öyle. Bu yüzden zevk aldığım işleri geri çevirmek zorunda kalıyorum. Jake’e göre...” Birden midem hopladı ve kendime gelmem için bir an geçmesi gerekti. “Ee, bir süredir kendi işimi açma fikri kafamı kurcalıyor.”

Porter ellerini kenetleyip çenesinin altına dayadı. “Ekonominin bu döneminde bu biraz riskli bir hareket ve Metamorphosis de oldukça isim yapmış bir şirket.”

“Biliyorum fakat durum şu ki, müşterilerin çoğunu Nadine’le ben getiriyoruz ve sevmediğim işler üzerinde çalışırken Patricia’nın bana bir aptalmışım gibi davranmasından nefret ediyorum.”

“Sen işinde çok başarılısın, Patricia da bunu anlıyor. Yeni bir iş kurmak çok çalışmayı gerektirir ama aklına ne koyarsan koy başaracağını biliyorum. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, tek yapman gereken bana haber vermek.

Porter’ın yardım teklifi ve bana güvendiğini belli etmesi güzeldi fakat onunla bir ilişkiye başlamanın iyi bir fikir olup olmadığından henüz emin değilken, işler bu şekilde daha da karmaşık bir hale gelebilirdi. İşin aslı, kendimi Jake’i unutmak için zorlamaya çalışıyordum. Onun sesini, parfüm kokusunu ve espri anlayışını özlüyordum.

Onu düşünmekten kesinlikle vazgeçmeliyim.

Suyumdan bir yudum içtim. “Bunu yapacağımı sanmı-

yorum. Gerçi bu çok iyi olurdu,” dedim.

Porter öne eğilip elini dizime koydu. “Burada olmak bana seninle geçirdiğimiz bütün o güzel zamanları hatırlatıyor. İyi ki aradın.”

“Bahse girerim annen tekrar benimle vakit geçirdiğini duysa dehşete düşer.”

“Sanki senin ailen çok sevinir.”

Daha önce Drew’la bu konu yüzünden tartıştığım için, haksız olduğumu iddia edemezdim. “Ben sadece... ben bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim.”

Porter başını birkaç kez yavaşça salladı. “Demek bana güvenmediğin o aşamaya geri döndük.”

“Sana güvenmediğimden değil. Seni tanıyorum ve bu iyi bir şey. Fakat bir süredir ayrıyız. O zamandan bu yana bazı şeyler değişti.”

“Fakat ilişkilerin sonsuza dek sürmediğine dair fikrin değişmedi, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedim ve bardağın sapını elimde çevirdim. “Sen de gitmekle bunu pekiştirmiş oldun. Seni anlamadığımdan değil. Kariyerin için yapman gerekeni yaptın.”

Porter elini bardağın üzerine koydu, onu hareket ettirmemi engelledi ve beni kendisine bakmaya zorladı. “Fakat senden benimle gelmeni istedim.”

“Bütün hayatımı kökünden değiştirmemi –işimi, ailemi ve arkadaşlarımı bırakmamı– ve tanımadığım bir şehirde ya-

şamaya çalışmamı istedin; üstelik senin işin yüzünden sürekli meşgul olacağını da biliyordum. Bunu söyleyiş biçiminden, sonuç ne olursa olsun bunu pek umursamadığın anlaşıyordu.”

Porter, “Umursamasaydım, benimle birlikte ülkenin diğer ucuna gelmeni istemezdim. Seni fazla zorlasaydım kendini kapatacağını biliyordum. Ne zaman ilişkimizi ciddileştirmeye çalışsam böyle yapıyordun,” diye cevap verdi. Gözlerini benimkilere dikti ve bakışlarında bir incinmişlik belirtisi gördüm. “Sonunda sana benimle New York’a gelmeni sağlayacak kadar ulaştığımı düşünmüştüm.”

“Bunu gerçekten düşündüm. Sonra gerçeklerle yüzleştim.” Neredeyse başka bir şey söylemeyecektim, fakat konuyu bu şekilde havada bırakamazdım. “Seni New York’a geri dönmekten ya da başka bir şehre gitmekten alıkoyan nedir?” diye sordum.

Porter, “Umuyorum ki, kendisi şu anda karşımda oturuyor,” dedi.

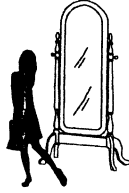
Midem ağzıma geldi. Her zamanki gibi, Porter kendinden son derece emindi ve sonuna kadar gitmeye hazırdı; bense, beni terk etmiş olsa bile, orada olarak Jake’e ihanet ediyordum gibi hissediyordum.

Belki de onu geri kazanmaya çalışsaydım...

Evet, onu geri kazanmaya çalışmalıydım.

Porter bana o kadar yaklaştı ki, dizlerimiz birbirine değdi. “New York bana göre değildi. Fazla kalabalık, fazla yoğundu.

Çok fazla insan vardı ama doğru kişi yoktu. Buraya geri dönene kadar neyin eksik olduğunu fark edemedim. Sonra tekrar seni gördüm ve bütün parçalar yerli yerine oturdu. Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Darby. Bunu sana kanıtlamak için ne gerekirse yapacağım.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı Kathy elinde kocaman bir beyaz lale buketiyle birlikte ofisime girerek, “Anlaşılan birileri harika bir hafta sonu geçirmiş,” dedi.

“Gerçekten ilginçti,” dedim. Porter’la çıkmanın her şeyi yerli yerine oturtacağını ummuştum ama kafam daha da karışmıştı.

Kathy buketi masama koydu. “Tahminimce bunlar...” Bir dakika anlamında parmağını kaldırıp başındaki kulaklığın düğmesine bastı. “Metamorphosis İçmimarlık, size nasıl yardımcı olabilirim?” Sessizlik. “Tabii ki. Numaranızı alayım.” Sonra bana el sallayıp ofisimden çıktı.

Laleler havayı tatlı ve çiçeksi bir kokuyla doldurdu. Ayağa kalkıp kartı plastik kaidenin üzerinden aldım. Kartın üzerindeki altın yaldızlı yazı o kadar dolambaçlıydı ki, okumakta güçlük çektim.

Harika vakit geçirdim. Umarım bunu yakında tekrarlayabilirsiniz.

Porter

Porter en sevdiğim çiçeğin lale olduğunu hatırladığı için ekstra puan almıştı. Buket, koridora bakan pencerenin önünü kapatıyordu. Patricia'nın geldiğine dair bütün uyarı sinyallerine ihtiyacım olduğundan, çiçeği masamın sağ köşesine aldım.

Çiçek göndermesi büyük incelik. Her zaman böyle tatlı olmuştur.

Tekrar rahat koltuğuma oturup bilgisayar ekranıma döndüm. Bu beklenmedik olaylar silsilesi hakkında Steph'e bir e-posta göndermem gerektiğini düşünerek gelen posta kutumu açtım. En üstte Jake'ten gelen yeni bir mesaj vardı. Nabzım hızlandı ve imleci isminin üzerine getirip mesajın üzerine tıklarken başım zonklamaya başladı.

Senin için birkaç senaryo üretip ekteki tabloyu hazırladım. Senaryolardan birinde Nadine'le birlikte, diğerinde de onsuz çalıştığımı varsaydım. Bu bilgileri patronuna gösterip elini güçlendirmek için kullanabilirsin. Patricia, senin ve nadine'in getirdiğiniz işlerin niteliğini gördükten sonra, senin koşullarını kabul etmezse aptallık etmiş olur. Sadece şunu hatırla: Mutlu olmak için risk almaya değer.

*Her konuda iyi şanslar,
Jake*

Mesajı tekrar okuduktan sonra, ekteki dosyayı açtım. Ona verdiğim bilgileri nasıl derlediğine baktım.

Bunlar doğru mu?

Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Sarsıcı olan yalnızca rakamlar değildi. Jake'in ayrılma-mıza rağmen bu bilgileri bir araya getirmek için bu kadar sıkı çalışmış olduğuna inanamıyordum. Gözlerimde yaşlar biriki-yordu, boğazım ve gözlerim yanıyordu. Deli gibi gözlerimi kırpyordum ve ofisinde ağlayan kız durumuna düşmeden önce duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum.

Nadine kapıdan başını uzatarak, "Çıkmak için hazır mısın?" diye sordu. Sonra birkaç adım daha atıp ofisime girdi. "Güzel çiçekler. Herhalde Jake'ten," dedi.

Hayır. Jake daha da iyi bir şey gönderdi. Güçlkle yut-kundum. Boğazım hâlâ çok gergindi. "Aslında Porter gön-derdi."

Nadine alnını kırıştırdı. "Jake'e ne oldu? Peki, Porter zi-yarete mi gelmiş yoksa..."

"Her şeyi Barbara'ya giderken anlatırım. Bana yalnızca bir saniye ver." Jake'in e-postayla gönderdiği tablonun çık-tısını aldım. Yazıcımın vızıltısı durunca uzanıp kâğıdı aldım. Elimde kendi özgürlüğümün ve Nadine'inkinin anahtarını tuttuğum için küçük bir çocuk gibi zıplamak istiyordum. *İs-tediğimin peşine düşmenin vakti geldi.*

Nadine sehpanın üzerinden dosyasını alıp dizüstü bilgisayar çantasına koyarken, “Yani bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye sordu.

“Patricia kendi seçtiğimiz işleri yapmamızı onaylamazsa bize her projeden yüzde onluk bir komisyon vermezse, o zaman gidiyoruz,” dedim ve elimle dairemi işaret ederek, “Kabul etmezse yeni ofisimiz burası olabilir. Bu sana uyar mı?” diye ekledim.

Nadine derin bir nefes alıp, “Hadi yapalım şu işi,” dedi.

Nadine’i uğurladıktan sonra nefesimle birlikte günün stresini atmaya çalıştım. Mutfak tezgâhımın üzerindeki bir vazoda duran laleler bana Porter’in daha önce aradığını hatırlattı. Nadine’le birlikte oyun planımızın üzerinden geçtiğimiz için telefona cevap vermemiştim. Telefonumu sehpanın üzerinden aldım. Yalnızca bir tane cevapsız çağrı vardı, demek ki Porter mesaj bırakmamıştı. Oturup onu geri aradığımda ne söyleyeceğimi düşündüm. Onu tanıdığım için, şimdiden bütün haftamızı planladığını tahmin edebiliyordum.

Porter dün gece çok güzel konuşmuştu. Bana çiçek göndermişti ama bu bir hataydı. Kendime Jake’in de yalnızca hayatıma giren adamlardan biri olduğunu kanıtlamak için Porter’la dışarı çıkmıştım. Ancak hiç de öyle olmadığını anlamıştım. Jake’le her şey farklıydı. İster onun evinde dinleniyor olalım, ister akşam yemeğinde gülüyor hatta beyzbol maçı izliyor olalım, onunla birlikteyken eğleniyordum. Hem

de beyzboldan gerçekten –ya da bir zamanlar– nefret ettiğim halde. İşler giderek karışıyordu. Ayrıca Jake hayatımdaki her şeyle ilgileniyordu. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyordu. Bana, güzelim, diyordu ve kollarıyla beni sardığında kendimi çok özel hissediyordum.

Onu o kadar çok özlüyordum ki, göğsümdeki acı kalbime ve ciğerlerime vuruyordu. Kendimi ona kaptırmamak için çok uğraşmışım ama tamamen başarısız olmuşum. Jake'e sıırıslıklam âşıktım.

Hislerimle yüzleşmek yerine, onu kendimden uzaklaştırmışım. Hem de ne için? Artık âşık olmadığım bir adam için mi? Jake'in daha önce başarısız olduğu bir ilişkisi olduğu için mi? Aptalın teki olduğum için mi?

Evet, bu sonuncusu muhtemelen doğru cevaptı.

Bir tür kendime acıma şenliğine sıra geldiğine karar vererek televizyonu açtım. Beş dakika boyunca kanalları gezdikten sonra izlemeye değer hiçbir şey bulamadım ve kaneleden kalkıp dairemde gezinmeye başladım. Saksı bitkim – yani şu yaşamayı ya da ölmeyi reddeden– pencerenin pervazında duruyor ve her zamankinden daha kuru görünüyordu.

Onu sulamak niyetiyle saksıyı elime alıp mutfığa gittim ama o kadar geçkin ve ölgün görünüyordu ki...

Planladığım gibi lavaboya yönelmek yerine, çöpün önüne gelip durdum. Kapağın açılmasını sağlayan pedala bastım ve bitkimi çöpe atmaya hazırlandım. Oysa yaşamaya devam eden tek bir yeşil yaprak işte oradaydı. Kafamda Jake'in sesini duydum; vazgeçmediği için bitkiyi takdir ettiğini söylüyordu.

İşaretlerden nefret ederdim. Onlara inanmazdım. İnsanlar onları istedikleri anlamlara çekerek yorumluyorlardı. Fakat şimdi bu yaprak bana ona yaşattığım onca şeyin ardından beni kazanmak için büyük uğraşlar veren adamla aramı düzeltmem gerektiğini söylüyordu.

Kafamda ardı ardına sorular belirliyordu: Ya artık benden bıkmışsa? Ya kaybolmamı söylerse? Ya beni çoktan atlamışsa?

Ya o da beni sevmiyorsa?

Yalnızca böyle düşününce bile yere yığılacak gibi oluyordum ama artık bu soruların cevabını bilmemenin, elimdeki tek mutluluk fırsatını mahvetmekten daha kötü olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yukarı çıkıp her şeyi riske atmayı düşünürken başım zonkluyordu.

Saate baktım. *Muhtemelen eve yeni gelmiştir.* Damarlarımda dolaşmaya başlayan kararlılıkla birlikte bitkiyi tezgâhın üzerine koydum. Asansöre binip yirminci katın düğmesine bastığımda, kalbimin ne denli acı veren bir şekilde göğüs kafesimi zorladığını düşünmemeye çalışıyordum.

Yukarı çıkarken hazırlık yapmak için yeterli zamanım olmadı. Başım dönerek asansörden çıktım. Koridor boyunca attığım her adımda boğazım giderek daha çok kurudu ve midem daha da kasıldı.

Jake'in kapısını çalacak cesareti toplamadan önce birkaç dakika öylece durup kapıya baktım.

Beklerken elimi saçımın içinden geçirdim, biraz kabarttım ve sonra tekrar düzleştirdim. Cebimden dudak parlatı-

cımı çıkarıp dudaklarıma sürdüm.

Sonra Jake'in kapıyı açmayacağını anladım.

Geri dönüp birkaç adım attıktan sonra kapının açıldığını duydum ve yavaşça arkama dönerek, "Çat kapı ziyaretler. Aynı apartmanda oturmanın avantajlarından yalnızca biri," dedim. Sesim de o anki halimi yansıtırçasına titrek çıktı.

Jake kapının önüne çıkarak, "Aynı apartmanda oturmanın hiçbir avantajı olmadığını sanıyordum," dedi. Saçları ıslaktı ve giysileri nemli vücuduna yapışmıştı. Belli ki duştan yeni çıkmıştı. Midem gerilen sinirlerim nedeniyle çalkalandığı halde, içimdeki arzu ateşi yanmaya başladı. Jake'in saçlarına, nemli tenine dokunmak istiyordum. Dahası, Jake'in beni teselli ederek her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum.

Bunun imkân dahilinde olabilmesi için tek yolun özür dilememden geçtiğini tahmin ediyordum. "Jake, ben o gün birden kendimi kaybettim. Restorandaki durumu pek de iyi idare edemedim," dedim.

Jake'in yüzünde, *ha şunu bileydin*, der gibi bir ifade belirdi.

"Ya da hiç idare edemedim desek daha doğru olur," diye devam ettim. "Sanırım kaçınılmaz şekilde ters gidebilecek olan ne varsa bunlara odaklandım ve işlerin yolunda gidebileceğini unuttum. Aslında senin hiçbir suçun yok."

Jake kollarını kavuşturdu ve kol kaslarının bu şekilde nasıl öne çıktığını fark etmeden duramadım. "Ama?"

Dudaklarımı yalayınca biraz önce sürdüğüm parlatıcının

tadını aldım. “Aması yok. Söylemeye çalıştığım şey şu; ben başka biriyle çıkmak istemiyorum ve senin de çıkmanı istemiyorum. Bir ilişki yaşıyoruz deyip, ilişkisi olan insanların yaptıkları her şeyi yapmak istiyorum; önemsiz ve eğlenceli şeylerden tut da, ciddi ve yalnızca ikimizin arasında geçenlere kadar. Tabii ki seni çoktan korkutmadıysam ve aksi yöne doğru koşmak istemiyorsan,” dedim. Bunun gibi gergin anlarda işi şakaya vurmaya meyilliydim. “Gerçi aynı apartmanda oturduğumuz ve sürekli karşılaştığımız için bu konuda biraz zorlanabilirsin,” diye ekledim.

Jake, “Yanlışın var,” dedi.

Yemin ederim ki kalbim durdu. “Ha. Ben gideyim o zaman.”

“Zaten hayatıma hep yanlışları çekiyorum. Mesela aşka inanmayan bir kadına âşığım.”

Nefes almak imkânsız olmuştu. “Aşka inanmadığımdan değil,” dedim ve bir elimi göğsüme koyarak, “Benden bahsediyoruz değil mi?” diye sordum.

Jake’in dudaklarının köşeleri seyirdi. “Burada başka birini görüyor musun?”

Rahatlayarak soluk verdim ve Jake’in mavi gözlerine baktım. “Yalnızca süreceğinden şüphe ediyordum.”

“Belki de henüz doğru adamla tanışmamışsındır.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi Jake’in beline koydum. “Belki de tanışmışımdır ama bunu fark edememişimdir.”

Jake parmağıyla kendini gösterirken kaşları yukarı kalktı. “Beni mi kastediyorsun?”

“Başka birini görüyor musun?” Parmak uçlarımda yükseldim, Jake kollarını bana doladı ve dudaklarım Jake’in dudaklarıyla buluşunca aralandı. Geriye doğru sendeledik ve açık duran kapıdan Jake’in dairesine girdik. Jake tekme atıp kapıyı kapattı, sonra beni kapıya dayadı ve kendisi de bana yaslanarak bedenimin her yanını ateşe verdi.

Birbirimize kenetlenerek ayrı kaldığımız günlerin acısını çıkardıkça Jake’in öpücüklerinin ve tadının keyfini çıkardım. Dudağını hafifçe ısırırken elimi nemli saçlarının arasında gezdirdim. Jake inledi ve sonra dudakları boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru kayd ve tüm vücudum zevkten ürperdi.

“Sana bir şey söylemem gerek,” diye fısıldadım.

Jake dudaklarını boynumdan çekti fakat beni vücuduyla kapıya doğru bastırmaya devam etti. Bedeninden yayılan sıcaklık tenime nüfuz ediyordu.

“Ben senin Salt Lake’e gitmeni istemiyorum. Gitmen gerektiğini anlıyorum ama seni özleyeceğim,” dedim ve iri, masmavi gözlerine baktım. Nefes almaya devam edebilmem için çaba göstermem gerekti. “Sana gerçek bir ilişkiye hazır olduğumu söylemek üzereydim fakat sen aylar boyunca burada olmayacağını söyleyince ben... sen hemen gitmeden önce bağlanmak saçma bir fikir gibi geldi.”

Jake, “Anlaşma sağlansa bile, iki şehir arasında uçup duracağım. İlişkimizi aylar boyunca askıya almayı planlamı-

yordum,” dedi. Elini enseme koyup başparmağıyla çenemi okşadı. “Birlikte olacaksak, bana neler olduğunu söylemen gerek. Aksi halde asla yürümez,” diye ekledi.

Başımınla onaylayarak, “O zaman sanırım bir şeyi daha itiraf etmeliyim,” dedim.

Jake’in duruşu gerginleşti.

Kalbim o kadar sert atıyordu ki, resmen canım yanıyordu. “Birine kendimi kaptırmamak için hiç bu kadar çok uğraşmamıştım. Ve kendimi hiç bu kadar çabuk kaptırmamıştım.” Sözcükler dilimin ucundaydı, yalnızca onları ağızımdan çıkmaları için zorlamam gerekiyordu. “Seni seviyorum Jake.”

Jake sırtıttı ve beni kollarına aldı. Ellerimi ensesinde kenetleyip dudaklarına yapıştı. Elleri kalçama gitti, beni havaya kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı.

“Kanepe mi yatak mı?” diye fısıldadı.

Dudaklarımı onunkilere değdirerek, “Şey, henüz yatak odanı görmedim,” dedim.

Başımı Jake’in göğsüne yasladım. Tenlerimizin birbirine değışı ve âşık olduğum biriyle beraber olmanın tadını çıkarmak çok hoşuma gidiyordu. Aklım bir karış havadaydı, mutluydum, yorgundum ve içim kıpır kıpırdı. *Hımmm*, mutlu olduğumu söylemiş miydim?

Jake parmaklarını saçlarıma doladı. “Peki, artık beni in-

sanlarla tanıştırtırken bir sıfatım olacak mı?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Seni âşığım olarak tanıştırmamı ister misin?” dedim. “Biraz fazla kişisel ama uygun bir sıfat.”

“Başka erkekler ellerini senden uzak tutmayı bildikleri sürece bunu kabul edebilirim.”

Parmaklarımı karnında gezdirdim. “Sana bütün yaşattıklarımın sonra hâlâ erkek arkadaşım olmak istiyor musun?”

“Bana bu gece yaşattıkların oldukça güzeldi.”

Başımı salladım fakat gülümsemeden duramadım. Yüzünü görebilmek için çenemi göğsüne dayadım. “Ben her şeye varım. Bu yüzden bilmem gereken önemli bir şey varsa, bana şimdi söylemen gerek,” dedim.

“Çocukken kaplumbağalarla ilgili bir saplantım vardı,” dedi.

Başımı eğip ona bu şartlar altında –üzerimizde giysilerimiz yokken ve inanılmaz bir seksin ardından– olabildiğince kötü bir şekilde baktım.

“Demem o ki, bu büyük bir sorundu. Birkaç akvaryum kaplumbağasının ne kadar kötü kokabileceği hakkında bir fikrin var mı?” Jake elini sırtıma koydu. “Pekâlâ, ciddi konulara geelim. Son ilişkiyi biliyorsun...” Durdu ve bu konudan bahsetmeye devam etmeli miyiz diye düşündü. “Ailem ve işim hakkındaki durumları da biliyorsun. Bu arada işimi çok seviyorum. Harap haldeki bir yeri alıp insanların yemek

yemeye bayıldıkları bir yere dönüştürmek gibisi yoktur. Ayrıca bu konuda oldukça başarılıyım. Restoranlar dışında Virginia'yla da çalışıyorum ve Hammond Çocuk Hastanesi yar-dım fonunun işletmesiyle ilgileniyorum.

“Bir düşünelim... başka ne var?” Jake parmaklarını sırtımda gezdirdi ve beni ona sokulmama neden olacak kadar uyardı. Sonra gülümseyip bunu tekrarladı. “Sana o kadar delicesine âşığım ki, hayatımın sonuna kadar maç izlemeyi bırakmamı isteseydin, bunu yapardım,” dedi. Parmaklarını tekrar sırtımda gezdirip gülümsedi. “Belki de Dünya Kupası hariç çünkü o, spordan ziyade kutsal bir görev gibi,” diye ekledi. Sonra parmakları durdu ve gözlerimin içine baktı. “Ve bunu henüz yeterince netleştirmediysem, sana âşığım Darby Quinn.”

Dudaklarına bir öpücük kondurmak üzere yukarı kaydım. İçimde taşmaya hazır o kadar büyük bir mutluluk vardı ki, neden bazen insanların bu yüzden şakımaya başladıklarını anladım. Bana kalırsa çizgi filmlerdeki kuşlar başımın üzerinde daireler çiziyordu. Kendimi Jake'in öpücüğüne ve kollarına bırakırken iç çektim.

Sonra çalar saati görüp homurdandım. “Neredeyse sabah olmuş. Gitsem iyi olacak.”

Jake kollarını vücuduma dolayarak beni kendisine çekerken, “Kal,” dedi.

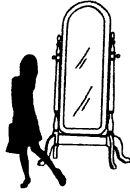
Yapmak istediğim son şey gitmekti ama hayat ne yazık

ki ben âşık olduğum için durmuyordu. “Rakamlar konusunda bir dâhi olman sayesinde, Nadine’in ve benim yarın sabah Patricia’yla bir toplantımız var ve hazırlanmak için erken kalkmam gerekiyor.”

Bir koluyla hâlâ beni sımsıkı tutmakta olan Jake diğer kolunu uzatıp çalar saati aldı. “Yalnızca bana saat kaçta kalkman gerektiğini söyle. Mutlaka yetişmeni sağlarım.”

Jake’in kollarında kalmak mı yoksa yalnız başıma yatağıma gitmek mi?

Sanki ortada yapılacak bir tercih varmış gibi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Genellikle düzenli biri olduğumu düşünürüm fakat o sabah yatak odasında aceleyle sağa sola koştururken hiç de öyle hissetmiyordum. “Ayakkabımın tekini gördün mü? Yemin ederim buradaydı.”

Jake sabah ışığında gözlerini kıstı ve yatakta doğruldu. Kafasının bir yanındaki saçlar havaya dikilmişti. “Dün gece onları giydiğimi söyleseydim bunu şirin mi bulurdun yoksa ürkütücü mü?”

Koluna vururken güldüm. “Hiç de komik değil. Geç kalırsam Steph beni öldürür,” dedim.

Jake elimi yakaladı ve boynumdan öpebilmek için beni aşağı çekti. Sesi kulağımda çınladı. “Eh, madem geç kalacaksın...”

“Beni baştan çıkarma,” dedim. Onu çabucak öptüm, sonra ayakkabımın tekini aramak üzere dizlerimin üzerine çöküp yere eğildim. Bütün nedime eşyalarımı bir araya koymuştum ama nasıl olduysa, dün gece ve o sabah arasın-

da, elbiseme uyması için pembeye boyanmış olan ayakkabılarımdan biri eksikti.

Jake burnumun dibine bir ayakkabı soktu. “Bunu mu arıyorsun?”

Jake’in elindeki ayakkabıyı aldım, çantada diğer tekinin yanına koydum ve onu yanağından öptüm. “Hayatımı kurtardın.”

Jake ve ben son bir haftayı birbirimizi daha iyi tanıyarak geçirmiştik. Nadine’le birlikte Patricia’yla yaptığımız toplantının çok iyi geçmesini ve Red Lion projesini bitirdikten sonra yalnızca kendi seçtiğimiz müşterilerle çalışabilecek olmamızı kutlamıştık. Jake’le birlikte yemek yiyebilelim diye neredeyse her gün işten sonra Blue’ya uğramıştım. Gecenin geç saatlerine, daha doğrusu sabahın erken saatlerine kadar konuşmuştuk. Bana büyürken yaşadıkları ve ailesi hakkında hikâyeler anlatmıştı. Ben de ona kendimle ilgili benzer şeyler anlatmıştım. İlgi alanlarımızdan, hedeflerimizden, her şey ve hiçbir şeyden bahsetmiştik. Pek fazla yapmadığımız tek şey uyumaktı.

Porter’la biraz nahoş bir telefon konuşması yapmış, ona çiçek gönderdiği ve babamla ilişkiimi düzeltmeme yardımcı olduğu için teşekkür etmiş, harika bir adam olduğunu söylemiştim. (Biliyorum, ne kadar doğru olsa da bu klişe repliği söylemek bana da çok zor gelmişti.) Fakat ona durumumun değiştiğini ve biriyle beraber olduğumu bildirmiştim.

Drew da aramıştı. Belli ki özür dilemek niyetindeydi

ama her şeyden çok Jake konusunda haklı çıktığı için böbürlenip durdu. Stephanie'nin düğünüyle ilgili son dakikada birkaç pürüz çıkmıştı ancak bunları da halletmiştim ve provanın da üstesinden gelmiştik.

Nihayet Steph'in aylardır beklediği büyük gün gelip çatmıştı.

Jake peşimden salona geldi. Plastik elbise poşetinin içindeki elbisemi koluma astım, sonra ayakkabılarımı ve makyaj malzemelerimi kontrol etmek için son bir kez çantama baktım. Eşyalarımın geri kalanını önceden arabaya indirmiştim.

"Artık her şeyi aldığımdan eminim," dedim ve salonumda üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla duran Jake'e dönerek manzaranın tadını çıkardım. *Keşke fazladan bir saatim olsaydı*, diye düşündüm. Boştaki kolumu beline doladım, onu bir kez daha öpmek için öne doğru eğildim ve kısa bir süre oyalandım. Elimi güçlü sırtında gezdirerek aşağıya doğru indirirken, "Birkaç saat sonra görüşürüz," dedim.

Jake, "Orada olacağım," dedi.

Kapı koluna uzanırken, onu Steph'in düğününde karşılaşacağı insanlar hakkında uyarmayı unuttuğumu fark ettim. Bunun için başka bir şansım olmamasından endişe ederek, bir şeyler söylesem iyi olacak diye düşündüm. "Bil diye söylüyorum, benim kasabamdaki insanlar biraz çatlaktırlar. Kasaba küçük bir yer olduğu ve herkes birbirini tanıdığı için, hepsi hayatıma dahil olmaları gerektiğini düşünür. Bu yüzden duyduğun her şeye inanma ve ne zaman evle-

neceğimizi sorarlarsa paniğe kapılma.”

Jake gülümseyerek, “Bu soruyu cevaplaman için onları doğruca sana gönderirim.”

Gözlerimi devirdim fakat ben de ona gülümsemeden duramadım. Ona el sallayıp veda ettim ve asansöre doğru yürüdüm. Bir düğüne gideceğim için şaşılacak derecede neşeliydim.

Stephanie elini sallayarak yüzünü serinletmeye çalışıyordu. “Aşırı terliyorum. Neden içerisi doksan derece gibi?”

Bir masanın üzerinde duran dergiyi kapıp hafif bir esinti yaratmaya çalıştım. “Her şey yolunda. Sadece gerginsin.”

“Gören de korktuğumu filan sanır.” Stephanie elini kalbinin üzerine koydu. “Anthony’yle evleneceğim için çok heyecanlıyım. Onunla gerçekten evlenmek *istiyorum*.”

Sesinin titremesinden beni olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalıştığı belli oluyordu. “Steph, onunla evlenmek istediğini ve hep bugünün hayalini kurduğunu biliyorum. Yine de, heyecanlı olsan da gergin olman son derece doğal. Bu önemli bir adım ve eminim onca insanın seni izleyecek olması da sinir bozucudur.”

“Ah, lanet olsun. İzleyicileri unutmuşum. Ya takılıp düşersem?”

“Baban buna izin vermez. Anthony de.” Ellerimi

omuzlarına koyup gözlerinin içine baktım. “Fakat herhangi bir şey ters gidecek olursa, ben arkadayım. Çılgınca bir şeyler yaparım... herkese eteğimi açmak gibi.” Başımı eğip elbiseme baktım. “Tabii nasıl yapacağımı keşfedince.”

Stephanie güldü. “Tokat atma hikâyesini gölgede bırakması için gerçekten büyük bir şey yapmak gerek,” dedi.

“Şey evet, amacım sevdiğim herkesin düğününde çılgınca bir şeyler yapmak,” dedim.

Steph derin bir nefes aldı. “Tamam. Panik sona erdi. Evleniyorum, bunun için sabırsızlanıyorum ve her şey yolunda gidecek.” Kollarını açıp bana öyle bir sarıldı ki, neredeyse yere kapaklanıyordum. Dengemi sağladığımdan emin olunca en iyi arkadaşıma sarıldım ve yıllar boyunca paylaştığımız bütün güzel anıları ve onsuz nasıl berbat bir hayatım olacağını düşündüm.

Buketimi elime alıp Steph’e de kendininkini verirken, “Hadi yapalım şu işi,” dedim.

On beş dakika sonra, tıpkı bir gece önce prova yaptığımız gibi Karl’la birlikte mihraba doğru yürüyorduk. Bazı insanlar şimdiden ağlamaya başlamışlardı ve mendilleriyle gözlerini siliyorlardı. Birkaç hafta önce, Steph’in ve Anthony’nin hayatlarının sona erdiğini bildikleri için ağladıklarını söyleyerek bir şaka yapabılırdım. Oysa o gün kendimi bardağın dolu tarafını gören bir kız gibi hissediyordum.

Evlilik marşı çalmaya başlayınca davetliler ayağa kalktılar. Stephanie ve babası mihraba doğru yürüdüler. En iyi arkadaşım, kız kardeşim kabul ettiğim gelin çok güzel

görünüyordu. Gelinliğinin üzerindeki boncuklar ışığı yansıtıyordu, sarı saçları kıvrılarak yukarıda toplanmıştı ve gülümsemesi salonu aydınlatıyordu.

Sonra ne olduğunu bile anlamadan yanağımdan hain bir damla yaş süzülüyordu. Geldiğini hissetmemiştim bile. *Topla kendini. Düğünlerde ağlayan romantikler kervanına katılamazsın. Bundan daha iyisini yapabilirsin.*

Yanağımdan başka bir yaş daha süzülünce Laura elime bir mendil tutuşturdu.

Ne kadar utanç verici. Birisi soracak olursa, en iyi arkadaşımı kaybettiğim için ağladığımı söylerim. Jake'in de seyircilerin arasından bana baktığına yemin edebilirdim. Haklı olup olmadığımı görmek için gözlerimle onu aramaya cesaret edemedim.

Stephanie, Anthony'nin yanına geldi ve yolun geri kalanını birlikte yürüdüler. Steph yüzünü damada döndüğünde gelinliğinin kuyruğunu düzelttim.

Rahip gülümseyerek ikisine baktı. "Stephanie ve Anthony'nin birleşmelerini kutlamak üzere burada bulunuyoruz. Bu iki insan hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeye yemin etmek üzere buradalar..."

Sonsuza dek süren ilişkilerle ilgili fikrimi değiştirmeye çalışsam da, hâlâ bu sözler mideme kramplar girmesine neden oluyordu. Fakat sonra davetlilere baktım. Gözlerim sanki nerede olduğunu biliyormuşum gibi Jake'e takıldı. Bana gülümseyince, az önceki halime rağmen bir nevi aşırı duygusal ve darmaduman bir karasevdalıya benzedim.

Kokteyl salonunda Jake'i ararken Karl'a rastlayınca, "Baksana, Jake'i gördün mü?" diye sordum. Karl onunla dün akşamki prova yemeğinde resmi olarak tanışmıştı.

Karl, dudakları çapkın bir gülümsemeyle yukarı kıvrılarak, "Hayır, ama ben Erin'le konuşmakla meşguldüm," dedi.

Bakışlarını takip edince Shots'taki sarışın kızı gördüm. "Görünüşe göre iyi gidiyor," dedim.

Karl'ın gülümsemesi genişledi. "Bana asla mesleğimin maskaralık olduğunu söylemedi ya da beni bir bar kavgası-na bulaştırmadı; bu yüzden evet, oldukça iyi gidiyor."

"Dostum, bu konularda amma seçicisin."

Karl güldü, ben de bu konuda şaka yapabildiğimiz için keyiflenerek gülümsedim. Sonra Jake'i gördüm. Bayan Hildabrand'le konuşuyordu.

Hayır, olamaz. Herkes olur ama o kadın olamaz.

Jake'e ve Bayan Hildabrand'e doğru yürümeye başlarken, "Erin'le iyi şanslar. Sonra görüşürüz," dedim.

Bayan Hildabrand onlara yaklaşırken bana gülümsedi. "Darby, az önce kavalienle tanıştım. Çok iyi biri ve *çok* yakışıklı." Elimi yakaladı ve teselli edercesine sıvazladı. "Bir de vazgeçmeyi düşünüyordun. Uygun adamın dışarıda bir yerlerde olduğunu söylemiştim." Sonra Jake'e döndü. "Herkes tek başına mutlu olduğunu söylemeye çalıştığına inanabiliyor musun?"

Jake yapmacık bir şekilde, duyduklarına inanmakta güçlük çeker gibi yapıp başını iki yana salladı. “İnanmıyorum. Sanırım onu bulmuş olmam çok büyük bir şans.”

“Ah, tam bir centilmen. Sakın onun kaçmasına izin verme.” Bayan Hildabrand tekrar bana gülümsedi ve az sonra ağzından kötü bir şey çıkacağını sezdim. “Biliyor musunuz, siz ikiniz evlendikten sonra hemen ailenizi kurmak zorundasınız. Belli bir yaştan sonra bu çok daha zor oluyor.”

Jake’in elini tutup, “Bize izin verin, Bayan Hildabrand. Jake’i bazı insanlarla tanıştırmam gerekiyor,” dedim ve onu kadının yanından mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaştırdım.

Olanlar hakkında Jake’le birkaç laf bile edemedim. Bayan Taylor yanıma geldi. “Kadehleri insanlar bir şeyler yedikten sonra kaldıracağız. Karl’dan sonra sıra sende.”

Jake’i süzdü.

“Bayan Taylor, bu erkek arkadaşım Jake. Jake, bu da Stephanie’nin annesi.”

Jake ona elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Bayan Taylor onun elini sıktı. “Siz ikiniz kavga filan etmeyeceksiniz değil mi?”

“Böyle bir planımız yok,” dedim.

Bayan Taylor bana bir bakış attı. Evlerinde o kadar sık bulunmuştum ki, bana haddimi bildirmekte bir sakınca görmüyordu.

“Üzgünüm, Bayan Taylor. Kavga yok. Söz veriyorum.”

Tanrım. Bir düğünde olay çıkarınca hayatın boyunca damgalanıyorsun.

Jake'i ailemin oturduğu masaya götürdüm. Birbirlerini sevmeyeceklerinden endişe etmemek ya da konuşmayı yönlendirmek zorunda kalmayıp arkama yaslanmak ve etrafımın sevdiğim insanlarla çevrili olmasının keyfini çıkarmak gerçekten çok güzeldi.

Yemek sona ermek üzereyken Bayan Taylor'ın Karl'a doğru yürüyüp omzuna dokunduğunu gördüm. Önce Karl kadeh kaldıracaktı, sonra da sıra bendeydi. Herkesin önünde ayakta durup konuşacağımı düşündükçe mideme krampolar giriyordu. Konuşmamı yazmaya başladığımda, internetten yardım almaya çalışmıştım. Tam bir zaman kaybıydı. Bende kusma hissi yaratan bir metni nasıl olup da yüksek sesle okuyabilirdim ki?

Şöyle bir alıntıya rastlamıştım: *Aşk birinin gözlerinin içine baktığınızda ihtiyacınız olan her şeyi görmenizdir.* Bu birinin omuzlarına büyük bir baskı yüklemek demektir. Hem de her şeyi görmemiz gerekiyor, öyle mi? Mesela orada çizburgerde de yer var mı? Çünkü insan önünde sonunda acı-kır.

Okuduğum ve aklıma takılan en iyi alıntı şöyle diyor: *Harika bir evlilik "mükemmel çiftlerin" bir araya gelmesi demek değildir. Evlilik, ancak mükemmel olmayan bir çift birbirlerinin farklılıklarından zevk almayı öğrendiğinde harikadır.* Bunu kullanabilirdim ama Steph bunu kendisinin ve Anthony'nin mükemmel bir çift olmadıklarını kastetti-

ğim şeklinde yorumlayabilirdi.

Karl mikrofonu sehпасından aldı ve boğazını temizledi. “Herkesе merhaba. Ben Karl, sağdıсım ve bu mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırma ayrıcalığına sahibim. Bugün birkaç saat önce, en iyi arkadaşlarımdan birinin sevdiği kadınla evlenmesine tanık oldum. Anthony’yi uzun yıllardır tanıyorum. Kendisi daima kibar ve cömert bir insan olmuştur. Stephanie’nin de bu özelliklere sahip olduğunu ve kendisini tamamladığını gördü.”

“Bir evlilik danışmanı olarak, ilişkilerinin her aşamasında birçok çift gördüm ve size Stephanie ile Anthony’nin harika bir çift olduklarını söyleyebilirim. Birbirleriyle iyi iletişim kuruyorlar ve herkes bunun sağlıklı bir ilişkinin anahtarı olduğunu bilir.” Karl bana bakıp gülümsedi. “Gerçi yakın zamanda birisi bana iletişimin sağlıklı bir ilişkinin anahtarı olmadığını söyledi. Bu, hepimizin farklı şekillerde iletişim kurduğumuzu fark etmek anlamına geliyor. Aslında bunu söyleyen genç hanım haklı olabilir. Sanırım işin sırrı insanın kendinden farklı biriyle nasıl iletişim kuracağını keşfetmesinde. Böylece birbirinizi anlamadığınızda bile bunu başarmayı öğrenebilirsiniz.”

Karl kadehini kaldırdı. “Mutlu çiftin şerefine. Size bir ömür boyu mutluluklar diliyorum.”

Drew beni dürterek, “Hadi gidip onları yere ser,” dedikten sonra, eğilip daha da yaklaşarak, “Ve eğer haddini bildirirken gereken birini görürsen, ne yapmak gerektiğini biliyorsun,” diye fısıldadı ve bir tokat hareketi yaptı.

Konuşmamı yapmak üzere öne doğru yürümeden önce ona ters ters baktım.

Karl mikrofonu bana uzatırken, “Umarım konuşmanı çalmamışımdır,” diye fısıldadı.

Gülümseyerek, “Yalnızca bütün danışmanlık seansların daha iyi geçmeye başladığında beni anmanı istiyorum,” dedim. Ancak mikrofonu elime alıp karşımdaki bütün o insanlara bakınca, dizlerim titremeye, başım dönmeye ve midem bulanmaya başladı.

“Beni tanımayanlar için kendimi tanıtayım. Ben Darby ve güzel gelin, benim en iyi arkadaşım. Birlikte birçok inişler ve çıkışlar yaşadık ve hayatının en mutlu günlerinden birinde onun yanında olmaktan onur duyuyorum.” Boğazım tamamen kurumuştı. Hatta gözüm masalardaki bardaklara bile takıldı ve kendiminkini yanıma almış olmayı diledim. Boğazımı temizleyip dudaklarımı yaladım. “Beni tanıyanlar ise, sonsuza dek mutlu yaşamakla ilgili şüpheci bir tavrım olduğunu bilirler.”

Stephanie’nin gözlerindeki korkuyu görebiliyordum, bu yüzden Steph bayılmadan konuşmaya devam ettim. “Fakat Stephanie’yi çok uzun süredir tanıdığım için, ne zaman gerçekten mutlu olduğunu görebiliyorum. Anthony’yle birlikte olmak, onu hiç görmediğim kadar mutlu etti. İlişkilerini başından beri izledim. Birbirlerinin hayatlarını değiştirmelerine şahit oldum. Tereddütsüz şunu söyleyebilirim ki, bu ikisi mutlu olmak için gereken her şeye sahip. Bu yüzden bugün bir arkadaşımı kaybediyormuşum gibi değil,

yeni bir tane kazanıyormuşum gibi hissediyorum...” Anthony’ye döndüm. “Bu doğru Anthony, satır aralarını okumalıydın. Ben de başına kalmış durumdayım.”

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

“Sanırım demek istediğim, onların aşkın ne olduğuna ve doğru insanı bulduğunda ne kadar inanılmaz olabileceğine dair mükemmel bir örnek teşkil ettikleri.” Zor kısmı atlatmış olmanın verdiği mutlulukla kadehimi kaldırdım. “Anthony ve Stephanie’nin şerefine. Birliktelikleri aşk ve kahkahayla dolu olsun.”

Stephanie elini kalbinin üzerine koyup dudak hareketleriyle, “Seni seviyorum,” dedi.

Aynı şekilde dudaklarımı kıpırdatarak, “Ben de seni,” diye cevap verdim.

Stephanie kollarını açıp bana sarılınca gelinliği hışırdadı ve duvağı yanağıma değdi. Biraz önce Anthony’yle birlikte pistte karıkoca olarak ilk danslarını etmişlerdi. “Ben evlendim ve senin de lanetin kalktı. Bir gün doğru erkekleri bulacağımızı biliyordum,” dedi Steph.

“Dur bakalım! Ben lanetli filan değildim,” diye itiraz ettim.

Steph, “Evet, bir bakıma öyleydin. Ayrıca bu benim düğünüm, bu da söylediğim her şeyi dinlemen gerektiği anlamına geliyor,” dedi. Geri çekilip ciddileşerek bana baktı. “Artık Jake’i bulduğuna göre, bütün o eski saçmalıklardan

kurtul, olur mu? Sadece mutlu olmana izin ver.”

“Gerçekten de mutluyum,” dedim. Yüzümdeki o aptalca sırtıtmaya engel olamıyordum. Hiç şüphe yoktu ki Steph, Anthony’dan bahsederken nasıl görünüyorsa, ben de ona benziyordum.

“Yakışıklı erkek arkadaşından laf açılmışken...”

Jake yanıma geldi ve elini sırtına koyup, Stephanie’ye, “Tebrikler,” dedi.

Steph, “Teşekkürler,” dedi ve dans pistini işaret etti. “Siz ikiniz gidip dans etmelisiniz. Ayrılmadan önce size veda ederim.” Arkama baktı. “Bayan Hildabrand geliyor. Bana daha önce yaptığı gibi, size de çocuklar ve fazla yaşlanmak hakkında nutuk çekmeden önce gitseniz iyi olur,” diye ekledi.

“Evet, zaten bunu dinledik,” dedim ve Jake’in elini tuttum. “Fakat tekrar duymayı hiç istemiyorum.”

Jake’le birlikte dans pistine çıktık. Jake kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. Ben de ellerimi ensesinde kenetledim.

“Kadeh kaldırırken söylediklerini gerçekten hissediyormuş gibiydin,” dedi Jake. “Sanki iki kişinin gerçekten bunu başarabileceklerini düşünüyordun.”

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. “Sanırım belki –ama belki– doğru insanı bulursan ve iki kişi de bunu yürütmek istiyorsa, anlaşmazlıklar daha rahat çözülüyor.”

Jake beni kendine çekip sarılırken, “Biliyorsun, haklı olduğumu söylemende bir sakınca yok. Bunu sadece bir ya da iki ay boyunca başına kakacağım. En fazla bir yıl,” dedi.

Başımı iki yana salladım ve dans pistinde süzülürken onunla birlikte hareket ettim. Etrafımızdaki herkes dans ediyor, gülüyor ve konuşuyordu. Annem ve Dwight yüzlerinde kocaman birer gülümsemeyle masamızda oturuyorlardı. Drew ile Lisa solumuzda dans ediyorlar, pistte dönerken kahkahalar atıyorlardı. Devin ve Anne de dans ediyorlar, belli ki birlikte çocuksuz bir akşam geçirmekten çok keyif alıyorlardı. Stephanie ile Anthony piste çıktı. Birbirlerinin gözlerine bakarken yüzlerinde kocaman bir gülümseme belirliyordu.

Etrafım mutlu ve âşık çiftlerle sarılmıştı ve sürprize bakın ki ben de onlardan biriydim.

Daha önce âşık olduğumu sanmıştım. Bundan eminim. O adamları gerçekten sevdiğim halde, bu çok daha farklı bir histi. Tam kötü bir alışkanlıktan kurtulduğunuzu sandığınız anda, sinsice geri döner. Bense bu sefer erkeksiz bir yaşamı tercih edenler treninden yeni atlamıştım, yere yuvarlanmıştım ve artık treni bile göremiyordum.

Son birkaç gün içinde Jake hakkında birçok şey öğrenmiştim. Sabahları ilk iş olarak seksenli yılların o berbat metal müziklerini dinliyordu. Hangi takımlar oynarsa oynasın, her beyzbol maçının sonucunu öğrenmek için çıldırı-

yordu. Çoğu zaman yalnızca “skoru kontrol etmek” için gidip sonunda kendimizi maçın tamamını izlerden buluyorduk. Tıraş olduktan sonra lavabodaki sakallarını durulamıyordu; bu yüzden kalıntılar porselenin üzerinde kuruyordu ve bunları temizlemek imkânsız bir hal alıyordu. Ayrıca horluyordu ve bu da uyumamı zorlaştırıyordu.

Jake’in bu özelliklerini er ya da geç sinir bozucu bulabilirdim, ama bunları görmezden gelmeye razıyım çünkü onunla birlikteyken kendimi harika hissediyordum. Beni öpme şekline bayılıyordum. Yanıma gelip yemek pişirmeme yardım etmesine bayılıyordum. Yanına kıvrılıp uyuyakalmaya bayılıyordum. Bir şekilde bütün sorunlarımı görmezden gelerek beni yine de sevmesine bayılıyordum.

Fakat en çok da, bütün bunlara katlanmaya razıyım çünkü onu seviyordum.

Her ilişkide olduğu gibi, bizim de inişlerimiz ve çıkışlarımız olacaktı, ama aynı zamanda umutlarımızı, rüyalarımızı ve hayal kırıklıklarımızı paylaştığımız dönemler de olacaktı. Birbirimizde başka bir güne daha göğüs germek için ihtiyaç duyduğumuz desteği ve anlayışı bulacaktık.

İşin doğrusunu isterseniz, peri masallarının başlangıcı kolaydır. Zor olansa sonradan gelen kısımdır. Hayatta her zaman iç açıcı sonlar yoktur. Ancak Jake’le yaşadığım ilişki bir peri masalından da güzeldi çünkü gerçektir. Gerçek aşk başka bir insanın kusurlarını affetmeyi ve onu bunlara rağ-

men sevmeyi gerektirir. Her hikâyenin sonunda, sonsuza dek mutlu yaşadılar, ibaresini iliştmek daha kolay olacağı halde, başka birini bütün kusurlarıyla birlikte sevmenin de oldukça inanılmaz bir güzelliğı var.

Şarkı sona ererken, Jake başını eğip dudaklarını uzattı. Ben de onu öperken, ona kendimi daha da kaptırdığımı hissettim. Sonsuza dek süren aşkların varlığına inanmaya başlamıştım.

İşte o zaman kafama dank etti. İlk başta birçok kötü ilişki yaşamak zorunda kalsam da sonunda onu, kendi Beyaz Atlı Prensime bulmuştum. Anlaşılan onlar gerçekten de varlar.

Seni yendim Külkedisi! Seni yendim.

*Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane*

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazma fikri ilk olarak Christy Walters’la sohbet ederken doğdu. Kendisi ilişkilerin nasıl olmaları gerektiği konusunda gerçekdışı beklentilere sahip olduğumuzu düşünen en iyi kız arkadaşlarımdan biridir. Ağzımdan, “Evet, Kükedisi hepimize ihanet etti,” cümlesi döküldü ve o anda peri masallarının bize öğretmeyi unuttuğu ve romantik bir ilişki yaşarken üstesinden gelmemiz gereken bütün eksiklerle ilgili bir kitap yazmam gerektiğini anladım. Teyzem Malinda’ya teşekkürlerimi sunuyorum çünkü kendisi kitabı okuyan ve ne kadar beğendiğini söyleyen ilk birkaç kişiden biriydi. Kendisi aynı zamanda beni yazmaya ilk teşvik edenlerden biriydi. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım, bu sayede kendimde devam etme gücü buldum. Ariane Love, kitabın erken bir taslağını okuduğun için sana da teşekkür ederim. Seni ve Christy’yi özlediğim için aşırı duygusallaşabilirim, fakat kendimi frenleyip yalnızca hari-

ka kız arkadaşlar olduğunuz için size teşekkür edeceğim. Ayrıca karakter özellikleri kitaplarımda bahsettiğim bütün kız arkadaşlarda ortaya çıkan arkadaşım Amanda Price’a (Neredeyse Crowther yazacaktım) teşekkür ederim. Kitabı yayına hazırlama süreci boyunca bana bütün doğruları söylediğin için teşekkürler, bana bu kadar benzeyen bir kız arkadaş bulduğum için çok memnunum.

Eğer Stacy Abrams bana bir şans vermeseydi, bugün bulunduğum yerde olamazdım. Stacy’ye ve inanılmaz editörlük becerileri için Alycia Tornetta’ya teşekkürler; bütün kitaplarım piyasaya pırıl pırıl çıkıyor. Ayrıca benim için sahne arkasında yaptığınız bütün o görünmeyen çalışmalar için teşekkür ederim. Kucak dolusu sevgiler! Entangled Yayıncılık’taki herkes –yazarlar, editörler, reklamcılar ve bütün ara elemanlar– bana çok destek oldu. Yaptıkları çalışmalar için Anjana ile Danielle ve reklamcılarının ninjası Heather Riccio’ya özellikle teşekkür ederim. Yazar arkadaşlarım Rachel Harris, Lisa Burstein, Brandy Vallance ve Anne Eliot’a da hep yanımda oldukları ve beni güldürdükleri için teşekkürler.

Ayrıca kendi Beyaz Atlı Prensime –bunu buraya koymam gerekiyordu bebeğim– yazarken daha çok peri masalı bağlantıları bulmama yardım ettiği, yüz milyarlarca soruya cevap verdiği ve çok uzun zaman önce, bir gün basılı bir kitabım olup olmayacağından hâlâ emin değilken, ilk tas-

lağı okuduğu için teşekkürler. Beni bütün yazarlık kariyerim boyunca, hatta gerçek bir kariyer haline gelmeden önce, desteklediğin için teşekkür ederim. Ha, bir de ayakkabı koleksiyonu yapma konusunda beni şımarttığı için. Kızlarıma ve oğluma: beni çok güldürüyorsunuz, ilerlememi sağlıyorsunuz ve bu kadar muhteşem çocuklarım olduğu için her gün şaşırıp kalıyorum. Çiftlik, küçük bir kasabada hayat ve yemek masasında çok da normal olmayan konuların konuşulması gibi detaylara, büyüdüğüm kasaba ilham verdi. Kalben daima bir çiftlik kızı olacağım; etrafta ince topuklu ayakkabılarımla dolansam bile. Anne ve baba, her şey için teşekkürler: beni bu şekilde yetiştirdiğiniz, kitapla ilgili işlerin nasıl gittiğini sorduğunuz ve uygunsuz şakalar yapmama izin verdiğiniz için. (Görüyorsunuz ya, artık basılı ve kalıcı hale geldiler.) Erkek ve kız kardeşlerim hakkında yüzlerce güzel şey sayabilirim fakat yalnızca, hepinizi sevdiğimi ve desteğiniz için teşekkür ettiğimi söyleyeceğim. Erkek kardeşim Greg'e cümlelerini ve Drew karakterinde kullanmak üzere hikâyelerini çalmama izin verdiği için avazım çıktığı kadar bağırarak teşekkür ediyorum.

Bu bölüm giderek uzadı ve daima birilerini unutmaktan korktuğum için, yalnızca son birkaç yıl içinde tanıştığım (bazılarıyla yalnızca internet üzerinden) bütün muhteşem blog yazarları ve kitapseverlere teşekkür etmek istiyorum. Sizler yazmayı daha eğlenceli bir hale getiriyorsunuz ve ki-

taplarımın tanıtımlarının yapılmasında büyük yardımınız dokunuyor. TZWNDU kitap kulübündeki kız arkadaşlarıma geri bildirim ihtiyacım olduğunda bana yardımcı olduğunuz ve müthiş insanlar olduğunuz için teşekkürler.

Son olarak da okurlarıma teşekkür ederim! Sizler gibisi yok! Umarım hepiniz size uygun mükemmel bir çift cam pabuca ya da tercih ettiğiniz ayakkabı neyse ona sahip olursunuz.